

ТИМЪТИ ЗАН

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

STAR WARS

ПРЕДАНОСТ

ТИМЪТИ ЗАН ПРЕДАНОСТ

Превод: Неандерталеца Джо

chitanka.info

От 1978 година Тимъти Зан е написал близо седемдесет разказа и новели, много романи и три художествени поредици. Спечелил е наградата Хюго за най-добра новела. Тимъти Зан е най-известен с неговите **Star Wars** романи:

- Heir to the Empire (Наследникът на Империята)
- Dark Force Rising (Тъмната сила)
- The Last Command (Последната заповед)
- Specter of the Past (Призрак от миналото)
- Vision of the Future (Поглед в бъдещето)
- Survivor's Quest (В търсене на оцелелите)
- Outbound Flight (Изходящ полет)
- Allegiance
- Choices of One
- Thrawn,

от които са отпечатани повече от четири милиона копия. Най-новите му публикации са фантастичната поредица *Кобра* и шестата част от тийнейджърската поредица *Dragonback*. Той има бакалавърска степен по физика от Мичиганския щатски университет и магистърска степен по физика от Университета на Илинойс. Живее със семейството си на брега на Орегон.

*В памет на Кейти
и на сестрите ѝ Али и Емили
за тяхната любов, смелост и сила.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Идеята за „Ръката на съда“ излезе от ежедневиия разговор с основателя на 501-ви легион Албин Джонсън в StellarCon през март 2004 г. Макар че оригиналното му виждане се различаваше от онова, което в крайна сметка използвах, именно този разговор предизвика творческата искра.

Често умът на писателя функционира като гигантски кухненски робот, вкарвайки мисли и идеи отвсякъде, а след това непрестанно разбърква парчетата, докато не се появи нещо ново (или поне непознаваемо). В редките случаи, когато можем да проследим нещо директно до източника, то е редно да му отдадем признание.

Благодаря ти, Албин.

БЕЛЕЖКИ НА ПРЕВОДАЧА:

- Откакто поредицата Star Wars е в ръцете на Дисни канонът беше променен, едва ли настоящият роман на Тимъти Зан е в плановете на някое издателство, а има фенове, които я следят и много от тях се затрудняват да четат в оригинал, затова реших да направя любителски превод.

Аз не съм професионален преводач, нито специалист по английски, но съм се старал преводът да е достатъчно гладък и верен с оригинала. Извинявам се за всякакви възможни нередности.

- Оригиналното заглавие Allegiance всъщност по-скоро означава „Феодално подчинение“, но след известен размисъл избрах „Преданост“.

- Навсякъде в романа *курсивът* е на автора.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Баршнис Чорд — губернатор на сектор Шелша (човек, мъж)

Колдра — наемник (човек, мъж)

Карлист Рийкан — генерал от Бунтовническия съюз (човек, мъж)

Кав'Саран — началник на патрула на Джанусар на Ранклин (човек, мъж)

Чубака — копилот на „Хилядолетен сокол“ (мъжко ууки)

Дерек ЛаРон — щурмовак

Джоак Куилър — щурмовак, пилот

Кендъл Озел — капитан на имперския звезден разрушител „Възмездие“ (човек, мъж)

Корло Брайтуотър — щурмовак, разузнавач

Саберан Маркрос — щурмовак

Такстро Грейв — щурмовак, снайперист

Дарт Вейдър — Тъмен ситски лорд

Лея Органа — принцеса и бунтовничка (човек, жена)

Люк Скайуокър — джедай и бунтовник (човек, мъж)

Мон Мотма — върховен командващ на Бунтовническия съюз (човек, жена)

Палпатин — император на Галактическата империя (човек, мъж)

Шако — капитан на пиратския кораб „Кавалкада“ (човек, мъж)

Танис — пилот на пиратския кораб „Кавалкада“ (човек, мъж)

Тилис Слани — стратегически директор на „Ярка надежда“ (иши-тиб)

Вак Соморил — старши офицер от Имперското бюро за сигурност (човек, мъж)

Вилим Дизра — главен администратор на сектор Шелша (човек, мъж)

Идор Воколи — лидер на Фрийдона Кайсу (мунгра, мъж)

Йеру Чивкайри — глава на Republic Redux (адерианец, мъж)

ПЪРВА ГЛАВА

Имперският звезден разрушител „Възмездие“ се носеше тихо през мрака на Космоса, приготвяйки се за акция срещу бунтовниците, които заплашваха да разкъсат Галактиката на части.

На командния мостик, прав, с ръце, хванати зад гърба, капитан Кеңдъл Озел се взираше в планетата Отронена сълза право отпред. Чувството на очакване се смесваше с мрачните мисли, вихреци се в съзнанието му. По негово мнение планетата бе змийско гнездо, натъпкано с контрабандисти, третокласни пиратски банди и всякакви други утайки на обществото. Ако той командваше „Звездата на смъртта“ вместо този идиот Таркин, той би, той щеше да избере някое място като Отронена сълза вместо Олдерон за първия сериозен полеви тест на оръжието. Обаче той тогава не командваше и сега и Таркин, и „Звездата на смъртта“ бяха в небитието, превърнати в отломки край Явин 4. В един кратък, ужасен момент Бунтовническият съюз се бе трансформирал от някакво дребно неудобство в опасен противник. Обаче Имперският център отговори. Преди по-малко от три дни дойде заповедта да не се проявява никаква милост нито към бунтовниците, нито към техните симпатизанти. Не че Озел би показал и най-малка милост. Премахването на бунтовниците и поддръжниците им беше най-добрият и най-краткият път към успеха в Имперския флот. Може би най-добрият път към адмиралските нашивки.

— Статус? — извика той, обръщайки се назад.

— Четиридесет и седем стандартни минути до орбита, сър — отговори от кабината навигационният офицер.

Озел кимна:

— Следете внимателно — заповяда той — нито един да не напусне планетата!

Той се втренчи в слабо осветения диск пред тях.

— Нито един — повтори тихо.

— Люк? — повика Хан Соло от кабината на „Хилядолетния сокол“. — Давай, хлапе — действай! Тук имаме строг график.

— Те са вътре вече! — долетя обратно гласът на Люк Скайуокър. — Рампата е запечатана.

Хан вече бе научил това от информацията от контролния панел, разбира се. Ако хлапето смята да продължи да се навърта тук, трябва да се научи да не трови корабната атмосфера с празни приказки.

— Окей. Чуи, подкарай го! — каза Хан.

До него Чубака изръмжа утвърдително и „Сокола“ се издигна плавно над отъпканата повърхност на Отронена сълза. Всъщност явно не толкова плавно. От задната част на кораба долетяха няколко приглушени или по-скоро възмутени възклицания.

— Хей! — извика някой.

Хан завъртя очи, докато увеличаваше мощността към субсветлинните двигатели.

— Това е категорично последният път, когато вземаме пътници! — каза той твърдо на партньора си.

Отговорът на Чубака бе с лек оттенък на несъгласие.

— Не, наистина го мисля — настоя Хан. — От сега нататък който не плаща, няма да лети.

Зад него се чуха стъпки и той погледна да види как Люк се отпуска в креслото зад Чубака.

— Всички са настанени — декларира Люк.

— Страхотно — каза Хан саркастично, — щом минем в хиперпространството, ще им събера поръчките за питиета.

— О, стига — възрази Люк, — във всеки случай, ако мислиш, че тази група не струва, да бе видял онези, които се качиха на по-ранните кораби. Тук са просто техниците, които отговаряха за опаковането на последните няколко контейнера с оборудване.

Хан направи физиономия. Контейнерите, които запълваха трюмовете на „Сокола“, не оставяха място за платен товар, даже и ако той успееше да намери такъв по пътя до мястото на срещата. Това се очертаваше да бъде напълно, 100-процентова благотворителна дейност, както всичко останало, което той и Чубака бяха направили за Люк и неговите нови приятели от Бунтовническия съюз.

— Добре, добре, виждал съм достатъчно много безполезни техники и преди — измърмори той.

Той очакваше Люк да отговори в защита на техниците, когато залп от лазерен огън рикошира от задния щит.

— Какво, мамка му... — измърмори Хан, вкарвайки „Сокола“ в остър лупинг.

Инстинктивната маневра може би спаси кожата им. Друг тежък залп, идващ от друга посока, прониза пространството, което току-що бяха освободили.

Хан превъртя отново кораба, като за момент си помисли дали пасажерите са затегнали добре коланите си, след това за секунда погледна екрана за обратно виждане. Един поглед към половин дузината кораби от всякакъв вид, насочващи се към тях, му бе достатъчен:

— Пирати — извика той към останалите и увеличавайки мощността, насочи кораба нагоре.

Да срещне пирати дълбоко в гравитационния кладенец на дадена планета, без прикритие и без шансове за бързо бягство към хиперпространството, бе една от най-лошите ситуации, с които може да се сблъска пилот. Даже и „Сокола“ не беше в състояние да избяга на всички тези кораби.

— Чуи, изведи ни от тук — каза той, докато разкопчаваше коланите си. — Люк, хайде!

Хлапетото беше вече станало и се бе втурнало през вратата на кокпита в отчаян бяг. Хан го последва, зави зад ъгъла навреме, за да види как Люк се шумугва покрай пътниците и се насочва по стълбата към горната оръдейна кула.

— Капитане? — извика един от пътниците.

— Задръж — отвърна му Хан и се плъзна към долната кула. Той се задържа за момент, когато гравитацията се завъртя на 90 градуса, след това се хвърли върху седалката.

Ситуацията изглеждаше още по-зле от тук, отколкото от кабината. Втора вълна пиратски кораби се беше присъединила към първата. Тази втора група запълваше с лазерен огън пространството около кръга, оформен от първата и създаваше цилиндър на смъртта около полетния вектор на „Сокола“. Те искаха да накарат плячката да остане в този цилиндър, така че първата група да успее да я настигне.

Бяха успели да ги изненадат. Докато настройваше четирицевното оръдие с една ръка, той нахлузи слушалките на главата си с другата и

тресна бутона:

— Люк?

— Тук съм. Някаква специална стратегия имаш ли, или просто започваме с най-големите и да видим колко бързо можем да ги пръснем на парчета?

Хан се намръщи, но докато хващаше контролния лост, една странна идея се зароди в главата му. Начинът, по който втората вълна бе позиционирана...

— Поеми големия водещ кораб — каза той. — Аз ще опитам нещо хитро.

Люк отговори с лазерен залп по лидера на пиратите.

Другият кораб се извъртя рязко — пиратите не очакваха такава огнева мощ от един обикновен товарен кораб. След това пилотът бързо възстанови позицията на кораба в бойния строй. Цялата водеща вълна наближи, сгъстявайки редици, за да получи максимална защита от припокриващите се щитове. Хан наблюдаваше внимателно, очаквайки очевидния следващ ход и чу писуканията от арматурното табло, когато водещите кораби обединиха щитовете си в двоен фронт. Което неизбежно водеше до отслабване на задните им щитове.

— Чуи, рязко гмуркане! — нареди през интеркома.

„Сокола“ пропадна изведнъж и след секунда втората вълна кораби стана видима зад ръба на щитовете на първата. Хан беше готов и изстреля двоен залп покрай първата вълна по фланга на най-големия кораб от втората. Корабът се отклони рязко от курса си, тъй като главната му управляваща система бе разсипана на прах. В резултат лазерният огън от кораба, който досега бе част от огнения капан, опърли кърмите на корабите от водещата вълна.

Това бе, на което Хан се надяваше. Два от по-малките кораби мигновено се отклониха от формацията, тъй като двигателните им отсеци бяха взривени. Първият улучи един от другите пирати по своя път към забвението. Вторият се заби под ъгъл в друг и двата кораба излязоха от строя. Люк, използвайки разсейването на противника, превърна друг от водещите кораби в огнен прах.

Тогава, за ужас на Хан, „Сокола“ пропадна и по дъга се насочи отново към повърхността на планетата.

— Чуи? — изкрещя той — Какво по...

Уукито изръмжа предупредително. Намръщено Хан изви врат, за да погледне в посоката, в която гледаше Чуи, и видя добре познатата форма на имперския звезден разрушител да се подава над планетарния диск.

— Хан! — изстена Люк.

— Виждам, виждам — отговори Хан, докато умът му работеше на високи обороти. Наистина, бунтовническата клетка на Отронена сълза се бе изнесла точно навреме. С изключение на последната половин дузина членове на тази клетка, които в момента седяха на няколко метра над него в салона на „Сокола“. Ако имперските сили ги хванеха тук...

В този момент му просветна какво целеше Чубака с последната маневра.

— Люк, изключи оръдието! — заповяда той, като същевременно перна прекъсвачите на своето. Последното, което искаше, бе имперците да сканират кораба и да установят, че „Сокола“ има такова въоръжение.

— Чуи, дай ми връзка.

Чу се прищракване.

— Тревога! — извика той, добавяйки отчаяние към гласа си. — Пристигащ превозвач „Аргус“ моли за съдействие от планетарната отбрана на Отронена сълза.

Разбира се, нямаше отговор от повърхността. Предвид криминалните наклонности на повечето жители и посетители на планетата, Хан въобще се съмняваше дали изобщо имаше някакви реални отбранителни сили долу. Но той въобще не се вълнуваше дали някой на планетата го чуваше или не. Всичко, което го вълнуваше...

— Превозвач „Аргус“, уточнете вашата цел и проблема — отговори рязък военен глас.

— Медицински екип от Бристън в помощ на пострадалите от земетресението на остров Пор’ст — отговори Хан. Той забеляза как зад „Сокола“ оцелелите пиратски кораби се прегрупират, за да подновят атаката. Същевременно те не бяха забелязали новия посетител в орбита.

— Ние сме подложени на нападение — мисля, че пиратско.

— „Аргус“, прието. Поддържайте сегашния си курс.

— Но ако аз...

Той не завърши фиктивния си протест. Зад тях група от сдвоени ярки зелени турболазерни мълнии прерязаха пиратската формация, взривявайки четири от корабите на парчета.

Пиратите разбраха намека. Оцелелите развалиха строя и се пръснаха във всички посоки, някои обратно към планетата, други се опитваха да избягат през хиперпространството. Никой вариант не помогна. Спокойно, систематично, прецизно звездният разрушител продължи да стреля, взривявайки пиратите един по един, докато накрая „Сокола“ остана сам.

— А сега? — измърмори Люк в слушалките на Хан. Хан го игнорира.

— Огромни благодарности, капитане — извика той. — Щастлив съм да видя, че Империята приема проблема с пиратите сериозно.

— Моля, „Аргус“ — чу се нов глас. — А сега обръщайте обратно към къщи.

— Как? — Хан настоя, опитвайки да звучи оскърбен и потресен. — Но, капитане...

— Това е заповед, „Аргус“ — другият го отрязва. — От този момент Отронена сълза е под имперска възбрана. Връщайте се на Бристън и чакайте, докато блокадата бъде вдигната.

Хан пророни въздишка:

— Разбирам — промърмори, стараяйки се да запази неутрално звучене. Понякога някой особено умен човек би могъл да усети усмивката на задоволство даже и през аудиовръзка. Не че специално този имперски офицер изглеждаше да е особено умен или проницателен.

— Чу ги, пилот — продължи той. — Обърни обратно. Отново, капитане, благодаря за спасяването.

Хан се смъкна от седалката и се изкачи по стълбата.

— Капитан Соло, настоявам да знам какво се случва! — каза високомерно един от пътниците, докато Хан прекосяваше салона, на път към кабината.

— Возим ви към мястото на срещата — Хан надяна най-добрата си учудено-невинна физиономия. — Защо?

Преди оня да се съвземе и да поднови въпроса си, Хан успя да изчезне.

Чубака водеше кораба по курс за излизане от гравитационния кладенец на планетата в момента, в който Хан се сгромоляса в седалката си.

— Страхотна маневра, Чуи! — каза той, докато преглеждаше информацията за състоянието на кораба.

Атаката бе добавила няколко нови вдлъбнатини към обшивката на кърмата, но ако се имаше предвид наличието на доста други пораншни, това не беше нещо, което да си струва вниманието.

— Винаги е готино, когато можем да се подчиним на имперска заповед, за разнообразие.

Зад тях Люк влезе в кабината:

— Той наистина повярва? — попита, като се наведе над рамото на Хан, за да види имперския разрушител, останал далеч зад тях.

— Защо не? — отвърна Хан — той ни видя да пристигаме и ние му казахме, че пристигаме. Понякога е достатъчно да помогнеш на хората да мислят това, което искаш от тях.

— Опасявам се — каза Люк, с глас, пълен със съмнение, — че те все още могат да решат да проникнат на борда и да ни обискират.

— Няма шанс — отговори Хан. — Това, че обикалят наоколо с голям, лачен кораб не означава, че са умни. Те са тук, за да ловят бунтовници, а не за да инспектират товари. След като Чуи ни подкара обратно, единственият смислен въпрос е дали капитанът смята, че е организиран учение по стрелба на оръдейците си.

— Доста кофти, че няма никога да разберат, че са пропуснали целта — измърмори Люк, погледна за последно към разрушителя и седна обратно. — Наистина съм щастлив, че вие двамата сте на наша страна.

Хан се намръщи през рамо. Обаче Люк се бе вторачил в екрана на навигационния компютър, видимо напълно забравил какво бе казал току-що. Хан премести поглед към Чубака, за да види, че уукито го гледа накриво.

— Какво? — запита той.

Уукито сви масивните си рамене и се обърна обратно към приборите за управление. Хан погледна отново към Люк, но хлапето бе напълно откъснато от околната действителност. Той се обърна напред, усещайки леко огорчение. „На наша страна.“ На негова страна, с други

думи. На страната на принцеса Лея Органа и генерал Рийкан и може би на страната на всичките шибани бунтовници.

Проблемът беше, че Хан по никакъв начин не можеше да си спомни кога бунтовниците бяха станали *неговата* страна.

Да, той беше издухал ония TIE файтери от гърба на Люк по време на дивата битка край Явин. Голяма работа! Това беше просто услуга за хлапето и може би малко отмъщение за начина, по който имперските сили го бяха придърпали на борда на „Звездата на смъртта“ и после бяха тъпкали из целия „Сокол“ с мръсните си крака. Той не възразяваше бунтовниците да му бъдат поне малко благодарни за това. Което обаче не означаваше, че се е включил в Голямата кауза.

Чубака беше готов да направи това, разбира се. Неговата лична история с Империята, както и начинът, по който те се отнасяха към хората му като цяло, го бяха изпълнили с дълбока омраза към тях. Той би се присъединил към бунтовниците за един сърдечен удар време, ако Хан също бе се съгласил. Обаче Хан нямаше да позволи ничии страсти да му дават насока по този въпрос. Не Чубака и със сигурност не Люк! Имаше си свой собствен живот.

Звездният разрушител бе влязъл в орбита около планетата, когато „Сокола“ направи скок в хиперпространството.

С последен залп, по-скоро почувстван, отколкото чул, турболазерите на „Възмездие“ утихнаха. Седнал на пейката на Десантен кораб три, Дерек ЛаРон усили звука на аудиосистемата на шлема си, питайки се дали битката ще продължи с още далечни залпове от батареите на звездния разрушител. Но не успя да чуе нищо и след малко намали звука отново.

— Чудя се дали това бе всичко? — промърмори той.

До него Саберан Маркрос леко присви рамене. Движението предизвика леко изпукване от бронята му.

— Може би бунтовниците се опитват да избягат — измърмори той в отговор.

— Ако опитат, няма да стигнат далеч — Такстро Грейв се обади от своето място на пейката, като стисна по-здраво своята BlasTech T-28 — автоматична снайперска пушка.

— Погледни го от добрата му страна — предложи Джоак Куилър до тях. — Ако всички са избити, можем да прекъснем тази операция и

да отидем на някое по-обещаващо място.

— Които и да приказвате там, млъкнете! — властен глас извика от предната част на десантния кораб.

— Да, сър! — Маркрос отговори от името на всички.

ЛаРон се наведе леко, за да погледне към намръщения офицер, седящ до лейтенант Колф. Върху гърдите му бяха поставени майорски нашивки; над пагоните се виждаше лице, което ЛаРон не си спомняше да е виждал някога.

— Кой е този? — прошепна той.

— Майор Дрелфин — прошепна Маркрос в отговор, — ИБС (Имперско бюро за сигурност — б.прев.).

ЛаРон почувства как го побиват тръпки и се облегна отново назад. Имперското бюро за сигурност беше сред най-мрачните и брутални инструменти на император Палпатин.

— Какво търси той на „Възмездие“?

— Някой нагоре по веригата трябва да е решил, че имаме нужда от извънредна помощ — каза Маркрос. Тонът му бе подбран внимателно неутрален, но ЛаРон го познаваше достатъчно, за да разпознае презрението, скрито зад думите. — Те изпратиха няколко души от ИБС, които да проведат нападението.

ЛаРон се намръщи:

— Ясна работа — каза той със същия тон като Маркрос.

От кабината избръмча сигнал за внимание.

— Готовност за десант — извика пилотът. — Скок на пет.

ЛаРон погледна през пътеката към Куилър и забеляза лекото му раздражение. Куилър бе отличен пилот и следователно кофти пътник.

— По-полека — измърмори Куилър.

Куилър леко поклати глава и ЛаРон се усмихна на напрегнатото изражение, което знаеше, че се крие зад анонимната бяла лицева повърхност на каската.

Внезапно пейката се наклони под него. Десантният кораб потегли.

Усмивката на ЛаРон избледня зад повърхността на собствената му каска. Мислите му се зареяха в миналото, към този съдбоносен ден преди десет стандартни години, когато имперските вербовчици дойдоха на Коперлайн и отвориха павилион. В спомена той видя себе си как се присъединява към други тийнейджъри, които се трупаха в

кабината, заслепени от презентацията, свежите униформи и неизказаното, но очевидно предположение, че това е най-добрият и най-бързият начин за измъкване от собствения малък свят.

Обаче този път в своята мечта ЛаРон каза не.

Той първоначално вярваше в Империята. Наистина вярваше. Той бе на десет, когато флотът и пехотата бяха дошли на акция и прекараха пет месеца, докато изчистят гнездата на пиратите, които тормозеха Коперлайн от десетилетия. Осем години по-късно, когато дойдоха вербовчиците, той подскочи от радост при шанса да може да стане част от тези благородни хора. Три години след това, когато му бе предложено място в елитния корпус на имперските щурмоваци, той подскочи още по-високо, работейки здраво, проливайки реки от пот и молейки се за шанса да бъде достоен за това крайно предизвикателство.

В продължение на шест години всичко вървеше добре. Той служеше с цялото си сърце и душа, сражавайки се срещу силите на злото и хаоса, които заплашваха да срутят Новия ред на император Палпатин. И беше служил с отличие или поне така смятаха командирите му.

За ЛаРон наградите и отличията не означаваха нищо. Той носеше бялата броня и от него зависеше нещо. Това беше важното!

Но тогава дойде Елрис, където целият град трябваше да се строи навън в проливния дъжд в продължение на шест часа, докато идентичностите им бяха двойно и тройно проверени. След това дойде Бомпрейл, където толкова много цивилни пострадаха ужасно, докато те се сражаваха, за да изкоренят бунтовническа клетка.

И тогава дойде Олдерон.

ЛаРон се размърда върху пейката. Детайлите още не бяха много ясни, но официалните доклади бяха единодушни, че планетата е била център на бунтовническите сили и че е била унищожена едва когато не е изпълнила заповедта да предаде изменниците.

ЛаРон не можеше да оправдае мотивацията. Бунтовниците бяха станали по-силни, по дръзки и по-опасни от всякога. Те трябваше да бъдат спрени, преди да са разрушили всичко, което императорът бе създал, и да са върнали Галактиката в хаоса от ерата на Войните на клонингите. Но наистина ли *цялата планета* е била на страната на бунтовниците? Наистина ли?

И тогава започнаха да се шепнат плахи слухове. Някой каза, че Олдерон не е бил изобщо бунтовническа база и че нейното разрушение не е било нищо повече от полеви тест на имперската „Звезда на смъртта“. Други шептяха, че великият Моф Таркин, командирът на „Звездата“, на границата на психично разстройство бе унищожил тези милиарди хора заради лична вражда с Баил Органа.

Но всъщност нямаше значение какви точно са били причините. Същественото бе, че ударът се намираше на светлинни години от всяка провокация, която бунтовниците биха могли да организират.

Нещо се бе случило с Империята, на която ЛаРон служеше толкова дълго и толкова добре. Нещо ужасно!

И ЛаРон се бе озовал точно в центъра му.

— Приземяване след три минути — извика майор Дрелфин от челото на десантния кораб. — Щурмоваци, готови за разгръщане!

ЛаРон пое дълбоко въздух, изтласквайки съмненията настрани. Той бе имперски щурмовак и бе на служба. Само това имаше значение.

Първият от десантните кораби предпазливо увисна на няколко метра от повърхността. Когато рампата се спусна, Корло Брайтуотър запали своя Aratech 74-Z спидер байк, който изрева в тихия следобед.

— TBR четири-седем-девет, дръпнете се назад — изръмжа в ухото му гласът на командира лейтенант Натром. Формирайте разузнавателна формация Jenth^[1].

— Четири-седем-девет — слушам! — отвърна Брайтуотър и хвърли бърз поглед наоколо, докато завиваше в широка дъга, която щеше да го отведе зад останалите разузнавачи, също тръгнали да излизат от транспортния кораб. Те започнаха да сканират повърхността в посока север, където стърчаха няколко ниски хълма, покрити с разредени дървета, зад които на неколкостотин метра се намираше целевият град.

Той активира сензора на шлема си и бързо, но внимателно сканира хълмовете, докато завиваше обратно към транспортния кораб. Нямаше данни за някаква активност от какъвто и да е вид където и да е, което му се видя извънредно подозрително. Хълмовете включваха зона за отдих, няколко алеи за разходки и няколко дървета, които бяха търпеливо отгледани и манипулирани през десетилетията, за да се превърнат в детски катерушки със сложни форми. Би трябвало да има поне някой, който да разпуска на хълмовете в такъв приятен, тих

следобед. Обаче нямаше никого. Очевидно нещо бе задържало жителите на града въкъщи. Нещо като новината за предстоящата имперска атака например?

Брайтуотър тръсна раздражено глава. Това беше провал. Информацията бе изтекла и бунтовниците сигурно се криеха някъде на около половината път до външния пръстен.

— TBR четири-седем-девет до командването — той се обади през комуникатора — Не е забелязана активност в разузнаваната област. Операцията може да бъде прекратена. Повтарям, операцията...

— Разузнавач, осигурете периметъра — прекъсна го непознат глас.

— Командване, приехте ли? — попита той — Няма следи от активност...

— TBR четири-седем-девет, ограничете коментарите си само до тактически доклади — отново го прекъсна непознатият глас. — До всички транспорти: започнете кацане.

Брайтуотър наклони врат. Щурмовите кораби вече се виждаха високо над него и се спускаха надолу към повърхността като грабливи птици на лов за плячка.

Само дето долу нямаше нищо, което си заслужаваше да се ловува.

Някакво движение вдясно привлече окото му. Той погледна назад и видя партньора си Тайбрен да идва към него. Брайтуотър повдигна ръка в ням въпрос. Другият скаут поклати глава в знак на също така тихо предупреждение.

Брайтуотър се намръщи. Обаче Тайбрен бе прав. Който и да беше този идиот, който командваше, той беше или прекалено праволинеен, или изключително тъп, за да направи нещо разумно. Щурмоваците нямаше какво да правят, освен да обиколят наоколо и да приемат цялата работа като още едно тренировъчно упражнение. Той кимна одобрително на Тайбрен и пришпори спидера си към предназначения за него сектор.

По времето, когато обкръжиха града, десантните кораби бяха вече долу, техните тежки оръдия се насочиха към редиците от предимно едноетажни сгради, люковете им избълваха формиранията от щурмоваци и командващи офицери.

Брайтуотър управляваше спидера и наблюдаваше с професионален интерес как войските оформят двоен пръстен и приближават града. За разнообразие всичко, изглежда, вървеше перфектно, даже без дребните засечки, които по правило съпровождат операциите от такъв мащаб. Наистина бе жалко, че в града не са останали бунтовници, за да могат да го оценят.

Щурмоваците и офицерите изчезнаха от погледа му, когато навлязоха между и в сградите, и Брайтуотър отклони вниманието си към областта извън периметъра на разузнавачите. Бунтовниците почти със сигурност бяха напуснали планетата, но пък се срещаха отделни звена с повече дързост, отколкото разум, които избираха да останат и да опитат да направят засада.

Брайтуотър по-скоро се надяваше, че тукашната клетка е избрала този вариант. В такъв случай следобедът нямаше да бъде напълно изгубен и това би дало възможност щурмоваците да ги издухат на открито, вместо да се налага да ги издирват между цивилните. Той кръжеше около гребена на близкия хълм с включени на пълна мощност сензори, когато чу звук от бластерен огън зад себе си. Направи остър завой, оглеждайки периметъра откъм далечната страна на града. Обаче всички разузнавачи бяха по местата си на своите спидери без никакви признаци, че някой е стрелял по тях. Чу се нов залп от бластерен огън и тогава разбра, че той идва от самия град. С намръщено изражение спря спидера. Залповете бяха последвани от по-неорганизирана пукотевица, но всички изстрели имаха характеристиката на щурмовашките BlasTech E-11 пушки. Къде бе какофонията от смесицата от военни, спортни и оръжия за самозащита, които бяха запазена марка на Бунтовническия съюз?

И тогава, обзет от внезапен шок, той разбра.

Форсира спидера си до пълна скорост, натискайки носа му надолу, в посока към града. Какво, в името на Императора, си мислеха, че вършат!

— TBR четири-седем-девет, върнете се на поста си! — прозвуча гласът на лейтенант Натром в слушалките.

Брайтуотър превключи с език селектора на комуникатора на частен канал.

— Сър, нещо се случва в града — каза той бързо. — Моля за разрешение да разследвам.

— Отказано — отвърна Натром с добре контролиран тон, но Брайтуотър можеше да долови гнева зад него. — Върнете се на поста си!

— Сър...

— Това е заповед, TBR четири-седем-девет, и няма да бъде повторена!

Брайтуотър пое дъх дълбоко. Той познаваше Натром, познаваше и този тон. Каквото и да се бе случило, те нищо не можеха да направят. Вдишвайки дълбоко за пореден път, в опит да се успокои, той зави обратно.

Слънцето залязваше над западния хоризонт, когато бластерният огън приключи.

[1] Разузнавателна формация на щурмоваците-скаути във форма на широк кръг — б.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Огневият пръстен се бе разформирал, когато ЛаРон пристигна. Единствено Грейв стоеше в далечния край на кабината със своята Т-28, опряна на бронираното му рамо.

— Грейв — попита ЛаРон, — как си?

Около минута Грейв не отговори. Той продължи да обстрелва спокойно и методично, довършвайки района, който му бе зададен. ЛаРон гледаше на монитора как Грейв улучва цел след цел с акуратност, която следва да се очаква от щурмови снайперист.

Най-накрая бластерът утихна. Грейв остана в снайперистка поза още няколко секунди, докато ехото замре, след това положи оръжието на рафта пред себе си и отвори шлема си.

— Беше като по времето на Войните на клонингите — каза той, без да обърне лице към приятеля си. — Целият град. Всички. Заклани на място.

— Знам — отвърна ЛаРон. — Току-що говорих с Корло Брайтуотър — познаваш го, разузнавача. Той каза, че е чул, че в официалния доклад ще се твърди, че бунтовниците са организирали засада по време на издирването.

— Невъзможно! — отсече Грейв. — Аз бях на покрива да осигурявам снайперистка подкрепа. — Не видях даже и един да си покаже носа навън.

— Възможно е — съгласи се ЛаРон, усещайки пристъп на съмнение. — Просто предполагам, че е възможно да е имало бунтовническа активност в някоя от секциите на града, които не съм могъл да видя.

— Разбира се, *би могло* — отговори Грейв. — Но след като никой от нас не е видял нищо, всеки може да се сети какво е станало. Типична ИБС гадост. — Той опря отново своята Т-28 на рамо и изстреля още няколко заряда. — За да ни замажат очите. А всеки изстрел, който чух, бе от Е-11.

— Знам — призна ЛаРон. — Дали имаше и един бунтовник в този град? Или това беше просто гаден урок?

Грейв поклати глава:

— Ти ми кажи — каза той. — Всичко, което знам... — той прекъсна изречението — Добре, от това, което можах да видя, изглеждаше, че първи сред поразените бяха извънземните.

— Така се виждаше и от моята позиция — потвърди ЛаРон. — Никой не издаде някаква конкретна заповед. Тези от ИБС просто посочваха целите и заповядваха стрелба.

— И при това следяха дали някой не стреля встрани нарочно?

ЛаРон почувства, как стомахът му се присви. Тази мисъл не му бе минавала.

— Мислиш, че това може да е бил тест за нас?

Грейв сви рамена.

— От това, което съм чувал, ИБС никога не са харесвали идеята да бъде отворена армията за доброволци като нас. Те винаги са искали щурмоваците да бъдат само клонинги.

ЛаРон изръмжа:

— Това бе допреди девет години. Те трябва да са го преодолели досега.

— Нормалните хора биха — отговори Грейв. — Но ние говорим за ИБС — той погледна ЛаРон. — Надявам се да си стрелял изключително точно днес.

— Изпълних си дълга — отвърна ЛаРон твърдо. — Грейв, не мислиш ли, че ИБС може да знаят нещо, което ние не знаем? Като например, че всички *са били* симпатизанти на бунтовниците?

— Имаш предвид, както всички на Олдерон?

Гърлото на ЛаРон се сви. Олдерон!

— Грейв, какво се случи с нас? — попита той тихо. — Какво се случи с Империята?

— Не знам — отвърна Грейв. — Може би заради бунтовниците. Може би те натискат прекалено здраво и всички слаби шевове започват да се пръскат — той стисна устни силно. — А може би Империята винаги е била такава. Може би не сме го забелязвали преди Олдерон?

— Какво да правим тогава?

— Ние няма да *правим* нищо, ЛаРон! — каза Грейв с предупредителен тон — Какво *можем* да направим?

„Да се присъединим към бунтовниците?“ Тази мисъл проблесна в ума на ЛаРон. Но това бе нелепа идея и той го знаеше. Той и останалите се бяха заклели на Империята да защитават нейните граждани и нямаше начин да вземат да се съюзават с хора, които се опитваха да сринат всичко назад към хаоса.

— Не знам — каза той. — Но не за това подписах договора.

— Това, за което си подписал, е да се подчиняваш на заповеди — каза Грейв и се обърна отново към огневата линия. Изхвърли празния пълнител, взе нов от колана си и го зареди. — Със сигурност не си подписал, за да позволиш на ИБС да те подведе под отговорност за антидържавни намерения.

— Така е — съгласи се ЛаРон и потрепери. По друг начин казано: повече не говори по този начин.

— Още повече, очаква се да станем тактическа единица на ИБС до няколко дни — продължи Грейв. — С техни превозвачи, тяхно командване и техни щурмоваци.

— Къде чу това?

— От Маркрос, разбира се — каза Грейв, като лека иронична усмивка се показва неохотно върху умислената му физиономия. — Откъде научава всичко това, нямам грам идея!

— Мислиш ли, че самият той е от ИБС?

— Няма шанс! — отсече Грейв твърдо — Той е твърде готин пич. Не, той просто обича да се ослушва наоколо.

— Надявам се — отвърна ЛаРон. — Между другото, изглежда някой много сериозно е приел този лов на бунтовници.

— Това ме устройва — каза Грейв. — И възнамерявам да бъда готов следващия път, когато се сблъскаме с *истински* бунтовници. — Той се обърна, затвори шлема си и се огледа за нови цели.

Докато се прицелваше, ЛаРон тихо се измъкна от кабината.

Приемът бе в разгара си, огромната бална зала в двореца на моф Гловсток бе обляна с безброй светлини. От терасата във форма на пръстен се спускаха флагове и се носеше тиха музика, свирена от живи музиканти. Съвсем мъничко по-малко блестящи изглеждаха богатите и могъщи посетители. Техните разговори добавяха приглушен контрапункт към музиката. Имаше поне петстотин мъже и жени, прецени Мара Джейд, докато се носеше ведро покрай и сред

разговарящите групички от елита на елита на целия сектор. Гловсток явно бе надскочил всички граници тази вечер. Интересно, откъде бе намерил кредит, за да плати за всичко.

— Оо, графиня Клерия!

Мара се обърна. Застаряващ мъж в генералска униформа си пробиваше път през тълпата към нея, следван от по-млад мъж в обикновени официални дрехи.

— Здравейте отново, генерал Дериан — поздравя Мара с усмивка. Очите ѝ примигнаха към неговия спътник. Тя го разпозна като Минк Болис, един от адютантите на Гловсток. Супер, щом приближеният му кръг започва да пристига, самият моф ще бъде някъде наблизко. — Аз мислех, че вие сте отишли да инспектирате бюфета.

— Бях, но се натъкнах на мастър Болис — генералът посочи по-младия мъж. — Като си спомних нашия по-раншен разговор за проблемите с пиратите във вашия свят, реших, че той би могъл да помогне.

— Графиньо — поздравя я Болис, като старомодно повдигна дясната ѝ ръка и я целуна. Неговият хищнически поглед се спря на зелените ѝ очи и червеното злато на косата ѝ, премести се върху рамото ѝ, украсено с каскада от плетени цветя, после се плъзна по тънката ѝ фигура, покрита с рокля с дълбоко деколте. Пиратите и проблемите с тях очевидно бяха последното нещо, за което мислеше.

— Уверявам ви, че моф Гловсток и цялото правителство на сектора ще ви помогнат за вашия проблем. Защо да не намерим тихо ъгълче, където да ме запознаете с детайлите на ситуацията?

— Това би... — Мара прекъсна на половин дума, като за момент леко се смущение мина през лицето ѝ, преди то да се изглади отново. — Това би било чудесно.

— Добре ли сте? — попита Дериан.

— Просто за момент се почувствах малко странно — отвърна Мара. Тя отново направи измъчена физиономия, като този път добави и известна нестабилност в позата си.

— Може би трябва да седнете за момент — каза Дериан, гледайки я критично. — Амбростинът може да ви подведе, ако не сте свикнали с него.

— Мисля, че така се получи — каза Мара с леко дрезгав глас. Всъщност тя бе достатъчно добре запозната с амбростина, както и със симптомите в резултат от прекаляването с него.

Болис също беше добре запознат с тях или поне със загубата на задръжки, която настъпваше в следващата фаза.

— Нека да ви заведе някъде, където да можете да полегнете за малко — предложи той с леко блеснали очи. Той се приближи до нея, като протегна ръка, за да ѝ помогне.

Мара бе малко изненадана, когато Дериан се намеси.

— Моф Гловсток ще очаква да се занимавате с гостите му — напомни генералът на Болис, като ловко отстрани Мара от по-младия човек. — Аз познавам двореца и ще ѝ намеря място, където тя ще е в безопасност.

Преди Болис да намери подходящите думи за учтив протест, Дериан бе завъртял Мара покрай двойка облечени с блестяща коприна и я бе насочил към една от страничните врати.

Извън балната зала коридорите бяха пусти с изключение на двойките охранители, стегнати в ливреи, които стояха на пост на всяка пресечка. Никой от тях не спря Дериан, докато той я водеше към един затъмнен офис два коридора по-нататък.

— Моите офиси получават мебели от същия доставчик, който моф Гловсток използва за своите подчинени — каза той на Мара, като намали осветлението, след което я заведе до мястото за разговори в кабинета. — Мога да ви уверя от личен опит, че тези дивани са много подходящи за кратка дрямка.

— Точно сега ми се струва, че бих заспала и в яма с чакъл — промърмори Мара, заваляйки леко думите, като остави клепачите си затворени. — Благодаря ви.

— Няма проблем, графиньо — каза Дериан, като ѝ помагаше да се изпъне на един от диваните. — Както казах, амбростинът е коварен враг.

— Искан да кажа... знаете...

Той ѝ се усмихна:

— Няма проблем — увери я той. — На колко сте? Осемнайсет? Деветнайсет?

— Осемнайсет.

Усмивката на Дериан леко помръкна.

— Аз имам внучка на тази възраст — каза той. — Не бих искал тя да остане сама с Болис. Спете колкото искате, графиньо. Уверявам ви, че няма да бъдете обезпокоявана.

Той излезе, като затвори вратата след себе си. Мара скочи от дивана, прекоси стаята и притисна ухо до вратата, като използва техниката за усиляване на слуха, на която Императорът я бе научил. Даже с нейна помощ тя успя да чуе само думите, които Дериан каза на най-близката охранителна двойка. Тя се увери, че той ги инструктира с ясни думи да не позволяват никой да смущава младата дама. Разговорът приключи и стъпките на Дериан затихнаха в посока на балната зала. Мара превключи слуха си на нормално ниво, угаси светлината и се плъзна обратно през стаята.

Време бе за работа.

В нейната безспорно кратка кариера като Ръка на Императора Мара бе забелязала странната смес от предпазливост и небрежност, която много имперски топ политици проявяваха. Гловсток не бе изключение. Даже тук, на десетия етаж на двореца, прозорците бяха защитени с предупредително поле за нарушители. В същия момент под перваза имаше прекъсвач за локално изключване на полето, за да могат обитателите на офиса да си вземат чист въздух, без да се налага да искат позволение от служителите по сигурността. След кратко проучване тя откри ключа, изключи алармата, внимателно отвори прозореца и се наведе през него.

Освен гардовете, които обикаляха по техните маршрути и летящите коли, които патрулираха по външния периметър, нищо друго не се виждаше. Посредством Силата тя повдигна пакета, който бе скрила по-рано под декоративните храсти около външната стена, и го придърпа.

За момент нищо не се случи. Тя се концентрира по-съсредоточено и този път дръжката се освободи и полетя нагоре, а кордата, която я свързваше с пакета, се проточи зад нея. Малко по-късно бе в ръцете ѝ. Мара натисна бутона. Моторчето вътре забръмча и започна да навива кордата, в чийто край имаше доста по-тежък пакет.

След минута той вече беше в стаята, съдържанието му бе разпръснато по пода. Подир още две минути тя бе сменила свободната рокля със сив боен костюм, вместо цветната украса на рамото висеше

сгъваем стокли стик^[1], колан със закачен за него лазерен меч замени бродирания шарф на талията ѝ.

Пакетът съдържаше също балон със сгъстен въздух и надуваем манекен, облечен с дрехи, идентични на тези, които носеше досега. Тя го наду и го намести на дивана като примамка за всякакви любопитни очи. Своята истинска рокля скри зад бюрата, далече от погледа, насочи се към прозореца и се плъзна навън.

Мара се бе запознала със зашеметяващия стик само преди няколко месеца и от тогава работеше здраво, за да го овладее и да го добави до своята вече обширна колекция от средства и оръжия.

Целия този гамбит вече бе проиграла безброй пъти в своя тренировъчен център в Императорския дворец. Тя прекрачи перваза, насочи устройството под ъгъл нагоре към външната стена и натисна спуська. Чу се остро изсъскване и зашеметяващият стик отскочи назад, а от предния край се разпръсна фина мъгла. Във въздуха тя се превърна в течност, която бързо се втвърди и оформи клатец се мост до каменната зидария, по който можеше да се покатери. Мара спря спрея, отметна стика настрани и започна да лази. Наложил ѝ се на два пъти да използва спрея отново, докато стигне до двадесетия етаж и частните квартири на Гловсток. Неговите прозорци бяха защитени със същото поле срещу нашественици както офисните, със същата вградена слабост. С помощта на Силата тя първо изключи полето, а после завъртя и ръчката на прозореца. След минута вече беше вътре.

Квартирата беше празна. Гловсток и неговите хора бяха долу, на грандиозното парти. Въпреки това Мара остана нащрек, докато се движеше мълчаливо между стаите. Мофът спокойно можеше да е оставил някой дроид или даже няколко, които да пазят частната му собственост. Но пък дроидите можеха да бъдат открити със скенер или пък препрограмирани и Гловсток явно не бе искал да поеме такъв риск. Вместо това той бе избрал да се довери на две изключително авангардни аларми на скрития сейф. Авангардни обаче само от негова гледна точка. Професионалните обирджии, които Императорът бе наел да обучават Мара в нейните умения, биха се изсмели на двете системи. Самата Мара, макар и с далеч по-малко опит, само се усмихна и ги неутрализира за десетина минути. След всички предварителни стъпки самото отваряне на сейфа бе почти елементарно. Две минути по-късно тя отвори тежката врата и влезе вътре.

Едната стена на сейфа беше пълна изцяло с шкафове за карти с данни, съдържащи копия на административните записи на сектора. Интересно, разбира се, но дори ако Гловсток беше бил достатъчно небрежен, за да остави следи, която да доведе до предполагаемите му финансови нередности, щеше да е необходима малка армия от счетоводители, която да ги проучи. Вместо това Мара отиде до гърба на сейфа, търсейки по-лични неща.

Там тя откри доказателството, което ѝ трябваше.

Един дълъг момент тя се взираше в половин дузина произведения на изкуството, които освети лъчът на фенерчето ѝ. На пръв поглед частната колекция изглеждаше доста слаба, особено като се има предвид броят на ценните съдове, скулптурите, орнаментите и бижутата, които декорираха публичните части на двореца.

Мара не се заблуди. Нещата долу бяха грандиозни, но на практика евтини. Още по-важно, те бяха съвместими с бюджета на честен администратор на позицията на Гловсток.

Шестте парчета в сейфа обаче бяха нещо напълно различно. Всяко едно от тях щеше да донесе към сто милиона кредита от най-богатите частни колекционери в Галактиката, без да се задават излишни въпроси. Взети заедно, те може би струваха три пъти колкото стойността на двореца на Гловсток заедно с всичко вътре. Което показваше, че подозренията на Императора бяха основателни. Гловсток присвояваше част от данъчните приходи, които трябваше да праща към имперската столица.

Мара взе един плосък съд и го обърна наопаки. На светлината на фенерчето гърбът изглеждаше равен и без маркировка. Обаче търговците на предмети на изкуството имаха някои малки трикове, за които Гловсток едва ли знаеше. Мара нагласи фенерчето на специална ултравиолетова честота и опита отново. И ето: появи се пълен списък на всички дилъри, аукционни къщи и търговци, през чиито ръце лицата бе минала през дългата си история.

Мара се усмихна. Дилърите бяха направили тези списъци невидими, за да не загрозяват произведенията с подобни банални надписи и да предпазят от накърняване грижливо поддържаната елегантност на техния свят. Професионалните крадци на предмети на изкуството системно заличаваха маркировките, за да направят плячката си трудна за проследяване. Гловсток не го бе направил, което

означаваше, разбира се, че не се бе снабдил с тези предмети от професионалисти. Интересно!

Тя отбеляза последния запис — аукционна къща Певън, Кровна и сложианицата на мястото, откъдето я бе взела. После изследва по същия начин още два предмета от колекцията, след което напусна сейфа, затвори го и включи отново алармите.

Спускането обратно по стената бе дори по-лесно и бързо от изкачването. Втвърденият стокли спрей щеше да сублимира в следващите няколко часа, без да остави следи, даже и ако хората на Гловсток решат да огледат наоколо.

Тя отново бе облечена в своята рокля, а екипировката ѝ грижливо скрита под храста, когато вратата на офиса предпазливо се помръдна, разкривайки малка пролука към коридора.

— Графиньо? — тихо прозвуча гласът на Дериан.

— Да, генерале — отвърна тя, седейки на дивана и се протегна.
— Моля, влезте.

— Надявам се, че се чувствате по-добре? — каза генералът и влезе вътре.

— Много по-добре — увери го тя с усмивка. — Благодаря ви за загрижеността.

— Удоволствието е мое — каза той, усмихвайки се в отговор и ѝ предложи ръката си. — Ще се върнем ли на приема?

— Разбира се — каза тя и го хвана под ръка.

„Нека всички да се забавляват добре — помисли си тя, докато преминаваха покрай бдителните часови. — Това е последното парти, което Гловсток организира.“

[1] Оръжие, предназначено за зашеметяване на жертвите, изобретено от номадите стокли от планетата Манрес — б.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Информацията на Маркрос както винаги се оказа вярна. Шест дни след клането на Отронена сълза едно тактическо формирование на ИБС пристигна на борда на „Възмездие“. Десет пълни отряда, включващи офицери, войници, дроиди, даже и група за аналитично разузнаване. По-обезпокоително за ЛаРон бе, че с тях дойдоха и два отряда щурмоваци.

— Това означава, че каквото и да направят — да избият друг град или нещо по-лошо, те ще носят нашите брони. Тоест целият щурмови корпус ще бъде обвинен за това — каза той на Куилър и Грейв по време на обиколка по пътеката за наблюдение в хангар номер 5. Хората от ИБС бяха докарали странна колекция от превозни средства. От леки товарни кораби до стари, морално остарели военни транспорти и даже някаква разнебитена туристическа яхта.

— Сякаш и сега не ни обвиняват за всичко навсякъде! — обади се Куилър с лека горчивина. — Защото ние винаги се захващаме с най-трудните.

— И защото ние сме най-добрите в Империята — добави Грейв с нотка на гордост. — Ние даже имаме по-добри транспорти от тези клоуни.

— Какво разбираш под „тези“? — попита Куилър, като посочи грозда от кораби под тях. — Не си го помисляй и за минута. Я погледни този „Суонтек TL-1800“, да речем. Виждаш ли гравираните маркери на двигателните дюзи?

— За кой точно говорим? — запита ЛаРон, навеждайки глава към непознатия дизайн.

— Този, плоският, ъловатият, с форсирани субсветлинни двигатели — посочи Куилър. — Обикновено 1800 са боклуци, стабилни, но бавни и зле въоръжени, със слаб щит. Често и с бъгав навигационен компютър.

— Звучи типично за ИБС — промърмори Грейв. — Само да се обърнем и ще ни дишат праха.

— Както казах, не си го помисляй — каза Куилър. — Тези двигатели са усъвършенствани по поне шест начина от Имперския център и всичко под капака е различно. Същото е и за останалите кораби.

— Казваш, че те са с фалшива идентификация? — попита ЛаРон.

Куилър изсумтя:

— Сигурно имат пълни хангари с такива. Ние може да сме най-добрите в Империята, но няма да си проличи, когато ИБС ни излезе насреща с техния бюджет.

— Имате някакви проблеми с ИБС ли, войник? — чу се мрачен глас зад тях.

ЛаРон почувства как стомахът му се свива. Това бе майор Дрелфин от ИБС, който заповяда клането на Отронена сълза.

— Съвсем не, сър! — отривисто отвърна Куилър.

— Радвам се да го чуя — каза Дрелфин, докато се приближаваше, с ръка върху ръкохватката на бластера в кобура на кръста му. — Сега имате пет секунди да ми обясните какво правите в зона с ограничен достъп.

— Ние сме имперски щурмоваци, сър, — ЛаРон каза, стараейки се да запази нужното ниво на военна почителност в гласа си. — Имаме достъп навсякъде в кораба.

— Действително — каза Дрелфин и погледът му се плъзна по одърпаните дрехи на ЛаРон. — Защо не сте с брони?

— В тази област ни е позволена малко свобода, сър — отвърна ЛаРон, избирайки внимателно думите си. Уставът недвусмислено казваше, че щурмоваците са длъжни да са винаги с брони, когато са извън района на казармените секции. Обаче капитан Озел не обичаше да гледа бронирани мъже да се мотаят из кораба му, когато не са наряд. След като и командирите на щурмоваците от своя страна отказваха да ограничат хората си да стоят в казармените помещения, когато са свободни, се стигна до неофициално споразумение.

— Позволена от кого? — настоя Дрелфин — От вашия лейтенант? От вашия майор?

— Има ли някакъв проблем, майоре? — чу се нов глас от края на галерията.

ЛаРон се обърна и видя Маркрос и Брайтуотър да приближават. От джоба на Брайтуотър се подаваше парцал и ръцете му бяха омазани

с грес.

— Какво е това?! Детско парти? — Дрелфин изръмжа. — Идентифицирайте се!

— Щурмовак ТКР 175 — каза Маркрос с нотка на гордост и предизвикателство в гласа. — А това е ТВР 479.

— Също без брони, както виждам — отново изръмжа Дрелфин. — И също напълно неосведомени за правилата, касаещи зоните с ограничен достъп.

Той обърна поглед отново към ЛаРон:

— Или пък вие, наетите от граничните светове, не знаете как да четете правилата?

— Както казах, сър... — започна ЛаРон.

— ...вие мислите, че правилата не важат за вас — довърши Дрелфин саркастично. — Вярвам, че вие знаете по-добре?

— Да, сър! — каза Брайтуотър. Той докосна ЛаРон по рамото. — Ела, ЛаРон, трябваше да ми помогнеш да сменя кормилните витла на спидера.

— ЛаРон? — повтори Дрелфин със странен глас — *Дарик ЛаРон?* ТКР 330?

ЛаРон хвърли поглед към Маркрос, като отбеляза внезапната гънка на челото на другия.

— Да, сър — отговори.

— Така, така — каза Дрелфин меко. Без предупреждение извади бластера си.

— Прегледах записите от Отронена сълза — продължи той с неприятна твърдост в погледа, докато оръжието му сочеше право в корема на ЛаРон. — На вашата част бе заповядано да екзекутира няколко симпатизанти на бунтовниците. Вие съзнателно пропуснахте целите с вашите изстрели. Това е неизпълнение на задълженията.

Гърлото на ЛаРон се стегна. Някой беше забелязал липсата на прецизност при стрелбата му. Лошо!

— Мой дълг е да защитавам и закрилям Империята и Новия ред — каза той, насилвайки се да запази спокоен тон.

— Вашият дълг е да се подчинявате на заповеди! — контрира Дрелфин.

— Там имаше само невъоръжени, безопасни цивилни — каза ЛаРон. — Ако те са били заподозрени или обвинени, трябваше да бъдат арестувани и изправени на процес.

— Те бяха симпатизанти на бунтовниците!

Куилър направи крачка напред:

— Сър, ако имате оплакване от този човек...

— Стойте настрана, щурмовак! — предупреди Дрелфин — Вие и така имате достатъчно проблеми.

— Какви точно проблеми? — попита Маркрос.

— Вие сте без униформи, вие сте в зона с ограничен достъп без разрешение и — Дрелфин кимна към ЛаРон — вие явно сте в приятелски отношения с предател на Империята.

— Какво?! — извика Грейв. — Това е безу...

— С цялото ми уважение, майоре, ТКР 2014 е прав — прекъсна го Маркрос. — Правилата изискват обвинения от такъв мащаб да бъдат сведени незабавно до вниманието на главния щурмови офицер.

— Нека да ви обясня нещо, ТКР 175 — изсумтя Дрелфин. — Ние сме Имперското бюро за сигурност. Каквото ние кажем, е принцип. Каквото решим, е правило. Каквото правим, е закон.

— И за когото заповядайте изстрел, е мъртъв — дръзко отвърна ЛаРон.

— Ето, че разбирате — каза Дрелфин, като ъглите на устните му се изкривиха в заплашителна усмивка. — Аз командвах операцията този ден, което означава, че аз решавам какво да правя с вас. Не вашият лейтенант, не вашият майор, даже не и тъпият капитан Озел!

Той пристъпи напред и опря дулото на бластера в челото на ЛаРон. Той беше непознат модел, забеляза ЛаРон — голям и грозен, със странно изглеждащо приспособление на края на цевта.

— И ако аз реша да ви екзекутирам незабавно за бунт... — пръстът му видимо се стегна около спуська.

Той блъфира — осъзнаваше с малка част от ума си ЛаРон. — Той си играе с жертвата си на една от ония ужасяващи игри, които тези малоумни, садистични малки хора обичат толкова много.

Обаче ЛаРон бе имперски щурмовак, безжалостно трениран в изкуството на двубоя и оцеляването и тези дълбоко вградени рефлексии не знаеха нищо за психарските игрички на ИБС. Лявата му ръка по

собствен импулс се стрелна нагоре, удари китката на Дрелфин и изби бластера далеч от челото му.

Това може би беше последното нещо, което Дрелфин бе очаквал. Той се залюля от удара, избълва проклятие и се опита да насочи отново бластера към целта. Но преди да успее, дясната ръка на ЛаРон долетя и плесна отново китката. За кратка, мъчителна част от секундата бластерът се целеше към лицето на ЛаРон, в следващата секунда той отлетя далеч наляво. ЛаРон се извъртя на десния си крак на половин оборот, докато държеше китката на майора и Дрелфин се превъртя, ръката му се усука и бластерът се насочи безопасно към тавана.

— Какво беше това за прищевките на ИБС като закон? — той избухна.

— ЛаРон, луд ли си? — изкрещя Брайтуотър с ококорени очи.

— Може би — отвърна ЛаРон. Гневът му бе попреминал и той с ужас осъзна, че Брайтуотър бе прав. Даже и да не бе в беда преди, сега със сигурност беше. — Но това бе за уточняване на *правилната* процедура — добави той. После изтръгна бластера от ръката на Дрелфин, след което я пусна.

Дрелфин се изправи, очите му мятаха мълнии към ЛаРон, лицето му бе изкривено от ярост, а устните му се движеха от безмълвни проклетия. Лявата му ръка измъкна малък, скрит бластер. И този път, осъзна ЛаРон, не беше игра. Проблесна кратка искра, чу се приглушен пукот...

Без звук Дрелфин се отпусна на пода.

За дълъг, застинал момент никой нито помръдна, нито промълви нещо. ЛаРон погледна към сгърченото тяло, после към бластера на майора, който още беше в ръката му, умът му се мъчеше да приеме доказателствата от очите му. Не, нещо друго се бе случило, със сигурност. Майорът трябва да бе получил удар или сърдечна атака. Или пък бе гръмнат от прикритие от неизвестен стрелец. Това даже не прозвуча като истински бластерен изстрел...

— О, не! — потресено промърмори Брайтуотър.

ЛаРон преглътна и с това балонът с налудничави илюзии се спуска и студената реалност се стовари върху него. Дарик ЛаРон, с всички негови бълнувания за дълг и чест, хладнокръвно бе застрелял човек.

Не просто човек. Офицер. Офицер от *ИБС*.

И в този момент той осъзна, че вече е мъртъв.

Останалите също го знаеха.

— Това бе самоотбрана — каза Куилър. Гласът му трепереше по начин, какъвто ЛаРон никога не бе чул от него, дори и в най-отчаяните бойни ситуации. — Всички видяхте. Дрелфин извади бластер пръв.

— Мислиш ли, че на ИБС им пука? — възрази Грейв.

— Аз само отбелязах.

— На тях не им пука — стегнато каза Маркрос, докато оглеждаше наблюдателната палуба. — Въпросът е колко сериозно ще се захванат да ни преследват.

— Чакай малко — обади се Брайтуотър. — Какво значи „нас“?

— Той е прав, Маркрос — съгласи се ЛаРон. — Няма *нас*, има само *мен*. Никой от вас не е направил нищо.

— Не мисля, че на ИБС ще им пука и за *това* — измърмори Куилър.

— Разбира се, че ще им пука — каза тежко Маркрос. — Ще им пука, че никой от нас не направи нищо, за да ти попречи.

— Нямаше време...

— Куилър, ЛаРон — намеси се Грейв — Той е прав. Всички сме вътре.

— Не и ако не успеят да ни идентифицират — намеси се Брайтуотър, като се оглеждаше наоколо. — Няма никой наоколо и той е убит с неговия бластер. Може даже да решат, че е самоубийство.

Грейв изръмжа:

— Дай по-сериозно. Майор от ИБС на върха на гнусната си малка кариера? Те убиват други хора, не себе си.

— Може да се направи само едно — каза ЛаРон. После направи широка крачка встрани, обърна се и насочи бластера към тях — На пода! Всички!

Никой не помръдна.

— Мил жест — каза Грейв. — Но няма да сработи.

— Бластерът е в мен — каза ЛаРон и разклати оръжието за потвърждение. — Няма начин да ме спрете и уставът не позволява да прахосвате живота си напразно.

— Не, ЛаРон, Грейв е прав — каза Маркрос и поклати глава. — Те ще ни измъчват и щом установят, че ти е нямало да стреляш, всички ще сме обратно в месомелачката.

— Освен това ти не можеш да управляваш сам тези кораби на ИБС — намеси се тихо Куилър. — Най-малкото аз трябва да дойда с теб. Губим време в момента.

— Най-малкото всички трябва да дойдем — каза Грейв тежко. — И наистина пилеем време!

— Не мога да ви позволя това — протестира ЛаРон. — Не мога да искам от вас да зарежете всичко по този начин! Трябва да напуснете Империята, да станете бегълци...

— Нямаме избор — каза Грейв. — Особено след това, което се случи на Отронена сълза, не съм сигурен, че ще мога спокойно да нося бронята си отново.

— Относно напускането на Империята — добави Куилър сериозно. — На мен ми се струва, че Империята ни изостави първа. Или поне Империята, на която ние мислехме, че се подписваме да служим. — Той погледна към Брайтуотър. — Хайде Брайтуотър, идваш с нас.

Брайтуотър се намръщи:

— Не съм готов да се откажа от Империята точно сега. Но и аз не искам да се мотая тук и да чакам ИБС да ме постави под ярките си лампи. Какъв е планът?

ЛаРон погледна надолу към сгърчения труп на Дрелфин и опита да включи отново ума си на скорост.

— На първо място, да скрием тялото — каза той. — Някой от тези шкафове за съхранение наоколо ще свършат работа. Куилър, кой кораб ще вземем?

— „Суонтек“ — отговори Куилър и посочи кораба, за който бяха говорили по-рано. — Имайки предвид нашите общи технически умения, трябва да искаме най-надеждния кораб, който можем да вземем. Ако са били достатъчно любезни да оставят системите на стендбай, мога да го подготвя за десет минути.

— Не можем да избягаме, докато „Възмездие“ е в хиперпространството — каза Брайтуотър.

— Може да има и друг начин — каза ЛаРон. Една дръзка идея бе изгряла в ума му. — Грейв, пригответи го. Грейв, Брайтуотър, идете с него. Маркрос и аз ще се оправим с тялото.

Шкафовете бяха плътно натъпкани, но с малко усилия и наместване те успяха да направят достатъчно място за тялото на

Дрелфин. През времето, за което се справиха и слязоха до нивото на хангара, Куилър и Брайтуотър бяха подготвили „Суонтек“. Опитвайки да изглежда естествено, ЛаРон докосна рамото на Маркрос и посочи към рампата за влизане.

Никой не им попречи, докато крачеха натам — обстоятелство, което порази ЛаРон подозрително и зловецко. Бяха минали половината път, преди да се досети, че заради рестрикциите на ИБС върху мястото вероятно нямаше никой в стаята за наблюдение на хангарите, за да гледа парада. Те стигнаха кораба без инциденти и се изкачиха в малка, но приятно мебелирана каюткомпания. Прибраха рампата и запечатаха вратата, след което се насочиха към мостика.

Куилър беше в пилотското кресло. Неговите пръсти щракаха тук и там по таблото, докато подготвяше кораба за състояние на пълна готовност.

— Къде са Грейв и Брайтуотър? — попита Маркрос, докато сядаше в креслото на помощник-пилота.

— Проверяват да не е останал някой да спи на борда — отговори Куилър.

— Добре, готови сме — той погледна през рамо към ЛаРон, — ти каза, че имаш някаква идея?

ЛаРон кимна, седна зад Маркрос при комуникационното табло на астрогатора и го включи на бързо сканиране. Така... вътрешнохангарна връзка, ето... Изправяйки рамене и опитвайки да се вмъкне в ума на средностатистически главорез от ИБС, той натисна ключа:

— Тук е майор Дрелфин — каза той с най-добрата имитация на гласа на Дрелфин. — Ние сме готови.

— Сър? — отговори леко изненадан глас.

— Казах, готови сме за тръгване — каза ЛаРон, добавяйки хапливост в гласа си. — Изведете „Възмездие“ от хиперпространството, за да можем да стартираме.

— Аа, момент, сър!

Комуникаторът замлъкна.

— Това ли беше големият ти номер? — измърмори Куилър.

— Дай му минута — каза ЛаРон, опитвайки да звучи по-уверено, отколкото се чувстваше. Ако трябваше да си пробиват път навън...

— Майоре, говори командир Брилстоу — намеси се нов глас. — Не виждам да има напускащи кораби в моето разписание.

— Разбира се, че нямате! — изръмжа ЛаРон. — Нито ще отбележите нещо във вашия доклад. Сега любезно излезте от хиперпространството, за да можем да продължим нататък.

Той задържа дъх. Куилър бе прав, разбира се. Правилата изискваха задължително офицерът на мостика да съгласува такива непланирани заявки с капитана или поне с някой от контингента на Дрелфин. Обаче Имперското бюро за сигурност работеше по свои собствени правила и всеки във флота го знаеше. А командир Брилстоу беше слушал достатъчно истории за недоволството на ИБС...

За негово успокоение и учудване пъстрото небе на хиперпространството извън хангара изчезна в изпъстрената със звезди чернота на реалния Космос.

— Потвърждавам, майоре — каза Брилстоу с вдървен официален тон. — Имате разрешение за стартиране.

ЛаРон изключи комуникатора.

— Да мърдаме, преди да са си сменили решението — каза той на Куилър.

— Все още може да е капан — предупреди Куилър, докато настройваше двигателите за издигане, след което насочи „Суонтек“ към екрана, който задържаше атмосферата в кораба. — Може да ни разрешат да излезем, след което да ни ударят с тежката артилерия.

— Не мисля — отговори Маркрос, — не биха стигнали до огнен ендшпил, без поне да опитат да ни хванат живи и да разберат какво, по дяволите, мислим, че вършим.

— Надявам се да си прав — каза Куилър. — Готови сме.

Секунди по-късно вече бяха навън. Куилър зави към фланга на звездния разрушител, зави зад гигантската структура и ги насочи към дълбокия Космос. Минута по-късно, докато ЛаРон следеше тактическия дисплей за признаци, че от кораба внезапно са си променили решението, изображението на „Възмездие“ се размаза и разрушителят изчезна отново в хиперпространството.

Куилър издиша с облекчение:

— Чудесно е, когато дивотиите на ИБС работят против тях!

— Което не означава, че ние трябва да се мотаем тук и да ги чакаме да се осъзнаят — предупреди Маркрос. — Някакви идеи

накъде да тръгнем?

— Мисля, че Друност ще е добре като първа спирка — каза Куилър, докато щракаше по контролния панел. — Това е на около три часа и е чудесен малък, периферен свят, където има обединен транспортен възел и търговски център, което значи, че ще можем да намерим достатъчно гориво и продукти. Както се сещате, има много път до границите на Империята.

— Ако наистина решим да отидем толкова далеч — отвърна Маркрос. — Има достатъчно по-близки системи, където бихме могли да се скрием.

— Това можем да го мислим по-късно — каза ЛаРон. — Да тръгваме към Друност.

Куилър кимна, нагласи курса и звездите се изтеглиха в звездни линии.

— Има един въпрос, който трябва да разрешим, преди да стигнем там: как ще я караме с парите? — посочи той.

Интеркомът избръмча и се чу гласът на Брайтуотър:

— Куилър, чисто ли е?

— Свободни сме и „Възмездие“ си замина — увери го Куилър.

— Страхотно! — каза Брайтуотър. — Включи управлението на автомат и ела до втора кабина — втората вдясно от теб, веднага след салона. Пригответи се да видиш нещо интересно.

Брайтуотър и Грейв чакаха ЛаРон, Куилър и Маркрос да се появят. Както и каюткомпанията, кабината бе оформена по начин, който може да се очаква от хора с бюджета на ИБС. Мебелировката включваше тясно, но удобно легло, шкаф, бюро с компютърен терминал. Над бюрото имаше екран, който показваше текущия курс на кораба и цялостния полетен статус. Не липсваше даже и частна тоалетна.

— Готино — изкоментира Куилър. — Тази сигурно е за пилотите.

— Моята е всъщност — отговори Грейв. — Но не се притеснявай — всички са като нея.

— Ако мислиш, че *това* е готино, задръж малко — добави Брайтуотър. — Той пристъпи към екрана и плъзна пръста си по долната страна на рамката. С тихо хлъцване част от преградата в края

на леглото се пропука и се отвори и Брайтуотър я отвори, за да разкрие скрит килер. Или по-скоро скрит арсенал.

На една странична стена имаше прикрепени дузина бластери, всякакви неща: флотски пистолети BlasTech DH-17, стандартните щурмови пушки E-11, миниатюрни бластери, от лесни за укриване до такива, чиято изработка и модел ЛаРон не можеше да разпознае.

Под закрепените за стената оръжия имаше пакети с батерии и газови патрони, както и малки сандъчета с резервни части. На другата стена висеше един от любимите на Грейв Т-28 снайпери, плюс колекция от виброножове, гранати, зашеметяващи средства, както и няколко аракидски дрона. А в средата на килера имаше два комплекта блестящи щурмовашки брони.

— В първа кабина има съвсем леко различна колекция — Грейв наруши тишината. — Не сме проверявали другите, но се обзалагам, че и те са заредени по подобен начин.

— Има два спидербайка Aratech 74-Z в единия от товарните сектори, затова предполагам, че в някоя от кабините има комплект от две скаутски брони — добави Брайтуотър. — Тази кабина ще е моя.

— Тия пичове са дошли добре оборудвани — изкоментира Маркрос. — Дали не са оставили и някоя и друга пара наоколо?

— Ако не са, винаги можем да оберем банка — вметна Куилър, като посочи към въоръжението.

— Още не сме открили никакви кредити — Брайтуотър отговори на Маркрос. — От друга страна, беше абсолютно луд късмет, че открихме *това*. Ние търсихме гратисчии, а не скрито съкровище.

— Мисля, че можем да оправим работата — каза Маркрос.

— Абсолютно — съгласи се ЛаРон. — Имаме три часа докато стигнем планетата, щурмоваци. Да се разпръснем и да видим какво още ИБС са били достатъчно любезни да оставят на нашия нов кораб.

Крайният резултат бе впечатляващ. Намериха петнайсет комплекта щурмови брони — осем стандартни, шест специализирани и един пълен щурмовашки космически скафандър; Петдесет бластера от най-различен вид, сто гранати, включително шокови и експлозивни и даже два термални детонатора; трийсет и пет комплекта цивилни дрехи; два ландспидера^[1] и два байка; спидер за шест пасажера и многобройни устройства за проследяване; бойни средства и пособия за задържане, както и малка машина за създаване на лични

идентификационни етикети. Имаше също колекция от фалшиви транспондърни кодове.

Не липсваха и пари. Повече от половин милион кредита!

— Какво за Бога са планирали, щом им е трябвало всичко това! — промърмори Брайтуотър, когато седнаха в каюткомпанията, за да си сверят списъците.

— Предполагам, че се готвят да прережат гърлото на бунтовниците — отговори Маркрос. — Маскираните товарни кораби биха били идеални за проникване във вражеските конвои за доставки.

— Или да се представят като ренегати, които искат да се присъединят — каза ЛаРон.

— Каквото и да са имали на ум, то ни поставя в добра позиция — намеси се Грейв. — Така, къде по-точно към външния ръб на Галактиката смятаме да се отправим?

— Трябва да опитаме пространството около Хът — предложи Куилър. — Империята има твърде слабо присъствие там и ние лесно ще можем да се уредим на работа като охрана или бодигардове.

— Ние не работим за престъпници! — каза твърдо Брайтуотър.

— Аз само исках да кажа...

— Не, той е прав — обади се ЛаРон. — Ние сме имперски щурмоваци, не наемни гангстери.

— Вече не сме имперски щурмоваци — промърмори Куилър и хвърли информационната си карта на холографската маса.

— Въпреки това няма да работим за престъпници — настоя Брайтуотър.

— Има и друга възможност — предложи Маркрос. — Вместо да бягаме към външния ръб, подобно на уплашен тонг^[2], защо да не останем наоколо, в сектор Шелша?

— Не знам — каза Куилър със съмнение в гласа. — Разглеждах списъка със системи преди малко и няма много места, където бихме могли да отидем без някой да ни забележи.

— Или да продължим да се движим — предложи Брайтуотър. — Имаме достатъчно кредити, поне на първо време.

Маркрос прочисти гърлото си:

— Всъщност мислех, че може да опитаме някъде на Шелконва.

ЛаРон се начумери удивено. По израженията на останалите лица личеше, че и тяхната реакция бе подобна.

— Искаш да се скрием в столицата на Шелша? — попита Куилър.

— Там ще е последното място, където ИБС би търсило бегълци, обявени за издирване — посочи Маркрос, — и освен това познавам хора там, които могат да ни помогнат.

— Ако имаш приятели там, това е последното място, където бихме искали да отидем — контрира Грейв. — Спомняш ли си името на първото момиче, което си целунал?

— Разбира се — изсумтя Маркрос.

— А втората?

— Аа... не, всъщност не, наистина — призна Маркрос.

— Обаче ИБС знае! — каза Грейв. — Или ще научи достатъчно скоро. Ние сме бегълци, Маркрос! Това означава, че никога повече няма да се свързваме с човек, когото някога сме познавали. Никога!

— Дайте по-полека с дългосрочното планиране — каза ЛаРон. — Първата цел е да влезем и излезем в Друност, без да активираме алармите. Веднъж да напълним резервоарите и складовете, можем да приказваме за следващите варианти.

Маркрос все още не изглеждаше убеден, но кимна:

— Добре, но все още ми се иска по-късно да опитаме на Шелконва.

— Може — обеща ЛаРон. — Всички ще си кажем мнението и ще решим заедно. Както Грейв каза, ние петимата сме всичко, което имаме.

Брайтуотър разтърси глава:

— Защо ли това не ме изпълва с увереност?

[1] Наземно транспортно средство. Люк кара такова в епизод IV — б.прев. ↑

[2] Същества с несъразмерно голяма глава, за първи път представени в епизод I „Невидима заплаха“ — б.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— И така, — каза император Палпатин, като очите му проблясваха от сянката на качулката му. — Както и предполагах, моф Гловсток се оказа изменник!

— Той е най-малкото далавераджия, господарю — каза Мара. — Още не знам дали наистина е планирал бунт.

— Аз приемам кражбата от имперските фондове като бунт — възрази императорът. — Твоето участие в тази история приключи, дете мое. Други ще поемат случая нататък. Ти свърши чудесна работа.

— Благодаря! — каза Мара и почувства как топлината от одобрението я обзема. — Ако няма нещо по-спешно, моля за позволение да направя разследване на шестте произведения на изкуството, които намерих в сейфа на Гловсток. Те изглежда са част от десетте, които бяха откраднати преди пет години от една галерия по време на атаката на бунтовническа клетка от Кринтрино.

Лицето на императора помръкна:

— Значи, освен аферист, Гловсток може да се окаже свързан и с бунтовниците?

— Или пък е свързан с имперските сили, които са извършили атаката? — посочи предпазливо Мара. — Императорът беше мъдър и добър човек, но имаше странната склонност понякога да вижда бунтовници и бунтовническа конспирация там, където в действителност нямаше такова нещо. — Или пък може да е имало пирати или крадци, които са използвали предимството на хаоса около атаките, за да грабят и да избягат. Интересното е, че Гловсток явно е купил нещата от аукцион, което означава, че и той, и търговецът са искали да легитимират сделката.

— Ти каза, че откраднатите неща са десет — каза Императорът. — Обаче само шест са намерени в сейфа на Гловсток?

— Да — потвърди Мара. — И *всичките* шест, както изглежда, са купени по едно и също време преди около осемнайсет месеца.

— Къде са другите четири?

— Доколкото знам, още липсват — каза Мара. — Това е един от въпросите, на който бих искала да открия отговора. Другият е защо първоначалният собственик изведнъж е решил, че има нужда от такава огромна финансова инжекция преди около година и половина.

Императорът притихна за около минута и Мара почувства тръпка на задоволство. Частни трансфери на ценни обекти се случваха непрекъснато из Империята, по най-различни легални или на границата на законното причини. Подобен въпрос, зададен от много от другите съветници на императора, по-скоро би бил отхвърлен като неуместен. Но Мара бе Ръката на императора — вербувана и тренирана лично от него, и той се доверяваше на нейните инстинкти.

— Загубата на „Звездата на смъртта“ бе огромен шок даже и за най-твърдите ми привърженици — каза той накрая. — Някои може би се колебаят дали моята Империя в крайна сметка ще е победител в този конфликт с Бунтовническия съюз.

— Разбира се, че ще е! — отвърна Мара автоматично.

Императорът ѝ отправи нова, тънка усмивка.

— Естествено — съгласи се той. — Но не всеки вижда нещата толкова ясно, както ти и аз. Ако Гловсток не е свързан с бунтовниците, то тогава може би някой от нашите по-богати граждани е решил да играе и за двете страни. Кажете ми какво е текущото бунтовническо присъствие в сектор Шелша?

— Не знам засега — отговори Мара. — Планирах да отида в Шелконва и да поискам в офиса на губернатор Чорд да съставят рапорт.

— Недей! — каза Императорът и краищата на устните му се изкривиха надолу в знак на презрение. — Баршнис Чорд е компетентен администратор, обаче има твърде много връзки с богатите и силните в своя сектор. Той може да изтърве новината за твоето разследване точно пред хората, които търсиш. Не, вместо това използвай личната ми библиотека за твоите издирвания.

Мара склони глава:

— Благодаря, господарю.

Императорът протегна ръка към нея:

— Върви!

Мара пристъпи напред, пое протегнатата ръка и почувства как в нея се влива нова вълна от топлина и сила, след това пристъпи отново

назад.

— Още нещо, господарю — каза тя. — Когато арестувате моф Гловсток и администрацията му, бих желала да помоля един от членовете на екипа му, генерал Дериан, да бъде освободен от мъчения.

Императорът я погледна замислено.

— Вярваш, че той не е замесен в бунта на Гловсток?

— Уверена съм — каза Мара. — Той също е честен и почтен човек. Не бих искала Империята да се лиши от службата му.

Устните на Императора сякаш се стегнаха при споменаването на думата „почтен“. Но той просто кимна:

— Както желаяш, дете мое. Аз незабавно ще изтегля генерал Дериан на позиция тук, в Имперския център, където той ще остане незасегнат от непосредственото унищожение на Гловсток.

— Благодаря! — каза Мара, след което се завъртя, прекоси пространството на тронната зала, премина покрай застиналите имперски гардове в червени мантии и се качи на турболифта.

Императорската библиотека бе много обширно и много секретно място, използвано само от няколко от най-големите му фаворити и само с негово изрично разрешение. Обикновено имаше няколко служители под ръка, които да помагат, обаче докато Мара вървеше между високите стелажи с дейта карти към терминалите в центъра, тя беше поразена от необикновената тишина. Очевидно всички служители изведнъж бяха почувствали нужда да бъдат някъде другаде.

След като зави покрай последния стелаж, тя откри причината за тяхното отсъствие. Пред една от трите компютърни станции бе седнал сам Дарт Вейдър.

— Лорд Вейдър — каза тя учтиво, докато минаваше край него, а очите ѝ механично пробягаха през екрана пред него. Неговата ръка се повдигна леко, достатъчно да попречи на погледа ѝ.

— Ръка на Императора — поздрави той в отговор с глас, по-дълбок, по-твърд и по-мрачен от обикновено. — Какво желаете?

— Имам позволение да направя някои разследвания — каза Мара, продължи да върви покрай него и седна на една от останалите станции. Но даже и след като включи конзолата и започна да набира данните за търсене, тя можеше да почувства как неговото внимание преминава от разследванията към самата нея. Вейдър беше винаги

достатъчно учтив, но даже и без нейния афинитет към Силата ѝ бе достатъчно ясно, че той не я харесва. Тя никога не бе успяла да разбере защо. Без съмнение техните цели бяха еднакви — да служат на Императора и неговия Нов ред. Може би той смяташе, че нейното обучение отнема твърде много от императорското време и внимание или може би я подозираше, че тя се опитва да заеме мястото му в очите на великия човек.

И двата варианта бяха нелепи, разбира се. Мара си имаше нейна работа, Вейдър — негова, и нямаше никакъв смисъл да се опитва да отгатне мъдростта на императора по начина, по който използваше всеки един от тях. Но тя все още не бе намерила начин да убеди Вейдър в това.

— Търсите информация за бунтовниците? — попита Вейдър.

— Не правим ли и двамата същото? — каза Мара сухо. — Поточно, аз се интересувам от тези в сектор Шелша. Случайно да знаете нещо за тях?

— Няма известни или предполагаеми бунтовнически бази в този сектор — избоботи Мрачният лорд. — Единственият голям шпионски пост бе атакуван и унищожен преди няколко дни. Аз подозирам, че през сектора сигурно минават някои важни снабдителни канали, но това предстои да бъде проверено.

— Някои важни привърженици?

Усещането за студ около него стана по-дълбоко.

— Те имат привърженици навсякъде — отговори той. — Както и такива, които замислят да свалят началниците си.

Мара почувства неприятна тръпка.

— Лорд Вейдър, бъдете уверен, че нямам никакво намерение...

— Приятен ден, Ръка на Императора — прекъсна я Вейдър. — Обгърнат с вихрушка от черно наметало, той стана, изключи конзолата, завъртя се и се отправи навън.

— Благодаря за съдействието, лорд Вейдър — извика Мара след него.

Вейдър не отговори. Чувството за студенина избледня, след като той се отдалечи. Плъзгащата се врата се отвори при неговия жест и той излезе от библиотеката.

Мара пое дълбоко дъх и го изпусна в уморена въздишка. За какво се безпокои той все пак? Лоялността бе в края на краищата едно от

най-великите качества на императора — лоялност към всички, които са лоялни към него. Как можеше Вейдър въобще да си помисли, че неговият господар ще го пренебрегне заради някой друг? Особено заради някой толкова млад и неопитен, колкото Мара.

Тя тръсна глава и се съсредоточи отново върху конзолата, принуждавайки ума си да се върне към работата. Така, бунтовниците имаха снабдителни канали в сектор Шелша. Добре беше да го знае. Тя довърши заявката за търсене на основните данни за бунтовниците, след това добави търсене на големи и малки трасета, космодруми извън главните маршрути, както и центрове на контрабанда и други криминални дейности.

Компютърът започна работа, а Мара се отпусна назад да чака... и докато отпускате уморените си рамене, погледът ѝ се плъзна към конзолата на Вейдър. Тъмният лорд не беше никога особено любезен, но докато си мислеше за кратката им среща ѝ се струваше, че сега бе още по-рязък, отколкото обикновено. Може би трябва да разбере защо.

Тя погледна към изхода, стана и отиде до конзолата и за кратко си помисли какво би направил Вейдър, ако я засече, че го прави. Но това бе твърде добра възможност, за да я пропусне. Тя приседна и включи машината. Имаше един трик, който сигурно Тъмният лорд не се бе сетил да блокира...

Не се бе сетил. Тя въведе необходимия код и извади последния файл, който бе отворен от този терминал. Това бе програма за търсене. Много усъвършенствана, която делово бе проучвала записите на персонала на стотици звездни системи, докато Вейдър не бе прекъснал работата ѝ и я бе изключил. И не само записите на персонала, но и отчетите за движението и наблюдението, финансовите профили, разрешителните за пътуване и всички други средства, с които Империята разполагаше за намиране или проследяване на всеки от своите граждани.

Тя скролна до началото, за да намери списъка с имена за издирване. Ако Вейдър опитваше отново да проследи връзките на принц Шизър с Черното слънце^[1], Императорът щеше да му бъде много ядосан. Обаче за нейна изненада имаше само едно име в списъка:

Люк Скайуокър.

Мара се намръщи, ровейки в паметта си. Чувала ли бе някога по-рано това име?

Сигурно не. Но тя бе само на осемнайсет и отскоро в императорския двор. Междувременно тя си имаше нейна работа за вършене. Записа си името за по-нататъшна справка, изключи конзолата и се върна към своето разследване.

За пълна липса на изненада на Хан, мястото на срещата бе също като останалите малки скривалища, които генерал Рийкан бе разпръснал из Империята. То беше тихо, разумно изолирано и с извинение, най-далечното подобие на военна база, което някога бе виждал.

Обаче имаше едно компенсиращо качество. Лея бе там.

— Хан — поздрави го тя с нейната обичайна официална усмивка, докато той слизаше по рампата на „Сокола“. — Изглежда сте били на косъм.

— Всъщност не — увери я той, като се усмихна в отговор. Хладната учтивост на усмивката ѝ не го заблуди и за момент, разбира се. — Всички други се измъкнаха, нали?

— Повечето — каза тя, като леко се намръщи. — Чивкайри още не се е появил.

Хан погледна през рамо към Люк и Чубака, които помагаша на техниците да изкарат оборудването си от складовете на „Сокола“.

— Искаш ли аз и Чуи да ги потърсим?

— Опасявам се, че проблемът е друг — каза тя с огорчение. — Ние имаме някои затруднения с цялата им организация.

— Аха, политика — кимна Хан — В такъв случай по-добре да ме държиш настрана.

— И аз мисля така — каза Лея. — Обаче Мон Мотма иска да ни види всички — теб, Люк и мен, в командния център.

— Кой?

— Мон Мотма — търпеливо повтори Лея. — Главният командир на Съюза.

— Ооо — каза Хан, когато името най-после изплува в ума му. — Тя.

— Да, тя — отговори Лея. — Тя има работа за нас.

Хан потисна гримасата си. Хайде пак — всеки приемаше, че те с Чубака са официално на борда на този продупчен кораб.

— Чудесно — каза той. — Ние ще идем при нея, щом приключим.

Лея леко повдигна вежди и за момент той си помисли, че тя ще му припомни мястото му. Но може би тя се сети навреме, че той всъщност нямаше такава.

— Ще се видим там — каза тя и се отдалечи.

— Неприятности? — попита Люк зад гърба му.

Хан се обърна да види хлапето, идващо към него.

— Не повече от обикновено — каза той. — Защо?

— Лея изглеждаше обезпокоена.

— Нейно кралско височество е *винаги* обезпокоена — изгъркори Хан, раздразнен от себе си. Откакто бяха измъкнали принцесата от „Звездата на смъртта“, Люк се мотаеше около нея, а след Явин той предполагаше, че те имат дълбока духовна връзка, както можеше да усети от нейните настроения и чувства. Или пък това бе част от целия рицарско-джедайски ритник, който бе получил. Понякога бе трудно за Хан да прецени кое в личността на Люк бе най-дразнещо. Все пак като цяло момчето си беше свястно. Доста повече от много хора, с които Хан си бе имал работа през годините.

— Тя има много отговорности — напомни му Люк тихичко. — А и Олдерон не беше кой знае колко отдавна.

Хан се намръщи. Хлапето бе право, разбира се. Лея бе твърде заета, за да реагира много ентусиазирано, но от случилото се на Явин имаше повече от достатъчно време скръбта и ужасът от разрушението на света да започнат да отминават. Ако ставаше въпрос за това, Люк също бе претърпял няколко тежки удара наскоро. Първо загубата на леля му и чичо му, после бе видял как старият Кеноби бе убит пред очите му. Най-малкото, което Хан можеше да направи, беше да ги накара да се поотпуснат малко. И двамата.

— Да, знам — каза той. — Между другото, нашата велика главнокомандваща ни иска в командния център, когато имаме време.

— Чудесно — каза Люк и видимо грейна пред перспективата за нова задача. — Да вървим. Чуи може да направлява останалата част от разтоварването.

„Скачай, щом ти заповядат. — припомни си Хан старата военна поговорка. — *Питай «Колко високо?» по пътя нагоре.*“ Каквито и възражения да имаше Хан относно бунтовниците, Люк бе скочил при тях с двата крака. Бе скочил, бе по пътя нагоре и въобще не се вълнуваше да попита колко високо.

„Накарай ги да се поотпуснат — припомни си Хан. — *Много да се отпуснат.*“

— Добре — каза той. — Да видим какво иска Нейно високо височество.

Мон Мотма бе величествена жена с къса, кестенява коса и сини очи с блед зеленикав оттенък. Тя носеше обикновена бяла мантия, украсена единствено с някакъв медальон около врата. Седеше начело на масата, вдясно от нея седеше генерал Рийкан, вляво — Лея. Тя беше точно това, което Люк бе очаквал да види начело на Бунтовническия съюз — сърдечна, силна и целенасочена.

— Благодаря за отделеното време, капитан Соло, мастър Скайуокър — каза тя, кимвайки сериозно към всеки. — И двамата служихте на Бунта смело и цялата Галактика има огромен дълг към вас. Сега съм дошла за да ви помоля да ни окажете нова услуга.

Люк погледна Хан и забеляза предупредителния блясък в очите му и леката извивка на устните му.

— Ще се радваме... — започна той.

— Слушаме Ви — прекъсна го Хан.

Люк потръпна. Но Мон Мотма или не забеляза грубостта, или реши да я игнорира.

— Както знаете, Бунтовническият съюз се състои от много групи, които по-рано водеха собствена борба срещу тиранията на император Палпатин — каза тя. — Чак когато ние започнахме да обединяваме и координираме нашите усилия...

— Знаем историята — отново се намеси Хан. — Каква е мисията?

Зад Мон Мотма Лея се размърда в стола си и погледна сърдито Хан с мълчаливо предупреждение. Но отново, даже и да бе раздразнена или засегната, Мон Мотма не го показва.

— Една от нашите групи от Republic Redux^[2] се предвожда от един адерианец, Йеру Чивкайри — каза по-възрастната жена. — Той

има предложение, което смята, че ще даде силен тласък на бунтовниците.

— Това е добре — каза Хан. — Какъв е проблемът?

— Проблемът е — отговори Мон Мотма, — че лидерите на две от другите групи от същия сектор се противопоставят твърдо на проекта, щом Чивкайри го подкрепя.

— Колко твърдо? — попита Хан.

Мон Мотма присви устни.

— Те заплашват, че ще се оттеглят, ако се приеме планът на Чивкайри.

— А струва ли си да се задържат? — попита Хан.

Люк го погледна невярващо.

— Що за въпрос е това?

— Напълно нормален — отговори Хан с леко отбранителен тон. — Аз мислех, че причината да оттеглим наблюдателния пост на Отронена сълза беше защото Съюзът няма много какво да прави в Шелша.

— Всъщност, Скайуокър, това е *действително* добър въпрос — каза Рийкан. — Ние имаме затруднения да намерим реална подкрепа в сектора, частично поради културни проблеми, частично заради вътрешни конфликти като този.

— Ако говорим конкретно за числа, групата на Чивкайри е най-малката от трите, които обсъждаме — добави Лея. — Адерианците имат своя строга кастова система, което означава, че Чивкайри може да вербува почти единствено и само хора от второ ниво, каквото е неговото собствено. Останалата част от населението изглежда няма интерес да се бори против Империята.

— Мислех, че всеки би трябвало да се откаже от подобни противоречия, когато се присъедини към Съюза — каза Люк.

— Това беше споразумението — каза Рийкан, — обаче адерианците са твърдоглави хора. Щом веднъж решат нещо, почти е невъзможно да си променят решението — той премести поглед към Лея. — Освен ако алтернативната идея не идва от по-висше ниво. Затова и ще изпратим принцеса Лея да опита да посредничи.

— Струва ми се, че не знаете много за предложението на Чивкайри? — попита Люк.

— Всъщност нямаме представа за какво става въпрос — отвърна Рийкан. — Той отказва да го обсъжда по холонета, даже и през криптиран канал. Единственият начин да разберем е да отидете до сектор Шелша и да говорите с него.

Около секунда бе нужна на Люк, за да забележи местоимението. Хан, както обикновено го засече веднага.

— *Ние* да отидем? — попита натъртено.

— Да — отговори Рийкан, гледайки го в очите. — Бих искал вие със Скайуокър да придружите принцесата.

Люк усети, че пулсът му се ускорява леко. Нова мисия за бунтовниците и възможност да прекара повече време с Лея?

— Искаме да не привличаме внимание, доколкото е възможно — обясни Лея. — Това означава без кораби и без явен персонал от Съюза.

— Без явен персонал от Съюза? — повтори Хан.

Люк се намръщи. Какво беше ял Хан тази сутрин, по дяволите!

— Тя просто казва, че ние нямаме официален ранг или статус тук — обясни той, опитвайки се да помогне.

Това явно бе грешка. Хан го стрелна почти гневно, след това се обърна към Рийкан.

— Къде точно трябва да отидем?

— Както принцесата каза, не трябва да привличаме вниманието, включително и на Чивкайри — отвърна генералът. — Той живее в Макрин Сити, седалището на правителството на главната планета Шелконва, но вие ще се срещнете в една ненаселена система на няколко часа полет от там.

— Не знаем дали Империята следи неговото придвижване — добави Лея, — но ако го прави, той би трябвало да може да се измъкне за толкова кратко без да задейства някоя аларма.

— Ако приемем, че ще можеш да изгладиш противоречията без да потрябва поне седмица за дискусии — каза Хан.

— Тя ще успее — каза Мон Мотма напълно уверено. — Съгласни ли сте да я придружите?

— Аз да — твърдо отговори Люк, осмелявайки се да отправи лека усмивка към Лея. Наградата му бе също така незабележима усмивка в отговор.

— Да, предполагам — каза Хан с далеч по-неохотен тон. — Кога тръгваме?

— Не през следващите няколко дни — отговори Рийкан. — Трябва първо да съберем информация относно някои детайли, свързани с Чивкайри и другите лидери.

— Как ще изглежда графикът на конференцията? — запита Хан. Лея и Рийкан размениха погледи.

— Ще ви осведоим за графика веднага щом го получим — отговори генералът. — Благодаря, че дойдохте.

— И още веднъж да повторя, Съюзът ви е длъжник — добави Мон Мотма.

— Правилно — отвърна Хан, след което стана и излезе от стаята. Люк го проследи с поглед, чудейки се какво му става. Този въпрос очевидно тормозеше всички:

— Какво го притеснява? — попита Рийкан.

— Нямам представа — отговори Люк. — Все е такъв, откакто тръгнахме от Отронена сълза.

— Ще поговоря с него — предложи си услугите Лея и стана. — Благодаря Ви, Мон Мотма, генерал Рийкан.

— И аз благодаря — каза спокойно Мон Мотма.

— Уведомете ме, ако мога да направя нещо за Соло — каза Рийкан. — Имаме нужда от всички свестни хора, които можем да привлечем.

— Наистина ли мислите, че под всичко това се крие добър човек? — сухо запита Лея.

— Разбира се, че има — сви рамене Рийкан. — Все някъде.

Лея достигна Хан при „Сокола“ точно когато техниците изкарваха последните части от оборудването от Отронена сълза.

— Хан — поздрави го тя студено.

— Ваше високоблагородие — контрира той, накланяйки глава към нея.

С усилие тя потисна жлъчта, която искаше да излезе от устата ѝ. Защо той направи това? Добре *знаеше*, че тя мрази този вид сарказъм. Или може би точно затова го направи?

Вместо това тя каза:

— Беше малко рязък днес. И непочтителен.

Устните на Хан се извиха.

— Не мисля така — отговори той. — Аз ги уважавам. Или най-малкото Рийкан. Виждам съм достатъчно лоши офицери, за да мога да разпозная добрия, когато го видя.

— Добре, ако това не беше неуважение, то бе твърде добра имитация — каза Лея.

Хан ѝ обърна гръб и започна да човърка нещо по оборудването на „Сокола“ от долната страна.

— Просто не обичам политиците — каза той през рамо.

— Не става въпрос за политика, Хан — каза тя. — Става въпрос за оцеляването на...

— Разбира се, че е за политика — прекъсна я той и се обърна отново с лице към нея. — *Винаги* става въпрос за политика. Един бунтовнически лидер напъва да получи каквото иска, други лидери искат да му попречат да гепи всички кредити, а ти, Мон Мотма и Рийкан се опитвате да ги спрете да си скубят перушината. Това не е оцеляване, принцесо, това е политика.

— Това ли те тормози? — попита Лея, прекъсвайки тирадата му — Не получаваш достатъчно кредити?

— Естествено, че получавам достатъчно кредити — отвърна той. — Не помниш ли оня блестящ медал, който ми окачи на врата?

Лея усети, как бузите ѝ пламнаха.

— Моите извинения, капитан Соло — каза тя с повече жлъч, отколкото ѝ се искаше. — Аз просто се опитвам да те разбера.

За кратка част от секундата, тя помисли, че вижда нещо почти ранимо в неговите очи. Но моментът отмина и маската на цинично безразличие се върна на мястото си.

— Не се мъчи — посъветва я той. — Дори да го направиш, няма да повярваш.

Той се обърна отново, като се преструваше, че е зает с разни части от оборудването на „Сокола“. Лея изчака още няколко секунди, докато стана ясно, че разговорът е приключил. Тя се завъртя и тръгна през хангара, все още със зачервени бузи. Никога в живота си не бе срещала друг мъж, на чиято сила толкова да се възхищава, докато в същото време ѝ се искаше да го удуши с голи ръце.

Люк я чакаше зад вратата на хангара.

— Как е? — попита той.

— Просто обичайното раздражение — каза Лея с въздишка. — Може би ти можеш да измъкнеш нещо от него.

Люк премигна:

— Може би е по-добре да изчакаме да се поуспокои.

— По-скоро бих искала на първо място да разбера какво го е разстроило — каза Лея. — Той говореше за политика, обаче знам, че това не е цялата история.

— Междувременно ние трябва да стигнем до сектор Шелша — каза Люк. — Надявам се, че генерал Рийкан има добър резервен план за транспорт.

— Сигурна съм, че има — отвърна Лея. — Обаче разполагаме с няколко дни. Може би ще успеем да върнем Хан при нас.

— Мдаа — каза Люк със съмнение. — Може би.

[1] Криминална организация, предвождана от ренегата принц **Xizor**, от времето на Галактическата гражданска война — б.прев. ↑

[2] Най-малката от трите групи, член на Бунтовническия съюз в сектор Шелша — б.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

От въздуха транспортният хъб Друност на Обединените превозвачи изглеждаше точно както своето корпоративно лого със звездни вихри. Над рамото на Маркрос ЛаРон можеше да види дузина големи транспортъори, паркирани около неговите ръбове, които заедно с няколко по-малки площадки за кацане и обслужване формираха широк пръстен на няколко километра под тях. На два километра на югоизток от хъба средно голям град се бе притиснал към ръба на бързо течаща река.

— Виждате ли транспортъорите — каза Куилър, сочейки към сградите на хъба. — Всеки момент ще дойде конвой. Това е добре. Означава много хора, превозни средства и кораби да се движат наоколо.

— Тълпа, в която да се разтворим — потвърди Маркрос.

— Точно!

— Какви са всички тези малки площадки за кацане около ръбовете на хъба? — попита ЛаРон.

— Частни обслужващи площадки — обясни му Куилър. — Те са за хора, които искат да вземат пратки или да купуват директно от аутлет центъра на Обединението.

— Ние не отиваме в самия хъб, нали? — попита Грейв от поста за наблюдение на щита зад Куилър.

— Даже не се насочваме натам — увери го Куилър. — Обединението има собствени сили за сигурност и не са група, с която би искал да се забъркаш. Но тези транспортни площадки имат свои собствени търговски зони. След като веднъж кацнем, няма да има нужда да се отдалечаваме на повече от неколкостотин метра от кораба, за да намерим всичко, което ни трябва.

— А хората на Империята? — обади се Брайтуотър от мястото на астрогатора зад ЛаРон. — Те обезателно са наоколо.

— Всъщност по-скоро не — каза Маркрос. — Обединението не обича правителствени лакеи да му се пречат в краката и при това са

достатъчно големи, та Имперският център да им поотпусне края.

— Което е една от причините да избира тази това място като първа спирка — потвърди Куилър.

— Все пак може би е по-добре да подгреем лазерите — предупреди Брайтуотър. — Даже и да не видим имперски хора, разни бандити обичат да се мотаят по трансферните станции.

— Особено ако наоколо няма имперски хора — додаде Грейв.

— Добра идея — съгласи се ЛаРон. — Защо ти и Брайтуотър не пригответе оръдията?

— Веднага — каза Грейв. Той махна с ръка и двамата с Брайтуотър излязоха от кабината. ЛаРон погледна назад и ги видя как заобикалят животоподдържащата система и корабния компютър от двете страни на преддверието и се вмъкват зад малки бронирани врати в оръдейните кладенци от двете страни на носа на кораба.

— Тези лазери ще са гадна изненада за всеки, с когото се наложи да се стреляме — коментира Куилър, когато те се включиха в интеркома. — Бях хвърлил бърз поглед по-рано и видях, че са сериозно подсилени спрямо всичко, което е стандартно за този клас кораби.

— Представи си! — каза ЛаРон, както изучаваше пръстена от площадки за кацане, докато те се снижаваха към повърхността. — Куилър, какво ще кажеш да кацнем на тази средно натоварена площадка на изток от центъра?

— Звучи добре — отговори Куилър. — Аз бих кацнал до тези два барлоза^[1] в северния край.

— Как ще действаме? — попита Маркрос. — Да се пръснем наоколо със списъците за пазаруване?

— Не мисля, че трябва да се разделяме толкова много — каза ЛаРон. — По-добре Грейв и аз да отидем, докато останалите чакат тук. Ще купим продукти за няколко дни, ще ги качим на кораба, после ще идем до друг магазин да купим още малко. Така по няма да личи, че се готвим за дълго пътуване.

— Звучи разумно — каза Маркрос. — Предполагам, че останалата част от нас може поне да се заеме със специалните стоки?

— Ей, това тук е на ИБС — напомни му ЛаРон. — Просто ми дай твоите списъци.

Площадката беше грапава и износена. Пермакритът^[2] беше насечен от пукнатини, хлътвания и хребети. Навигационните маркери бяха бледи или въобще липсваха. Независимо от това те кацнаха почти нежно, с много по-слабо друсане, отколкото при кацане със стандартен щурмови кораб. Или Куилър бе много по-добър пилот, отколкото ЛаРон смяташе, или шасито на „Суонтек“ бе също усъвършенствано, както всичко останало на кораба.

— Оглеждайте се за неприятности — каза ЛаРон на останалите, докато Грейв приближаваше единия от двата ландспидера към товарния асансьор.

— Ти също — каза Маркрос. — Ако са подали сигнал за нас, това място ще е облепено с нашите муцуни.

— Надявам се да не са — каза Грейв, потупвайки спортния бластер, закачен на колана му.

Или Друност беше оставен вън от информационната мрежа, или капитан Озел и ИБС все още се мъчеха да измислят как да съобщят за издирвани дезертирали щурмоваци. ЛаРон наблюдаваше внимателно продавачите, докато той и Грейв си пълнеха кошниците, но нямаше и най-малък намек, че са ги разпознали. Интересът към двамата странници бе нулев.

Те платиха за покупките с кредитите на ИБС и излязоха навън. На запад ято въздушни спидери, току-що натоварени, отлиташе от комплекса на Обединението. Върволица от товарни спидери и ландспидери проблясваха по пътя или над коравата почва от двете му страни. Покрай тях тромаво се промъкваша половин дузина мъже и жени в износени фермерски дрехи, които водеха две каруци, теглени от животни, натоварени с пластмасови щайги.

— Най-близката ферма изглежда е на петнайсетина километра от тук — тихо коментира Грейв, като кимна към процесията, докато те с ЛаРон товареха пакетите в ландспидера. — Ще е дълга разходка.

— Може би ще се качат на каруците — каза ЛаРон.

— Съмнявам се — отговори Грейв. — Щайгите са пълни със селскостопански съоръжения — разпознах логото на Джодер. Нискотехнологични и тежки колкото портфейл на моф. Не биха рискували да съсипят животните си, за да се возят и те.

ЛаРон се намръщи, в ума му проблесна спомен за бедните, мръсни фермери на Коперлайн.

— За да избягам от такъв живот се присъединих към флота — промърмори той.

— Ще им предложиш ли да ги закараш? — предложи Грейв. — Можем да сложим товара им в единия склад на „Суонтек“, а животните в другия.

— И да се появи някой ден ИБС пред вратите им — контрира ЛаРон. — Не, те имат достатъчно неприятности и сега.

— Предполагам — издиша шумно Грейв.

Някъде зад ЛаРон се чу мек, свистящ звук. Намръщен, той се обърна...

И инстинктивно се претърколи на земята, когато два пикиращи байка^[3] профучаха на метър от главата му.

— Грейв! — извика той, докато още половин дузина последва първите два и всички се насочиха към фермерите и техните каруци.

ЛаРон издърпа бластера си, очите и умът му автоматично преценяваха ситуацията. Двата водещи байка бяха излезли от формацията и правеха тесни обиколки около каруците, докато чакаха своите авери да се включат. Ездачите на байковете трудно можеше да се видят, но от ярките им дрехи и от бластерните оръдия, които чертаеха предупредителни кръгове върху праха около каруците, беше ясно, че са бандити. Останалите спидери по пътя се бяха разпръснали като дим от вятър, оставяйки фермерите сами.

— Дойдоха от този товарен кораб — извика Грейв. ЛаРон се обърна и видя две отворени камионетки, натоварени с грубовати хора и извънземни да се спускат по рампата на единия от двата барлоза до „Суонтек“. Това означаваше, че не става въпрос за група хулигани, които тероризират заради извратено удоволствие фермерите. Това бяха бандити, възнамеряващи да откраднат новото оборудване на фермерите.

ЛаРон почувствува рязък спазъм в гърлото си. Той включи комуникатора си извика:

— Куилър?

— На линия — гласът на Куилър бе стегнат и професионален. — Искаш да те изтеглим?

— Искам огнева поддръжка — отговори ЛаРон. — Смятаме да ги свалим.

Последва кратка пауза.

— Сигурни ли сте, че го искате?

— Да — прекъсна ги Грейв. — ЛаРон и аз ще поемем байковете, вие вижте какво можете да направите с кораба им.

— Прието — каза Куилър. — Готови!

ЛаРон върна комуникатора на колана си и насочи пистолета си към байковете. За такава дистанция това представляваше сложна стрелба, особено когато целите кръжаха около своите жертви, докато чакаха камионетките да пристигнат. Още повече заради непознатия спортен пистолет, който бе взел от колекцията в „Суонтек“. Но той трябваше да се справи с това, което имаше. Той насочи цевта към най-близкия ездач и примижа.

— Вдигнете глави — тих глас се обади от комуникатора на колана му. Той повдигна очи, за да види...

За да види Брайтуотър в пълно скаутско снаряжение да се стрелва със спидербайка си. Неговите оръдия избълваха смърт към пикиращите байкове.

ЛаРон едва имаше време да се ококори към гледката, когато друг бързо движещ се обект привлече погледа му. Той обърна глава, за да види Маркрос да се носи към него с ландспидера на „Суонтек“.

— Насам! — извика той, като им хвърли два тъмни предмета.

ЛаРон пусна бластера си и с протегнати ръце проследи предметите. След секунда познатият снайпер на Грейв BlasTech T-28 тупна в дясната му ръка, а в лявата се озова неговият собствен BlasTech E-11.

— Грейв! — извика той.

Грейв погледна и бързо прибра пистолета в кобура, докато ЛаРон му подхвърли снайпера. Той се завъртя обратно, вдигна го до рамото си и добави своя смъртоносен огън към бързите залпове от байка на Брайтуотър.

Нападателите нямаха никакъв шанс. Последното нещо, което бяха очаквали толкова далеч от частната охрана на хъба, бе сериозна съпротива, а най-последното нещо, което можеха да очакват, бе съпротива от имперски щурмоваци. Брайтуотър описваше спирали около нападателите, държейки ги в смъртоносен капан, докато Грейв ги прихващаше един по един. Резервните войски от камионетките не се справяха по-добре, когато Маркрос с ландспидера си блокира всяка възможност за бягство и той с ЛаРон ги заляха с бластерен огън.

Камионетките бяха разрушени, техните пътници — въвн от играта, а Брайтуотър и Грейв тъкмо довършваха последния спидер, когато откъм кораба на нападателите се чу ужасна експлозия. ЛаРон погледна натам. Целият машинен отсек на барлоза бе изчезнал, превърнат в облак от искрящ дим, помитайки и оръдейните отделения на кораба. Лазерът откъм щирборда на „Суонтек“ вече сочеше към товарната рампа на барлоза, отказвайки останалите вътре бандити да се присъединят към купона.

ЛаРон взе комуникатора от колана си.

— Куилър, включи лазерите на автомат и запали двигателите — нареди той. — Всички останали — бързо на кораба!

— Изчакай минута — възрази Грейв, като вдигна цевта на снайпера си нагоре. — Не сме взели всички запаси все още.

— Карай, ще ги набавим някъде другаде — отвърна ЛаРон. — Точно сега трябва да се изнасяме по-бързо, преди някой от Обединението да е довтасал да задава кофти въпроси.

Грейв се нацупи, но смирено натовари снайпера в ландспидера и скочи на пилотската седалка. ЛаРон изчака достатъчно, за да се увери, че Брайтуотър и Маркрос се връщат, след което се настани до Грейв.

— Чисто е — обяви Куилър, хвърляйки последен поглед към екрана. — Няма следа от преследвачи.

— Мда, не мога да кажа, че не беше готино — коментира Брайтуотър. — Но трябва да опитаме да избягваме такива неща в бъдеще.

— Съгласен — каза Грейв. — Какво, в името на Световете, ви прихвана вас двамата да цъфнете по този начин?

— Оо, нямам представа — отвърна Маркрос с нотка на сарказъм. — Мислехме, че бихме могли да помогнем малко.

— Не, не! Оценяваме много помощта! — увери го Грейв. — Особено това, че ми дадохте бластер, с който наистина да мога да свърша работа. Имам предвид, че довтасахте в пълна екипировка.

— Това ми беше идеята — каза Брайтуотър. — Помислих, че може да се наложи да се поразвъртим наоколо, а няма нищо по-силно от присъствието на щурмоваци, което да убеди скапаните местни и корпоративните наемници да си траят.

— Плюс това, че щом гръмнат бластерните залпове е добра идея човек да има по-здрава защита — добави Маркрос. — Не че разполагахме с време да се пременим така или иначе.

— Да, но...

— Всичко е наред, Грейв — каза ЛаРон. — Ние излязохме и помогнахме на няколко фермери. Това е важното.

— При това няма и един човек сред милиардите извън армията, който да може да различи един щурмовак от друг, когато са в броня — напомни му Куилър. — Те никога няма да научат кои сме ние. Така, какъв е новият план?

— Същият като стария — каза ЛаРон. — Ще отидем някъде другаде и ще довършим зареждането с гориво и продукти. Дай една карта и да видим какъв избор имаме.

— Секунда! — каза Маркрос и вдигна пръст. — Преди да отидем където и да е, искам да разбера как стигнахме до там, ЛаРон да взема всички решения.

— Проблем ли ти е? — попита Грейв с нотка на предизвикателство в гласа.

— Всъщност, да — отговори Маркрос — До колкото знам, ние сме с еднакви чинове.

Брайтуотър изсумтя:

— Мисля, че стандартната йерархия в случая е малко неуместна. Ние вече не сме официална бойна единица.

— Мислех, че се справяхме добре там — каза Грейв.

— Казах, че не сме *официална* единица — каза Брайтуотър. — Какво лошо има да обсъждаме плановете си, докато постигнем консенсус?

— Нищо, ако приемем, че можем да стигнем до съгласие — каза Маркрос. — За съжаление това невинаги е възможно.

— В превод: ти още настояваш да се скрием на Шелконва? — попита Грейв.

— Още смятам, че това ще е най-добрият ни ход — каза Маркрос.

— Между другото, той е прав, че трябва да имаме ясно определена йерархия на командване — каза ЛаРон. — Обсъждане и споразумение са хубави неща, но в критичен момент или в битка е необходимо един да дава заповеди, а останалите да се подчиняват.

— Така, какво е лошото ЛаРон да поеме работата? — попита Грейв.

— Най-напред, той ни вкара в тази бъркотия — измърмори Брайтуотър.

— Това какво би трябвало да значи? — изръмжа Грейв.

— Точно каквото значи — каза Брайтуотър. — Ако той не беше гръмнал Дрелфин, още щяхме да сме на борда на „Възмездие“.

— За да правим какво? — извика Грейв в отговор. — Да колим още цивилни, както на Отронена сълза?

— Може всички да са били бунтовници — настоя Брайтуотър. — Не знаем. Както и да е. Мисля, че току-що чух някой да казва, че някой трябва да дава заповеди, а някой друг да му се подчинява.

— Ако тези заповеди са за защита на Империята и гражданите ѝ — отговори Грейв.

— Искаш да се върнем? — попита ЛаРон.

Спорът прекъсна.

— Какво имаш предвид? — попита Грейв с ръмжене.

— Сериозно казвам — отговори ЛаРон. — Ако искаш да се върнеш, Брайтуотър... Ако всички искате да се върнете — моля, действайте. Само ме оставете някъде и вървете.

— Ще си мъртъв до седмица — каза Грейв с равен глас. — Те ще извлекат къде си от умовете ни и ще те изправят до стената.

— Може би това ще е достатъчно, за да ги успокои — каза ЛаРон. — Както Брайтуотър отбеляза, аз убих Дрелфин. Може би те ще ви позволят да се върнете по частите си.

— Всъщност, както каза Грейв, може би не си струва да служи човек на Империята на Палпатин повече — тихо каза Куилър. — Струва ми се, че вече го обсъждахме, когато всичко се срива.

— Окей, аз не искам да се връщам — каза Грейв категорично. — Брайтуотър?

Брайтуотър се начумери.

— Не — каза той неохотно. — Даже и ако ние... няма значение. Ние не можем и не искаме.

— Което ни връща обратно на въпроса за командването — каза Маркрос. — И за протокола — добави той, гледайки към Брайтуотър, — да напомня на всички, че *Дрелфин* скапа нещата, не ЛаРон.

— Може би трябва да погледнем от друга посока — предложи Куилър. — Има ли някой, който *иска* да командва?

— Лично аз не виждам защо да не оставим ЛаРон да го прави — каза Маркрос. — Поне засега.

— Мислех, че ти беше против той да дава заповеди — намръщено каза Куилър.

— Казах, че принципно не съм съгласен — напомни му Маркрос. — Не съм казал, че възразявам на практика.

— Аз съм виждал ЛаРон в много битки — каза Грейв. — Той има моя глас.

— Аз със сигурност не искам работата — каза Куилър, поглеждайки с половин око Брайтуотър. — Остана само ти, Брайтуотър.

Разузнавачът се намръщи, но кимна.

— Всъщност има смисъл — каза той. — Предполагам, че това не е доживотна длъжност?

— Съвсем не — увери го ЛаРон — В бъдеще, ако и когато някой има възражения или предложения относно това, което решаваме или правим, уведомете ме незабавно. В момента сме сами срещу целия свят и последното, което ни трябва, са тайни съмнения или негодувания.

— Тогава е решено — каза Маркрос и стана от креслото на копилота. — Отивам да проверя ланdspидерите, да не би да са пострадали. Вие четиримата изберете нова планета, не ми дреме къде.

Маркрос беше легнал под единия от ланdspидерите, когато ЛаРон го повика.

— Как изглежда?

— Има няколко драскотини — каза Маркрос, докато извиваше рамене напред-назад, за да излезе изпод спидера. — Но всички изглеждат повърхностни. Между другото, може да добавиш верижен робот механик към него.

— Имаш го — каза ЛаРон и подаде ръка. Маркрос се надигна и я хвана и ЛаРон го изправи на крака. — Учуден съм, че ИБС не са добавили такъв в оборудването на кораба.

— Ако са, не е на видно място — каза Маркрос, като неловко се мъчеше да изтупа гърба си. — Впрочем, както знаем, най-лесният

начин да се открие нещо липсващо е да се купи ново. Куилър избра ли търговски център?

ЛаРон кимна.

— Отиваме към Ранклин. На два дни полет от тук.

— Там няма ли завод на Инком Корпорейшън за старфайтери? — попита Маркрос намръщено. — I-7 Хоулрънърс, до колкото си спомням.

— Добра памет — похвали го ЛаРон. — Да, в покрайнините на Ранклин сити. Куилър мисли, че такова място ще е на по-долна позиция в списъка за издирване на ИБС.

— При условие, че не кацнем точно до всички тези I-7-ици — каза Маркрос. — И при условие, че не планираме да се заселим там за постоянно.

Той повдигна вежда.

— Не смятаме да се заселваме там за постоянно, нали?

— Не, това ще го решаваме в бъдеще — ЛаРон се поколеба за момент. — Искях да те питам нещо.

— Защо, след като повдигнах въпроса за лидерството, изведнъж те подкрепих?

— Именно.

Маркрос сви рамене и отиде до един от шкафове за оборудване до стената на товарния трюм.

— Краткият отговор е, че изглежда ти имаш известни способности в тая област — той погледна през рамо и издърпа една туба с паста от шкафа. — Не си ли го забелязал?

— Не, наистина — ЛаРон поклати глава.

— Истинските лидери често са така — каза Маркрос, погледна етикета на тубата, върна я обратно и избра друга. — Обаче аз те наблюдавах по време на нашата кратка дискусия. Ти стоеше тихо и остави всеки да си каже мнението, даже и да изпусне малко пара. Обаче после се включи и успокои страстите, преди да са прераснали в караница.

ЛаРон опита да си спомни. Какво всъщност бе направил? Със сигурност не бе толкова съзнателно, колкото Маркрос си мислеше.

— А ти? — възрази той. — Ти би могъл да се справиш толкова добре, колкото и аз.

Маркрос тръсна глава и се обърна към ландспидера.

— Виждал съм различни лидери в действие. Обаче това, че знам как е на теория, не значи, че наистина мога да го правя. Впрочем мисля, че даже и да мога, другите няма да ме подкрепят — той се усмихна кисело. — Имам чувството, че ме смятат за твърдоглав и малко арогантен.

— Те не те познават толкова добре, колкото аз — каза ЛаРон.

— Което е другата част на лидерството — да познаваш и да разбираш хората от командването. *Както и да им имаш доверие.*

Устните на Маркрос се стегнаха.

— Между другото, ти единствен отказа да стреляш по несъпротивляващи се цивилни. Това ти дава здрава морална основа — един от най-важните активи, които един лидер може да има.

ЛаРон преглътна, ужасната сцена отново премина през въображението му.

— Останалите бихте направили същото.

— Може би — отговори Маркрос, — а може би не. Грейв и Брайтуотър бяха на места, където не трябваше да вземат такова решение. За Куилър не знам.

— А ти?

Маркрос го погледна право в очите.

— Аз изпълних заповедите.

За един дълъг, напрегнат момент никой не каза нищо. След това Маркрос се обърна и коленичи до ландспидера.

— Може да споменеш на Брайтуотър, че байкът му също има няколко драскотини — каза той, отвори тубата и започна да нанася пастата върху драскотините.

— Добре — каза ЛаРон, опитвайки да запази спокоен тон. „*Подчиних се на заповедите...*“ — Ще му кажа.

Небето се превърна в прекрасен тъмен свод, поръсен със звезди, а животните, теглещи тежките каруци, пухтяха морно от напрежение, когато човекът, който се наричаше Портър, и неговият екип най-сетне стигнаха до ръба на гората и мястото на срещата.

— Кейсмънт? — повика тихо Портър, като ръката му се плъзна по грубата фермерска роба и хвана дръжката на бластера.

— Тук — очакваният глас отвърна. На звездната светлина той видя дългуреста фигура да се отделя от стеблото на едно от дърветата.

Зад него, като по-дълбока сянка сред дърветата, се виждаше корпусът на познатия сурониански тежък товарен кораб.

— Закъсня. Какво си правил? Спря да хванеш няколко маслени буболечки?

С лека въздишка на облекчение Портър пусна бластера и измъкна ръката си. С работа като тази винаги съществуваше шанс да те разкрият, даже и в самия край. Но паролата маслени буболечки означаваше, че всичко е наред.

— Тази шашма със смяната на етикетите означаваше, че щайгите не бяха там, където трябваше да бъдат — обясни той, като пристъпи към другия мъж. Още сенчести фигури се бяха появили от гората, някои от които теглеха антигравитационни подемници след себе си. — Отне им време да ги намерим.

— Надявам се, не са се чудили много защо са на грешно място — каза Кейсмънт.

— Не, по-скоро бяха раздразнени, че заради нечия некомпетентност нещата са сложени на грешен стелаж — увери го Портър. — Както и да е, аз имах легенда в случай че решат да погледнат вътре.

— Обзалагам се.

— Сериозно — настоя Портър. — Щях да им кажа, че земята тук е много камениста, така че тежките бластери са официално класифицирани като земеделско оборудване.

Кейсмънт се подсмихна:

— Това би бил разговор, който си струва да се чуе.

— Като говорим за неща, които си струва да се видят, пропусна да наблюдаваш нещо странно — каза Портър, ровейки в джоба си, докато хората на Кейсмънт започнаха да стоварват стоката на подемниците. — Да си виждал някога нещо подобно?

Той показа пагон, който бе откъснал от ризата на един от убитите ездачи на пикиращ спидер. Кейсмънт извади малка светеща пръчка и за известно време разглеждаше пагона.

— Никога до сега — каза накрая. — Но този усукан храст от тръни в основата изглежда като емблемата на пиратския клан „Кървавите рани“.

— Това си помислих и аз — съгласи се Портър. — Само че това беше банда със спидери, които се появиха от един стар товарен кораб

на Барлоз.

— Може би те са свързани с „Кървавите рани“ — каза Кейсмънт, като потри челюстта си. — Може би пиратите са използвали пистата от Хътс и опитват да разширят зоната си на действие.

— Което е достатъчно притеснително само по себе си — каза Портър. — По-притеснителен е фактът обаче, че те игнорираха всички останали наоколо и нападнаха директно нас, както и че те вече знаеха, че караме по-интересни неща от фермерско оборудване.

— Гадост — изръмжа Кейсмънт. — Сякаш нямаме достатъчно ядове с пиратите. Особено когато имперците здраво ги игнорират.

— А може би не — каза Портър. — Нападателяте бяха избити от няколко щурмоваци.

Той не можа да види точно изражението на Кейсмънт на звездната светлина, но рязкото вцепенение на другия бе почти осезателно:

— Какво?!

— Добре чу — каза Портър. — Един скаут със спидербайк и един щурмовак с ландспидер изскочиха от някакъв стар товарен кораб — не можах да разпозная производството. С тях имаше и двама цивилни, които вече бяха на земята и поне един, който осигуряваше поддръжка от кораба.

— Цивилни? — повтори Кейсмънт замислено. — Без флотски или армейски униформи?

— Сто процента цивилни — потвърди Портър. — Не знам дали не са от ИБС, или пък някаква специална част от командоси.

— Тогава защо са ви оставили да заминете? — Кейсмънт внезапно погледна към небето. — Освен ако не е капан?

— Ако беше, щеше да е щракнал досега. Не, мисля, че те нямаха и най-слаба идея кои сме ние и какво представляваме. Мисля, че целта им бяха пиратите — каза Портър намръщено. — Бих искал да знам какво значи това.

— Нищо добро за нас, това е сигурно — каза Кейсмънт и прибра пиратския пагон в джоба си. — Ще изпратя доклад до Таргетър. Тя знае подходящи хора да разровят случая.

— Става — каза Портър и посочи към сенките. — Междувременно имаме стока да товарим.

— И изведнъж тази дупка вече не изглежда толкова уютна — Кейсмънт се съгласи мрачно. — Да действаме.

[1] Товарни кораби от среден клас с екипаж от двама души и един стрелец и до 5 пасажера. Корелианско производство — б.прев. ↑

[2] Много твърд и издръжлив на горещина материал, от който се правят предимно площадки на космодруми или пък се покриват пътища — б.прев. ↑

[3] По-мощно и по-опасно превозно средство от спидербайковете — б.прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Мениджърът на Аукционна къща Певън на Кровна не помогна много. И продавачът, и купувачът на предметите на изкуството, които имаше Гловсток, бяха анонимни и нито мениджърът, нито някой от подчинените му не разпознаха нито един от представителите, които бяха изпратени на търга. Къщата нямаше записи или указания как обектите бяха дошли до Кровна, нито с какъв кораб са били откарани. Той все пак си спомни, че е трябвало да вземе предметите за оценка на два пъти преди окончателната продажба. И двата пъти те престояли в офиса му по-малко от час, след като се срещнал с агента на продавача. Успя още да си спомни, че са били откарани с ландспидер, а не с въздушен.

Предметите биха могли да са били в частно жилище преди аукциона. Но заради крадците, които редовно успяват да хакнат записите на аукционната къща, за да търсят добра плячка, това би било тъпо и опасно. Продавачът по-скоро ги е държал в скривалище някъде наоколо. Някое сигурно, секретно и леснодостъпно място. След кратко проучване се оказа, че има около петдесет служби за съхранение на около час път от къщата. Повечето бяха малки. Подходящи за съхраняване на резервни мебели или бизнес книжа, но недостатъчно надеждни за скривалище на половин милиард кредита във вид на произведения на изкуството. Оказа се, че има само едно съоръжение с параметрите, които Мара търсеше. Наричаше се „Биртрауб Брадърс Център за съхранение и реставрация“ — просторен комплекс от свързани сиви сгради, недалеч от главния космодрум на града. С по трийсет-четирийсет кораба, паркирани в доковете по всяко време и няколко хиляди работници, жужащи като пчели наоколо, за да приемат, разпределят и складираят стотици хиляди кашони и сандъци на ден, тя реши, че това е едно от най-големите подобни съоръжения в сектор Шелша.

Обаче имаше още нещо в мястото, нещо, което събуждаше подозренията ѝ. Може би това бяха мрачните гардове, които виждаше

от масата си в тапкафа^[1] от другата страна на улицата. Гардове, които носеха ясният отпечатък на ъндърграунда в израженията си и езика на тялото. А може би заради това, че много от корабите, които се виждаха да товарят и разтоварват на доковете, бяха без маркировка. Или може би това беше фактът, че присъствието на Мара тук, на тази масичка до прозорците, бе задействало тихи алармени звънчета чак до задната стая на тапкафа.

Тя вдигна чашата си и тайничко погледна хронометъра си. Седеше тук от малко след обяд и бе запълнила последните три часа с две малки напитки и едно предястие, докато следеше трафика към и от съоръжението. За тези три часа персоналът на заведението я бе наблюдавал с ненатрапчива бдителност, подчертана от многократни обаждания по комуникатора до неизвестен партньор или партньори. Обажданията се учестиха осезаемо в последния час и въпреки че Мара бе твърде далеч, за да дочуе каквото и да било от разговорите, тя можеше да усети нарастващата нервност. Нещо, което не бе изненадващо. Ако по високите етажи на йерархията в Биртрауб Брадърс се чувстваха виновни за нещо, щяха незабавно да са проверили всички съседни космодруми за кораба, с който е дошла, да изровят всеки запис, който би могъл да има връзка с нея, а даже и да се свържат с хора с широки връзки сред персонала на силите на реда с надежда да могат да я идентифицират.

Нищо от това не бе им помогнало и най-малко. Нейният идентификационен код бе пълна измислица, корабът ѝ не бе регистриран и нито лицето, нито пръстовите или ДНК отпечатъци бяха записани в който и да е файл, компютър или пък в паметта на полицейски дроид където и да е в Империята. Що се отнася до разследването — тя просто не съществуваше.

С ъгъла на окоето си тя забеляза, че шефът на тапкафа се приближава към нея през морето от маси. Тогава тя се пресегна със Силата, за да го проучи набързо. Той беше нервен, както винаги, но бе изпълнен с решимост, която не беше съществувала по-рано. Очевидно те най-накрая бяха готови да направят своя ход.

— Извинете, госпожице — каза мениджърът колебливо.

— Да? — погледна го Мара.

— Извинявам се, но тази маса ни трябва — каза той. — Страхувам се, че трябва да напуснете.

— Оо? — каза Мара, оглеждайки се наоколо. В интерес на истината, мястото *беше* по-пълно през последния половин час, като почти на всички маси имаше поне по един клиент. Обаче тъй като повечето от тях явно бяха наети гангстери, направени от същия калъп, както гардовете на портала на Биртрауб Брадърс, това не звучеше като състоятелен аргумент.

Мениджърът махна към бара. При дадения знак един келнер тръгна към тях, балансирайки чаша на подноса си.

— Едно последно питие — разбира се, от заведението — и ще трябва да си тръгнете.

Сервитьорът пристигна и постави чашата пред нея.

— Имам по-добра идея — каза Мара, вдигна чашата и я подуши. Миризмата бе добре прикрита, но нейната техника за подобряване на сетивата бе адекватна на предизвикателството.

— Вместо да се опитвате да ме дрогирате — продължи тя, като разклати течността и я остави на масата — защо просто да не прескочим до отсреща и да не си побъбрим с братя Биртрауб?

Мениджърът се облеци. Реално такива случаи не се вписваха в обичайната му работа.

— Аз... Аз не разбирам.

— Няма значение — каза Мара, оглеждайки отново помещението. Очите ѝ се спряха на един мъж, седящ през няколко маси от нея. Той беше малко по-стар от останалите бандити и бдително наблюдаваше, преструвайки се, че не се интересува от разговора.

— Ти — посочи го Мара. — Да приключим с тези глупости и да идем при шефа ти.

Човекът се усмихна и умело изигра учудване, когато погледна към нея, отбелязвайки сивия ѝ гащеризон и липсата на оръжие.

— Какво ви кара да мислите, че той ще се заинтересува от това, което имате да му кажете?

— Бъди сигурен — отговори Мара, като втвърди тона и изражението си, докато го гледаше право в очите.

Той се поколеба за момент, след което леко сви рамене.

— Както желаете — каза той, стана от стола и посочи към вратата. — Моля.

Мара стана и се пресегна за чантата, която бе оставила на съседния стол. Шефът на командата бе по-бърз — пресегна се и хвана

дръжките:

— Позволете — каза той и я вдигна.

Мара кимна в знак на съгласие и заедно прекосиха залата. В момента, в който достигнаха вратата, двама от най-едрите гангстери тихо се плъзнаха след тях.

Дълъг ландспидер ги чакаше над бордюра. Мара и шефът седнаха на задните седалки, докато двамата апапи отвориха сгъваемите седалки срещу тях.

— Офисът на мастър Биртрауб — шефът инструктира водача и спидерът потегли по улицата.

— Имаш ли си име — попита Мара.

— Пиртона — промълви той с полуусмивка. — А ти?

— Наричай ме Клерия — отговори Мара.

— Хубаво име — Пиртона посочи към чантата ѝ, почиваща в скута ѝ. — Може ли?

Мара кимна. Всичките ѝ оръжия и помощни средства бяха там, но по-инкриминиращите бяха скрити в различни електронни устройства и тя се съмняваше, че Пиртона ще се тормози с нещо повече от бегъл преглед, докато стигнат целта си. И той не го направи, наистина. За около минута прерови резервните дрехи и електрониката, след което затвори чантата и я сложи на седалката до себе си.

— Доволен ли си? — попита Мара.

— Никога не съм — отвърна с усмивка той в отговор.

Няколко минути по-късно шофьорът се приближи до един необозначен вход, набутан между два празни дока. Пиртона поведе Мара навътре и надолу по един ярко осветен коридор, а двамата яки типа отново вървяха след тях. В контраст на активността, която Мара бе наблюдавала по-рано отвън, тази област изглеждаше напълно пуста. Няколко завоя по-късно те достигнаха до врата без знаци и табелки.

— Насам — каза Пиртона, докосна с длан пластината за идентификация и махна на Мара напред.

Това наистина бе офис, но видимо не принадлежеше на някой от братята Биртрауб или на някой с поне пращинка реална власт. Бюрото бе старо и лекьосано, столовете обикновени, без тапицерия, осветлението — просто, ярко и функционално. Заради шкафовете за документи покрай стените тя колебливо го определи като кабинет за съхранение на записи.

Също така видимо обаче човекът, който стоеше до бюрото и я гледаше намръщено, не беше дребен служител.

— Това ли е тя? — настойчиво попита той, докато разглеждаше Мара от глава до поети. — Това... това... момиченце е тази, която ви ошашка всички?

— Това е тя — потвърди Пиртона. — Човек, който не може да се открие в никакви записи, е достатъчно обезпокоителен.

— Наистина? — попита кисело човекът.

— Наистина — потвърди Мара. Тя почувства лек въздушен полъх по тила си, когато двамата гангстери влязоха и затвориха вратата зад нея. — Кой брат Биртрауб сте вие?

— Най-лошият — усмихна се той.

— Достатъчно честно — каза Мара. — Сега, относно бизнеса. Трябва ми името на човека, наел мястото, където шест ценни произведения на изкуството са били складирани преди година и половина.

Очите на Биртрауб се ококориха.

— Искате какво? — попита той настоятелно. Неговото враждебно изражение за момент бе замъглено от объркване. — Произведения на изкуството?

— Точно — отговори Мара, прикривайки гримасата си. С подсилените си от Силата сетива тя ясно усети, че Биртрауб не лъже. Той *наистина* не знаеше нищо за предметите и тяхната продажба. Твърде лошо. Иначе нещата биха могли да станат много по-лесни. — Тогава ще се съглася със списък на всички, които са държали подобни помещения по това време.

Объркването на Биртрауб изчезна и лицето му стана мрачно.

— Вие или сте луда, или се шегувате.

— Тогава какво ще кажете само да ми обясните защо някой непознат, който наблюдава вашите съоръжения, ви прави толкова нервен?

Физиономията на Биртрауб стана злобна, той направи знак с очи на Пиртона. Пиртона кимна и застана зад Мара. Тя почувства натиска на дулото на бластер между плешките си. Мислено тя тръсна глава. *Аматьори*. Първото нещо, което професионалистът научава е, че като докоснеш противника с оръжие не постигаш нищо повече, освен да му покажеш къде точно е оръжието.

— Това ще е изключително лоша идея — предупреди тя Биртрауб. — Наказанията за нападение над имперски агент са доста гадни.

Биртрауб изсумтя, но Мара усети проблясък на несигурност.

— Ти не си имперски агент, нали?

— Сигурна съм, че вашите хора се надяват да сте прав — спокойно отговори Мара.

Нотка на объркване премина отново по лицето на Биртрауб.

— Открийте за кого работи — нареди той. — След това убий...

Точно по средата на заповедта му Мара се извъртя на 180 градуса наляво с танцова стъпка извивайки ръка, за да достигне тази на Пиртона и да изблъска бластера далеч от гърба си. Той стреля частица от секундата по-късно и свистящ син зашеметяващ пламък облиза близкия шкаф за документи. Мара плъзна лявата си ръка по китката му, сграбчи я и постави дясната си ръка на ръката му до лакътя. Използвайки тази опорна точка, тя усуква ръката му около рамото и насочи бластера му към единия от двамата гангстери. Пръстът на Пиртона закриваше достъпа до спусъка. Мара се пресегна за Силата, натисна зад пръста му и изпрати синя светкавица към гангстера, после завъртя още малко и зашемети и втория. Бързо усукване на китката на Пиртона и бластерът се озова в нейната ръка и тя изстреля финален откос в неговото тяло.

Тя прехвърли бластера в дясната си ръка и го насочи към главата на Биртрауб още преди тялото на първия гангстер да докосне пода.

— Настроен за зашеметяване — одобрително коментира тя, след като и трите тела утихнаха на пода. — Явно Пиртона не е бил готов да играе на „всичко или нищо“ с мен, както вие искахте. Умен човек. Следователно ще оцелее тази нощ.

Тя бавно повдигна бластера:

— Какви, мислите, са вашите шансове?

Биртрауб се взираше в нея застинал неподвижно. Лицето му бе извънредно бяло. Той отвори уста, но нищо не излезе от нея.

— И така — продължи Мара. — Трябва да ми обясните как така бяхте готов да ме убиете само защото се намирах наблизо.

Гърлото на Биртрауб проработи, а на лицето му се изписа поражение.

— Има един човек — думите трудно излязоха от устата му. — Нарича се Колдра. Той работи с пиратска банда. Голяма банда. Те складираха голяма част от плячката си тук. Те... не обичат да ги гледат.

— Не ги обвинявам — каза Мара. Такаа, май предметите на Гловсток не идваха от бунтовниците в крайна сметка. — Къде мога да го намеря?

Биртрауб пребледня още повече.

— Не! — той пое дълбоко дъх. — Моля ви! Той ще ме убие, ако разбере, че съм ви казал за него.

— Няма въобще да разбере — увери го Мара. — Къде е той?

— Вие не разбирате — протестира Биртрауб, гласът му трепереше от отчаяние. — До два часа, след като ви хванат, те ще узнаят всичко.

— До два часа след като ме хванат, те ще са мъртви — поправи го Мара. — Къде е той?

Биртрауб пое дълбоко въздух и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Не! — каза той. Умоляващият тон бе изчезнал, заменен от омразата на човек, който няма какво да губи. — Каквото и да смятате да ми направите, не е възможно да бъде толкова лошо като това, което Колдра ще ми направи.

Мара сви устни. Императорът често я бе предупреждавал, че тя е твърде млада, за да приемат повечето хора заплахите ѝ сериозно.

— Прекрасно, ако така желаете — каза тя. — Аз само трябва да го открия сама.

Тя посочи към вратата с бластера:

— След вас.

Изразът на облекчение, който се бе изписал на лицето на Биртрауб, рязко изчезна.

— Моля?

— Нямам намерение да обикалям това място сама — поясни Мара. — Освен това по този начин, когато открием Колдра, очаквам той да бъде достатъчно учтив, за да спре и да каже „Здравей“ и да попита „Коя е новата ти приятелка?“. Така ние ще бъдем официално представени един на друг.

Биртрауб пребледня отново.

— Ти си луда! — изсъска той. — Забрави! Няма да вървя!

— Нямах избор — каза Мара.

— Имам въоръжени хора навсякъде из района.

— Имаше въоръжени хора също и тук — припомни Мара и тръгна към него. — Губим време. Хайде!

По очите му от езика на тялото му тя усети леки признаци, че той ще опита да направи нещо глупаво. Тя се приготви за реакция, докато продължаваше да върви. Когато достигна в обсега му той замахна към гърлото ѝ с цялата сила, която имаше. Но скоростта, силата и отчаянието нямаха значение за свързаните със Силата съзнание и рефлексии. Мара леко се наклони настрани и юмрукът му попадна в празно пространство. Пропускът извади Биртрауб от равновесие и когато той се наклони и почти падна върху нея, Мара се завъртя на десния си крак и се отмести от пътя му.

Някои хора биха се осъзнали в този момент. Биртрауб не беше от тях. Даже след като залитна покрай нея, той опита да я ритне. Мара отстъпи встрани и подсече другия му крак. Той се плъосна на пода и последните му мераци за битка го напуснаха.

— Когато си готов — каза спокойно Мара и го побутна с крак по ребрата.

Мръщейки се от болка, Биртрауб се надигна на една ръка, като се завъртя наполовина, за да я погледне.

— Склад 14 — успя да каже като се тресеше, сякаш думите предизвикваха болка при изговаряне. Като се има предвид как се бе приземил, сигурно наистина беше така. — Източната част на комплекса — погледът му се плъзна по хората му, които още бяха в безсъзнание. — Ако те хванат, кажи им, че Пиртона ти е казал.

Мара се усмихна подигравателно.

— Благодаря ти — каза тя и вдигна трофейния бластер. — Ако той не е там, ще се върна да си поговорим отново.

Тя стреля и той припадна, когато синият зашеметяващ огън го облиза. След това си взе чантата и тръгна по пустите коридори към изхода.

Водачът още чакаше в дългия ландспидер. Мара го зашемети, издърпа го така, че да не се вижда и потегли.

Склад 14 бе близо до док 14, в момента зает от един лъскав товарен кораб от клас Хироти Кресънт — модел, по-скоро приличащ на играчка за богати деца. Но за пореден път външният вид

заблуждаваше. Мара проучи кораба, докато правеше спокоен кръг по външния път на комплекса, отбелязвайки скритите лазерни и торпедни скривалища, фалшивите маркировки и мъжете, спретнато облечени, но с груби черти, които правеха караулни обиколки около кораба и широкия товарен портал към склада. До вратите встрани от пътя имаше три ландспидера с логото на Биртрауб Брадърс от двете страни. През вратите на склада тя видя група мъже да товарят касети на антигравитационни подемници, които после бутаха до рампата на кораба. Самият склад изглеждаше добре снабден, с много купове каси, разпръснати навсякъде. Тя обърна особено внимание на разположението на касите покрай задната стена и продължи пътя си.

Гърбът на склад 14 се допираше до друга сграда с размерите на склад, която беше разделена на по-малки складови помещения. Тесен сервизен коридор минаваше между двете сгради. Мара намери входа към коридора и се насочи към едно място, където според спомените ѝ имаше разхвърляни касети, зад които можеше да се прикрие, за да не се вижда отвътре. С помощта на Силата тя се увери, че няма никого наоколо, нито някой идва към нея. Тогава тя отвори чантата си и се приготви за работа.

Първата ѝ задача бе да извади светлинния меч, скрит в дълъг уред за анализ на данни. Уредът имаше три скрити ключалки, позиционирани достатъчно далече една от друга, за да не може сам човек да ги натисне и трите. Мара докосна двете с ръце и със Силата натисна и третата. Извади меча и го закачи на колана си. След това извади пистолета и кобура от едното от двете устройства за съхранение на данни и ги закачи под лявата подмишница. Накрая направи последна проверка за евентуални наблюдатели и тръгна към стената на склада, като включи светлинния меч.

С остро свистене пурпурното острие проблесна. Императорът ѝ бе казал, че това е уникален цвят, когато ѝ бе дал парчето, от което тя израсна^[2] кристала за меча си. Цвят, който се бе получил само още веднъж през последните сто години. Той не ѝ каза откъде е взел парчето. Може би от някоя от колекциите с оръжия, произведения на изкуството и исторически артефакти, които той бе разпръснал из Империята.

За момент тя постоя неподвижно, гледайки острието, като остави усещането за оръжието да премине в ума ѝ и после обратно в ръцете ѝ.

След това зае стойка и леко докосна с острието стената пред себе си. Стената бе дебела и добре бронирана, така че ѝ трябваша три внимателни среза, за да разбере истинската ѝ дебелина. Но след това работата потръгна бързо. Тя нагласи острието така, че да пробие цялата стена, без да позволи някой издайнически проблясък да бъде видян сред сенките, и изрязва тесен триъгълник, достатъчно голям, за да може тя да се промъкне през него. После угаси меча, хвана изрязаното парче със Силата и натисна. Парчето се счупи с глухо хрущане. Напрегнато и с усилие — парчето се оказа по-тежко, отколкото изглеждаше — Мара го накара да прелети около половин метър и внимателно погледна вътре.

Тренировките на паметта при Императора ѝ помогнаха отново. Тайният вход, който си бе пробила, се оказа точно зад средата на купчината касети, каквато бе и целта ѝ. Тя придърпа чантата си и премести триъгълното парче още половин метър напред. След като се увери, че никой не я е забелязал, тя се промъкна през отвора, след което използва Силата, за да върне парчето на мястото му. Тя напъха чантата между две касети, върна светлинния меч на колана си и се придвижи към края на купчината.

Първата ѝ мисъл, когато видя всички товари с касети, които се качваха в кораба, бе, че пиратите са разбрали за нейното разследване и се изнасяха. Но сега тя осъзна, че случаят не е такъв. Хората и извънземните с подемниците не товареха на случаен принцип. Те вземаха касети само от два определени купа, близо до вратите, които бяха почти изчерпани. Още по-интересно бе, че имаше два различни вида дрехи: единият се носеше от работниците с подемниците, а вторият от половин дузина хора и извънземни, които предимно се мотаеха наоколо и зорко наблюдаваха първата група. Явно ставаше някакво преразпределение на стоката.

Тя се пресегна за Силата и опита да почувства двете групи. Тези с подемниците показваха ниско ниво на бунтарски наклонности и леката параноя, характерна за професионалните престъпници, но не и скритата злост, която тя обикновено усещаше при закоравелите убийци. Контрабандисти или подобни, предположи тя.

Наблюдателите обратно — не само имаха характеристика на убийци, но бяха и арогантно горди с това. Всеки от тях имаше забележим дълъг белег на лявата буза или на мястото, което минаваше

за буза при извънземните. Това, комбинирано с военните им пагони и складът, пълен с плячка, сочеха, че това са пиратите, за които Биртрауб бе споменал.

Обаче един образ липсваше от цялата картина. Мара продължи с визуално и ментално сканиране на помещението и накрая го откри — стоеше сам, до един куп с касети, вляво от нея. На пръв поглед не бе нещо особено, поне на външен вид. Средно висок човек, не много едър, облечен в тъмночервена туника, черни панталони и ботуши. Не носеше открито оръжие, имаше приятно, трудно за запомняне лице. Обаче тренираните и подсилени сетива на Мара рисуваха друга картина. Очите на това приятно лице бяха внимателни и изучаващи. Туниката и ботушите прикриваха екзотични и смъртоносни оръжия и даже отпуснат, даваше усещане за дебнещ хищник. За разлика от Пиртона и неговите хайвани, за разлика даже и от пиратите наоколо този мъж бе воин.

Колдра.

Тя го изучава още няколко минута, като наблюдаваше как очите му следят цялото помещение, отбеляза как ръцете му са все близо до оръжията, които тя различаваше по едва забележимите гънки по туниката и слабите издутини по кожата на ботушите му, долови как непрекъснато обмисля резервни планове за действие в случай на нападение, докато останалите присъстващи само се занимаваха с техните задачи.

Един от пиратите, следящи товаренето, се обърна и тръгна към Колдра. По възрастта му и по дрънкулките, които блещукаха на гърдите му, Мара прецени, че той беше високо в организацията. Като следеше внимателно останалата част от помещението, тя се придвижи по-близо, без да се отделя от сенките.

Достигна на разстояние две касети от Колдра, когато пиратът пристигна. Тя се притисна до пода, показва едното си око зад ръба на долната касета и използва техниките за подсилване на сетивата.

— ...почти готово — говореше пиратът. — Ще се радвам да разкарам тези кожи от тук.

— Няма голяма печалба от тях — коментира Колдра.

— Всякаква печалба е добра за мен — възрази пиратът. — Обемните неща заемат повече място, отколкото струват — той посочи към Колдра. — Имаш ли нова цел за нас?

— Точно тук — каза Колдра, извади една дейта карта и я подаде на пирата. — Десет кораба, първият и третият за мен — той замълча за малко. — Искам *всичко* от първия и третия, Шако! Гледай комодорът да обясни на твоите хора какво ще стане в случай на... да го наречем теч на първо време.

Комодорът! Устните на Мара се извиха презрително. Пиратските вождове обичаха псевдовоенните титли и звания.

— Да, да, ще му кажа — изръмжа Шако. — Не се безпокой. Аз ще поема лично първата цел.

— Супер — каза Колдра. — Те напускат порта след три дни, ще имаш оптимална позиция за засада след пет. Времето е достатъчно. А останалите цели ще са лесно достижими от твоите кораби.

— Достатъчно време, ако успеем да накараме тези контрабандисти да се размърдат — изръмжа Шако и се обърна. — Ей, Танис!

Един от другите пирати се отдели от групата, която ръководеше и пристъпи към тях.

— Да?

— Вземи Викърс и един от спидерите, върнете се на кораба и дай този списък на комодора! — нареди Шако и му подаде дейта картата. — След това викни Биск и му кажи, че има половин час да вземе припаси и да ги складира.

— Да подготвя ли двигателите?

— По-добре изчакай да приключим тук — каза Шако. — Аз ще дойда и ще ти кажа кога.

— Окей — Танис тръгна към вратата на склада и подбра още един от мъжете със себе си.

Мара не чака да слуша повече, а се върна при чантата и тайния ѝ вход. Ясно бе, че пиратите, контрабандистите и Колдра ще се разделят скоро и даже Ръката на императора не можеше да последва три цели едновременно.

Тя, разбира се, щеше да отиде до своя кораб и да съобщи. Но даже и да имаше имперски сили наоколо, които да могат да реагират спешно, не изглеждаше реално да са готови за такъв вид фини проследяващи и наблюдателни дейности, които се изискваха в случая. Мара беше сама. За щастие не стоеше под въпрос по кой път ще поеме. Колкото и интригуващ да бе Колдра, ясно бе, че пиратите се готвят за

яростни атаки и убийства. Това бе непосредствена опасност за Империята и гражданите ѝ, така че Мара трябваше да се заеме с тях. Още повече, Колдра бе казал на Шако, че първият и третият кораби са за него. Интересно бе да разбере какво представляваха тези цели.

Три минути по-късно тя бе върху своя взет назаем ландспидер и следваше двамата пирати от дискретно разстояние, докато те караха по външния периметър на складовете.

Корабът на Шако беше паркиран на док от западната страна на складовия комплекс, достатъчно близо до складовете за лесен достъп, но и достатъчно далеч, за да не може случаен наблюдател да направи бързо връзка между него и контрабандистите. Това беше корелиански НТ-2200 товарен кораб от среден размер, почти шейсет метра дълъг, с четири климатизирани трюма. Много стабилен, макар че като за контрабандистки кораб не можеше човек да се доверява на външния вид.

Пиратите не бяха оставили караул отвън, но беше напълно ясно, че има поне един човек вътре. Още преди Танис да спре ландспидера си до левия от двата товарни манипулатора, от кораба спуснаха стълба за тях двамата. Мара знаеше, че има още една такава рампа до другия манипулатор, със сигурност също така зорко следена както тази. Но пък тя не беше планирала да използва който и да било от стандартните входи. С ландспидера заобиколи зад кърмата на кораба, не по-близо от двайсет метра до него. Промени леко посоката и премина покрай ръба на следващата секция от складовия комплекс, където вече беше извън зоната за наблюдение от кораба. Тя хвана дръжката на чантата и засили спидера право към кораба. Изхвърли чантата и скочи след нея. Мара докосна земята, претърколи се два пъти, за да убие скоростта и се изправи отново на крака. С чанта в ръка спринтира към кърмата на пиратския кораб, като се спря за малко зад четирите огромни двигателни дюзи и огледа отново района. След това хвърли чантата в долната дясна дюза и с помощта на Силата скочи след нея. Дюзата не бе достатъчно голяма, за да стои права, но имаше свободно пространство, за да може да пълзи. За момент тя се огледа и опита да разбере дали е забелязана. Знаеше, че тук, отзад, няма визуални сензори извън корпуса, понеже високата радиация по време на полет щеше да ги изпържи за нула време. Но можеше да е сгрещила, че пиратите нямат външни постове.

Даже някой да бе забелязал нестандартното ѝ пристигане, все още си траеше. Тя премести чантата встрани, извади светлинния меч и започна да разширява отвора между дюзата и реакторната камера. Това бе сложна операция, която бе тренирала само няколко пъти и никога не бе прилагала на практика. Номерът бе да отреже част от страничната изолация и защита, което щеше да намали времето за живот на двигателя, но нямаше да застраши никого вътре, докато потокът, охлаждащата течност и сензорните линии оставаха непокътнати.

За щастие при толкова големи двигатели имаше достатъчно място, за да може да действа. Тя изряза не повече от четвърт от щита, когато се получи достатъчно голям отвор, през който да пропълзи. Угаси меча и се промъкна в реакторната камера на двигателя.

При някои двигатели можеше да има още една степен, през която да трябва да премине, преди да се озове във вътрешността на кораба. Обаче от корелианската инженерна корпорация дълбокомислено бяха сложили люк на реакторната камера, съобразен с човешките размери, заедно с по-стандартните отвори, достъпни само за ремонтните и почистващите дроиди.

Капакът, разбира се, беше дебел няколко сантиметра и запечатан от външната страна, но това не би трябвало да е проблем. Мара отново включи меча и промуши острието между капака и рамката, като се стараеше да повреди материала колкото се може по-малко, докато усети, че острието се показва от другата страна. Размърда върха на меча нагоре-надолу, докато усети слабо съпротивление, което показва, че е открила и срязала леко ключалката. Тя изключи меча и с бластера, скрит в ръкава ѝ, внимателно простреля ключалката. Отвори капака и видя малко, тясно и учудващо чисто машинно отделение. Никой не се виждаше, но Танис и Шако вече бяха тук, а и останалата част от бандата бе на път и тя знаеше, че самотата ще е кратка.

Първата ѝ работа бе да запечата отново ключалката. В един компактен шкаф с инструменти в ъгъла на помещението тя намери горелка, с която внимателно завари частите на ключалката, които бяха срязани. Заварките далеч не бяха перфектни, но щяха да издържат на всичко друго освен на внимателен преглед. Още по-важно беше, че ключалката щеше да устои на налягането от реакторната камера зад нея. Щеше да е слаба утеха, че е успяла да проникне на пиратския кораб, ако той избухнеше заедно с нея.

Инженерният отсек водеше до каюткомпания — комфортно и относително голямо помещение, в съседство бяха камбузът, медицинският отдел и осем секции с каюти за екипажа. Право напред се виждаше бронираната врата към стълбите за кокпита. Под ъгъл към нея имаше два тесни коридора, водещи до щирборда и до товарните рампи. С чантата в едната ръка и бластера в другата Мара тръгна по десния коридор към рампата на щирборда. Тук вече се чуваха приглушени гласове и слаби шумове от придвижване. Тя ускори хода си. Отпред коридорът се стесняваше и завиваше покрай нещо, приличащо на още една каюта, граничеща с вътрешната стена на рампата. Тя наближи и...

Внезапна вибрация на Силата бе единственото предупреждение. Половин секунда по-късно вратата на кабината трепна леко и се плъзна встрани. Тя се озова лице в лице с Танис.

Той не бе я видял още, очите му бяха насочени надолу, към списъка, който държеше, когато излезе от каютата. Но бе неизбежно да я види. Нямаше начин Мара да се промъкне край него, без той да я забележи, също така невъзможно бе и да се върне назад, преди той да погледне.

Така че ѝ оставаше само един избор. Тя хвана Силата и тресна главата му странично в ръба на вратата. Той се строполи без звук на пода. Мара приклепна до него, машинално провери пулса му, докато обмисляше варианти за действие. Зашеметяването на Танис ѝ бе осигурило малко време. Твърде малко време плюс допълнителната цена, че трябваше да намери обяснение на инцидента с Танис. Тя погледна в кабината, погледна отново в коридора и след това нагоре. Там откри решението — пет тръби вървяха заедно по тавана на коридора, завиваха покрай издадената напред каюта и продължаваха към товарната рампа. Ако цветните пръстени по тръбите отговаряха на стандартната корабна маркировка, две бяха за вода, една — за криотечност за хладилните помещения, едната пренасяше охлаждаща течност за лазери, явно за скритите оръжия, които имаха пиратите, и последната пренасяше хидравлична течност за спускащите се рампи. А всеки, който бе летял из Галактиката, знаеше, че хидравлична течност плюс вода бе опасно хлъзгава комбинация.

Точно до ъгъла на каютата на Танис имаше скоба за закрепване, където тръбите влизаха в завоя. Мара прокара острието на лазерния

меч между скобата и тръбата, където бе възможно да има триене между двете и направи внимателна резка, докато се появи тънка струйка, която се стече по стената. Още една внимателна резка и струйка хидравлична течност се плъзна надолу. Мара прескочи локвичката, която започна да се разширява по пода, премести краката на Танис и намаза подметките му със субстанцията.

Това беше доста елементарна шашма. Ако пиратите решаха да бъдат по-подозрителни, щяха да разнищят сценария за десетина минути. Обаче Шако не ѝ беше направил впечатление на човек с достатъчно въображение. А и освен това тя бе сигурна, че все едно, ще ги избие всичките накрая. Ако те се усетеха, просто правосъдието щеше да бъде раздадено няколко дни по-рано. Внимавайки да не се докосне до течността, тя продължи по коридора към най-предния трюм в този товарен ръкав.

Както вече бе предположила заради тръбата с охладителната течност, пиратите бяха инсталирали допълнителни оръжия на борда. Това, което не бе очаквала, беше цялостният обем на подобренията, които бяха направени. Целият преден трюм бе превърнат в оръжеен отсек с два четирицевни лазера, малко йонно оръдие и много нелегален Kiprx MG7 механизъм за изстрелване на протонни торпеда. По-голямата част от останалото пространство беше заето от малък транспортър Cugnus 5 с малък обсег, готов да пренесе пиратите на абордаж, щом плячката бъде обезвредена. В единия от задните ъгли имаше малък арсенал от гранати и бластерни пушки. До задната стена бе изправен гардероб с вакуумни костюми, шлемове и кислородни бутилки. Очевидно тактиката беше при атака да се смъкне цялата предна стена и трюмът да се отвори към космоса, като се използва цялото това въоръжение.

В оръжейния трюм нямаше достатъчно скрито място, където да може да се приюти. За щастие товарният трюм точно зад него беше друга работа. Четвъртината от него беше пълна със сандъци и варели с крадена стока, като някои от тях носеха белези и изгаряния от бластерен огън. След няколкоминутно пренареждане тя си устрои уютна бърлога в един от сандъците.

Нейният сив гащеризон придоби доста лекъосан и намачкан вид при промъкването през дюзата на двигателя. Тя имаше друг в чантата, както и чифт бизнес дрехи, които можеха да бъдат преправени на

официални, ако се наложи. Но за сегашната ситуация разполагаше с далеч по-подходяща екипировка.

Няколко минути по-късно тя бе облечена в своя боен костюм — опънат по тялото, с високи ботуши, колан за оръжия и наколенки за по-грубите ситуации, в които имаше тенденция често да попада. Компактен BlasTech К-14 бластер висеше в кобур на хълбока ѝ. Лазерният ѝ меч висеше отляво, а чифт малки ножове се криеха в ботушите ѝ.

Може би това не беше толкова впечатляващ арсенал, както този на Колдра, но беше достатъчен за нея. Тя откачи подвижните ръкави, защото очакваше горещината да се повиши, понеже корабите от този клас отделяха много топлина. Остави и качулката си в чантата. На кораб трудно можеше да се намери полумрак, в който качулката да може да помогне да бъде трудно различима, и освен ако пиратите нямаха самонасочващи се оръжия, нямаше нужда от материал, обръкващ пасивните сензори.

С това подготовката ѝ привърши. Според Колдра пиратите имаха пет дни до атаката. През това време тя трябваше да намери начин да се добере до дейта картата, която той бе дал на Шако, и тогава да реши какъв да бъде следващият ѝ ход.

Мисията бе започнала като разследване за евентуална връзка между моф Гловсток и бунтовниците. Сега тя бе тотално променена. С прозявка се почуди дали щеше да има още такива резки промени, преди да бъде приключена. Тя се протегна на пода на новата си бърлога, главата ѝ легна удобно на чантата. Мара обели едно порционно блокче и зачака.

[1] Вид кръчма във вселената на Star Wars — б.прев. ↑

[2] В научната литература на български се ползва точно терминът „израстване на кристали“, за да се опише този процес. — б.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Силата — сухо коментира Лея — наистина *има* чувство за хумор.

— Или поне чувство за ирония — каза генерал Рийкан, мръщейки се над таблета си. — Сигурни ли сме, че тези щурмоваци наистина не са знаели кого спасяват?

— Нямаше ли да арестуват групата на Портър, ако знаеха? — попита Люк.

— Може да са ги оставили да си тръгнат, за да не прекъснат снабдителната верига — каза Лея, докато изучаваше лицето на фермера. Имаше нещо, което го смущаваше, нещо извън мисията, за която се подготвяха. Даже и извън странното спасяване от щурмоваци на бунтовническата група на Друност. — Оставили са ги на лозата, защото се надяват да докопат по-голям плод.

— Кейсмънт каза, че никой не ги е проследил — забеляза Рийкан. — А и Портър е в постоянна връзка с Таргетър оттогава и не са забелязани никакви проблеми.

— Все още мисля, че е добра идея да прекъснем цялата снабдителна верига — каза Лея. — Поне засега.

— Не съм сигурен, че можем — предупреди Рийкан. — Има голяма пиратска активност в момента в сектор Шелша. Ако затворим тази верига, може да не успеем да създадем нова.

— *Това* ще създаде на Чивкайри добро настроение за преговорите — промърмори Люк.

Лея се нацупи. Той беше прав. Чивкайри вече се чувстваше пренебрегнат от ръководителите на Съюза и последното нещо, от което се нуждаеха, бе да го разстроят допълнително.

— Което означава, че трябва да измислим решение преди да му кажем за проблема — каза тя. — Какво знаем за тези пирати?

— За начало те, изглежда, са почти навсякъде — каза Рийкан. — Кейсмънт спомена за една група, наречена Кървав белег, но самостоятелна група не може да бъде достатъчно голяма, за да прави

толкова поразии из сектора. Предполагам, че има няколко групи, които са си разделили сектора на отделни територии.

— Май първото, което ни трябва, е по-добро разузнаване — каза Лея. — Някой трябва да отиде там, да говори директно с нашите доставчици и да види ще можем ли да се справим с това, което става.

— Това трябва да е някой по-добре запознат с различните видове банди — добави Люк.

Лея се намръщи:

— За Хан ли говориш?

Люк смутено сви рамене:

— Основно да. Имам предвид, не ми се иска да го подлагаме на такъв риск...

— Няма да е толкова опасно — вметна Рийкан. — Той ще отиде на разузнаване, а не да се захване сам с пиратите.

— Знам — съгласи се Люк, но изглеждаше само малко по-спокоен. — Имам предвид, че той не пасва никъде тук. Ако не можем да го накараме да се чувства полезен, струва ми се, че ще го изгубим — той погледна към Рийкан. — Не мисля, че искаме това да се случи.

— В такъв случай ние определено желаем да му помогнем — каза Рийкан.

— Съгласна съм — каза Лея, като се приведе напред. За краткото време, откакто се познаваха с Люк, тя бе започнала да усеща добре чувствата му и бе сигурна, че той няма да хареса това, което тя се кани да каже. — И мисля, че ако той приеме, Люк трябва да отиде с него.

Долната челюст на Люк пропадна няколко милиметра, очите му се разшириха приблизително в същия порядък.

— Мислех, че ще пътувам с *теб*.

— Аз ще се срещна с доверени лидери на Съюза на безопасно място в дълбокия Космос — напомни му Лея. — Хан ще се сблъска с бандити, а може би даже и с имперски и местни правителствени патрули. Той ще има нужда от теб много повече, отколкото аз.

— Но Чуи е с него — протестира Люк. — По-рано това му е било достатъчно.

— Тогава той не е бил в имперския списък за наблюдение — намеси се Рийкан. — Съгласен съм с принцеса Лея. Ако Соло отиде, трябва някой да тръгне с него.

— Но... — Люк спря наред дума. — Прави сте — продължи с въздишка. — Аз ли трябва да му кажа?

Рийкан погледна към Лея и повдигна вежда.

— Не, аз ще го направя — каза тя и се изправи на крака.

— Междувременно, ще имате нужда от информация за контактите — каза Рийкан, завъртя се към терминала си и натисна клавишите. — Момент, да извадя някои имена и локации за вас.

Те седнаха заедно пред екрана, Рийкан в оптимистично настроение, Люк с прикрито разочарование, а Лея напусна стаята.

Тя намери Хан в хангара, превит над товарния ръкав на десния борд с ръце, заровени до лактите в един от отворите за поддръжка.

— Хан? — повика го тя.

— Задръж за секунда — каза той, като се изправи и завъртя врата си, за да погледне над корпуса в пилотската кабина.

— Чуи? Пробвай сега.

Лея чу приглушения от прозрачния капак отговор на уукито. За момент нищо не се случи. После с приглушено боботене от отвора се показа тънка струйка дим.

— Чудесно — извика Хан. — Спри го.

Последва ново потвърждение и Хан събра оксигена, с който работеше и се спусна на земята.

— Чудесно? — повтори Лея и повдигна вежди.

— Аха — каза той иронично. — Защо?

— Не си спомням димът да е част от добър, чудесен ремонт на космически кораб.

— А, това ли? — той махна с ръка. — Допълнително спояващ компонент. Няма проблем.

— Щом казваш — каза тя, като част от нея беше доволна, че не й се налага да лети с това нещо до нейната цел. — Излезе нещо, с което генерал Рийкан иска ти да се заемеш.

Той усуква устни.

— Това преди или след като те закарам до твоя гранд-роял-елит-ВИП бал?

Лея с усилие запази спокойствие. През тяхното кратко познанство Хан някак бе успял да научи къде са бутоните, които включват раздражението й, и изпитваше голямо удоволствие да ги натиска непрекъснато.

— Всъщност ти си свободен от тази работа — каза тя.

— Какво? — запита той с възмущение. — Казваш, че дезинфекцирах „Сокола“ за нищо?

— Не се безпокой, сигурна съм, че той е имал нужда от това — каза Лея, решена да не му позволи да я предизвиква.

— Поръчах и нов килим...

Лея стисна зъби.

— Искаш ли да чуеш за какво става въпрос или не?

— Разбира се.

Лея му разказа в резюме за ситуацията в сектор Шелша.

— Демек, нещо като „изпрати боклука да събере боклука“ — попита той, след като тя свърши.

— Няма да събираш нищо — каза тя. — Всичко, което искаме, е информация и може би някоя и друга идея как да променим нашите снабдителни вериги, за да не могат пиратите да ги закачат.

— Там е номерът — съгласи се той с умислена физиономия. — Хората, които опитват да избягнат скенерите, когато летят, стават добра мишена и всеки пират в Галактиката ги знае.

— Така е — каза тя. — И след като ти сигурно си бил в подобна ситуация поне един-два пъти, помислихме че сигурно знаеш начини да се измъкнеш от нея.

Хан сви рамене.

— Основното е, че трябва наистина сериозно да се потрудиш да имаш най-бързия кораб — каза той, но Лея забеляза, че той бе заинтригуван от мисията. Или пък просто се бе успокоил, че няма да му се налага да присъства на срещата с Чивкайри.

Или пък беше доволен, че няма да трябва да прекарва толкова много време със самата Лея.

— Значи ще сте само ти и Люк на твоето сандвич парти? — запита той небрежно.

— Какво? — Лея се върна обратно в разговора, раздразнена, че бе позволила на ума си да блуждае. Особено относно *тези* неща. — Не. Не, ние помолихме Люк да тръгне с теб.

Хан повдигна вежди.

— *Ние* помолихме? — повтори той с особен оттенък в гласа.

— Генерал Рийкан и аз взехме решението — отговори Лея. Тя осъзна, че трябваше да извърти изречението така, че да стовари цялата

отговорност върху генерала, но бе твърде късно. Доколкото познаваше Хан, той трябваше да стигне до извода, че Лея не иска Люк или поне не го иска без Хан. Това не само бе напълно невярно, но и я караше да чувства...

Всъщност, тя не бе напълно сигурна *как* я караше да се чувства. Но тя знаеше, че това не ѝ харесва.

— Аха — кимна Хан. — Има смисъл.

Той се правеше на сериозен, но Лея усещаше подигравателната развеселеност в гласа му. И *определено* погрешното заключение, което бе направил.

— Не е точно така — настоя тя.

— Не е как? — невинно попита той.

— Няма значение — каза тя през зъби. Той го бе направил отново. Как успяваше *винаги* да го направи? — Генералът дава в момента на Люк локациите и контактите. Можете да тръгнете, когато сте готови.

— Абсолютно, Ваше *високоблагородие* — каза той. — Вашето най-просто желание е моето...

— Успех, и опитай да се опазиш жив — прекъсна го Лея.

— Разбира се — каза той подигравателно-тържествено. — Ти също.

Тя се обърна и с цялото достойнство, което успя да събере, излезе от хангара. Обаче чувстваше погледа му върху гърба си през целия дълъг път навън.

ЛаРон правеше проверка на целостта на един от комплектите броня в своя таен килер, когато Куилър му се обади.

— Тук сме — съобщи пилотът.

— Идвам.

Другите вече се бяха събрали, когато той стигна кабината.

— Как е? — запитва той, когато се появи зад тях.

— Северните континенти са нашият най-добър избор — каза Куилър, като посочи картата на Ранклин пред него. — Ако избягваме Ранклин сити и завода за изтребители на Инком, ни остава избор от един голям град с приличен по размери порт и около стотина дупки, разпръснати из животновъдните и миньорските региони.

— Колко голям е градът? — попита Грейв.

— Не особено — отговори Куилър. — По-скоро малко по-голямо градче.

— Нищо ли няма на южния континент? — поинтересува се Брайтуотър.

— Само гражданска война — отговори Маркрос мрачно. — Продължаваща последните десет години.

— Дайте да го пропуснем това. Задължително! — трепна ЛаРон.

Като следствие от Войната на клонингите новосформираната Империя полагаше сериозни усилия да потушава такива планетарни и регионални конфликти в опит да възстанови реда. Но имаше твърде много подобни проблеми и накрая Палпатин се бе отказал и се бе насочил към по-важни въпроси.

— Предложения? — запита ЛаРон.

— Ние опитахме кратко посещение на Друност и я свършихме така, че разпердушнихме една банда — каза Грейв. — Гласувам този път да пробваме някъде, където има прилично присъствие на патрули.

— Патрули, които може да имат нашите снимки на таблетите си? — многозначително попита Брайтуотър.

— Ако групите в големия град ги имат, същото ще е и в малките градчета — отговори Куилър.

— Но пък е по-лесно да си прочистим пътя за бягство на малък космодрум.

— Няма да си прочистваме пътя никъде — каза ЛаРон твърдо. — Няма да стреляме по патрулите, които просто пазят имперските граждани. Вместо това имаме тези пагони на ИБС. Всичко ще бъде наред.

— Щом казваш — каза Брайтуотър, все още не съм убедено. — Какво е името на това градче?

— Джанусар — отговори Куилър. — Има приличен космодрум, добра противовъздушна отбрана, която да обезкуражи евентуални нападатели, и всякакви магазини за припаси, каквито ни трябва.

— Добре звучи — каза ЛаРон. — Обади се на ръководителя на полети на космодрума и ни избери пристан.

Куилър кимна и включи комуникатора.

— Джанусар, ръководител полети, тук е товарен кораб „Вили Брок“. Искаме съдействие за кацане.

— Товарен кораб „Вили Брок“, тук ръководител полети — отговори глас. — Какъв е товарът ви?

Куилър се намръщи през рамо към ЛаРон и натисна клавиша за заглушаване.

— Трябва ли да питат за това?

— Не знам — каза ЛаРон и в ума му се надигна неясно подозрение. — Никога не съм чувал да питат за това, когато каца товарен кораб.

— Може да е местно правило — предположи Грейв.

— Та какво да им отговоря? — попита Куилър.

— Кажим им, че ще товарим нещо от тук — каза Маркрос.

— Нямаме товар в момента, Джанусар. Надяваме се да натоварим нещо при вас.

— От кого?

— Засега не знаем — отговори Куилър. — Както казах, надяваме се да намерим. Ако се притеснявате за пристанищните такси, те не представляват проблем.

— Чудесно — отговори след кратко мълчание ръководителят на полетите. — Док 22.

На картата на Куилър започна да мига индикатор, който показваше мястото за кацане.

— Док 22, прието — отговори Куилър.

— Между впрочем, имате ли оръжия на борда?

ЛаРон се усмихна озъбено. „Само да знаеха...“

— Нищо съществено — отговори той. — Защо?

— Само питам. Джанусар ръководител полети — край.

Куилър изключи комуникатора.

— Любопитни типове — коментира той.

— Странно любопитни — потвърди Маркрос. — Чудя се защо се интересуваха от оръжията.

— Не знам — каза ЛаРон. — Но според мен въпросът означава, че задължително трябва да сме въоръжени. С прикрити оръжия, поне докато не се наложи да ги използваме.

Космопортът на Джанусар се състоеше от основен регион, добре поддържан, но въпреки това възрастта му личеше. Той бе заобиколен от по-нови части, които бяха добавяни през годините. ЛаРон забеляза, че новите части, изглежда, бяха разделени по-късно на секции от ниска

и висока класа. Док 22 внушаваше впечатление, че принадлежи към секциите от ниска класа.

— Струва ми се, че корабите, които идват дадушат за възможност за случаен превоз, обикновено не получават много работа от търговците от горната класа — коментира Куилър докато изключваше системите на „Суонтек“.

— Аха, освен ако нямаш секретна парола, за да се добереш до най-добрите части на града — каза Грейв.

— Няма значение — каза ЛаРон. — Всичко, което ни трябва, е храна и гориво и можем да ги намерим навсякъде. Задачите са същите, като последния път: Грейв идва с мен, останалите чакат тук...

— Задръж! — прекъсна го Маркрос и се наведе към десния край на купола, вирайки се към товарната рампа на щирборда.

— Имаме компания — петима патрулиращи и офицер. Май сержант.

— Има още пет тук — каза Куилър, гледайки към бакборда. — Без офицери.

Брайтуотър промърмори нещо под носа си и тръгна към кърмата.

— Хайде, Грейв, да приготвим оръдията. Какво беше казал някой, че няма да си прочистваме с бой пътя за бягство?

— Изчакай секунда — каза Маркрос, като все още гледайки през купола, хвана Грейв за ръката. — Това е твърде малка група, ако целта им е да залавят военни дезертъори.

— Прав е — съгласи се Куилър. — Имат само ръчни бластери, за сега прибрани в кобурите. Те са тук по-скоро да съберат пристанищните такси.

— И им трябва цял взвод за това? — подозрително попита Брайтуотър.

— Може би товарните кораби, пристигащи без товар, задействат сигнал за повишено внимание — каза ЛаРон.

Откъм щирборда се чу звук от юмрук, удрящ по метал.

— Давайте, ако не отговорим, действително ще задействаме сигнал за тревога — отбеляза Маркрос и стана от седалката. — Хайде, ЛаРон!

Посетителите подновиха чукането в момента, в който ЛаРон и Маркрос стигнаха до товарната рампа. ЛаРон плесна ключалката с

длан и рампата за качване се спусна, откривайки шест намръщени лица отвън.

— Тъкмо навреме — изръмжа сержантът и тръгна към вътрешността на кораба. — Идете да пуснете моите хора от другата страна и ми дайте регистъра и митническата декларация.

— Регистърът — каза ЛаРон и подаде една дейта карта, а Маркрос мина през коридора и спусна и другата рампа. — Както казах на ръководителя на полетите, нямаме товар.

Петте човека от другата страна на „Суонтек“ изкачиха с тропот рампата и се присъединиха към първите.

— Екипаж? — запита сержантът, пхна картата в таблета и се вторачи в него.

— Ние, плюс още трима в кабината — отговори ЛаРон и издърпа прясно напечатания си идентификационен бадж. Сержантът въобще не го погледна.

— Добре — каза той и върна дейта картата. — Ще започнем с двеста за пристанищна такса.

Той махна на патрула и тръгна към кърмата.

— Момент — каза ЛаРон намусено. Макар да нямаше опит с финансовия аспект на тези дейности, двеста кредита за третокласен док изглеждаше малко множко. — Ще започнем от двеста?

— Не, ще започнем от двеста и петдесет — грубо отговори сержантът и присви очи. — Искате ли да поспорим още малко?

Аз не споря, помисли си ядосано ЛаРон. Той отвори уста да го каже, когато Маркрос го спря с предупредително докосване по ръката.

— Правилно, слушай приятеля си — саркастично каза сержантът. — Къде е трюмът на тази летяща кочина?

— Назад, вляво и дясно. Направо е машинното — отговори Маркрос.

— Благодаря — каза сержантът с пресилена вежливост. Той започна да се обръща, но току повдигна вежда. — Между другото, да ви вярвам ли, че нямате оръжия на борда?

— Само две лазерни оръдия, монтирани пред рампите за качване — каза Маркрос.

— Чудесно — изпръхтя сержантът. — Това са допълнителни сто и петдесет за всяко.

За момент той загледа ЛаРон, очаквайки той да оспори сумата. Но ЛаРон си бе научил урока. Той остана тих и с второ изпръхтяване сержантът се обърна към кърмата и махна на хората си. Той докосна ключалката на вратата и ги въведе в салона.

ЛаРон изчака да влязат всички и вратата да се затвори, преди да каже това, което си мислеше:

— Що за гнусно изнудване беше това?

— Сигурно стандартното — каза Маркрос. Гласът му бе спокоен, но личеше, че е повече от раздразнен. — На вашия космодрум не е ли имало такива проблеми?

— Ако е имало, не съм разбрал — каза ЛаРон. — Мисля, че ще можем да си позволим това, което ще поискат да гепят от нас.

— Това е готиното — каза одобрително Маркрос. — Прилично и скромно и скоро ще можем да издухаме прахта на този свят зад гърбовете си.

— Надявам се — каза ЛаРон. — Давай, да видим да не вземат да свият приборите от камбуза.

Каюткомпанията беше празна, когато влязоха вътре. Също така и отсекът за екипажа след салона. ЛаРон отвори първата каюта — на Куилър, но и там нямаше никого.

— Може да са решили да отидат директно до трюмовете — каза Маркрос, след като провери каютата на Грейв.

— Аха — отговори ЛаРон и затвори вратата на каютата. — Може би ще мине по-бързо, отколкото мислех. Те бяха минали през коридора, когато видяха двама от патрулите през вратата към трюма на десния борд. Те забелязаха Маркрос и ЛаРон и им помахаха.

— Насам, образи — извика единият от тях. — Уистър ви вика.

Останалите от патрула стояха тихо, разпръснати из трюма, очите им се завъртяха към ЛаРон и Маркрос, когато те влязоха вътре. В центъра беше сержантът с тънка усмивка на лицето си. Левият му лакът беше облегал небрежно на кормилото на единия от двата спидербайка.

— Твърде много за *без товар!* — каза той. — Имате ли разрешение за тези неща?

ЛаРон преглътна псувнята, която бе на устата му. Той бе живял сред военно оборудване толкова дълго, че не му бе идвало на ума, че цивилните гледат на тези неща по съвсем друг начин.

— Купихме ги на разпродажба — импровизира той. — Разбито и разрушено оборудване.

— Не ми изглеждат много разбити.

— Ние работихме по тях.

— Аха — Уистър потупа седлото. — Разбира се, преди да ви ги продадат, те би трябвало да премахнат...

Той наведе шия, за да погледне отдолу.

— Я! Виж ти! — каза той с подигравателно учудване. — Някой е забравил да махне бластерното оръдие.

Сержантът погледна ЛаРон и повдигна вежда.

— А някой друг е забравил да ги добави в списъка на оръжията.

— Забравих за тях — съгласи се ЛаРон, — но това бе неволно. Виждате, не сме се опитвали да ги скрием.

— Така е — потвърди Уистър, като гласът му стана копринено мек. — Но при контрабандни стоки това няма особено значение. Умишлено или не, стоките ще бъдат конфискувани.

ЛаРон погледна странично към Маркрос. Лицето на другия отразяваше неговите собствени мисли. Брайтуотър ще ги изхвърли и двамата живи в Космоса, ако позволят на някакви планетарни плъхове да отнесат безценните му байкове.

— Няма ли начин да се оправят нещата? — попита той. — Имам предвид, да попълним съответните формуляри и да платим необходимите такси, разбира се?

Уистър се засмя отново и очите му блеснаха.

— Ще бъде скъпичко, мисля.

— Разбираме — обади се Маркрос. — Каква е процедурата?

— Елате в патрулния център в осем вечерта — отговори Уистър. — Маркетстрийт пет. Ще съм готов с формулярите, които да попълните.

— Ще бъдем там — каза ЛаРон. — Предполагам, нямате представа какви такси ще трябва да се платят?

Уистър сви рамене.

— Няма как да знам, преди да погледна в регистрите.

В превод: „Ще зависи с колко още хора ще трябва да дели своя дял.“

— Но *ще* е скъпо, така ли?

— Възможно е — отговори Уистър. — Той посочи с пръст един от патрулите. — Като говорим за скъпо, Чивърс държи останалия списък. Трябва да му платите, докато ние вземаме тези неща със себе си.

ЛаРон пое дълбоко дъх.

— Отивам до сейфа.

Десет минути по-късно ЛаРон и останалите стояха до началото на рампата и гледаха как патрулт отнася двата байка, завързани прилежно върху два антигравитационни транспортъора.

— Трябваше да ни извикаш — каза Брайтуотър. Гласът му бе мрачен и заплашителен. — Щяхме да ги спрем.

— Щяхте да изгубите главите си — чу се глас зад тях.

ЛаРон се извъртя, а ръката му се стрелна машинално към скрития бластер. Човек в мръсен работен комбинезон вървеше към тях под корема на „Суонтек“ и теглеше дебел маркуч за гориво след себе си.

— Кой сте вие? — запита той.

— Името ми е Кринкинс — каза човекът, видимо стреснат от реакцията. — Отдел за гориво. Вие сте *поръчали* зареждане, нали?

— Поръчахме — потвърди Куилър.

— И *нямаше* да си изгубим главите — тросна се Брайтуотър.

— Щяхте — Кринкинс направи пауза и ги прецени с поглед. — Добре, можеше и да не ги изгубите — призна той. — Поне не веднага. Но по-скоро или по-късно щяха да ви хванат. Те са твърде много, за да се биете с тях.

— Искаш да кажеш, че взводът на Уистър не върши това сам? — попита ЛаРон.

Кринкинс изсумтя:

— Уистър не е този, който движи нещата. Това блато стига до началника на патрула Кав'Саран.

— Началника? — повтори с недоверие Маркрос.

— Какво ви учудва? — попита Кринкинс.

— Правителството на сектора е длъжно да проверява пълномощията на хората, определени за високопоставени правоприлагащи длъжности — отговори Маркрос.

— Да, правилно — изсумтя Кринкинс.

— Имам предвид — настоя Маркрос, — че има бюрократична мрежа из целия Шелконва, чиято работа е да следи за такива неща.

— Е, очевидно отговорникът на Ранклин е потънал в дълбока дрямка на бюрото си — горчиво каза Кринкинс. — Ние се оплаквахме много в миналото. Без никаква полза. Не, разбира се, Кав'Саран увери по холомрежата, че такива неща не се случват.

— А какво прави Империята? — попита Куилър.

Кринкинс излая кратък, подигравателен смях.

— *Империята*? Само *един* имперски кораб бе дошъл до Ранклин през последните осем години и това беше круизен кораб от Старата република, който взе няколко дипломати, които се бяха отказали да опитват да посредничат в Гражданската война в Саут Конт. Империята даже не подозира, че съществуваме. Или не ѝ дреме.

— А вие и останалите местни? — попита ЛаРон. — Или гражданите на Джанусар не ги е еня, че техните чиновници ошушкват посетителите?

— Останалата част от Джанусар ги мрази — каза Кринкинс чистосърдечно. — И не са само посетителите. Те по-скоро газят прекалено силно всички нас. Но е твърде трудно да се биеш срещу бластери с голи ръце.

— А аз *помислих*, че изглеждат прекалено заинтересувани от нашите оръжия — промърмори Маркрос.

— И вашите, и на всички други — каза Кринкинс. — Преди осем месеца, точно след като Кав'Саран зае длъжността, те обиколиха всички къщи до двеста километра от тук и конфискуваха оръжията, които успяха да открият. Може би не повече от дузина пушки са останали в целия окръг и повечето от тях са във фермите, където хората имат нужда от тях, за да пазят стадата от хищници. — Той се огледа плахо наоколо. — Не мисля... не, няма значение...

— Нямаме оръжия за продан, ако за това се колебаете — каза ЛаРон, като хвърли предупредителен поглед на останалите. Те нямаше начин да знаят дали Кринкинс беше наистина такъв, какъвто изглеждаше. — Колко хора има Кав'Саран?

— Около триста — каза зареждачът. — Всички униформени патрули — той уволни или стъпка честните, след като взе властта. Плюс няколко цивилни, които обикалят наоколо и дебнат за размирници.

— Не те ли е страх да говориш с нас? — попита Грейв. — От къде знаеш, че не сме доносници?

Кринкинс изсумтя и започна да прикачва маркуча към резервоара на „Суонтек“.

— Не знам — отговори той. — Обаче аз съм в такова положение, че вече не ми пука особено. Ако искате, обадете се на Кав’Саран, за да ме затвори за размирна дейност. Давайте!

— Приветствам куража ти — каза ЛаРон. — Има ли и други като теб, които са достатъчно отвратени, за да рискуват?

Кринкинс се намръщи, на лицето му се появи странно изражение.

— Какво имаш предвид? — запита той предпазливо.

— Само си помислих, че всеки, готов за промени, може да поиска да дойде пред патрулния център тази вечер — отговори ЛаРон. — Да речем, около седем.

Кринкинс изсумтя.

— Ако говорите за протест, забравете — каза той. — Те просто ще го игнорират. Поне докато не им писне от тълпата и не я разгонят с разсеян бластерен огън.

— Ти само ги доведи — каза ЛаРон на зареждача, като с усилие се опитваше да възпре своя надигащ се гняв. Нямахше място за емоции сега. — И се постарай да поканиш всички тези честни бивши патрули, за които спомена.

Две минути по-късно петимата щурмоваци се събраха в каюткомпанията. Брайтуотър бе този, който заяви, че ЛаРон знае какво мислят другите.

— Надявам се, че осъзнаваш обаче — каза той, — че каквото и да направим тук, като цяло ще е напълно безумно.

— Съгласен — потвърди Грейв. — Нямаме хора, нито поддръжка.

— Да не споменавам властите — промърмори Куилър.

— Не съм съгласен — каза ЛаРон. — Ние сме положили клетва да служим на Империята. Тези хора са имперски граждани.

— А Кав’Саран действително престъпва своята собствена клетва — обади се Грейв. — Съгласен съм, че пичът е алчно копеле. Това не променя факта, че не можем да се справим с триста въоръжени мъже сами.

— Няма да сме сами — каза ЛаРон. — Ако съм успял да преценя правилно Кринкинс, ще имаме солидна тълпа, когато влезем в патрулния център довечера.

— И всички те ще са невъоръжени — напомни му Брайтуотър.

— Не за дълго — каза ЛаРон. — Ще превземем патрулния център. Там трябва да има достатъчно бластери по пирамидите.

— И ти ще ги раздадеш на разгневената тълпа? — протестира Куилър.

— Не. Точно затова помолих Кринкинс да доведе бившите патрули — отговори ЛаРон. — Да се надяваме, че те имат и обучението, и моралния авторитет, за да се държат отговорно.

— Все още си остава безумно — настоя Брайтуотър. — Маркрос? Ти нещо си прекалено тих?

— Разбира се, че е безумно — съгласи се Маркрос. — Единственият ми въпрос е как точно искаме да ги обединим.

Брайтуотър погледна Куилър и Грейв с невярващ поглед.

— Шегувате се — каза той и се обърна пак към Маркрос. — *Точно ти* от всички искаш това?

— *Помните ли*, че сме бегълци? — попита Грейв.

— И сме бегълци, защото в крайна сметка не бяхме съгласни да изпълняваме заповеди да злоупотребяваме с нашата власт — възрази Маркрос. — Ще си избираме ли срещу кои злоупотреби да се противопоставяме и на кои да обръщаме гръб?

— Сигурен ли си, че не си просто набрал много на подобни хора, които управляват твоя роден сектор? — попита Куилър.

— Признавам, че и това го има — съгласи се Маркрос. — Но личните ми чувства не променят реалността на ситуацията.

Той посочи към ЛаРон:

— Преди минута ЛаРон спомена моралния авторитет. Ако ние, като представители на Империята го нямаме, кой ще го има?

— С изключение на това, че ние не сме представители на Империята — напомни му Куилър. — Никога вече няма да сме.

— Кав'Саран няма откъде да го знае — отговори ЛаРон. — А ако свършим работата както трябва, той няма да знае също, че нямаме цял легион зад гърба си.

За дълго време каюткомпанията остана тиха. После Грейв сви рамене:

— Колкото и да сме всички съгласни, че е лудост, аз съм навит да действаме. Още повече, трябва да си приберем байковете на Брайтуотър.

— Така е — каза неохотно Брайтуотър.

Куилър тръсна глава и рязко издиша:

— Мхм, защо не? Ако приемем, че можем да измислим поне наполовина работещ план.

— Не се притеснявай за това — увери го ЛаРон мрачно. — Единственият сериозен въпрос е колко щети искаме да нанесем на хората на Кав'Саран. Това се чудя...

ОСМА ГЛАВА

Те изкараха остатъка от деня в пазаруване на припаси, като направиха малко разузнаване в областта на патрулния контролен център и дооформиха своя план. В уреченото време бяха готови.

Имаше учудващо голяма тълпа, която чакаше пред патрулния център, когато ЛаРон докара ландспидера наблизко. Поне четиристотин, прецени той. Три-четири пъти повече, отколкото той очакваше. Очевидно гражданите на Джанусар сериозно искаха да се разправят с техните потисници.

Щурмоваците не бяха пробвали да влязат вътре при предишните обиколки, но от конструкцията на сградата бяха заключили, че тя е започнала съществуването си като местен конгресен център с голяма куполна зала в средата, заобиколена от пръстен от канцеларии и по-малки зали. Протестиращите се бяха събрали на малка тревна площ точно пред сградата. Тя бе отделена от сградата с широка пешеходна зона. Към сградата водеше широко каменно стълбище, което завършваше пред множество декорирани двойни врати.

Пред вратите, строени в редица, стояха шест униформени патрули, които намръщено оглеждаха събиращата се тълпа и барабаняха с пръсти по бластерите в кобурите си.

Тълпата започваше да настъпва от тревата върху пътя, но се отдръпна и направи място след леко колебание, когато ЛаРон спусна бавно ландспидера сред хората пред сградата. Неколцина се втренчиха в него или се опитаха с примижали очи да видят през задните стъкла кой седи на пейките зад него и ЛаРон се зачуди какво точно им е разказал Кринкинс за непознатите.

Той достигна до предната страна на сградата, но вместо да паркира успоредно на бордюра, направи рязък завой на 90 градуса, като препречи пътя и насочи носа на машината срещу намръщените гардове на върха на стълбището.

— Ей! — извика единият от тях, когато ЛаРон надигна нагоре вратата с форма на крило и излезе. — Разкарай тази банта^[1] оттук!

— Сега, сега, само секунда — отвърна ЛаРон, като небрежно им помахна, докато затваряше вратата.

Той очакваше Кринкинс да бъде близо, под ръка и не остана разочарован. Даже в момента, в който се обърна за да огледа затихналата тълпа, зареждачът се откъсна от първата редица и се приближи. Лицето му беше мрачно, но с оттенък на предпазлива надежда.

— Дойдохте — каза той, а очите му се стрелнаха към затъмнените задни стъкла. — Не бях сигурен, че ще го направите.

— Докара ли някои от бившите патрулни? — попита ЛаРон.

Кринкинс кимна назад, към тълпата:

— Намерих осем. Всички са тук.

— Добре — каза ЛаРон. — Когато ти дам сигнал, доведи ги отпред.

— Почакай малко — каза Кринкинс. — Какво смяташ...

Без да му отговори, ЛаРон се завъртя и тръгна по стълбите.

— Глух ли си бе, червей? — изрева единия от гардовете, когато ЛаРон го приближи. Човекът имаше слушалка в едното ухо, чийто кабел се къдреше покрай бузата му и носеше лейтенантски пагони на раменете си. — Казах ти да разкараш т'ва нещо!

— Не се стряскай, ще го махна — увери го ЛаРон и изкачи още едно стъпало, с което намали разстоянието между двамата. — Аз съм тук само за някои неща — наша собственост, които вашите хора заграбиха по-рано днес.

— Аа, ти си човекът на Уистър — каза човекът, като го огледа с презрително любопитство. Той посочи с бластера си зад гърба на ЛаРон. — И за това ли си отговорен?

ЛаРон се обърна наполовина към тълпата.

— Имаш предвид тях? — попита той, като помахна с лявата си ръка към митинга. Под прикритието на момента, дясната му ръка се пъкна в страничния джоб на туниката му.

— Да, тях — каза човекът. — Ако ти си...

Едновременно четирите задни врати се отвориха и останалите шурмоваци излязоха от спидера. Броните им блестяха на уличното осветление, техните BlasTech E-11s се насочиха към редицата на патрулите.

Заплахата на лейтенанта прекъсна по средата, а от тълпата се чу звук на удивление.

— Без шум, моля — каза тихо ЛаРон и притисна ръчния си бластер в основата на гърлото на лейтенанта. С другата си ръка издърпа слушалката и я изключи.

— Без внезапни движения също! — добави той.

От израженията на лицата на патрулите изглеждаше, че никой от тях нямаше и най-малкото намерение да създава проблеми. Те стояха застинали като дървета с ръце, замръзнали достатъчно далече от кобурите, докато четиримата щурмоваци се изкачваха по стълбите. ЛаРон улови погледа на Кринкинс и му помахна. Зареждачът кимна и махна с ръка на свой ред. Тогава пет мъже и три жени последваха заедно с него щурмоваците по стълбите.

— Това ли са твоите патрулни? — попита ЛаРон и извади бластера от кобура на пребледнелия лейтенант.

— Да, сър — каза Кринкинс. Гласът му бе свеж и жизнен и изпълнен от внезапна нова надежда. Той кимна към мъж на средна възраст с посивяващи ивици в косата. — Това е полковник Атмино, господин офицер.

— Принудително пенсиониран — добави Атмино и с блеснали очи огледа патрулните.

— Считайте се за възстановен — каза му ЛаРон и му подаде оръжието на лейтенанта. — С настоящето упълномощавам вас и вашия взвод. Обезоръжете тези хора и ги арестувайте в очакване на съдебно преследване за престъпления, които те може да са извършили.

— Да, сър! — отговори Атмино, изпъна се и посочи трима от хората си. — Други заповеди?

— Само останете тук и пазете арестуваните — отговори ЛаРон. — Ние ще се погрижим за Кав'Саран.

Той погледна към тълпата.

— Освен това дръжте тълпата под контрол. Когато информирате кабинета на губернатора за тези събития, сигурно не бихте искали вашият доклад да бъде опорочен от обвинения в безредици или бунтове.

— Разбрано — каза Атмино и здраво хвана лейтенанта за ръката. — Ще се погрижим за тях.

ЛаРон махна на останалите щурмоваци:

— Да вървим.

Двойните врати водеха към широко преддверие с мраморен под с дължина около петнадесет метра и свършваше в извита стена, на която имаше втори набор от двойни врати. Вляво и вдясно преддверието преминаваше в два коридора, които обгръщаха централното ядро. Техните обсипани с претенциозни стенописи стени бяха насечени от врати на различни офиси.

По това време, предположи ЛаРон, повечето от офисите би трябвало да са празни. Той ги остави за по-късно и тръгна към двойните врати, като прибра отново бластера в джоба си. Той направи знак на останалите щурмоваци да се отдръпнат и да останат прикрити от погледа на хората вътре, натисна една от вратите и влезе.

Както бяха предвидили по-рано, вътрешната стая наистина беше една голяма камера, която патрулните бяха превърнали от зала за конференции в казарма. Почти двеста бюра и работни станции се виждаха разпръснати из партера и в пръстена от малки балкони под купола. Почти всички бюра бяха заети, забеляза ЛаРон, въпреки че само някои от патрулните изглеждаше наистина да имат работа. Останалите просто седяха и си играеха с таблетите или бластерите си или пък си приказваха тихо с останалите петдесетина свои колеги, които стояха прави или обикаляха из помещението. В отговор на протеста отвън шефът Кав'Саран явно бе привлякъл по-голямата част от своите сили.

Идеално!

ЛаРон не направи усилие да забави ход, а даже и да го бе направил, едва ли щеше да има особено значение. Патрулните бяха нащрек и още с влизането му всички глави се бяха извърнали към него.

— К'во искаш? — поинтересува се як патрулен от високо рецепционно бюро вдясно от входа.

— Тук съм да се видя с Уистър — каза ЛаРон, изговаряйки силно думите, за да е сигурен, че ще се чуят и в отдалечените кътчета на помещението — и началник Кав'Саран.

— Рано е — чу се гласът на Уистър и ЛаРон го видя да се изправя от разговора край едно от бюрата. — Формулярите не са готови още.

— Няма проблем — каза ЛаРон. — Тъй или иначе нямам намерение да ги попълвам. Кой от вас е Кав'Саран?

Настъпи кратка тишина, след което човек с обсипано от грозни белези лице се отдели от една от разговарящите групи.

— Аз съм началник Кав'Саран — изръмжа той с предизвикателен тон. — Проблем ли имате?

— Имам оплакване — отговори ЛаРон. Някои от вашите хора пробваха да ме изръсвят тази сутрин.

Веждите на Кав'Саран подскочиха:

— Наистина? — попита той с престорена вежливост. — Как?

— Наложиха завишени такси и откраднаха част от товара.

— Ти да видиш! — развеселено каза Кав'Саран и лукава усмивка се плъзна по ъгълчетата на устните му. — А кой точно е отговорен за това нарушение?

— Сержант Уистър най-напред — каза ЛаРон и посочи Уистър, а с поглед обходи редиците на обитателите на залата. Заради кръглия под нямаше слепи ъгли, а въпреки че бюрата даваха прикритие при стрелба, зад тях не можеха да се скрият всички. По-проблематични бяха високите позиции, заети от хората зад работните станции на балконите. Повечето хора там имаха офицерски пагони и изглеждаха по-скоро любопитни и развеселени, отколкото раздразнени.

И все пак имаше много от последния тип, разпръснати из главния етаж. Докато запомняше мислено техните разположения, ЛаРон забеляза трима от онези, които бяха на борда на „Суонтек“ сутринта.

— Тези трима бяха също — добави той. — Както и още седем.

— А какво точно искате от мен да направя — попита началникът, продължавайки да се забавлява.

— Да ги арестувате — каза ЛаРон. — Трябва да бъдат обвинени в изнудване, кражба и злоупотреба с власт.

— А ако откажа?

ЛаРон огледа залата отново. Усещането за враждебност започваше да нараства, след като изненадата от конфронтацията изчезна, но все още никой от патрулните не смяташе, че си заслужава да извади бластера си.

— Тогава трябва да намеря някой друг да свърши работата — отговори той.

— Като загубеняците отвън ли? — кисело попита Кав'Саран и с това всички следи от несериозност изчезнаха от лицето му. — Добре,

заедно с таксите, с които вече сте обложени, арестувам ви за подстрекателство, метеж и незаконен митинг.

Той повдигна вежди:

— И за *това* мисля, че ще конфискуваме кораба ви — той направи презрителен жест. — Уистър, тикни го в килия.

— Окей, за мен един публичен процес би бил по-образователен.

— Добре казано — съгласи се Кав'Саран, а Уистър се приближи. — Струва ли си този риск, Уистър? Удави го в блатото по-добре — той се засмя зловещо. — Благодаря за напомнянето.

— А аз *Ви* благодаря, че потвърдихте обвиненията, които вече чух от някои граждани — каза ЛаРон. — Арестувам вас и целият ви патрулен контингент.

Кав'Саран се усмихна:

— Сериозно? И кой сте вие?

Това бе идеалното откриване и Маркрос имаше достатъчно добър усет, за да го използва. Зад себе си Маркрос чу мекото тракане на бронирани ботуши върху мрамор, но даже и без звук той би разбрал, че останалите щурмоваци са изиграли най-добрата си ръка. Резки издишвания, застинали глави и тела и внезапно разширени очи бяха достатъчни доказателства.

— В името на Империята — официално каза той сред напрегнатата тишина и извади бластера си — заповядвам вие и вашите хора да предадете оръжията си.

С приглушена псувня Уистър извади бластера си от кобура. Или по-скоро го извади наполовина. Изстрелът на Брайтуотър го удари право в гърдите и той се свлече със стон.

Напред в помещението тримата души, които ЛаРон бе отбелязал като евентуално проблематични, посегнаха за оръжията си. ЛаРон бе готов и просна двама от тях, а Маркрос отстрани третия. Последва бърз двоен изстрел отляво на ЛаРон и той видя как двама от офицерите на един от балконите се отпуснаха върху парапета, а бластерите им се измъкнаха от ръцете им и изтропаха на пода отдолу. С това нова, още по-напрегната тишина настана в залата.

— Това бяха шестима, които избрах да се противопоставят на правната система — каза ЛаРон. — Други?

За момент никой не помръдна. След това без предупреждение Кав'Саран сграбчи ръката на най-близкия патрулен с дясната си ръка,

издърпвайки мъжа пред себе си. Лявата си ръка уви около гърлото му и извади бластера си.

Грейв с неуловимо движение леко мръдна бластера си и пусна изстрел покрай ухото на живия щит, който отвори дупка в лицето на Кав'Саран.

ЛаРон изчака тялото да се срине покрай бюрото на пода.

— Още някой? — извика той.

Нямаше желаещи. Час по-късно всичко беше приключило.

— Събрахме онези, които бяха навън да патрулират — рапортува Атмино, когато последният от бившите патрулни беше ескортиран до килиите за задържане в сградата. — Нямаше твърде много от тях, както се оказа. Предполагам, че Кав'Саран е предпочел да бъде готов да стъпче протеста в калта, отколкото да се грижи за защитата на града.

— Може би ще е добре да го споменете в доклада си — каза ЛаРон. — Имате ли достатъчно бивши патрулни, за да овладеете ситуацията?

— Така мисля — каза Атмино. — Само малко се колебая дали имаме нужда от тях. Няма ли да поемете задълженията по сигурността?

— Не, това е ваша отговорност сега — каза му ЛаРон. — Не е наша работа да се занимаваме с местните жители, освен ако те нямат никакви други възможности. Кметът и общинският съвет подкрепят вас, нали?

— О, така е със сигурност сега, когато Кав'Саран и бандитите му са заключени на сигурно място — каза Атмино с нотка на презрение в гласа. — Само че, за да бъда честен, не мисля че някой от останалите от нас ще покаже толкова здрав гръбнак по-късно.

— Тогава трябва да подготвите всичко сега — каза ЛаРон. — Всичко. Което съветът трябва да направи, е да изпрати официален доклад до Шелконва за събитията. Те или ще го одобрят директно, или ще предложат някои промени.

— Става, поне докато промените не включват връщането на Кав'Саран — отвърна Атмино. — Вие ще си вземете вашата стръв, нали?

— Нашата какво?

— Спидербайковете — каза Атмино. — Вие *само* ги размахайте пред носовете им, за да примамите Кав'Саран да направи нелегална конфискация, нали?

— Разбира се — отвърна ЛаРон. Беше удивително, как понякога ретроспективният поглед кара хората да правят такива невероятно погрешни заключения. — Да, натоварихме ги на транспортъора.

— Добре — каза Атмино. — Между другото, не знам дали проявявате интерес, но ние изровихме странна връзка между Кав'Саран и някаква голяма пиратска банда, наречена „Кървавите рани“. Чували ли сте за тях?

— Не, не сме — рече ЛаРон и се намръщи. Корумпиран началник на патрул и *пиратска* банда? — Какъв тип връзка?

— Не знаем точно за сега — призна Атмино. — Обаче намерихме дейта карта в неговия офис с информация за контакти, една от техните кореспонденции и криптираща система, която той е използвал.

Той извади дейта карта от джоба си:

— Направих копие за вас, ако смятате да разследвате.

— Благодаря — каза ЛаРон, като взе картата и я прибра. Той не можеше да се сети за нещо, стоящо по-ниско в списъка им с приоритети от това да хукнат да преследват пиратска банда, освен ако тя не отива да нападне имперския палат. — Макар че ми се струва, че това е по-скоро от юрисдикцията на секторното правителство.

— О, аз ще им пратя и на тях копие — увери го Атмино.

— Добре — каза ЛаРон и протегна ръка. — Налага се да тръгваме. Поздравления, че си възвърнахте града.

— Нямаше да успеем без вас — отговори Атмино и стисна протегнатата ръка в кратко, но здраво ръкостискане. Той погледна четиримата бронирани мъже, чудейки се дали да се ръкува и с тях, но се отказа. — Между другото, не успях да науча номера на вашата бойна единица.

ЛаРон почувства как гърлото му се стегна. През последните няколко часа в суматохата около борбата с хората на Кав'Саран и връщането на закона отново в Джанусар той почти бе забравил каква е тяхната ситуация. Сега коментарът на Атмино го върна към реалността.

— Защо ви трябва?

— За да мога да изпратя благодарности до вашите началници. Каза Атмино, учуден, че въобще е възможно ЛаРон да го пита.

— А — каза ЛаРон. — Всъщност ние сме със специално назначение и нямаме официален номер.

— Аа — каза Атмино, малко учудено. — Но вие трябва да имате *някаква* идентификация.

— Разбира се — каза ЛаРон, опитвайки да включи мисълта си на скорост. Но нищо не идваше в ума му. Нищо, освен... — Известни сме като Ръката на правосъдието.

— Ааа — повтори Атмино и очите му пробягаха по останалите щурмоваци. — Това е... различно. Определено ви приляга.

— Харесва ни — каза ЛаРон, опитвайки да звучи небрежно и се зарадва, че слабото осветление може би скриваше изчервяването по лицето му. — Добре, ние тръгваме. Успех.

Те пропътуваха два блока и никой не каза и дума, докато ЛаРон не издържа най-накрая:

— Окей. Отказвам се. Някой друг да го *каже*!

Останалите не нарушиха тишината още няколко секунди, докато накрая Грейв се обади:

— Добре. *Ръката на правосъдието*?

ЛаРон трепна. Това звучеше още по-лошо, казано от Грейв, отколкото когато той го беше произнесъл.

— Знам, съжалявам — промърмори той. — Мозъкът ми беше блокирал.

— Можеше просто да кажеш *някакъв* случаен номер на военна част — отбеляза Куилър. — Едва ли той щеше да провери, преди да сме се отдалечили от планетата.

— Чудесно — каза ЛаРон. Неговото смущение премина в раздражение. — Следващия път *ти* можеш да бъдеш офицер и говорител на групата.

— Велико — каза Куилър. — Това значи ли, че ме произвеждаш от палец в показалец?

— Не, честно — каза Грейв с неестествения тон, който ЛаРон много добре помнеше от игрите с двамата си братя. — Аз искам да бъда показалец.

— Зарежете шегите. ЛаРон, по-добре ще бъде да няма следващ път — намеси се Брайтуотър. — Знам, че трябваше да си върнем спидерите, но ние насилихме къмета си *твърде много* този път.

— Всъщност не мисля, че сме го насилили — каза ЛаРон.

— Повярвай ми — каза Брайтуотър. — Щурмовашката броня може да има психологически ефект, но и с него при съотношение петима срещу триста спира да работи.

— Като изключим това, че ние *никога* не сме само пет — напомни му ЛаРон, — това е номерът. Присъствието даже и на един щурмовак предполага организация от хора и въоръжение, които се спотайват в сенките зад него. Те видяха петима от нас и предположиха, че има още неколкостотин.

— Което работи само до момента, в който някой усети нашия блъф — предупреди Куилър.

— В който момент той умира — противопостави се Грейв.

— Може би — каза Куилър. — При всяко положение обаче ние трябва да запазим кожата си да останат върху нас. Колкото по-бързо напуснем този сектор, толкова по-добре.

Маркрос се размърда на мястото си.

— Защо си се разбързал толкова? — попита той.

— Кой се е разбързал? — отвърна Куилър.

— Той все още иска да отиде до Шелконва — напомни му Грейв.

— Всъщност аз мислих за тази връзка между Кав'Саран и пиратите — каза Маркрос.

— И какво? — попита ЛаРон.

— Нали помните оная банда, която разтурихме на Друност? — каза Маркрос. — Мислех си, че тези пагони, които носеха, изглеждаха твърде класни за такива отрепки, така че направих някои проучвания, когато се върнахме на кораба. Оказа се, че долната част на пагоните представлява знака на „Кървавите рани“ — усукани тръни.

— Галактиката е малка — промърмори Куилър.

— Или може би не е толкова малка — каза Маркрос. — Може би „Кървавите рани“ се разклоняват.

— Как, а силите на реда? — попита Грейв.

— Как мислиш? — каза мрачно Маркрос. — Обаче вижте къде са позиционирани тези две групи. Пикиращите бандити бяха в центъра на обединен транспортен възел, който е идеален източник за малки до

средни количества от ценни стоки. Кав'Саран организира далаверите си в град само на неколкостотин километра от заводите на Инком, които правят I-7 старфайтерите. Още някой да забелязва модела?

За момент настъпи тишина.

— Да наемеш триста гангстери си е скъпо начинание — каза накрая Брайтуотър. — Съмнявам се пикиращата банда да излиза поевтино, даже и за такива аматьори, каквито бяха ония. Ако „Кървавите рани“ се разширяват, те трябва да правят *много* добър бизнес.

— Или да са финансирани отвън — каза Куилър.

— Именно — отговори Маркрос. — А кой е най-очевидният източник на пари, който също така би имал интерес от изтребители и нелегален транспорт?

— Бунтовниците? — попита Грейв.

— Кой друг? — каза Маркрос.

— Не знам — каза със съмнение Брайтуотър. — Пиратите са твърде низша форма на живот, за да се асоциираш с нея. Даже и за бунтовниците.

— Те се опитват да разрушат Империята и да унищожат Новия ред — напомни му Грейв.

— Вярно, но ударите по военни цели са нещо много различно от пиратски набези срещу цивилните — възрази Брайтуотър.

— Заради което ние се мъчим толкова здраво да ги спрем — каза леко язвително Маркрос. — А може би „Кървавите рани“ не е истинска пиратска банда в крайна сметка. Името и репутацията им може да са за прикритие на бунтовническа клетка.

— Мисля, че Маркрос е прав — каза ЛаРон. — Това е предположение, което трябва да се разгледа.

— Тогава изпрати анонимна нота до най-близкия имперски гарнизон и ги остави *тях* да поемат случая — предложи Грейв.

— Чудесна идея, но непрактична — каза Маркрос. — Чухте какво каза Кринкинс. Минали са осем години, откак са имали имперски посетители и това е било по-скоро инцидент. Фактически, доколкото знам, *Възмездие* е единственият звезден разрушител в целия сектор. Шелша е твърде ниско в чийто и да било списък с приоритети.

— Не звучи като Шелконва да се интересува особено от тази част от територията си — рече Грейв.

— Не — съгласи се ЛаРон. — Може би затова „Кървавите рани“ са решили да се намърдат тук.

— Ние, от друга страна, имаме малко време на разположение — каза Маркрос. — Можем поне да опитаме да проверим дали има връзка между „Кървавите рани“ и бунтовниците. В най-добрия случай ще можем да проследим връзката и да дадем на Шелконва и Имперския център истинска военна цел.

— И стигаме до подробността, че самите ние сме вид цел — напомни му Куилър. — Аз мислех, че се предполага ние да търсим място, където да се скрием.

— Не говоря за никакви сериозни операции — увери го Маркрос. — Само леки проучвания на вражеска територия. Въпреки сегашното ни положение, ние сме все още имперски щурмоваци.

— Които други имперски щурмоваци в момента преследват — настоя Куилър.

— Положили сме клетва да предпазваме хората на Империята — настоя твърдоглаво Маркрос. — Изкореняването на бунтовническа клетка се вписва добре в това описание.

— Откъде предлагаш да започнем? — попита ЛаРон.

— Да се върнем до Друност — каза Маркрос. — Кав'Саран е бил достатъчно тъп да остави инкриминираща дейта карта. Съмнявам се онези пикиращи бандити да са по-умни от него.

— Обаче хората от Друност вече видяха нас и „Суонтек“ — напомни му Куилър.

— Не. Само хората от *един* магазин ни видяха — коригира го Грейв. — И даже те видяха само ЛаРон и мен.

— А за кораба можем да си позволим да изгорим друга от фалшивите идентификации, които ИБС са ни завещали — каза Маркрос. — ЛаРон?

ЛаРон изчака за момент преди да отговори, сякаш внимателно обмисляше нещата. Но това беше просто представление. Той вече беше решил.

— Струва си риска — каза той. — Даже и някой наистина да ни разпознае и сигнализира, което ми се вижда твърде малко вероятно, все още ще имаме няколко часа, за да се измъкнем, преди да започнат проблемите.

— А ако следите вече са изстинали? — попита Куилър.

ЛаРон сви рамене.

— Можем да продължим към Външния ръб от Друност също толкова лесно, колкото и от тук.

Те достигнаха до дока и той насочи спидера към товарния асансьор.

— Имаме ли кворум?

— Вътре съм — каза Куилър.

— И аз — обади се Грейв. — Ако бунтовниците са свързани с пиратите, искам тях и пиратите приковани към стената. Брайтуотър?

— Все още не ми харесва идеята — каза тежко Брайтуотър. — Обаче също така не обичах и сандвичи с натрошен бекон, но се научих да ги ям. Ако вие смятате, че нещо може да е полезно, аз участвам.

— Тогава сме готови — каза ЛаРон. Той вдигна нагоре вратата, излезе от спидера и застана до копчетата на асансьора. — Да приберем нещата и да мърдаме.

— Друност — каза Хан с равен глас.

— Ооо, стига Хан — опита се да го придума Люк. — Не може да бъде толкова лошо.

Стоящият близо до началото на стълбата за качване на „Сокола“ Чубака издаде меко ръмжене.

— Със сигурност може — отговори му Хан и погледна предупредително уукито. — Бил съм там веднъж. Има само ферми и имения и много малко градове. Няколко много добре организирани фирмени градове.

— Ние ще стоим колкото можем по-настрана от градовете и фирмите — успокои го Люк с дразнеща фермерска бодрост.

— Аха — отговори Хан, сигурен, че ще се получи обратното. — Що не можем да го видим той пич Портър някъде в дълбокия космос, както ще направи Лея?

— Защото Портър си няма свой кораб — търпеливо обясни Люк. — Той живее на Друност, затова и екипът му е там и затова иска да се видим там.

— Това е и мястото, където онези щурмоваци се появиха от нищото — напомни му Хан.

— И след това изчезнаха.

— Според него.

Люк наведе глава в знак на пресилена търпеливост, която не бе по-малко дразнеща от неговата бодрост.

— Ако не ти се занимава, ще отида сам — предложи той. След това погледна към Чубака. — Или Чуи и аз ще отидем.

— Качвай се на кораба — изръмжа Хан. Когато се беше съгласил на цялата тази работа, планът бе да се направи кратко пътуване до сектор Шелша, да подуши из няколко кръчми, да прибере няколко агенти и обратно към дома. Обаче след като Люк, Рийкан и Нейни кралски плюшени рокли и модни прически се включиха в него, мисията се опитваше да се превърне в голяма дипломатическа обиколка, в комплект с разговорите с местния бунтовнически лидер.

С други думи — политика. Точно това, заради което се отказа от пътуването с Лея. С изключение на това, че в случая Лея нямаше да бъде с него, за да има поне малка доза удоволствие.

Някакво движение в далечния край на хангара привлече погледа му и той се намръщи. Типично. В минутата, в която започна да мисли за нея и тя се появява.

Тя бе облечена в практичен светлокафяв работен комбинезон, явно готова за своето отпътуване. За момент сякаш погледите им се срещнаха, макар че беше трудно да се прецени от такова разстояние. Тя помръдна рамене, сякаш беше решила да тръгне към него...

— Ей, пич — бодър женски глас долетя от друга посока.

Хан се обърна. Това беше една от новите пилоти на X-wing — Стейси някоя си, смътно си спомни той.

— Хей — отвърна той, гледайки Лея с ъгъла на окото си, докато вървеше към дамата пилот.

Раменете на Лея не се отклоняваха повече и тя сякаш стоеше неподвижна, докато гледаше през хангара към него.

— Ти и якият пич пак потегляте — каза весело Стейси, докато пристъпваше към него.

Хан потисна намръщената гримаса и се насили да се усмихне приятелски. И мислеше, че веселостта на Люк е раздразнителна!

— Знаеш как е — каза той. — Има проблем и се налага някой да го оправи.

— Затова и викат теб — отговори тя с разбираща усмивка. — Окей, забавлявай се.

— Навсякъде, където отида — увери я Хан и прекара пръст през края на косата на момичето. Ако Лея чакаше шоу, щеше да получи. — Ти дръж здраво нещата тук, долу.

— Разбира се — каза тя и с нова усмивка бавно се отдалечи.

Хан я погледа как върви, после се обърна обратно.

Лея определено не мислеше повече да идва към него. Тя на практика бе изчезнала напълно.

Той се усмихна криво към празния ъгъл на хангара. *Това* щеше да ѝ даде основание да го манипулира. Той хвърли последен поглед към окачването на „Сокола“ и се изкачи по стълбата. И се опита да игнорира натрапчивото леко чувство за вина.

[1] Татуинско товарно животно. Добре познато от епизод IV — б.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Баршнис Чорд, губернаторът на сектор Шелша, беше едър човек: висок, с широки рамене, с черна коса и гъста брада, която му придаваше вид по-скоро на пират, отколкото на губернатор на голяма част от имперската територия. Той непрекъснато сновеше из кабинета си, когато беше ядосан, крачейки напред-назад през дебелия килим. Изражението му възпираше всеки да застане на пътя му и даже и да диша твърде шумно.

А той беше ядосан днес. Толкова ядосан, колкото шеф администратор Дизра никога до сега не беше го виждал.

— Не искам извинения! — изкрещя Чорд. — Искам резултати! Чуваш ли, Дизра? Резултати!

— Да, Ваше превъзходителство — каза Дизра, свеждайки глава в унизителен поклон. Това беше най-добрият начин да успокои тези изблици. — Ще се погрижа веднага.

— Тогава просто не стой тук — изръмжа Чорд. — Действай и го *направи!*

— Да, Ваше превъзходителство — с нов поклон Дизра се измъкна.

Неговият офис беше две врати по-долу по коридора от просторната зала за приеми на губернатора. Макар и скромен, той беше свързан със същия лабиринт от тайни проходи, както работните и жилищните стаи на губернатора. Това означаваше, че тайните посетители на Дизра можеха да се вмъкнат в палата също така незабелязано, както и тези на Чорд. И разбира се, посетителят, когото Дизра очакваше, се беше настанил вече в комфортен стол в кръга за разговори в офиса.

— Закъсня — каза му Колдра.

— Бях зает — каза Дизра, уверявайки се, че вратата е надеждно заключена. — Губернаторът не е щастлив.

— Губернаторът винаги не е щастлив заради нещо — презрително каза Колдра, когато Дизра влезе в кръга. — Какво беше

този път? Супата — твърде студена? Сбъркани шарки на приборите за хранене за следващото парти?

— Да говорим за нещо малко по-интересно, става ли? — предложи Дизра. — Да започнем с пикиращата банда на Барглег. Ти ли ги прати на Друност да пресекат доставката на тежки бластерни пушки?

— Да, „Кървавите рани“ ги изпратиха — Каза Колдра. — Какво е станало? Бунтовническият куриер се е противопоставил?

— Бунтовниците не се е наложило да мръднат и пръст. Щурмоваците са свършили всичко сами.

Колдра присви очи:

— *Щурмоваци?*

— Ако не са били такива, тогава е била много добра имитация — каза Дизра. — Ти ме увери, че по-голямата част от имперското присъствие е изтеглено от сектор Шелша.

— Така беше — отвърна намръщено Колдра. — Останали са да патрулират *Възмездие* и няколко антични дреднаута, двата останали армейски гарнизона на Минкринг и Честърн Фор и това е.

— Тогава обясни ми откъде се взеха всички тези щурмоваци — възрази Дизра. — От *Възмездие*?

— *Възмездие* не се е мяркал на по-малко от петдесет светлинни години от Друност — каза Колдра, набръчкал носа си от отвращение. — Капитан Озел обича прости, комфортни маршрути. Човекът е болезнено предвидим.

— Добре. Те дойдоха *отнякъде*! — излая Дизра. — Комодорът каза, че оцелелите хора на Барглег са ги преценили като поне три взвода плюс поддръжка от тежки оръжия.

— Обадили са се да му поплачат на рамото — презрително рече Колдра. — Надявам се, че са пратили съобщение.

— Не звучи така — каза Дизра. — Още повече ревът работи по-добре, когато е лице в лице.

Физиономията на Колдра се вкочани.

— Обадили са се на Гепарин *директно*? — настоя той. — Тъпи *идиоти*!

— Повечето от тези тъпи идиоти са мъртви — напомни му Дизра. — Отнасяйки милионите кредити за наемането им със себе си, ако смея да добавя.

— Забрави парите — отсече Колдра. — Ти сляп и тъп ли си? Директното повикване оставя запис в системата на Холомрежата, който може да бъде проследен.

— Проследен от кого? — възрази Дизра. — И докъде? Сигурно има стотици хиляди холонет трансляции от Друност всеки час. Никой не би могъл да предвиди коя от тях е тяхната.

— Пак си е левашко изпълнение — настоя Колдра, леко поуспокоен. — Но пък какво можеш да очакваш от пикиращата банда.

— Аз лично очаквах да си струват парите — каза Дизра. — Оцелелите искат да се махнат от Друност, а Комодора иска компенсация за кораба, който са използвали да отидат там.

— Корабът конфискуван ли е?

— Корабът е разрушен — поправи го Дизра. — Поддръжката от тежките оръжия го е направила.

Колдра се намръщи.

— Добре, ще проверя — каза той. — Може пораженията да не са толкова лоши, колкото те смятат.

— А ако са?

— Обединените доставчици имат чудесен малък банков трезор близо до хъба — каза Колдра. — Ще организирам някои хора и ще събера компенсацията за Комодора.

— Добре. Докато се занимаваш с това, може да отделиш малко време да хвърлиш поглед на Ранклин — предложи Дизра. — Получих сведения преди няколко часа, че човекът, който ти сложи за шеф на патрула в Джанусар, е свален. Със сила.

— Това не е възможно! — каза Колдра с равен глас. — Кав'Саран си знае работата. Първото, което би направил, е да конфискува всяко оръжие в окръга.

— Сигурен съм, че е бил много усърден — каза Дизра. — За съжаление щурмоваците са били още по-усърдни да поставят свой шеф.

Един мускул се стегна на бузата на Колдра.

— *Още щурмоваци?*

— Да, *още* щурмоваци — повтори Дизра. — Като вземем предвид, че Кав'Саран има триста души на своя страна, трябва да са били поне пет взвода.

Погледът на Колдра леко се разфокусира.

— Да, добре, вероятно хората му не са били толкова корави — размишляваше той. — Сигурно нарочно не е наел никой по-скъп за малък град, пълен с невъоръжени цивилни. Той винаги се е стискал за кредити.

— Той никога няма да научи този урок, уви — каза Дизра. — Мъртъв е, заедно с шест от неговите хора. Командирът на щурмоваците е идентифицирал своята група като „Ръката на правосъдието“, между другото.

— Интересно обозначение — замислено каза Колдра. — Не е съгласно стандартния формат.

— Може да подадеш оплакване до командването на щурмоваците — кисело каза Дизра. — Аз още чакам от теб обяснение откъде довтаса тази Ръка на правосъдието.

— Те със сигурност не са официална част — бавно каза Колдра. — Офисът на губернатора би следвало да бъде информиран, когато имперски военни части оперират в неговия сектор, а и моите собствени източници в разузнавателната система не са забелязали извънредни щурмовашки части да са разпределени в областта.

— Мислиш ли, че Барглегите и половината от Джанусар са халюцинирали?

— Едва ли — каза Колдра, като гласът му изведнъж стана мрачен. — Мисля, че може да имаме имперски агент в нашия сектор.

Дизра почувства, как устата му пресъхва.

— Имперски *агент*? Имаш предвид, че Имперският център стои отзад?

— Не е задължително — отговори Колдра. — Агентът може просто да е по следите на „Кървавите рани“.

— Мисля, каза, че Имперският център не се интересува повече от пиратите.

— Като цяло — не. Обаче *превзехме* осем военни превоза през последните осемнадесет месеца. Може би Имперският център най-накрая е забелязал.

— Чудесно — изгъркори Дизра. — Тези военни цели се предполагаше да бъдат замаскирани от всички цивилни цели, които ударихме. Това *беше* една от причините, която доведе до потрошаването на толкова пари по другите пиратски групи.

— Повярвай ми, когато дойде времето, ще си щастлив да имаш цялата тази огнева мощ под централен контрол — каза Колдра.

— Ако *стигнем* толкова далеч — предупреди Дизра. — А какво ще правим с този имперски агент?

— Какво за него? — каза Колдра. — Имперският център не знае нищо. Ако знаеха, щяхме да имаме поне дузина звездни разрушители в сектора, вместо един агент и няколко взвода щурмоваци. Можем да си позволим да ги оставим да ровят на повърхността за известно време.

— А ако започнат да ровят надълбоко?

— Трябва да се ориентират накъде, първо — каза Колдра. — Ако предположим, че повече никой няма да направи някоя глупост — като да се обажда директно, — няма начин даже и имперски агент да може да нацели или „Кървавите рани“, или нас. Не и преди ние да сме готови да действваме.

Дизра се намръщи. Но Колдра бе този, който имаше военен опит. Би трябвало да знае за какво говори.

— А Ранклин? — попита той. — Без Кав'Саран нямаме никой достатъчно близо за удар по този завод за I-7.

— Няма проблем — увери го Колдра. — Може да е по-готино да ударим завода по суша, но можем да го вземем и от небето също така лесно. Ще питам Комодора да препоръча някого да свърши работата.

— Някой свиреп, компетентен и заменим?

— Най-вече — каза Колдра. — Колкото до бластерните пушки, които Барглегите изгубиха, оказва се, че това ще бъде напълно без значение. В момента имам стока, която даже ще ми свърши по-добра работа, за да неутрализирам гарнизоните в Минкринг и Честърн фор.

— Нови E-Web повторители?

— Не, ние имаме достатъчно от тях вече — увери го Колдра. — Ще видим дали „Кървавите рани“ ще могат да го вземат — техният най-добър кораб и команда вече е на път.

Той се замисли за момент.

— Но може Комодора да не иска да ни го предаде, ако нямам парите за компенсацията за техния унищожен кораб. По-добре да подкарам тази операция.

— Само внимавай — каза Дизра. — С имперски агент наоколо не можем да си позволим залитания.

— Няма и да има — увери го Колдра. — Споко, Дизра. Вашият губернатор е на път да влезе в историята. Помниш ли? — С тънка усмивка той пресече стаята до скритата врата и изчезна из секретните коридори.

Чак тогава Дизра си позволи да се усмихне. Да, губернаторът Чорд наистина щеше да влезе в историята.

Но не и по начина, по който всички очакваха.

* * *

Пиратските капитани, беше обяснявал един от инструкторите на Мара, рядко въвеждат на корабите си стандартните военни три смени. Най-често те ползват едnodневен цикъл и всички освен един дежурен пилот се прибират в каютите си да спят през нощта.

Оказа се, че Шако беше типичен пиратски капитан.

Мара изкара първите две нощи, разхождайки се спокойно из кораба, като търсеше навсякъде с изключение на каютите и мостика дейта картата на Колдра. Каятите бяха по-трудно предизвикателство, но след няколко дни следене на движението на пиратите тя установи, че те прекарват по-голямата част от свободното си време през деня извън тях: или на смяна на мостика, или в инженерното помещение, или работеха върху въоръжението в предния склад. С прикритие и прецизност, осигурени от Силата, тя успя да се вмъкне и да претърси всяка каюта.

За съжаление от никой от набезите ѝ нямаше полза. Или Шако бе скрил дейта картата на мостика — място, което тя все още не бе имала шанс да претърси, или си я носеше със себе си.

А времето намаляваше. Търсенето ѝ бе отнело почти четири дни, като оставаше само един до насроченото нападение. Тя обаче продължаваше да избягва контактите с екипажа, защото още един необясним инцидент със загуба на съзнание по време на едно и също пътуване би накарал и най-тъпия пират да се замисли. Но ако нямаше друг начин, тя просто трябваше да го направи.

Четвъртият корабен ден свърши и тя чакаше в своята бърлога в трюма всички да се оттеглят за през нощта, когато чу тихи стъпки.

Тя леко се надигна и усили сетивата си. И предишните четири дни бяха идвали случайни посетители в трюма, но при тях стъпките бяха нормални и безгрижни. Посетителите отиваха до един или друг контейнер и си тръгваха почти веднага. Сега нахалниците идваха в група и явно се стараеха да не бъдат чути.

На всичко отгоре вървяха точно към групата контейнери, където Мара се криеше.

Тя се изправи с приведен гръб и се увери, че бластерът и светлинният меч са ѝ под ръка. Опря гърба си във варела, който поддържаше тавана на скривалището ѝ и се приготви за битка. Първият ход на нашествениците сигурно ще е някакъв вид граната...

И разбира се, секунда по-късно една малка ударна граната елегантно се промуши през един от отворите, които си бе оставила за въздух между контейнерите и издрънча на пода точно пред нея.

Моментално тя се превъртя надясно и назад през рамо и присви крака към главата си. На половината от обратното салто тя се изви отново, този път наляво и изпъна крака, оттласквайки се от пода с лявото рамо и предмишница.

Тя тъкмо се превъртя в ново кълбо към далечната страна на варела, когато гранатата избухна.

Взривът беше оглушителен, ударът повдигна контейнерите с няколко сантиметра от пода и засили варела към гърба ѝ. Шокът бе прекалено силен за деликатното равновесие, което бе създавала, и когато тя се отдръпна от варела, цялото скривалище се срина. Двата сандъка точно над нея се измъкнаха от подпорите си и се сринаха точно към нея. Със Силата тя ги отрази и ги пренасочи от двете си страни.

Щеше да бъде по-лесно, ако бе използвала Силата още от началото, за да хване и изхвърли гранатата от скривалището си. Но това щеше да предупреди нападателите, че плячката им е разбрала за тях. Сега обаче щяха да дойдат с понижено внимание, очаквайки че жертвата е безпомощна или мъртва. Мара извади бластера си и зачака.

Нападателите бяха четирима пирати, разделени в полукръг около нея. Очите им се озъртаха за неочаквано появяване на жертвата, бластерите им бяха в ръцете, но бяха небрежно отпуснати към пода. Мара вдигна оръжието си и откри огън.

Тя свали двамата в средата, преди някой от тях да успее да вдигне бластера си. Човекът от ляво бе най-бързият и на Мара ѝ се

наложи да се наведе за да избегне първия му изстрел, който изсъска край главата ѝ. Тя използва Силата и вторият му изстрел за негов върховен ужас изкара от строя авера му отдясно, след като Мара изви ръката му в тази посока.

Той гледаше с невярващо изражение, какво е направил, когато последният изстрел на Мара прекрати всичките му бъдещи изражения.

Тя се измъкваше от руините на бившето си скривалище, когато под стъпалата си почувства удар по корпуса, потреперване без съпровождащ звук, последвано от по-слаби и продължителни вибрации. Тя се намръщи, чудейки се какво ново нещо са подхванали пиратите.

И тогава с приток на адреналин тя разбра. Ударът беше от отварянето на предния трюм с оръжията. Вибрациите бяха от изстрелите на четирицевните лазерни оръдия и йонните оръдия, а пълната липса на звук се дължеше на пълната липса на въздух в трюма.

Един ден преди графика пиратите бяха започнали нападението си.

Мара бе на половината път от трюма с оръжията, когато осъзна, че там не може да направи нищо, за да ги спре. Нахлуването в помещението, отворено към космоса, щеше просто да източи въздуха от останалата част на кораба, убивайки нея, заедно с всички останали на борда. Имаше резервни скафандри в машинното отделение, но обличането на някой би ѝ отнело ценно време.

Ако не можеше да спре директно атаката, може би щеше да успее индиректно.

Тя очакваше бронираната врата към мостика да бъде заключена и се оказа права. Тя също очакваше светлинният ѝ меч да няма проблем да разреже ключалката и отново се оказа права. С блестящото пурпурно острие ангард тя скочи вътре.

Имаше четирима пирати на мостика, включително Шако и Танис, всичките с извадени бластери и в очакване. Но вместо да стрелят залпово, което би ѝ създавало неприятности, те откриха огън повече или по-малко в случаен ред. Техните изстрели рикошираха от меча и изсъскваха в посока към пода, вратата или тавана. Бавно Мара се придвижи напред, размахвайки острието, като внимаваше

рикошетите да не засегнат контролните прибори или по-лошо — прозрачния купол.

— Предайте се! — нареди тя. Думите излязоха трудно, защото трябваше да отклони достатъчна част от вниманието си, заето със защитата, за да накара устата си да работи.

— Оди се шибай — изръмжа Шако в отговор. — Шибана импер...

Псувнята премина в гъргорене, когато Мара отклони неговият собствен изстрел към гърлото му.

Останалите трима пирати удвоиха усилията си — първият признак на страх започна да се промъква през яростта им. Но нито страха, нито яростта можеха да им помогнат. Мара беше на подходящо разстояние и перфектно избра момента така, че още два изстрела пратиха двама от пиратите при техния капитан. Последният — Танис, се поколеба за половин секунда, после вдигна бластера си и стреля предизвикателно право в лицето на Мара.

Понеже бе останал само един противник, Мара можеше да си позволи известен финес. Вместо да върне изстрела към главата или тялото му, тя го насочи към бедрото му. Той изпищя от болка и се препъна, когато раненият му крак се преви под него. Бластерът му се отклони встрани. Мара направи крачка напред, завъртя меча в спирала и разсече оръжието му на две. Тя вдигна лявата си ръка с дланта към него и с тласък на Силата го запрати обратно в креслото на копилота.

— Стой там! — нареди тя, пристъпи край него и се вторачи през купола. Целта на пиратите беше голям рендилийски^[1] товарен кораб, от висока класа на външен вид. Или поне някога е бил от висока класа. С пораженията по корпуса и двигателния сектор от пиратските лазери той бързо бе загубил лустрото си. Тя погледна към контролния панел и намери управлението на компенсатора на ускорението.

В системата имаше вградена „защита от глупаци“, която да попречи да бъде лесно изключена, затова тя не се и помъчи да опитва. Вместо това заби лазерния меч в тази част на панела и даде накъсо контролите, като изпрати импулс през системата, който тя се надяваше, че ще унищожи всичко по пътя си.

Индикаторите на компенсатора светнаха червено. Мара изключи меча и го остави настрана.

— По-добре си сложи колана — посъветва тя Танис и седна на пилотското място и сама се пристегна там.

С периферното си зрение забеляза, че Танис е спрял да стиска ранения си крак и прави същото като нея. Оцеляващ тип явно, помисли си Мара и остави тази информация настрана за по-късна употреба.

Тя подаде команда към основния двигател и той реагира с единичен силен импулс. Невидима ръка я блъсна силно в облегалката на креслото. Танис сдържано изпъшка — реакция, на която Мара напълно симпатизираше. Никой не летеше без компенсатори и въпреки че резките маневри могат да ги претоварят и да пропуснат част от ускорението, даже Мара не бе напълно готова за усещането за летене без компенсатори.

Тя изключи двигателя и свръхтежестта изчезна толкова рязко, колкото се беше появил. Мара се стегна и включи предните ускорители.

Невидимата ръка промени посоката си, като този път я натисна напред в коланите. Със запалени предни ускорители тя включи страничните дюзи за маневриране и те притиснаха десния ѝ хълбок в страничната облегалка.

Стрелбата от оръжейния трюм замря, заменена от вой и проклетия по комуникатора. Игнорирайки протестите, Мара изключи ускорителите. После запали дюзите на левия борд, след тях предните, после тези от десния борд и главните ускорители. След това пусна заедно основните и тези от десния борд. Накрая тя изключи всичко и се наведе напред за да погледне през купола.

Те бяха там. Десет тела в скафандри, изхвърлени през отворения капак на оръжейния трюм от маневрите на Мара, които сега се носеха, огъваха се и се извиваха безпомощно в пустотата извън кораба.

Повечето от протестите от комуникатора спряха, заменени от ужасни проклетия. Мара ги изключи и пренастрои канала за връзка.

— Рендилиийски товарен кораб, говори Корелиан НТ-2200, който стреляше по вас — обяви тя. — Аз поех командването и прекъснах нападението. Моля, идентифицирайте се, както кораба, така и товара си.

Последва кратка пауза.

— Кой е там? — подозрително запита глас.

— Новият господар на този кораб — отговори Мара. — На този етап това е всичко, което трябва да знаете. Идентифицирайте себе си, кораба си и товара.

Последва втора пауза, доста по-дълга този път. Явно човекът от другата страна се опитваше да разбере какъв нов номер му подготвя нападателят му. Също така явно не можа да измисли какво би могъл нападателят да спечели от това.

— Аз съм капитан Норело, командвам „Харпърс Уей“ — каза той накрая. — Ние сме частен превозвач от Чандрила, нает от Имперската армия.

Аха, товарът, който Колдра беше набелязал за себе си, бяха имперски военни припаси. Интересно!

— А товарът ви?

Последва нова кратка пауза.

— Петдесет АТ-СТ, предназначени за гарнизона в Лиоркан.

Мара почувства присвиване в стомашната област. Всъдеходните скаутски транспортъори бяха едни от най-универсалните бойни превозни средства, подходящи за може би почти всички терени, от подвижните гори до препълнените вътрешни градове. Добре въоръжени, петдесет от тях можеха да опустошат цял окръг или даже да превземат и задържат малък колониален свят. Какво, в името на Космоса, целеше Колдра?

— Колко тежки са ви повредите? — попита тя.

Чу се изсумтяване:

— Няма да можем да се придвижим на никъде за известно време.

— Трябва ми по-добра оценка от това — каза Мара язвително. — Имате ли военен персонал с командирски ранг на борда?

— Нямаме никакъв военен персонал — отговори Норело. — Ние сме граждански транспорт.

— Да, вече ми го съобщихте — каза Мара и напрегна мозъка си. Като Ръка на Императора тя теоретично имаше достъп до всеки персонал или ресурси, които избере. Обаче на практика такъв достъп изискваше да намери някой, който да може да потвърди идентификацията ѝ. — Къде е най-близкият кораб на Имперския център?

— Откъде да знам?

— Вие превозвате военен товар — настоя Мара. — Това означава, че имате списък с контакти в случай на тревога.

Последва пауза, преди Норело да се обади отново. Този път тя долови лека нотка на респект в гласа му.

— Да, мадам, имам — отговори той. — Най-близкият кораб на Центъра е звезден разрушител „Възмездие“. Мога да ви дам информация за контакт.

— По-добре вие ги извикайте. Пиратските кораби често имат джаджи, които препредават далекообхватните съобщения до главната им база.

— Да, мадам — отговори Норело. — Какво да им кажа?

— Кажете им, че искам да говоря с капитана. И само с капитана!

— Разбрано — отговори Норело.

Комуникаторът замлъкна и Мара се обърна към Танис.

— Къде трябваше да бъдат доставени тези AT-ST?

Той я измери с поглед. В очите му се четеше болката от ранения крак.

— Какво ще получи насреща?

— Живота си? — предложи Мара.

Танис поклати глава.

— Добро начало, но мисля, че може да се справиш и по-добре.

Мара огледа кабината. Единствените видими дейта карти бяха наредени в рамка до коляното ѝ. Тя се наведе и ги издърпа.

— Не е там — каза Танис.

— Кое не е там? — попита Мара, докато ги преравяше.

— Картата с данните за нападението — отговори Танис с нотка на мрачно задоволство. — Шако никога не оставяше подобни неща да се търкалят на места, където някой може да ги открие. Той предаваше списъка на Комодора, запомняше данните за своите цели и го унищожаваше.

— Тогава предполагам, че е по-добре да говоря с Комодора — каза Мара. — Къде мога да го откроя?

— А аз какво ще спечеля? — повтори Танис.

Мара го изследва със Силата. Даже през всичката болка и страх тя почувства твърда като скала упоритост. Танис знаеше, че той има нещо, което тя иска и бе готов да заложи всичките си чипове на шанса, че тя го иска толкова силно, за да е готова на сделка.

— Вие нападнахте кораб, превозващ имперски товар — каза тя.
— Наказанието за това е смърт.

— Знаем. И?

— Имам власт да го смекча на 20 години в наказателна колония.
Той сви замислено устни, после тръсна глава.

— Не! Никакъв затвор.

Мара вдигна вежди.

— Майтапиш се. Даже и да мога да приема подобна сделка, колко мислиш, че струва твоята информация?

— Аа, можеш да направиш сделка, добре — каза той. — Слушай, получихме съобщение от един от нашите контакти...

— Имаш предвид Колдра?

Челюстта на Танис падна надолу.

— Даа, Колдра — каза той и се огледа предпазливо. Може би се бе надявал да изтъргува това име.

— Той ни каза, че може да има имперски агент, който души наоколо — очите му се спряха на телата на тримата му мъртви колеги, струпани на сгърчен куп там, където зверските маневри на Мара ги бяха запратили. — Чудя се дали не си ти. Така че или залагай, или офертата изтича.

— Един звезден разрушител има пълен набор оборудване за разпити — напомни му Мара.

Танис преглътна.

— Това ще отнеме време — каза той, явно още не се бе отказал от арогантния подход. — Ако не направим доставката или поне не я насрочим, Комодора ще разбере, че има нещо сбъркано и ще се измъкне.

Той може би блъфираше, помисли си Мара, но болката и цялата му нервност правеше невъзможно правилно да го разчете. Но ако не блъфираше и Комодора наистина се измъкнеше, тя щеше да стигне до там, от където бе започнала. А тази мисия вече беше станала твърде интересна за нея, за да рискува да я провали.

— Мадам — чу се гласът на капитан Норело от говорителя. — Имам връзка с „Възмездие“.

— Свържете ме и изключете вашия комуникатор — инструктира го Мара. — Ще примигна със светлините за кацане, когато можете отново да се включите.

— Да, мадам.

Последва прищракване.

— Тук е капитан Озел от имперски звезден разрушител „Възмездие“ — се чу сърдит глас през говорителя. — Кой, по дяволите, е там?

— Код за разпознаване Napspir, Barrini, Corbolan, Triaxis — отговори Мара. — Трябва ли да повторя?

— Не — отговори Озел, като резкостта в гласа му незабавно беше изчезнала. — Какво е Вашето... в смисъл, как да Ви наричам?

— Ръка на Императора — каза Мара. — Имате ли текущите ни координати?

— Тъй вярно — потвърди Озел.

— Тогава прекъснете сегашната си дейност и елате тук с най-бързата си скорост! — нареди Мара.

— Разбрано — каза Озел сковано официално този път. — Ще бъдем при вас за приблизително десет стандартни часа.

— Добре. Ръка на Императора — край.

Тя изчака щракването, което потвърди, че „Възмездие“ е изключил връзката, след което примигна два пъти със светлините за приземяване.

— Норело — гласът на капитана се обади веднага.

— Имате ли вече преценка за времето за поправка?

— Смятаме, че ще ни трябват около 30 часа, за да можем да пуснем пак двигателите. Имаме някои лоши пробойни на корпуса, които първо трябва да оправим.

— Оправете пробойните — нареди Мара. — „Възмездие“ идва насам. Ще накарам инженерите им да ви помогнат, когато дойдат. Какъв е най-малкият екипаж, който може да работи с кораба?

— Четирима — каза Норело, като нова нотка на предпазливост се вмъкна в гласа му. — Защо?

— Ще ви информирам, когато „Възмездие“ се появи. А сега можете да изпратите лодка да събере тези десет пирати, които се носят около нас. Предполагам, имате сигурно място, където да ги затворите?

— Ще намерим място — увери я мрачно Норело. — Искате ли ги живи?

Мара погледна към Танис. Той я гледаше така, сякаш виждаше призрак. Явно слуховете за Ръката на императора бяха достигнали чак

до ръба на Галактиката.

— Само докато разберем дали имаме полза от тях — отговори тя на Норело.

Капитан Озел изключи своя комуникатор и погледна човека, който седеше от другата страна на бюрото му.

— Ръката на императора — каза той и тръпка пробягна през тялото му.

— Спокойно, капитане — строго отговори полковникът от Имперското бюро за сигурност Вак Соморил. — Не чух нищо в този разговор да показва, че тя знае нещо за нашите дезертъори.

А ако знаеше, прецени Озел, Соморил щеше да намери начин да прехвърли всичко на капитана на „Възмездие“ и да се измъкне сух.

— Трябва да докладваме — изсумтя той. — Не трябваше да се оставям да ме уговориш да потуля случая.

— Наистина ли искаш твоите началници да разберат, че си оставил петима щурмоваци да избягат? — попита Соморил. — Особено с оня щурмовак заедно с тях? И че *на всичко отгоре* излезе от хиперпространството за тяхно удобство?

— Няма нужда да се безпокоиш за *моята* репутация — язвително възрази Озел. — Твоят заместник е убит със собственото му оръжие. Искам да съм на следваща сесия за обсъждане на бюджета, когато представителите на ИБС започнат да говорят за своите толкова професионални професионалисти.

За една дълга секунда той се зачуди, дали не е престъпил границите. Лицето на Соморил се стегна и в очите му се появи смъртоносен блясък. После бавно блясъкът изчезна.

— Мисля, че и двамата разбираме ситуацията, капитане — каза Соморил. — Има много потенциални щети за кариерите и на двамата. Въпросът е какво точно трябва да направим.

— Като начало, не трябва да позволяваме да се качи на борда на „Възмездие“ — каза Озел. — Тази история с нападнатия търговски кораб може да е само повод за разследване.

— Аз си мислех за по-трайно решение — каза Соморил. — Колко души знаят за смъртта на майор Дрелфин?

— Твърде много — тежко каза Озел. — Командир Брилстоу и някои от неговата смяна на мостика, целият щурмовашки

контингент...

— Казах за смъртта на Дрелфин, не за дезертъорите — прекъсна го Соморил.

— А — замисли се Озел за момент. — Това е човекът, който намери тялото, медикът, който го изследва, два медицински дроида, командир Брилстоу, вие и аз. Плюс някой от вашата група, на когото може би сте казал.

— Не съм казал на никого — каза Соморил, като разсеяно почукваше по брадичката си с пръсти, докато гледаше някъде зад рамото на Озел.

— Така, трима други, освен нас. Колко си сигурен, че техникът и медикът не са казали на никой друг?

— Достатъчно сигурен — каза Озел, замислен докъде щеше да стигне полковникът. — Предупредих ги да си мълчат, според вашите инструкции.

— Знам какви бяха инструкциите — кисело каза Соморил. — Питам колко сериозно се вземат под внимание тези инструкции.

Той пое дълбоко дъх и преднамерено бавно го изпусна.

— Добре. Капитане, Вие сте упълномощен да включите във Вашия доклад факта, че досега необясненото отпътуване на товарен кораб „Джилия“ беше всъщност секретна мисия на ИБС, предприета от майор Дрелфин и петима щурмоваци, които той е избрал от вашия контингент.

Озел се втренчи в него.

— Да не сте полудял? При нас е трупът на Дрелфин!

— Който ще изчезне още този час — с равен тон каза Соморил. — Още преди да тръгнем за срещата с „Харпърс Уей“.

— А техникът и медикът?

Соморил сви устни.

— Ще добавите в доклада си, че Дрелфин е поискал в частен разговор с Вас да отделите техник и медик за екипа му.

Озел почувства как кръвта се отича от лицето му.

— Не говорите сериозно!

— Хайде, хайде — сардонично каза Соморил. — Гнусливостта не пасва добре на старши имперски офицер.

— Не искам да участвам в това — настоя Озел. — Говорите за предумишлено убийство...

— Това е война, капитане — грубо го прекъсна Соморил. — Хората умират постоянно по време на война. Това е нищожна цена, която може да се плати, за запазването на службата на двама опитни старши офицери.

Той повдигна вежди.

— Или пък предпочитате да бъдете разжалван и позорно изгонен от армията?

Озел сбърчи лице. Адмиралските пагони проблеснаха във въображението му.

— Не, разбира се, не — промърмори той. — Правете, каквото смятате за редно.

— *Благодаря Ви* — каза Соморил и се изправи на крака. — Пратете техника и медика да ми докладват, след това пригответе кораба за тръгване.

Той мрачно се усмихна.

— Нашата славна Ръка на Императора ни чака.

[1] Рендили — планета от Централния свят (**Coruscant Core**) на Галактиката. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ето лог файла на комуникациите, който поискахте, инспекторе — каза жената от холонет центъра на Консо сити и извади дейта карта от компютъра си. — Страхувам се обаче, че трябва тристранно съдебно искане, за да мога да ви дам файловете с имената на изпращачите.

— Ще ги имам още утре сутрин — обеща ЛаРон и взе дейта картата. — Междувременно ще започна с това. Благодаря ви.

Минута по-късно той бе навън, под светлината на късния следобед на Друност. Дейта картата бе сгусена на сигурно място във вътрешния му джоб. Той всъщност не очакваше частната полиция на Обединените превозвачи да му позволи да се разрови за повече детайли без да се наложи да прескача през мрежа от заплетени правни казуси, но си струваше да опита.

Все пак разполагаше с лог файла на комуникациите. Може би това беше достатъчно.

Имаше голям трафик по улиците около холонет центъра, отбеляза си той, докато вървеше пеша. Един квартал по-долу по улицата беше вероятната причина — голямата сграда с емблемата на Обединените превозвачи и думите „Трезор и обмен на валута“ над вратата. Понеже приближаваше края на работния ден, различни търговци и офис мениджъри започваха да носят основно имперски кредити, но също така и известни количества местни и регионални валути, които някои хора от този далечен регион все още предпочитаха. Мислейки разсеяно какви количества прибира трезорът всеки ден, ЛаРон се огледа за Грейв. Той обаче не се виждаше никъде. ЛаРон тръсна глава и включи комуникатора си.

— Грейв?

— Тук — Грейв се обади направо, без да спомене някоя от кодовите думи, които биха означавали проблем. — Аз съм в тапкафа надолу по пътя ти отдясно, срещу трезора. Ела насам.

— По пътя ми е — каза ЛаРон и ускори ход. — Нещо за останалите?

— Куилър се обади — отговори Грейв. — Обединението е иззело всичко, което е останало от барлозкия кораб, и не е склонно да позволи на непознати да го оглеждат. Той не иска да пресилва нещата, преди да си сверим бележките и да решим какво друго можем да направим. Маркрос и Брайтуотър са в същата ситуация с докладите от аутопсиите.

Междувременно ЛаРон бе стигнал до тапкафа.

— И сега ще празнуваме или ще давим мъката? — попита ЛаРон.

— Нито едното, нито другото — отговори Грейв. — Влез тихичко. Аз съм на последната маса вдясно от вратата.

Тапкафът беше подобен на стотиците, които ЛаРон бе видял из Империята — слабо осветено помещение, голям бар пред задната стена, маси за по 4 или 6 човека запълваха останалото място. Пълен бе с разнообразна смесица от хора и всякакви извънземни. Грейв бе на една от малките маси до стената вдясно.

— Та каква е голямата тайна? — попита ЛаРон, след като седна отдясно на Грейв.

— Масата ей там — каза Грейв, като кимна надясно. — Трима човеци и едно ууки. Някой от хората да ти изглежда познат?

ЛаРон вдигна ръка да почеше бузата си и при това погледна уж случайно към въпросната маса. Един от хората беше хлапе, около 18–20 годишен, с неопределеното, но ясно различимо излъчване на човек, който вижда голям град за първи път. Вторият бе малко по-възрастен мъж със също толкова ясно различимото излъчване на някой, който вече е виждал всичко. Прекъснатата червена линия на корелианската „Кървава нишка“^[1] привлече погледа му. Явно човекът беше някакъв вид герой. Третият мъж...

Той се намръщи:

— Това не е ли един от фермерите, които спасихме от пикиращите спидери?

— Много прилича на него — потвърди Грейв. — Изглежда, че малко си е модернизирал гардероба.

ЛаРон кимна. Вместо мърлявата роба, която човекът носеше в деня на нападението, сега бе облечен в бродирана по ръбовете туника

и панталони в същия стил, каквито носеха повечето от останалите посетители на кафето.

— Интересно — промърмори той.

— Забелязах го, докато идваше по улицата — каза Грейв. — Изглеждаше нормално, докато не влезе в кафето. Тогава той скришом огледа района с оня характерен потаен поглед. Мисля, че си струва да се провери.

— Някаква идея кои са останалите?

— Не, но те бяха тук, когато пристигнах.

— Значи е уговорена среща.

— Аз ще изпратя Куилър на кораба и ще му кажа да проучи всички екипажи от двама човека и ууки — каза ЛаРон и взе комуникатора си.

— Изчакай — каза Грейв и сложи ръка на рамото му. — Първо кажи какво мислиш за двамата човека и родианеца до вратата.

Хлапето и корелианецът на първата маса имаха вид на обикновени типове. Двамата души и родианецът обаче изглеждаха като опасни престъпници. И тримата.

— Хммм — промърмори ЛаРон.

— Те също бяха тук, когато нашият джентълмен-фермер се появи — каза Грейв. — Те имат такъв спокоен вид, като че ли са тук от доста време, но пък са твърде бдителни и не пият много.

— Оглеждат мястото? — предположи ЛаРон. Но още докато го каза, прецени, че това не беше много точно. Тримата изглеждаха като престъпници, но внушаваха прилика с престъпници по средата на акция.

При това те не оглеждаха бара, нито барманката, нито касовия апарат. Вместо това вниманието им беше насочено към другата страна на тапкафа. Като проследи погледите им, ЛаРон спря своя до една група от седем души, които седяха около две маси.

Хора с широки рамена, къси коси и бдителни очи. Всъщност хора, много подобни на самите ЛаРон и Грейв.

— Охрана? — предположи той.

— Или военни наемници — каза Грейв. — Сигурно някаква междуфирмена война.

— Не — изведнъж каза ЛаРон, сякаш внезапно му просветна. — Някой се кани да обере трезора.

— Мамка му! — промърмори Грейв. — И трите мръсни копелета край вратата следят охранителите, свободни от смяна?

— Предполагам — каза ЛаРон и незабележимо повдигна комуникатора си. — Куилър, къде си?

— На път за „Суонтек“ — отвърна гласът на Куилър. — Не можах...

— Знам, Грейв ми каза — прекъсна го ЛаРон. — Идвай бързо насам. Ще имаме нужда от въздушна поддръжка.

— Задръж за секунда — каза Грейв и се намръщи. — ЛаРон...

— Идвам — каза Куилър, гласът му изведнъж стана стегнат и професионален. — Къде и колко?

— Трезорът на обединението на Нюмарк в северния край на града — каза му ЛаРон. — Изглежда, сякаш някой планира удар.

Последва кратка пауза.

— И ние ще се замесим? Защо?

— Защото като помогнем на Обединението да хване нападателите, може да ни помогне да стигнем до холонет и да шпионираме данните, които имат — отвърна ЛаРон. — По-добре се обади на Маркрос и Брайтуотър и им кажи да отидат на кораба. Може да ни се наложи да имаме официален вид на щурмоваци, преди това да приключи. Грейв и аз ще стоим тук до мястото на събитието и да ви пращаме информация.

— Разбрах — каза Куилър. — Корабът ще бъде подготвен за десет минути. Съобщете ми къде ме искате.

ЛаРон затвори комуникатора.

— Колко скоро? — попита Грейв.

— Той каза десет минути — каза му ЛаРон.

Грейв изпръхтя:

— Да се надяваме, че това ще е достатъчно бързо.

— Какво имаш предвид?

— Ами изведнъж ми просветна, че тези пичове от охраната на обединението изглеждат като нас — отговори Грейв. — Или ако го погледнем от друга гледна точка, *ние* изглеждаме като *тях*.

ЛаРон хвърли небрежен поглед към вратата. Двама човека още наблюдаваха охранителите в другия край на кафето.

Родианецът, от друга страна, гледаше него и Грейв.

— Идеално — измърмори той.

— И сега какво? — попита Грейв.

— Ще седим спокойно — отговори му ЛаРон. — Засега.

— Мислиш, че те са заедно с пиратите от „Кървавите рани“ ли? — попита Хан, когато Портър завърши разказа си за нападението на пикиращите.

— Така прецених от пагоните на рамената им — обясни Портър. — Всъщност самите пагони са указание в тази посока — „Кървавите рани“ се изживяват като военизирана група.

— Имали ли сте вземане-даване с тях по-рано? — попита Люк, като подуши внимателно напитката, която Портър му беше поръчал. Тя доста наподобяваше миризмата на течност за почистване на двигатели и той не беше много убеден, че иска тя да се намира в близост до стомаха му.

— Всъщност не — каза Портър. — Повечето от неприятностите ни бяха с по-малки пиратски банди, по-специално от Пурнам и Чекира. Единственият път, когато се натъкнахме на кораб на „Кървавите рани“, беше преди няколко месеца, когато Кейсмънт беше с конвой, който бе нападнал от Ашкас-ков.

— И какво те кара да мислиш, че са толкова голяма група? — попита Хан.

— Понеже имаха десет кораба при онова нападение — отвърна Портър. — Щом могат да си позволят толкова голяма група, за да ударят един търговски маршрут, трябва да имат сериозен брой кораби.

Чубака тихичко изръмжа.

— Добър въпрос — съгласи се Хан. — Колко кораба от този конвой удариха пиратите?

— Мисля, че само четири — каза Портър, като набръчка носа си, мислейки съсредоточено. — Но Кейсмънт каза, че са стреляли по всички — разбили са ги на парчета. Единствената причина той да оцелее е, че е имал брониран вътрешен корпус и се е правил на умрял, докато не са си тръгнали. Те гръмнали и останалите четири кораба, след като ги обрала.

— Значи, май вече са знаели кои кораби карат нещата, които им трябва — предположи Хан.

— Предполагам, може би да — призна неохотно Портър. — Но тогава те трябва да имат брилянтна разузнавателна служба. Хиляда

човека в хиляда различни спедиторски офиси.

— Или само двама-трима на подходящите места — каза Хан.

— Това е също толкова трудно, колкото и създаването на наистина голяма флота — възрази Портър. — Може би и по-трудно. Защо ровиш толкова много тая работа?

— Ей, пич, не ми се нахвърляй така — протестира Хан. — Просто искам да разбера какво се случва наистина. Или имаме голям флот, който удря навсякъде, или имаме малък с добро разузнаване. Искаш да решиш истинския проблем ли или този, който на теб ти харесва?

Портър пое дълбоко дъх и издиша през стиснатите си зъби.

— Истинския проблем — избоботи той. — Но ако „Кървавите рани“ поглъщат повечето от останалите банди, тогава имаме пред себе си тотално различен проблем — той кимна към Чубака. — *Особено* ако това, което правят сега, се дължи на много добро разузнаване.

— Да се върнем към пикиращите — каза Хан. — Някаква идея откъде са се довели?

— Отнейде извън Друност в крайна сметка. Те дойдоха с барлозки товарен кораб — Портър повдигна пръст. — Обаче останаха поне няколко оцелели. Видях няколко ландспидера, които излетяха, след като щурмоваците потрошиха кораба.

— *Щурмоваци* — потръпна Люк. Той бе израснал в атмосфера на непрекъснати конфликти с Пясъчните хора и имаше представа как да се справя с тях. Но имперските щурмоваци бяха нещо много различно. Той и останалите бяха оцелели след няколко кратки схватки с тях на борда на „Звездата на смъртта“, но даже и тогава той имаше усещането, че имперските войници бяха изненадани и не работеха с пълната си ефективност.

Сега, разбира се, знаеше, че Таркин и Вейдър преднамерено бяха позволили на „Сокола“ и екипажа му да избяга, за да могат да го проследят до Явин 4. Но следващият им сблъсък с имперския елит щеше да бъде много различен, предполагаше Люк.

— Добре е, че има оцелели — каза одобрително Хан. — Означава, че ще има някого, с когото да може да се говори. Къде са отишли?

— Последният, когото видяхме, броеше мухите тук — каза Портър, — което не е учудващо. Това е единственото населено място

наоколо, където можеш да се приземиш на планетата.

— Сигурен ли си, че не са се омели?

Портър сви рамене.

— Със сигурност не са си тръгнали с това, което беше техен кораб — каза той. — Нито с нещо, което може да е било останало вътре. Обединението прибра всичко, когато конфискува кораба.

— *Обединението* го е направило? — попита Люк.

— Кой друг? — учудено каза Портър.

— Мислех, че властите на космодрума трябва да го направят — отговори Люк. — Или местният патрул.

Портър поклати глава.

— Нямаме такива тук.

— Казах ти, че Друност е фирмен град — припомни Хан на Люк. — Това означава, че цялата планета е покрита от корпоративни територии.

— Като Корпоративния сектор, само че от по-малък порядък — добави Портър. — Също така не чак толкова зле.

— Това е спорно — промърмори Хан.

— Не, наистина, те са свестни — настоя Портър. — Те пазят законите и реда достатъчно добре. Особено в сравнение с Империята.

„Люк!“

Люк трепна, погледът му пробяга наоколо, преди да разпознае гласа. Беше Бен Кеноби, говореше в ума му, както при атаката на „Звездата на смъртта“.

„Има опасност, Люк. Докосни Силата!“

— Каква опасност? — промърмори Люк под нос.

Гласът не отговори. Люк се наведе над чашата си, а очите му се обиколиха тапкафа. Всичко изглеждаше нормално. Но Бен каза да *внимава*. Каза да използва Силата. Той стисна зъби и се пресегна към Силата.

Гласовете и образите около него потънаха като далечно, фоново жужене. Той се огледа отново наоколо, опитвайки се да стигне през лицата до емоциите и основните особености на посетителите на тапкафа. Обаче не почувства нищо. Той даже и не беше сигурен какво точно да търси. Но изведнъж един образ блесна в ума му: образ на гладен хищник с рунтава козина, свит като пружина върху плячката си.

Той пое дъх, когато образът изчезна. Какво, по дяволите...

Люк се усмихна нервно. Разбира се, това беше подсказка. Той отново обиколи тапкафа с очите и ума си, като този път задържа образа на хищника във въображението си и опита да сравни усещането, което този образ пораждаше, с емоциите на хората в помещението.

И ето ги — двама човеци и един родианец, на масата до вратата, и тримата със същото подобно на стегната пружина очакване, както хищника, който Бен му показва.

Не само очакване, а кипящо зло.

— Хлапе?

Люк прекъсна сеанса.

— Какво?

— Да не те отегчаваме с тези приказки за стратегии? — попита Хан.

— Не — каза разсеяно Люк и погледна към посоката, в която двамата човешки хищници гледаха. Там имаше седем мъже, седнали около две маси.

— Знаеш ли кои са тези хора — попита той сочейки втората група.

Портър погледна през рамо.

— От службата за сигурност на Обединението, в почивка — каза той. — Те пият тук на половин цена, което ги стимулира да висят в района. Защо?

— Наблюдават ги — отговори Люк. — Двамата мъже и родианеца до вратата.

— Смешно — каза Портър със сумтене. — Никой не създава неприятности тук.

— Онези пикиращи го направиха — напомни му Хан, като погледна странично към масата, която посочи Люк.

— Това беше извън града — възрази Портър. — Без да броим възела, това е основната част от базата на Обединението. Тук е техният холоцентър, основните административни офиси...

— Плюс банков трезор точно през улицата — прекъсна го Хан.

— Това е то! — каза Люк и парчетата от пъзела се наместиха по местата си. — Канят се да го оберат.

— Прекрасно — изгъркори Хан. — Това място има ли задна врата?

— Точно от тук — каза Портър и посочи завесите встрани от бара.

— Хубаво — каза Хан и се надигна. — Готино и лесно.

— Почакай секунда — възрази Люк. — Ще *избягаме* ли?

— От банков обир? — отговори Хан. — Можеш да се обзаложиш.

— Но ние трябва да помогнем.

— На кого? — попита Хан. — Бандити срещу огромна корпорация. Страхотен избор.

— Не е честно — протестира Люк.

— Той е прав, хлапе — обади се нервно Портър. — Освен това ние се опитваме да се прикриваме, помниш ли?

Люк се намръщи. Той чу своите думи към Бен на Татуин в ума си. „*Не мога да се намеся.*“ Ако не се беше намесил, Таркин и „Звездата на смъртта“ щяха да са спечелили, а Лея и Рийкан и стотици други щяха да са мъртви.

— Чудесно, вие се прикривайте. Аз ще го свърша сам.

През масата Чубака изръмжа протест и неговата масивна лапа плесна ръката на Хан.

— Ооо, за... — Хан прекъсна посред дума и се втренчи в партньора си. — Чуи... ооо... *добре!*

— Вие двамата се изнасяйте — Чуи и аз ще поемем нещата.

— Соло! — започна Портър.

— Или пък ставайте и действайте — прекъсна го Хан. — Не ми пука.

— Но аз искам да помогна — протестира Люк.

— Тогава намери начин да ги разсееш — каза Хан и стана. — Давай, Чуи. Да приключваме с това.

— Те тръгват — промърмори Грейв, когато корелианецът и уукито станаха и тръгнаха безгрижно към вратата. — Смятате ли, че ги чака някой отвън?

— Би могло — каза ЛаРон, докато гледаше хлапето. То и фермерът все още седяха на масата, а момчето стискаше нещо под туниката си. Дали се готвеше да извади бластер?

Корелианецът и уукито минаха край триото на масата до вратата. Ръката на корелианеца небрежно се спусна към кобура му.

В този момент откъм улицата се чу приглушена експлозия. Ромонът на разговорите в тапкафа рязко замлъкна, всички замръзнаха на място.

Всички, без онези трима до вратата. В секундата, в която се чу взривът, тримата внезапно се изправиха, един от хората насочи голям бластер към ЛаРон и Грейв, другият се прицели към охранителите в дъното, а родианецът се извъртя, за да покрие корелианеца и уукито.

— Дотук с изненадата — промърмори Грейв.

— Аха — промърмори ЛаРон в отговор.

Корелианецът и уукито се бяха обърнали с лица към родианеца. Корелианецът бе надянал маска на престорено объркване. Уукито просто си изглеждаше опасно. С периферното си зрение ЛаРон забеляза, че хлапето се изправя и вдига ръка над главата си. С цвъртящо изсъскване синьо острие се появи от нея.

Отличителният звук на светлинен меч сигурно не бе чуван на Друност от времето на Войните на клонингите. Но това не беше звук, който лесно се забравя. На момента, като с магия всички глави в тапкафа се обърнаха да видят светлинния меч, който хлапето държеше над главата си. Даже родианецът се обърна наполовина, преди да си спомни, че има задача, и се завъртя обратно. Но тази половин секунда невнимание беше всичко, което беше нужно. Корелианецът направи голяма крачка напред, сграбчи края на бластера на родианеца, изви го към тавана и същевременно извади своя бластер. Подходът на уукито бе още по-директен. То сграбчи родианеца за дрехата, вдигна го във въздуха и го метна през масата към аверите му. И тримата паднаха като събориха своята маса и още една съседна и изчезнаха от погледа на ЛаРон в объркана купчина от ръце и крака.

Родианецът беше бърз. Докато ЛаРон извади своя бластер, извънземният се изтърколи в обратна посока, бълвайки проклетия към всеки наоколо. Той измъкна бластера си от бъркотията и го насочи към нападателите си. ЛаРон се бе прицелил в гърба на родианеца, когато корелианецът изстреля кратък откос. Този път родианецът се свлече на пода окончателно.

В този момент охранителите от задните маси бяха пристигнали и трима от тях се скупчиха върху двамата, останали на пода, с готови белезници, а останалите профучаха край корелианеца и уукито. Първият от охранителите отвори вратата, спря за миг, за да оцени

положението, след което се втурна напред заедно с останалите. Щом вратата се затвори, ЛаРон чу звуци от бластерен огън, които ставаха все по-интензивни.

Корелианецът и уукито не ги последваха. Явно си бяха свършили работата. Те се завъртяха обратно и тръгнаха към масата си. Хлапето изключи светлинния си меч и го прибра, а техният фермерски приятел се изправи и четиримата се измъкнаха през покритата със завеса врата край бара. Докато останалите минаваха през завесата и вратата зад нея, хлапето с лазерния меч спря за малко и се огледа наоколо.

И погледна право към ЛаРон и Грейв.

За момент задържа тази поза. После се обърна обратно и изчезна през вратата след другите.

— Мда, това беше различно — коментира Грейв с ръка на бластера си, докато се изправяше. — Ще се включим ли в купона?

— Не знам — каза ЛаРон и взе комуникатора си. Имаше нещо в погледа на хлапето, което го караше да изтръпва. — Куилър?

— На път — дойде гласът на другия. — Време за пристигане около 90 секунди.

— Обединението няма ли нищо във въздуха?

— Оо, те имат *всичко* във въздуха — отговори Куилър. — Патрулни лодки, скимери, покриващи големи площи, и даже две малки канонерки. Можеш да им дадеш пълен брой точки за подготовка.

ЛаРон погледна към покритата със завеса задна врата.

— В такъв случай прекъсни, завий към сградите на изток от трезора. Искам да откриеш и проследиш една група от четирима — трима човеци и едно ууки.

— Отивам.

Комуникаторът замлъкна.

— Мислиш, че нашият фермер може да е замесен в нещо малко по-сложно от оране в калта? — попита Грейв.

— Оранта в калта е достатъчно сложно нещо — каза ЛаРон. — Обаче, да. Това се чудя. Ако той е бил специалната плячка на тази пикираща атака, може той и тримата му приятели да са свързани с „Кървавите рани“.

— И те се опитаха да предотвратят банков обир? — попита Грейв.

— Може пикиращите да са били от конкурентна банда — каза ЛаРон. — Просто си мисля, че си струва да им хвърлим едно око.

— Открих ги — обяви гласът на Куилър. — Два различни ландспидера — единият със сам човек, другият с останалите двама и уукито... самотният се отделя.

ЛаРон реши бързо:

— Проследи тримата.

— Прието — отговори Куилър. — Сякаш се отправят към един от сервизите.

Дали това означаваше, че мисията им е приключила?

— Добре, проследи ги — каза ЛаРон, стана посочи на Грейв задната врата. — Искам да знам кога им е регистриран корабът. И виж накъде тръгват. Ще ги последваме.

— Ние — попита Грейв. — Защо?

— Защото те са свързани с тази история — каза ЛаРон. — Не знам как точно, но са. И за момента те са *единствената* ни солидна следа.

— Не ми звучи толкова солидно — каза Грейв със съмнение.

— Може и да е малко по-хлабава — призна ЛаРон. — Но няма да ни струва нищо поне да видим накъде отиват.

Грейв сви рамена:

— Нищо, освен гориво и време.

— Имаме време, а ИБС ни снабдява с гориво — отбеляза ЛаРон, докато те се изнизиха в задната зала на тапкафа и се насочиха към изхода.

— Да вървим, преди да са забелязали Куилър.

— Не, *Пурнам* — повтори Хан. — Системата *Пурнам*. Където Портър каза, че сте били нападнати някога от пирати.

— Откачи ли? — настоятелно прозвуча гласът на Кейсмънт през комуникатора на „Сокола“. — Ние се опитваме да *избягваме* пиратите. Сещаш ли се?

— Не, ние се опитваме да пресечем тия дивотии на „Кървавите рани“ — каза Хан.

— Но нападението при *Пурнам* не беше от „Кървавите рани“ — възрази Кейсмънт.

Хан завъртя очи, докато до него Чубака издаде мрачно презрително ръмжене. Не могат ли да разберат тези идиоти!

— Виж — каза Хан с глас, сякаш говори на малко дете или на средно ниво бюрократ. — Ние не знаем къде са „Кървавите рани“, но вие с Портър мислите, че те се опитват да погълнат други, по-малки групи. Може да се опитват да наемат бандата от Пурнам и ние *знаем* къде *тази* банда се размотава. Ако успеем да хванем няколко от тях, може да ни кажат къде да намерим „Кървавите рани“.

— Даа... може би — призна Кейсмънт. — Обаче няма да е лесно да ги накараме да говорят.

Хан погледна ръмжащото ууки до себе си.

— Остави ме аз да се безпокоя за това — каза той. — Ти само докарай товарен кораб там. Нека да е след три дни. Постарай се да пратиш митническата декларация по същия начин, както преди, в случай че някой рови в диспечерските записи да търси подходящи цели.

— Добре — примирено каза Кейсмънт. — Както кажеш. Но ще ти кажа, че имам лошо предч...

— Три дни! — каза Хан и изключи комуникатора. Той хвърли поглед към Люк, който седеше тихо зад Чубака.

— Или има още възражения? — предизвикателно попита Хан.

— Не, не, харесва ми — увери го припряно Люк. — Засада е последното нещо, което те биха очаквали.

— Супер — рече Хан, като се обърна към таблото. — Всички са съгласни. Чудесно!

Хан издигна „Сокола“ над площадката.

„Иди и говори с доставчиците“ — беше казал Рийкан. — „Това е всичко. Просто иди и говори.“

Мда. Така!

— Моите инженери казаха, че всичко ще е готово и в изправност след около четири часа — каза капитан Озел, като направи припряна крачка назад, щом една дълга екранираща пластина долетя от машинното отделение на „Харпърс Уей“ и се насочи опасно в тяхна посока.

Очите и мозъкът на Мара машинално прецениха размера и разстоянието и тя не си направи труда да помръдне, когато пластината

прелетя на около пет сантиметра от лицето ѝ.

— Има ли друг начин да Ви услужа?

— Трябват ми двама души от вашия екипаж — отговори Мара.
— Хора, които могат и да се бият, и да управляват кораб с подобни размери.

— Имате предвид схватки лице в лице? — попита колебаейки се Озел. — Няма да е лесно.

— Защо не изберете от контингента на щурмоваците? — предложи Мара.

Нещо мимолетно се промени в лицето и излъчването на Озел.

— Може би ще е възможно — загрижено каза той. — Ще се консултирам с командира им.

— Не се занимавайте — ще се видя лично с него — каза Мара.
— Кажете му да се яви в офиса на караула.

— Тъй вярно — каза Озел и изключи комуникатора си.

Маневрирайки по тесните коридори на „Харпърс Уей“, Мара излезе през шлюза в хангара на „Възмездие“, където товарният кораб бе вкаран за ремонт. По нейно нареждане козметичните повреди, които хората на Шако бяха нанесли на корпуса, не бяха пипнати. Тя ги погледна, увери се, че нищо не показва да са правени поправки в дълбокия космос от собствения екипаж на „Харпърс Уей“ и продължи към караулното помещение.

Човек с гладко лице и полковнишки пагони я чакаше вътре.

— Ръка на Императора — поздрави я той официално. — Аз съм полковник Вак Соморил. Разбрах, че желаете да ме видите.

— Вие ли сте командир на щурмоваците? — попита Мара.

— Не на целия гарнизон, но командвам специализирания контингент — обясни Соморил. — Капитан Озел мисли, че моята част е по-вероятно да разполага с такива хора, каквито Ви трябват.

— Трябват ми двама войници, които да могат да се оправят с рендилийски тежкотоварни кораби — каза Мара. — Можете ли да ги осигурите?

— Така мисля — отговори Соморил. — Кога ги искате?

— Незабавно — каза Мара. — Кажете им да носят цивилни дрехи и да се явят на „Харпърс Уей“. Капитан Норело ще ги посрещне

там и ще проведе кратко запознаване с кораба и системите му. Ще напуснем „Възмездие“ до четири часа.

— Както желаете — бързо отговори Соморил. — Ще са на борда до два̀сет минути.

— Чудесно. Свободен сте.

Соморил напусна. За няколко секунди Мара се взираше в затворената врата, за да му позволи да прекоси хангара. След това отиде до компютърния терминал в караулното, въведе специалната си парола и потърси списъка с екипажа на „Възмездие“.

Нямаше полковник Вак Соморил в списъка. Стиснала устни, Мара потърси в лог файловете от мостика. Отново нищо. Тя отвори списъка на пристиганията и напусканията.

Най-после откри нещо. Пак нямаше имена, нито на Соморил, нито ничие друго, но преди малко повече от две стандартни седмици осем цивилни кораба бяха пристигнали на борда на „Възмездие“, след което са били разположени в хангар 5. Един от корабите е отлетял три дни по-късно при странни обстоятелства и с някои очевидни противоречия в последователността на регистрационните отчети. Останалите кораби бяха още на борда.

Като събереше фактите, нещата ставаха ясни. Полковник Соморил и неговият специализиран контингент бяха от Имперското бюро за сигурност.

Мара сбърчи носа си с отвращение. ИБС не бяха непременно зли, макар че според нея имаше твърде много зло без достатъчна необходимост като цяло. Според нейния кратък опит те бяха най-вече арогантни, деспотични и извънредно горди със своя елитен статус. Но като плюс можеше да им се отчете, че винаги се появяваха първи. Може би затова Соморил бе прередил официалния командир на щурмоваците на „Възмездие“, за да предложи военна поддръжка на Ръката на императора.

Странно обаче защо той не се бе легитимирал като офицер от ИБС. Може би планираше това откровение за по-късно, преди отпътуването на Мара?

Мара изключи терминала, напусна караулното и през хангара отиде до пилотската брифинг зала. Двама войници стояха на пост и по нейна команда единият отключи вратата и я отвори.

До конферентната маса седеше пиратът Танис, надеждно прикован към крака ѝ с два чифта белезници.

— Тъкмо навреме — изгъркори той. — Кога ще има плюскане?

— Мълчи и слушай! — каза Мара, извади дейта карта и му я показа — Подготвих списък с обвинения срещу теб. Като цяло общият пакет е от тридесет стандартни години в наказателна колония вместо смъртното наказание.

Танис изкриви устни:

— Това ли е твоята идея за сделка?

— Не съм приключила — каза му Мара. — Досега ви беше лесно да се измъквате, на теб и приятелите ти долу в трюма. Да бъдете приятно анонимни и всички, които могат да ви посочат като пирати, да са вече мъртви преди да напуснете сцената. Дотогава, докато не направите глупостта да се закичите отново с пагоните на „Кървавите рани“, можехте да се движите по улиците на Империята без никой умник да знае какви сте били.

Тя натисна картата с върха на пръста си.

— Но с това се свърши. Заедно с обвиненията, тази карта съдържа детайлите за лицата ви, за пръстовите отпечатащи, биометричните ви данни и пълните ви ДНК профили. Щом веднъж това нещо влезе в имперските бази данни, всички имперски служители на закона, достатъчно любопитни да се заинтересуват от вас, ще получат цялата ви престъпна история — тя повдигна вежди. — Което означава, че трябва или да прекарате следващите трийсет плюс години в затвора, или да ги преживеете, криейки се по канализацията и черните дупки.

Танис добре контролираше лицето си, но Мара можеше да почувства страха, който започваше да го обхваща, докато той гледаше напред в черното бъдеще, което тя начерта.

— Освен ако? — попита загрижено той.

— Данните са вече в системата — каза Мара. — Но за момента те са в моите лични файлове, изолирани от всички останали и има таймер, който ще ги разсекрети след трийсет дни. Това означава, че по всяко време през следващите трийсет дни аз мога да отида и да ги изтрия, без никой да разбере, че те въобще са били там.

— В смисъл, говорим за опрощаване?

— По същество — каза Мара. — Заинтересуван ли си?

Върхът на езика на Танис се плъзна по горната му устна.

— Какво трябва да направя?

— Ще закараме „Харпърс Уей“ до вашата база — каза му Мара.
— След като е получил повреди по хиперпространствения двигател и комуникационната система в битката, твоят приятел капитан Шако е решил да те прати у дома с плячката, докато останалата част от екипажа е останала за да оправя повредите.

— А от къде се появяваш *ти*?

— Моите хора и аз сме били похитители, които са се промъкнали на борда на „Харпърс Уей“ — каза Мара. — Ние сме вършели нашата работа, когато вие сте се появили, заради което сте успели да плените кораба без да се е наложило първо да го взривите на непотребни отломки. Ние сме били чували за „Кървавите рани“ и сме направили сделка с Шако, ти да ни откараш до Комодора, за да обсъдим нашето присъединяване.

— А ако той пита от коя група сте? — попита Танис. — Той знае много за хората в този сектор.

— Довери ми се — каза Мара. — Знам как ще стане работата.

Танис направи гримаса:

— Искаш да предам другарите си?

— Ти си пират — озъби му се Мара. — Ако твоите авери долу в трюма надушат далавера, всеки от тях ще ти забие нож в гърба за някакви допълнителни десет процента.

Тя му даде време да се съвземе, преди да продължи.

— Както се случва обаче, всъщност няма да ги предадеш. Ти си проблем на местните власти и те ще се занимават с теб. Единственият човек, който ме интересува точно сега, който и да е той, е този, който в момента ви дърпа конците.

— Имаш предвид Колдра? — изпръхтя Танис.

— Имам предвид оня, дето е зад Колдра — каза Мара. — Колкото и „як“ да изглежда, той е просто високоплатен наемник. Искам достъп до архивите на Комодора, за да открия кой взема решенията и дава заповедите — тя направи кратка пауза, — и кой се разпорежда с парите.

Лицето на Танис отново не изразяваше нищо, но внезапният изблик на емоции показа на Мара, че бе уцелила точно в десетката.

Танис може да беше няколко стъпала по-ниско в командната верига, но знаеше как да проследи пътя на парите.

В крайна сметка тя се оказа права. Поне за част от парите от предметите на Гловсток ясно личеше, че идват от „Кървавите рани“.

— Какво ще стане, ако Комодора се усъмни в тебе? — попита Танис.

— Ще трябва да се постарая много здраво това да не се случи.

— А ако се провалиш и те свитнат?

— Ще трябва да се постарая още по-здраво *това* да не се случи.

Танис изпръхтя:

— Имам ли избор?

— Разбира се — процесът срещу теб може да започне още днес.

— Не, благодаря — каза той и по очите му и по тона му Мара разбра, че е осъзнал, че има и трета възможност — да я предаде на останалите от „Кървавите рани“ и да използва трийсетдневния гратисен период, за да намери място, където да се укрие. — Участвам.

— Добре — каза Мара и пристъпи, за да застане срещу него. — И за да е ясно, че ти точно разбираш с какво се съгласяваш — тя погледна надолу към белезниците, отключи ги със Силата и те изтракаха на пода.

За няколко удара на сърцето Танис се взираше в тях, мускулите на врата му се стегнаха. После той бавно повдигна очи към нея.

Каквито и мисли да му бяха минавали за предателство бяха тутакси изчезнали.

— Вейдър! — прошепна той. — Ти си като Вейдър!

— Даже по-добра — каза студено тя, като част от ума ѝ се зачуди, какво ли би направил Вейдър, ако някога я чуеше да говори така. Но това, което ситският лорд не знаеше, нямаше да му навреди. — Имаме ли сделка?

Танис преглътна с мъка.

— Да — успя да каже най-накрая. — Абсолютно.

— Добре — каза тя и направи стъпка назад и със Силата дръпна белезниците от пода в ръката си. Танис проследи целия им път с очи.

— Имам гард отвън, който ще те заведе до твоя кораб, за да вземеш някакви дрехи и всичко останало, което искаш. След това ще се явиш на „Харпърс Уей“ за инструктаж относно оборудването. Аз ще

се погрижа да има достатъчно бакта^[2] в медицинската капсула, за да може кракът ти да е отново във форма преди да пристигнем във вашата база.

— Слушам — бавно Танис се изправи, а очите му още бяха вторачени в белезниците. Той погледна Мара и се усмихна напрегнато. — Добре дошла в „Кървавите рани“, Ръка на Императора. Ще ти хареса.

— Благодаря — каза Мара. — Не се съмнявам.

Капитан Озел се наведе напред на стола си и се взря в екрана на компютъра си с горчиво чувство на поражение. Всичко — всичката работа, цялата пролята пот, многото положени усилия бяха заминали по дяволите.

Адмиралските пагони — по дяволите.

В дъното на офиса вратата се плъзна и полковник Соморил влезе.

— Току-що направиха скок в хиперпространството — каза той на Озел.

— Няма значение — измуча Озел и посочи екрана. — С нас е свършено.

— Какво, за Бога, говорите — настоятелно попита Соморил, приближи бюрото и завъртя екрана към себе си.

— Нашата умна малка Императорска ръка е намерила начин да проникне в корабния компютър — каза горчиво Озел. — Докопала е списъка на персонала, лог файла от мостика и регистъра на полетите.

Погледът на Соморил се втвърди, очите му пробягаха по файла на екрана. Озел чакаше. Изведнъж за негово смайване полковникът се отпусна.

— Чудесно — каза Соморил и седна. — Значи тя знае, че „Джиллиа“ е отлетял преди две седмици. И какво? Според това, което е научила, това може да бъде перфектно легитимирана операция на ИБС.

— Наистина ли? — Озел изръмжа. — Наистина ли мислите, че тя е ровила из тоя кораб и по компютрите му, без да знае какво точно търси?

Соморил повдигна вежди.

— *Ровила* се е из кораба? Включително е организирала пиратско нападение срещу нает от Империята товарен кораб?

— Специалните императорски агенти не се стряскат от нещо толкова тривиално като пиратите — изстреля Озел в отговор. — А особено Ръката на императора в никакъв случай. Ако е осуетила пиратска атака, това е било напълно случайно, без връзка с основната ѝ мисия.

Соморил тръсна глава:

— Не съм убеден.

— Тогава се убедете — каза кисело Озел и извика нов файл. — Аз извадих тези неща от планетарните новинарски емисии. Имаме два различни доклада за акции на имперски щурмоваци.

Соморил присви очи.

— Какви точно акции?

— Първата не е толкова лоша — каза Озел. — Всичко, което са направили е, че са разбили банда с пикиращи спидери, които са нападнали група фермери. Но втората е завършила със сриване на цялата патрулна структура на един град.

— Превзели са град?

— Не пряко, само са възстановили предишното командване на патрула — отговори Озел. — Не можах да намеря повече подробности. Не и съществени. Проблемът е, че тази Императорска ръка вече знае откъде са се взели тези щурмоваци.

— Ако е успяла да направи връзката — каза Соморил. — Може и да не е. Още по-важно е, че даже и да е успяла, няма да има значение, ако не успее да разкаже на никой друг.

Озел се взря в него и почувства как започна да му се повдига.

— Какво точно имате предвид?

— Казвам, че тя не е пращала съобщения от „Възмездие“, нито ще изпрати от „Харпърс Уей“ — каза Соморил. — Брок и Гилинг ще се постараят да не го направи. Остават само предавателите в крайната ѝ цел.

Соморил замълча за малко.

— Според проследяването на вектора на заминаването ѝ това почти сигурно е минната компания на Гепарин.

— Вие сте я *проследили*?

— Как иначе да знаем къде да я намерим? — отговори Соморил. — И така, капитане, трябва да вземете решение.

— Осъзнавате ли какво предлагате? — каза Озел. Гласът му прозвуча странно в ушите на полковника. — Говорите за убийство на *имперски агент*. Една жена, която получава заповеди директно от Палпатин!

— Едно *момиченце*, което получава въпросните заповеди — коригира го Соморил. — Тя едва ли е имала време да завърши обучението си, да работи сама и да получи полеви опит.

— Тя е *имперски агент*!

— Престанете да го повтаряте — изръмжа Соморил. — Тя си е избрала този опасен живот. Агентите умират по всяко време при акции.

— А защо вие не се справихте с нея, докато беше тук? — настоя Озел.

— Моля? Пред очите на стотици потенциални свидетели? — отвърна презрително Соморил. — Освен това тогава не знаех колко близо е стигнала по следата, която души. Сега знаем.

Озел въздъхна шумно. Обаче полковникът бе прав. Ужасно, ужасно прав!

— Как предлагате да действаме?

— Както казах, животът на агентите е опасен — отвърна Соморил. — Никога не знаеш кога може да се окажеш на погрешния край при военна акция — той повдигна вежди. — Особено при действия, които могат да се случат, ако патрулиращ звезден разрушител е попаднал на данни, сочещи към предполагаемо пиратско гнездо.

За една дълга минута двамата мъже се взираха един в друг през плота на бюрото. След това Озел бавно се пресегна към интеркома.

— Говори капитанът — мрачно обяви той. — Променете курса към системата Гепарин. Тръгваме веднага, щом хиперпространствените двигатели достигнат пълна мощност.

Той получи потвърждение и изключи интеркома.

— Предполагам, че сте изчислили също колко далеч след нея ще бъдем?

— Не повече от няколко часа — увери го Соморил. — Брок и Гилинг лесно ще я задържат далеч от предавателите на холонета за това време.

Полковникът се изправи.

— С ваше позволение, капитане, аз ще отида да видя дали ще мога да намеря допълнителни подробности относно това какви са ги вършили нашите петима дезертъори.

Той направи лек поклон и тръгна към вратата.

— Какво щяхте да направите, ако бях казал не? — извика Озел след него.

Соморил не се обърна.

— Щях да пратя някой от моите кораби да се оправи с нея — каза той. — И щях да те презирам до края на живота ти.

Озел изхриптя:

— Имаш предвид до края на *твоя* живот?

— Не точно — каза тихо Соморил. — Имам чувството, че твоят живот щеше да е значително по-кратък от моя.

[1] **Corellian Bloodstripe** — награда за забележителна храброст, давана от Корелианските военни сили — изт. Wookieepedia — б.прев. ↑

[2] Желатинова субстанция с мощни лечебни свойства, която възстановява повредените клетки, нерви, кожа и мускули. Източник — Wookieepedia — б.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корабът на Чивкайри, каквато бе предварителната уговорка, наистина чакаше, когато куриерският кораб на Лея се появи от хиперпространството край ненаселената планета, където бе мястото на срещата. Виждаха се още два други кораба, които летяха в паралелни орбити — на двамата бунтовнически лидери, които бяха дошли да протестираат срещу плана на Чивкайри, какъвто и да бе той. Лея се втренчи през прозореца и започна да вдишва дълбоко и равномерно, както я беше учил баща ѝ. Тя наблюдаваше как пилотът изравнява техния кораб до този на Чивкайри. *„Това са просто още едни преговори“*, напомни си тя. Както още стотици, на които бе присъствала по време на кариерата си.

Обаче имаше нещо заплашително този път, някакви странни неясноти. Смътно ѝ се искаше Люк да е с нея. Или даже Хан.

Не ѝ се бе случвало да има много работа с адерианци, когато беше в Имперския сенат — техните интереси обикновено се разминаваха с тези на адерианците. Но след като се присъедини към бунтовниците, тя бе принудена от необходимостта да научи много за техните обичаи и психология. Животът по време на война, бе казал веднъж баща ѝ, принуждава човек да учи география. Лея бе установила, че участието във война принуждава човек да изучава хората.

Ритуалът при посрещането на кораба на Чивкайри бе кратък, но покрит с история, обичаи и важност и Лея беше извънредно щастлива, че се бе постарала предварително да разучи церемонията. Тя успя да я премине като направи само няколко малки грешки, всички дължащи се на това, че нейният човешки говорен апарат не можа да уцели точно някои от адерианските думи.

— Вие красите моя кораб и моята компания с вашата любезност — каза Чивкайри, когато церемонията приключи. Неговата адерианска уста кривеше думите на Основния език почти по същия начин, както Лея думите от неговия език.

— Позволете ми да Ви представя другите лидери, които търсят Вашата мъдрост — той посочи към един мунгра с пронизващи оранжеви очи, който стоеше от лявата му страна. — Това е Идор Воколи, лидер на Фрийдона Кайсу.

— Лидер Воколи — каза Лея, като кимна за поздрав. Мунгрите бяха един от двата местни вида в сектор Шелша, които имаха вече царство на дузина междузвездни колонии, когато Великото проучване на Галактиката бе започнало преди хилядолетия.

— Принцеса Органа — каза Воколи, навеждайки своята гривеста глава в отговор.

— А това е Тилис Слани от „Ярка надежда“ — продължи Чивкайри и посочи към високия иши-тиб от дясната си страна.

— [Всъщност аз не съм лидер, а само стратегически директор]^[1] — коригира го Слани посредством сложна поредица от писъци, крясъци и тракания с клюна, които съставляваха тибразийския език.

— Разбирам — каза Лея и кимна. — Организационните умения на вашите хора са добре познати. Щастлива съм, че вие двамата и лидер Воколи сте тук, за да ми помогнете да взема решение.

— Решение, което може да означава живот или смърт за всички нас — избоботи Воколи.

Достатъчно за размяна на любезности.

— Тогава да седнем на масата и да започнем обсъждането — каза Лея. — Лидер Чивкайри, ще ни покажете ли пътя?

Конферентната зала бе надолу по коридора от помещението до входа и подът беше разделен на нива, както и конферентната маса, както бе характерно за адерианския дизайн. Чивкайри придружи Лея до най-високото ниво на масата, след това зае място едно ниво по-долу. Воколи седна срещу него, а Слани седна едно ниво под Воколи, от неговата страна.

Това беше странна подредба. Лея си мислеше често, че една подълга подобна среща би довела участниците до замайване и схващане на вратовете. Все пак, трябваше да признае, че подредбата помагаше много ясно да се разбере кой каква позиция заема по темата на преговорите.

— Като начало — каза тя, след като прислугата на Чивкайри сервираха напитки и чинии на всяко от заетите нива — трябва да науча

от Вас, лидер Чивкайри, подробностите относно този план, който Вие предлагате.

— Той е самата простота — каза Чивкайри. — Не мога да разбера как някой не може да види огромния потенциал за изгодите...

— Ние ще обсъдим изгодите в даден момент — прекъсна го Лея внимателно. — Първо трябва да разберем какъв е планът.

Чивкайри погледна през масата към своите колеги бунтовници и светлината проблесна през отвора за проветряване^[2] на издължения му череп, когато завъртя глава.

— Аз предлагам сектор Шелша да премине на страната на бунтовниците — той погледна към Лея. — *Целият* сектор.

— Интересно — каза Лея запазвайки твърдо дипломатична физиономия. — Как точно може да бъде постигнато това?

— Това е най-вкусната част от плана — каза Чивкайри. — Ние — Бунтовническият съюз, ще трябва да направим много малко. Самият губернатор Чорд го предложи.

— Той е говорил толкова открито с Вас? — попита Лея.

— Не губернаторът лично — отговори Чивкайри. — Но аз подробно говорих с неговия помощник — главен администратор Вилим Дизра. Той ме увери, че губернатор Чорд има готов план да извади сектор Шелша от Империята и да обяви независимост.

— [Кое то не е същото, като да заяви волята на Шелконва да стане активен член на Бунтовническият съюз] — посочи Слани.

— Главен администратор Дизра ме увери, че това ще е следващата стъпка — каза Чивкайри. — Губернатор Чорд е все потресен от терора на управлението на Имперския център и разбира, че присъединяването към бунтовниците е единственото решение.

— *Даже* Имперският център наистина позволява да бъде проявено такова открито неподчинение — избоботи Воколи, като инфразвукът от неговия дълбок глас предизвика вибрации през масата. — Фрийдона Кайсу вярва, че Палпатин би отговорил, като обърне пълната мощ на Имперския флот срещу Шелконва.

— Именно затова съюзът с бунтовниците е жизненоважен за успеха на Чорд — възрази Чивкайри. — Едновременни нападения от нашите сили навсякъде из Галактиката могат да задържат много от Имперските сили, които иначе биха били използвани срещу сектор Шелша.

— [„Ярка надежда“ се съгласява с лидер Чивкайри, че политическите и психологическите ползи от такова действие биха били огромни] — каза Слани. — [Но не сме съгласни, че Чорд наистина възнамерява да се присъедини към Съюза] — той махна към Воколи. — [Нито вярваме, както лидер Воколи предположи, че Бунтовническият съюз притежава военната мощ съществено да отслаби отговора на Палпатин.].

— Дали действията ни ще бъдат достатъчни зависи пряко от степента на подготовка на губернатор Чорд — отбеляза Чивкайри.

— Съгласна съм — каза Лея, опитвайки да прецени последствията от този гръм от ясно небе.

Слани беше прав — новината, че цял сектор се е отделил от Империята би била ужасяваща за илюзията за обединение, която Палпатин бе изградил толкова грижливо покрай своя Нов ред. Тя би създавала естествен повод за обединение на недоволните и би дала легитимност на бунтовниците, каквато Съюзът никога не се е надявал, че ще постигне. Фактически един отделил се сектор би демонстрирал много добре началото на края на управлението на Палпатин.

От друга страна, много тъмна страна, това беше точно същия тип сепаратистко движение както онова, едно поколение по-рано, което разкъса Републиката на кървави парчета. Последното нещо, което тя и другите лидери на Съюза желяеха, бе повторение на масовия хаос и смърт на тази епоха.

— Знаем ли нещо относно плановете на Чорд? — попита тя Чивкайри.

— Знам, че той подготвя и позиционира силите си да установят контрол над ключовите инсталации — отговори Чивкайри. — Не знам нищо друго по-конкретно.

— Конкретността е от основно значение — каза Воколи.

— Наистина — съгласи се Чивкайри. — Ето защо аз помолих принцеса Лея Органа да се присъедини към нас.

Лея усети как дъхът ѝ спира, щом изведнъж разбра накъде отива разговорът. Разбира се, Чивкайри не бе говорил директно с Чорд — един губернатор на сектор беше много над него в тяхната йерархия и за един адерианец това правеше разговора очи в очи немислим. Но Лея беше принцеса от кралската Олдеронска кръв даже и когато светът, който ѝ бе дал тази титла, вече не съществуваше.

— Знаете ли дали губернаторът би желал да говори с мен? — попита тя.

— Главен администратор Дизра ме увери, че губернаторът би говорил с всеки от неговата каста — каза Чивкайри. — С ваше позволение ние можем да тръгнем незабавно за Шелконва.

— Казали ли сте му моето име? — попита Лея.

— Разбира се, не — каза Чивкайри с почти ядосан вид. — От една страна, аз не бях сигурен кого ще изпрати Бунтовническият съюз. От друга, аз не бих му казал никое име без позволение.

Той погледна отново през масата.

— Обаче главен администратор Дизра ме предупреди, че подготовката на губернатора е почти приключила — добави той. — Ако искаме да участваме, трябва да бъдем по-бързи.

— Разбирам необходимостта да се бърза — каза Лея. — Обаче възраженията на лидер Воколи и стратегически директор Слани също са обосновани. Това ще вкара Бунтовническия съюз в голям риск, който може и да доведе до никъде.

— Целият живот включва рискове, които могат да доведат до никъде — каза Чивкайри нетърпеливо. — Вие от управлението на Съюза настоявате, че се стремите да привлечете всички врагове на Империята под един покрив. Ако вие не желаете да приемете губернатор Чорд към това обединение, може би това не е истината.

— [Но дали губернатор Чорд се стреми към *нашата* победа?] — възрази Слани. — [Или иска да получи независимост само за да се извърти после и да ни изгони от територията си?].

По този начин да превърне сектор Шелша в неутрална зона, може би като част от сделка с Палпатин да позволи на Шелконва повече независимост от имперското управление? Подобни неща се бяха случвали в миналото, както Лея знаеше, в Корпоративния сектор и на други места. Ако новата независимост на Чорд бъде придружена от публично заявяване на лоялност към Имперския център, възможно беше Палпатин да е склонен да се включи в играта, особено ако алтернативната е да отдели военни ресурси, за да върне Шелконва обратно в стадото. Крайният резултат ще бъде, че Чорд ще получи ограничената независимост, към която очевидно се стреми, а Съюзът ще се бие и ще мре за нищо.

Би могло да бъде и по-лошо. Чорд може да е напълно лоялен към Империята и всичко това да е сложен опит да примамим някой и друг бунтовнически лидер в капана.

— Ако ние позволим тази възможност да ни се изплъзне, губернатор Чорд със сигурност ще бъде победен — прекъсна Чивкайри мислите ѝ. — Неговото предложение за мир ще остане само бележка под линия в мрачната история на управлението на Палпатин.

Той наклони глава към нея:

— A Republic Redux^[3] ще трябва да обмисли дали Бунтовническият съюз е истинският дом за нас.

Ето това беше. Мон Мотма бе предупредила Лея, че Воколи и Слани са заплашили, че напуснат Съюза, ако планът на Чивкайри бъде приет. Сега Чивкайри декларира същия ултиматум.

По един или друг начин изглеждаше, че единството на бунтовническите сили в сектор Шелша беше обречено. Но може би тя щеше да може да отложи тази съдба поне за известно време.

— Аз не се поддавам на изнудване — предупреди тя Чивкайри, вкарвайки двойна доза кралско недоволството в гласа си. — Но няма и да отхвърля която и да било възможност за постигане на нашата пълна победа над Империята. Аз ще се върна на моя кораб и ще се свържа с моите колеги, лидери на Съюза. Ако са съгласни, ще дойда с вас до Шелконва, за да оценя ситуацията.

Тя погледна към Воколи и Слани.

— Ще помоля също така за вашето присъствие и съвети при това пътуване — добави тя.

Чивкайри се размърда в стола си, но остана тих. Воколи погледна надолу към Слани, след това отново към Лея.

— Ще бъде чест за нас да Ви придружим, принцесо — с официален тон каза мунграта. — Нека Силата бъде с Вас и Вашите решения.

— Благодаря — каза Лея и се изправи, като потисна гримасата, която напираше на лицето ѝ. Силата. Обаче само ако имаш джедайски способности можеш да черпиш от този извор на мощ и мъдрост. Но тя нямаше. — Ще се върна до час.

— Ще очаквам Вашето завръщане — равно произнесе Чивкайри. — Но предупреждавам. След този час аз ще се върна у дома. С Вас или без Вас.

Люк тренираше със светлинния меч с тренировъчния дрон, когато Хан се появи от кабината.

— Какво? Пак ли? — изръмжа той към Чубака, който седеше и гледаше.

Уукито изръмжа логичен въпрос.

— Не, не знам къде другаде би могъл да тренира — призна Хан. — Обаче кой изобщо е казал, че той може да тренира на борда на „Сокола“? Какво ще стане, ако среже проводник или хидравлична връзка или пък си отреже собствената ръка?

Все пак трябваше да признае, че Люк бе станал по-добър със смешното оръжие. Предишните пъти, когато старият Кеноби го караше да тренира, хлапето успяваше да блокира може би една от десет атаки. Сега Хан видя, че дронът изстреля шест изстрела, като Люк изтърва само един.

— Все още може да си отсече ръката — измърмори Хан.

Чубака напомни за амбицията и отговорността на Люк.

— Да, и аз се обзалагам, че ако тренира всеки ден, ще порасне и ще стане знаменит рицар джедай — каза Хан с лек сарказъм. — Люк? Ей, Люк!

Последва кратко забавяне, сякаш хлапето превключи вниманието си към другите неща освен дрона.

— Какво става? — попита той и се обърна да види Хан. — О, здравей, Чуи. Не видях, че си тук.

Мислено Хан поклати глава. Какъв всевиждащ и всезнаещ рицар джедай беше Люк! Прости трикове и глупости, както Хан винаги беше казвал.

— Пристигаме на системата Пурнам — каза той на Люк. — Трябва да се включат оръдията.

— Веднага — Люк изгаси меча си, заобиколи още бръмчащия дрон и докосна клавиш на контролния панел, който върна летящата топка обратно на зарядната ѝ станция.

В момента, в който го направи, прозвучаха познатите два тона на предупредителния сигнал за пристигане.

— Давай, движи се — каза Хан, пресече помещението и се спусна по стълбата. — Кейсмънт ще бъде истински нещастен, ако пиратите стигнат до партито преди нас.

— Там — каза Маркрос и посочи с ръка. Един товарен кораб право отпред.

— Виждам го — потвърди Куилър и набра някакъв идентификационен код на клавиатурата. — Това е... не е нашият корелианец. Изглежда като сурониански или някакъв... не познавам точно модела.

— Засичаш ли въоръжение? — попита ЛаРон.

— Двойка бластерни оръдия — отговори Куилър. — Нищо необичайно за този клас.

— Лесна плячка, с други думи — измърмори Маркрос. — Кога точно се очаква корелианецът?

— Ако предположим, че е продължил със скоростта, с която направи скока, трябва да бъде тук всеки момент — каза Куилър. — Ако обаче е настъпил здраво, може би е дошъл и вече е изчезнал.

— Не знам УТ-1300 да са толкова бързи — каза Брайтуотър.

— Те не са. *Този* конкретно е — отговори му Куилър. — Прегледах всички интересни ъпгрейди и модификации, преди да скочат. Ако тези пичове не са пирати, залагам, че са или контрабандисти, или са противоблокаден кораб^[4].

Чу се вибриращ звук от таблото.

— Имаме компания — обяви Куилър, взирайки се в дисплея. — Идва от оня астероиден куп към десния борд.

— Виждам ги — каза мрачно ЛаРон. Два кораба се стрелкаха в полезрението — някакъв вид патрулни лодки. Лъскави, бързи и тежковъоръжени. Корелианският кораб, който следяха, можеше да бъде, а можеше и да не бъде пиратски, но тези определено бяха.

И те бяха на лов. Те описаха дъга и се насочиха към товарния кораб.

— Прехващане в около деветдесет секунди — предупреди Куилър. — ЛаРон?

ЛаРон сви устни.

— Хм, ако искаме да разпитаме няколко случайни пирати...

— Оп, ето ги! — изведнъж извика Грейв и посочи напред и наляво. — Ето го нашият корелианец.

— Гадове — Брайтуотър пое дъх — Те стигнаха *преди* нас.

— И ето къде отиват — добави Маркрос, когато УТ-1300 набра скорост. — Сякаш се прицелват в пиратите.

— Не е като да нямаме пълен бюфет за избор — коментира Куилър. — Имате ли предпочитания кои кораби ще оцелеят през следващите няколко минути?

ЛаРон изучаваше ситуацията, която се разгръщаше пред тях. Стандартната военна процедура изискваше да се обезвредят и трите заподозрени кораби и после да се отделят приятелите от враговете. Обаче той се мъчеше да изясни своите усещания и впечатления от корелианеца и неговите приятели.

— Да се заемем с двата патрулни кораба — нареди той. — За тях знаем, че са пирати. Целете първо двигателите им и опитайте да обезвредите поне единия, без да го взривявате на парчета.

— А какво правим с корелианеца? — попита Грейв.

— Ще го оставим на мира засега — каза ЛаРон. — Не стреляйте по него, освен ако той не започне пръв.

Брайтуотър плесна Грейв по рамото.

— Това е нашата работа — каза той. — Да вървим да видим колко точни са тези оръдия на големи разстояния.

Пиратските кораби надвиснаха още по-големи, щом Чуи намали дистанцията и Люк се мъчеше да превключи ума си на джедайски боен режим, когато чу познатия шепот в ума си.

„Люк.“

— Да, знам — промърмори Люк, фокусирайки мислите си върху пиратите.

„Не се фокусирай — увещаваеше го Бен. — Не още. Първо потърси и определи всички възможни заплахи, където и да се крият.“

Люк се замисли. Къде биха могли да се крият? Какво би трябвало да значи това?

„Почувствай Силата, Люк. Във всички посоки.“

С гримаса Люк изпразни ума си, постара се да игнорира очевидните цели точно пред себе си и пусна съзнанието си да търси наоколо. Макар че отнякъде може и да идва друга опасност...

Усещането за отдалечени умове изведнъж го докосна. Той бързо се огледа, опитвайки да открие източника. И задържа дъха си. Близо до

съседните астероиди се мяркаше още един кораб, който завиваше в прихващащ курс зад „Сокола“.

— Хан! — извика той.

— Да, видях ги — гласът на Хан прогърмя в слушалките му. — Трябваше да очакваме, че ще имат поддръжка. Чуи, избягващ курс към Кейсмънт. Люк, поеми нахалника. Изгони го или го свали.

— Разбрах — каза Люк. Приближавайки се ниско към кърмата им, следящият ги кораб бе почти в обсега на огъня му.

Но той не можа да направи нищо. „Сокола“ започна да се върти като пиян дюбек^[5], щом Чубака го вкара в серия от лупинги и виражи. От края на корпуса той видя серия от червени проблясъци, когато Хан откри огън по единия от пиратските кораби, които преследваха. Люк се мъчеше да нагласи прицела си през цялото време и насочи оръдието на колкото може по-далечна стрелба, докато чакаше непрестанните маневри на Чубака да го завъртят в позиция за чист изстрел.

„Люк, фокусирай мислите си.“

Люк отново се намуси. *Точно сега* ли искаше Бен от него да си фокусира мислите. Той пое дълбоко дъх и насочи мислите си към новопристигналите. И зачака. Колкото повече приближаваше другият кораб, толкова по-добре успяваше да почувства хората на борда му. Но това не беше същото усещане за хищник, приклепнал за скок, което бе усетил в тапкафа в Консо сити. Имаше същата мощ и чувство за дебнене, но беше определено различно. Нещо по-малко сърдито, не толкова зло и порочно.

„Силата ще те води, ако ѝ позволиш.“

Приближаващият кораб бе почти в обсега. Люк се вгледа в него и се зачуди как би трябвало да приложи този съвет.

Може би да остави Силата да контролира движенията му, както когато тренира с дрона? Той пое дълбоко дъх, болезнено съзнаващ риска, който поемаше, постави ръце на ръчките и остави Силата да потече през него.

За негова изненада пръстите му се отдалечиха от спусъците.

„Много добре — гласът на Бен се чу отново и Люк чувства одобрението в тона му. — Не всички непознати са врагове.“

Люк се засмя на очевидността на последното. И все пак това беше урок, който не бе зле да запомни. Той погледна за последен път към идващия кораб, завъртя оръдието и се прицели в пиратските

кораби пред тях. Отново позволи на Силата да го направлява и отново пръстите му се задвижиха сами. Само че този път се свиха здраво върху спусъците.

Намекът бе ясен. Вместо да стреля по новия кораб, Люк трябваше да се присъедини към стрелбата на Хан по пиратите. Той само се надяваше, че Силата знае какво прави.

— Ще погледнеш ли — промърмори Куилър, когато „Суонтек“ се устреми към битката. — Два четирицевни лазера. Това е, какво, тригодишна присъда на момента?

— Може би, но трябва първо да го свалят от небето — каза Маркрос и лицето му се озари в зелено, когато оръдията на „Суонтек“ изпратиха нов залп към пиратските кораби. — Чудя се, кога пиратите ще започнат да търсят резервен вариант.

— Всъщност нямат такъв — каза Куилър. — С корелианеца, който им налита откъм левия борд, и с нас от десния те наливат всеки бит от енергия, който могат да източат, в тези два щита. Всяка посока, в която завият, ще открие нов фланг за атака и те не могат да си го позволят. Те даже не могат да тръгнат в различни посоки, за да опитат да разделят нашия огън.

— Дали все пак оня отдясно не може да се опита да се отклони малко, за да насочи оръдията си към корелианеца? — попита Маркрос.

— Може наистина — потвърди Куилър. — Но тогава и той ще е в обсега на корелианските оръдия. Най-вероятно на този кораб е командирът на разбойниците.

ЛаРон сви устни. Типично. Да удриш беззащитни товарни кораби е готино, но когато дойде до истинска битка, пиратите най-често се изявяваха като страхливци.

— Но какво *правят* те?

— Единственото нещо, което могат — каза Куилър. — Опитват да достигнат товарния кораб и да го използват като прикритие.

— Това предполага, че всички ние ще сме загрижени товарният кораб да не пострада — измърмори Маркрос.

— Така е, но както казах, това е единствената възможност, която имат — каза Куилър. — Всъщност, от тая позиция и с огневата мощ, която има, корелианецът би могъл да нанесе много повече повреди, отколкото прави. Сякаш и той опитва да ги запази живи.

— Много удобно за нас — каза Маркрос. Той хвърли поглед към ЛаРон. — Обаче ми се губи моментът, когато те и ние започнахме да работим заедно върху това.

— Съюзници по удобство — каза ЛаРон. — Само трябва да чакаме да видим колко дълго ще продължи това удобство.

— Ще разберем — отвърна Куилър. — Изглежда сякаш се кани да направи маневра.

ЛаРон се взря през купола. Той не видя никаква разлика, но беше готов да приеме думата на Куилър.

— Добре — каза той. — Грейв, Брайтуотър: задръжте огъня за малко. Да видим какво се кани да прави корелианецът.

— Чуи? — извика Хан. — Готов ли си?

Чу се ръмжащо потвърждение през слушалките. Хан намести хватката си върху управляващите оръдието ръчки и опита да игнорира несигурността, която пърхаше в корема му. Той все пак лично бе тренирал Чубака за такива луди маневри и грамадното ууки бе почти толкова добро в тях, колкото беше Хан.

Но в случая имаше една голяма въпросителна с формата на „Суонтек“. Въпросителна с *много* по-голяма огнева мощ, отколкото товарен кораб с тези размери би могъл да има за какъвто и да е бизнес. Все пак навлекът на купона бе концентрирал вниманието си върху двата пиратски кораба и напълно бе игнорирал „Сокола“, но това би могло да се промени всеки момент.

— Люк?

— Готов.

— Добре — каза Хан като се стегна. — Чуи... *давай!*

Чу се ново потвърждение от кокпита и изведнъж „Сокола“ излезе от успоредния спрямо пиратите курс и застана странично на двата кораба. Корпусът се наклони, когато Чубака ги изпрати да се плъзгат странично под пиратските кораби, и препречи видимостта на Хан. От горната страна той чу другото оръдие, когато Люк изпрати салют по коремите им и предизвикващите зъбна болка писъци от попаденията на лазерите върху щитовете, когато пиратите отвърнаха на огъня. Страничното движение насочи изстрелите от „Сокола“ право към втория пиратски кораб. Чубака направи свредел, при който звездите се размазаха пред погледа на Хан и „Сокола“ прелетя покрай фланга на

пирата и се озова над горната му повърхност. С последно пропадане уукито ги залепи за другия кораб и го прихвана здраво с куките за кацане.

Задната оръдейна кула на пиратите беше точно зад тях, на не повече от три метра от позицията на Хан. Равни шансове и за двамата, с изключение на това, че Хан бе готов за номера, а пиратският стрелец — не. Кулата тъкмо започна да се завърта, когато Хан я превърна в метални отломки.

— Браво, Чуи!

Чу се щракване, щом Чубака включи с комуникатора.

— Първи и последен шанс — извика Хан в микрофона. — Предайте се или умирайте.

Другият пиратски кораб с широк завой излезе от отбранителната си позиция, за да насочи всички флангови оръдия срещу този изключително нагъл стопаджия. Хан обърна оръдието си към тях. Същото направи и Люк.

Оръдейните кули на пиратите все още се подравняваха за залп, когато „Суонтек“, който идваше зад тях, разпиля кораба на прах.

Хан погледна към другия кораб. Ако беше имало съмнение дали „Суонтек“ не беше заедно с тези пирати, това твърде ясно отговори на въпроса. Но те все още можеха да са от конкурентна банда... и с един унищожен кораб и със „Сокола“, закачен за другия, те стигнаха до момента на истината.

— Неидентифициран товарен кораб „Суонтек“...

— Задръжте огъня, корелиански товарен кораб — прекъсна го глас. — Не унищожавайте, повтарям, не унищожавайте патрулния кораб, върху който сте се наместили. Искаме живи няколко от тях.

— Разбрано, „Суонтек“ — каза предпазливо Хан. — Говорещият не се представи, но гласът му звучеше зловещо военно.

Оцелелите пирати явно мислеха същото. Те задействаха субсветлинните двигатели в опит да се отърсят от „Сокола“ и се усети разтърсване.

В отговор блесна ярка червена експлозия някъде отзад...

— Така — военният глас се обади, когато пиратските опити за измъкване престанаха. — Корелиански кораб, отново моля, спрете огъня.

Този път поне каза *моля*.

— Няма проблем — увери го Хан. — Всъщност и ние искаме да си поговорим с тези образи.

— Чудесно — обади се гласът. — Чакайте там. Ние ще влезем при тях първи.

— Разбира се — каза Хан. — Заповядайте.

[1] Пряката реч на иши-тибите е дадена от автора в квадратни скоби — б.прев. ↑

[2] Адерианците нямат нос и уши, а имат отвор високо в черепа, през който минава въздухът и изпълнява ролята и на двете — от Wookieepedia — б.прев. ↑

[3] Най-малката от трите групи, член на Бунтовническия съюз в сектор Шелша — б.прев. ↑

[4] Използван е терминът **blockade runners** — специален клас леки кораби, предназначени да избягват блокади. Не ми е известно да има съответстващ български термин — б.прев. ↑

[5] Огромен дебелокож гущер от Татуин, който се ползва за езда — б.прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Имаше двама оцелели на пиратския кораб. И двамата бяха млади, и двамата бяха ужасени, и двамата имаха желание да сътрудничат.

За съжаление можеха да помогнат твърде малко.

— *Не знам* откъде се появи — нервно настояваше леко по-възрастният от двамата — Баджи. Той се опита да вдигне ръце, но движението му бе прекъснато от белезниците, които бяха прикрепени към пръстена за закрепване на товарите в трюма. — Един ден той просто се *появи* и каза на капитан Андел, че „Кървавите рани“ искат да ни обединят в една голяма банда.

— Какво отговори Андел? — попита Брайтуотър.

— Той каза на Колдра, че ще го обмислим — каза Баджи. — Но не мисля, че е смятал да го направи. Чух го да казва, че ще бъде гаден ден...

Той прекъсна изречението и пребледня:

— Чакайте... Вие... искам да кажа...?

— Не, ние не сме от „Кървавите рани“ — увери го Ларон. — Този Колдра остави ли на Андел някаква информация за контакт?

Баджи поклати глава:

— Не, нищо.

— Лъжете — рязко се намеси Брайтуотър. — Той не може да си е тръгнал, без да ви каже как да се свържете с него.

— Но той не... кълна се, не каза нищо — каза Баджи и цялото му тяло се разтресе. — Каза, че ще се върне след две седмици за отговора на капитан Андел.

— А това кога стана?

— Може би преди седмица — отговори Баджи. — Не, не — преди осем стандартни дни. Спомням си, защото...

— Значи казваш, че ако искаме да говорим с Колдра, трябва да стоим при вас *цяла седмица*? — прекъсна го Брайтуотър.

— Не знам кога точно ще се върне — каза Баджи с умолителен тон. — Не се опитвам да скрия нищо. Кълна се.

— Разбира се, че не — каза ЛаРон. Той улови погледа на Брайтуотър и кимна през рамо. Брайтуотър също кимна и двамата излязоха.

Маркрос и Грейв чакаха в каюткомпанията и си говореха тихо.

— Нещо ново? — попита ЛаРон, когато той с Брайтуотър се присъединиха към тях.

— Нищо полезно — отговори Маркрос. — „Кървавите рани“ наистина са опитвали да ги привлекат. Някакъв тип на име Колдра е идвал преди седмица да виси на главата на шефа им.

— Същото в общи линии получихме и ние — каза ЛаРон и се почувства леко разочарован. Те положиха всички тези усилия с надежда да проследят евентуална връзка на корелианеца до „Кървавите рани“, а всичко, което намериха, бе двама келеси, които мислеха че е купон да се включат в банда и да играят на пирати.

— А какво става с корелианеца и приятелите му? — попита Брайтуотър. — Изобщо научихме ли нещо за тях.

ЛаРон се наведе над интеркома.

— Куилър, нещо излезе ли за тях?

— Екипажи от двама души и ууки не открих — чу се гласът на Куилър. — Да опитам да търся за човек ууки? Може да са взели приятел със себе си.

— Задръж засега — отговори ЛаРон. Ровенето в имперските бази данни привличаше внимание и той не искаше да рискува с второ търсене толкова скоро. — Какво правят те в момента?

— Седят си кротко където им казахме — каза Куилър. — Суронианският кораб също не се опитва да избяга.

— Готини клиенти — коментира Брайтуотър.

— Те бяха такива и на Друност — напомни Грейв. — Искам само да разбера каква им е играта.

— Може да носят съобщение? — предположи Брайтуотър. — Ако този Колдра е останал с впечатление, че Андел ще го прецака, може да е решил да му покаже, че това е лоша идея.

— А може корелианецът да е Колдра? — изведнъж се обади Маркрос. — Той каза, че иска да говори с оцелелите.

— Да пробваме да разберем — каза ЛаРон. — Куилър, обади им се и ги покани на борда.

Хан си бе заврял ръцете до лактите във вътрешностите на хиперпространствения двигател, когато пристигна поканата.

— Оценявам предложението — каза той, когато Люк допря слушалката до ухото му. — Но в момента сме малко заети — претърпяхме малка повреда при последния удар.

— Съжалявам да го чуя — каза гласът в ухото му. — Трябва ли ви помощ?

Хан се намръщи. Ако сензорите на „Суонтек“ бяха подсилени също така както оръжията му, сигурно вече знаеха как изглежда хиперпространственият двигател. Не много добре даже и в най-добрите времена, а сегашното определено не бе от тях.

— Не, ще се справим — каза той. — Просто ще ни отнеме малко време.

— Разбрано — каза отсрещният глас. — Но доколкото схванах, имахте интерес да поговорите с пиратите. Имаме двама затворници, но също така и ограничено време, което можем да прекараме в тази система. Ако имате желание, трябва да дойдете веднага.

Хан погледна Люк. Той сви рамене, но кимна.

— Добре, идваме веднага — каза Хан. — Имате ли свързващ тунел, който да пасне на нашите люкове?

— Даже по-добре. Нашият долен люк има универсална яка — каза другият. — Ще дойдем и ще я прикрепим към горния ви люк.

Хан вече беше забелязал, че гласът, с който разговаряше, звучи като на военен. Сега, когато с Люк се качиха по стълбата в „Суонтек“, той установи, че двамата мъже, които ги посрещнаха, изглеждаха с всяка своя частица толкова военни, колкото и звучаха.

— Добре дошли на борда — каза единият от двамата, когато Люк приключи с изкачването и застана до Хан.

— Благодаря — каза Хан и се огледа. Намираха се в относително широк коридор с по шест врати от всяка страна и една на предната стена непосредствено зад двамата домакини. Сигурно каюти за екипажа и или мостикът, или каюткомпанията отпред. През рамо Хан забеляза, че коридорът леко се разширява около местата за спасителните капсули и после се стеснява пред вратите, водещи до трюмовете и машинното отделение.

— Хубав кораб.

— Благодаря — каза първият мъж. — Моето име е ЛаРон. Това е Грейв.

— Соло — представи се Хан с чувство на безпокойство. Имаше много начини, легитимни и не толкова, някой да може да провери самоличността му, ако излъжеше за нея, просто щеше да изглежда поподозрителен. Наред с това, освен историята с Джаба и няколко други дребни проблеми, той нямаше неприятности с никого в момента. Е, ако не се брой цялата работа със „Звездата на смъртта“, която никой не можеше да докаже. — Това е Люк.

ЛаРон кимна за поздрав.

— За кого летите?

— Ние сме независими. — Отговори Хан. — Вземаме стока откъдето можем.

— Има ли още някой на кораба ви?

— Първият ми помощник, Чубака.

— Това е уукито, което видяхте на Друност — добави Люк.

Хан метна на хлапето предупредителен поглед, но ЛаРон само се усмихна.

— Добре, вие ни помните — каза той. — Ние определено ви помним.

Той посочи към колана на Люк.

— Ти определено знаеш как да ползваш това нещо.

— Малко — каза Люк. — Все още се уча.

— Къде го намери?

— Сви го от един пич на име Тони — нетърпеливо каза Хан. — Какво ви бърка откъде го е взел? Казахте, че можем да говорим с арестантите ви.

— След малко — каза ЛаРон. — Първо искам да знам, какво правехте в този тапкаф в Консо сити.

Хан сви рамене.

— Влязохме да ударим по едно набързо.

— Кой беше четвъртият на масата?

— Приятел — отговори Люк.

— Местен — вметна Хан, преди Люк да може да добави нещо. — Да нямате проблеми с него?

— Възможно е — каза ЛаРон. — Нека да ви обясня. Вие бяхте на Друност по време на терористично нападение. Човекът, с когото

седяхте, присъстваше по време на друго нападение няколко дни по-рано от банда пикиращи спидери. А сега ние ви откриваме тук до Пурнам на мястото на *ново* нападение.

— Просто правехме услуга на приятел — каза Хан, усещайки как потта избива под яката му. Имаше няколко посоки, в които можеше да тръгне разговорът с ЛаРон, никоя от тях не беше добра. — Той ни каза, че негов приятел имал проблеми с пирати по пътя за Пурнам. В момента не бяхме заети и обещахме, че ще опитаме да помогнем да се отърве от тях.

— Благодарим за вашата помощ, между другото — добави Люк.

— Моля — каза ЛаРон. — Ние също не обичаме особено много пиратите. Можете ли да ни обясните защо този ваш приятел присъстваше и при двете нападения на Друност?

— От една страна, той живее там — каза Хан. — Освен това, трудното в наши дни е да можеш да *избягваш* такива проблеми. Местните нямат ресурси, за да преследват такива терористи, а Имперските сили сякаш са се отказали да се борят с тях окончателно.

— Значи казвате, че е било чисто съвпадение?

— Не съвсем — каза Люк.

Хан завъртя глава и със зор се спря да не изпусва. Какви ги *вършеше* хлапето...

— Люк...

— Обясни — каза ЛаРон, все още гледайки към Хан.

Люк метна леко виновен поглед към Хан. Обаче гласът му бе достатъчно твърд.

— Има някаква пиратска банда „Кървавите рани“, която действа в този сектор — каза той. Разбрахме, че се опитват да направят обединение с местните пирати и бандити.

— Имате ли сериозна информация освен слухове — попита ЛаРон.

— Пикиращата банда, която споменахте, е имала пагони с емблемата на „Кървавите рани“ — каза Люк. — Когато чухме за пиратите около Пурнам, решихме че можем да научим от тях какво представляват „Кървавите рани“.

— Защо ви е грижа какво прави някаква пиратска банда? — попита Грейв.

— Как мислите? — отговори Хан. — Така ще знаем как да ги избягваме.

— А не защото искате да се присъедините към тях? — обади се ЛаРон с внезапно втвърден тон.

— Не, ние искаме да ги избягваме — повтори Хан, като една ужасна мисъл премина през ума му. Досега той предполагаше, че ЛаРон беше свързан по някакъв начин с правозащитните сили на Пурнам, може би наемник на служба при местните. А ако беше от „Кървавите рани“? — Но вие, момчета, явно сте вътре в нещата — добави той, като направи небрежна стъпка назад към стълбите. — Както каза Люк, благодарим за помощта.

— Защо бързате? — попита ЛаРон. — Мислех, че искате да говорите с арестантите.

— Не, няма нужда — каза Хан и направи нова стъпка към отворения люк. Нито ЛаРон, нито Грейв изглеждаше да са въоръжени. Ако можеше да подсказе това на Люк, може би щяха да успеят да скочат през долния люк преди останалата част от екипажа на „Суонтек“ да може да се намеси. Само дето Люк май не разбра изобщо подсказката. Той стоеше на място с наклонена глава, сякаш слушаше гласове, които му говореха в главата.

— Мисля, че трябва да чуete какво имат да ви кажат — настоя ЛаРон, без той или Грейв да помръднат все още. Дали Хан беше единственият, който усещаше неприятност тук? Той направи още половин крачка...

Тогава внезапно ръката на Люк го сграбчи за лявата ръка.

— Всичко е наред, Хан — каза той и погледан към ЛаРон. — Те не са от „Кървавите рани“.

— Кой е казал, че са? — протестира Хан, като преглътна ново проклятие. Той извъртя лявата си ръка в широка дъга, предназначена да се отърси от Люк и да отвлече погледите на ЛаРон и Грейв в тази посока, като плъзна дясната по хълбока си...

— Не го прави — посъветва го глас зад него.

Хан замръзна с ръка на сантиметри от бластера и погледна внимателно през рамо.

Двама мъже стояха там, излети от същия военен калъп като ЛаРон и Грейв с бластери, насочени към него и Люк. А Хан дори не беше чул да се отваря врата. Тези момчета бяха много печени!

— Добре — каза той колкото можеше по-спокойно и се обърна към ЛаРон. — Сега какво?

— Зависи — каза ЛаРон, като пристъпи напред и освободи Хан от бластера му. След леко колебание взе и светлинния меч на Люк. — Да започнем с това, кои сте и какво представлявате вие и приятелите ви.

— Както казах, независими превозвачи — отвърна Хан.

— С две четирицевни бластерни оръдия? — попита многозначително ЛаРон. — Опитай отново.

— Трябват ни за защита.

— Сигурен съм, че ви трябват — каза ЛаРон. — Кажете, ако претърсим трюмовете ви точно сега, дали ще открием нещо, което не трябва да е там?

— Абсолютно нищо — увери го Хан. По случайност това даже беше вярно. — Ние не сме контрабандисти.

— Разбира се, че не — каза ЛаРон. Да се върнем на „Кървавите рани“. Наистина ли мислите, че се опитват да направят свое малко копие на Бунтовническия съюз тук, в сектор Шелша?

— Мисля, че е по-скоро някаква пирамида — каза Хан, като малка част от съзнанието му се чудеше, защо сравнението на ЛаРон го подразни толкова. Разбира се, това беше Бунтовническият съюз, щом го премислиш по-добре — голяма нелегална група от много по-малки нелегални групи. — Но да, мисля, че те опитват да правят нещо такова.

— Добре — каза ЛаРон. — Защото те правят *точно* това. Нашите арестанти казаха, че агент от „Кървавите рани“ е идвал при тях преди седмица и ги е притискал да се присъединят към тях. Той се очаква да се върне скоро за техния отговор.

Хан потрепна, щом осъзна идеята.

— И вие мислите, че някой от *нас* е този агент?

— Мина ни тази мисъл — каза ЛаРон. — По-скоро иронично, след като загрех, че се чудите същото за нас.

— Ние не сме от тях — каза Хан твърдо.

— Можете ли да го докажете?

— Помогнахме ви да унищожите тези пирати — напомни му Хан. — Не е нещо, което вербовчиците обикновено правят.

— А може групата от Пурнам да е отхвърлила вече поканата от „Кървавите рани“ — посочи му ЛаРон. — Нашите арестанти казаха, че

техният шеф е клонял в тази посока. В такъв случай може да сте изпратени да изнесете нагледен урок.

— А може той да не е отказал — каза Хан. — В този случай ние трябва само да чакаме тук, докато те изпратят някого за отговор.

— Какво, да чакаме цяла седмица? — ЛаРон поклати глава. — Не можем да си позволим да висим тук толкова дълго.

— Може да има друг начин — проговори Люк.

ЛаРон го погледна.

— Слушаме.

— Ако те са отказали на „Кървавите рани“, трябва да са го направили през холонет — каза Люк. — Ако са и ако можем да се доберем до логовете на местните станции, може да намерим контактите им.

Хан трепна. Логът на връзките беше безполезен сам по себе си — всичко, което показваше, беше кои планети са били повиквани в дадена времева рамка и даже свят, толкова малък колкото Пурнам, правеше огромен холонет трафик. Нямахше начин Люк дори да може да го прегледа, освен ако нямахше какво да добави към бъркотията.

— Да предположим, че можем да вземем лога — каза ЛаРон с нотка на нов интерес в гласа. Може би бе проследил същата логическа нишка като Хан. — Тогава какво?

— Тогава ние...

— Какъв е *вашият* интерес в цялата тази история? — Прекъсна го Хан. Той беше почти сигурен какво има предвид Люк и не искаше да го позволи. Не и преди да знае, на чия страна бяха ЛаРон и приятелите му.

— Същият както вашия — каза ЛаРон, подразнен от прекъсването. — С тази разлика, че вместо да се стремим да отбягваме „Кървавите рани“, ние искаме да ги премахнем.

Той бръкна в джоба си и извади легитимация, която изглеждаше истинска.

— Ние сме от охраната на Обединените превозвачи.

— О — промълви Хан космите на врата му настръхнаха. — Аха, значи при вас всичко е наред.

— Казах ти, че е — промърмори Люк.

Хан се намръщи. Е, да. Хлапето го каза. Вярно.

Проблемът беше, че хлапето грешеше.

— Сякаш бяхте започнали да казвате нещо — каза Грейв и очите му се вдигнаха към Люк.

— Всъщност не — каза Хан като хвърли предупредителен поглед към Люк. — Той понякога си отваря устата, преди да обмисли нещата.

— *Достатъчно!* — отсече ЛаРон.

Хан потрепери от внезапен изблик на ярост, ръката му машинално се спусна към празния кобур.

— Без повече игри — изсъска ЛаРон. — Тези пирати са заплаха за целия сектор. Ако имате информация за тях, споделете я. *Сега.*

Хан го погледна, почувствал горчивия вкус на далечен спомен. Той бе имал някога същата благородна страст, отдавна, преди фундаменталната злост на Империята накрая да се добере до него.

И това беше праведната страст, която никой пират или бандит не би могъл да имитира. Които и да бяха тези хора, те не бяха от „Кървавите рани“.

— Може ли да ползвам комуникатора ви за минута?

ЛаРон се взря в лицето му.

— Насам — каза той, като отстъпи встрани и показа към вратата зад себе си.

Зад вратата, както бе предположил, беше каюткомпанията.

— Можем да ви включим през интеркома — каза ЛаРон и посочи към компютърно бюро за развлечения. — Куилър?

— С кого искате да говорите — попита глас през говорителя.

— С нашия приятел в другия товарен кораб — каза Хан и седна пред компютъра. Една от клавиатурите светна и той набра кода на Кейсмънт.

— Кейсмънт, говори Соло.

— Най-последно — избоботи гласът на Кейсмънт. — Добре ли сте? Чубака каза, че отивате на борда на „Суонтек“...

— Добре сме — прекъсна го Хан. — Портър каза, че си имал схватка с „Кървавите рани“ на Ашкас-ков преди няколко месеца. Успя ли да прихванеш техния вектор, преди да избягат?

— Да — каза озадачено Кейсмънт. — Но няма причина да мислим, че са тръгнали конкретно нанякъде.

— Обзалагам се, че са се отправили към къщи — каза Хан. — Портър каза, че всички освен теб са били избити и те са мислели, че и ти си мъртъв. Нямали са причина да крият накъде тръгват.

— Предполагам — каза Кейсмънт. — И ти искаш да ти пратя вектора, така ли?

— Ако нямаш по-интересно занимание в момента — каза Хан, опитвайки се да не звучи саркастично. Тези бунтовни образи понякога бяха абсурдно тъпи.

— Сега — избоботи Кейсмънт. — Само да оставя шала, който плета.

Хан завъртя очи. Тъпи и нагли.

— Пращам — каза Кейсмънт.

— Приех ги — потвърди гласът на Куилър.

Хан погледна ЛаРон.

— А сега какво?

ЛаРон погледна Грейв.

— Кажу ми, че може да тръгва. С нашите благодарности.

— Нашите нови приятели казаха, че можеш да потегляш — предаде Хан. — Добър полет.

— На теб също — каза Кейсмънт. — И благодаря за помощта. На теб *и* на новите ти приятели.

Чу се леко щракване и контактът приключи.

— Той замина — рапортува Куилър.

— Това, което трябва да направим сега, е да проникнем в станцията на холонет и да видим какви съобщения са пращани към системите от този вектор — каза Хан. — Нали това имаше предвид, Люк?

— Да — потвърди Люк.

— Да се надяваме, че те ще одобрят нашите хора от Обединените превозвачи — добави Хан, като се втренчи в ЛаРон.

Лицето на ЛаРон даже не трепна.

— За щастие няма да се наложи да го проверяваме — каза той. — Така се случи, че вече имаме лог файловете на отдела на холонет в Консо сити от времето точно след атаката на пикиращите.

Той се усмихна леко.

— По тази причина *ние* бяхме на Друност. Решихме, че който и да е оцелял от бандата, ще се опита да се свърже с големия брат за помощ — той помахаша към единия от двамата, които се бяха появили отзад. — Маркрос?

— Ще наглася програмата — каза Маркрос и погледна странно към Хан, докато се провираше покрай него. Той излезе през една врата в предния край на каюткомпанията и Хан успя да зърне преддверие на кокпит, преди вратата да се затвори.

— Това е Брайтуотър, между другото — добави ЛаРон като махна към другия мъж.

— Приятно ми е — каза Хан. — Предполагам, че приключихме. Може ли да си получи бластера?

— За къде бързате? — попита Брайтуотър.

— Независими превозвачи, нали си спомняте? — каза Хан. — Имаме график за спазване.

— Какъв график? — възрази Брайтуотър. — Вие нямате товар.

— Освен това и хиперпространственият ви двигател е повреден — добави Грейв.

— Не е чак толкова повреден — каза Хан.

— Нека го кажем направо — каза ЛаРон. — В крайна сметка не сме сигурни дали искаме да ви изпуснем от поглед на този етап.

Космите по врата на Хан отново настръхнаха.

— Дадохме ви оня вектор — напомни той.

— Има много причини, поради които „Кървавите рани“ може да нямат нищо против да го имаме — възрази ЛаРон. — Може да води до вече изоставена база или до капан.

— Но не се безпокойте — увери го Грейв. — Мисля, че ще можем да ви настаним по стандартите на Обединените превозвачи.

— Страхотно — измърмори Хан. — Ние сме мъртви.

— Ако извикате уукито, ще тръгнем веднага — каза ЛаРон. — Трябва да дойде без оръжие, разбира се.

— А кораба ни? — попита Хан, като запази неутрално изражение. *Невъоръжено ууки* — това беше смислово противоречие. — Не можем просто да го зарежем тук.

— Куилър? — повика ЛаРон.

— Няма проблем — чу се гласът на пилота. — Можем да го прикачим с яката на люка и да го вземем.

— Шегувате се — каза намръщено Хан. — „Сокола“ е голям колкото вашия кораб.

— Ще стане — увери го Куилър. — Повярвай ми, имаме достатъчно мощност.

— Извикай уукито — каза ЛаРон. — После ще ви покажем квартирите ви.

Вратата на каютата се плъзна зад огромното ууки. ЛаРон провери два пъти ключалката и след това той, Брайтуотър и Грейв се върнаха в каюткомпанията. Маркрос и Куилър ги чакаха там. Маркрос още седеше пред компютъра.

— Всички ли се настаниха щастливо? — попита Куилър.

— Колкото може по-щастливо, което не е много — каза ЛаРон. — Мнения?

— Определено има нещо нередно при тях — каза Брайтуотър. — Само че още не знам какво.

— Колко сме сигурни, че *не са* от „Кървавите рани“? — попита Грейв. — Един умен диверсант би могъл да съчини подобна история за пред нас в движение. Даже би могъл да е навит да премахне тези местни пиратски кораби, за да ни заблуди.

— Може би, но това не обяснява тяхното поведение в Консо сити — отбеляза Куилър. — Според последните новини нападателите са избягали с петдесет хиляди кеш плюс няколко пътници.

— „Кървавите рани“ събират оцелелите от пикираща банда — промърмори Брайтуотър.

— Като правят обир за отвличане на вниманието — кимна Куилър. — А Соло и приятелите му определено работеха срещу тях.

— Ако са членове на конкурентна банда? — предположи Грейв.

— Може — каза ЛаРон. — Но те просто не ми приличат на пирати.

— Сигурен ли си, че този светлинен меч не ти е повлиял на преценката? — попита Грейв.

ЛаРон изсумтя.

— Не, особено щом единственият друг човек, когото съм виждал да носи такова оръжие, е лорд Вейдър.

— Интересно, че спомена Вейдър — замислено каза Маркрос. — Имаше наскоро слухове за някакъв специален имперски агент, наречен Ръката на императора, който се е появил на сцената. Рапортува директно на Палпатин, практически има по-висок ранг от всички останали в Империята...

— И носи светлинен меч — внезапно каза Брайтуотър. — Аха, чух същия слух.

— Слуховете не струват много — напомни ЛаРон.

— Но това е нещо, което би могло да се очаква от Палпатин — посочи Маркрос. — Виж как се опитва да измести редовната армия с ИБС и великите адмирали.

— Мислиш, че Люк може да е тази Ръка на Императора — попита Грейв със съмнение. — Не знам. Някак не изглежда от този тип.

— Може би *иска* да мислим така — каза Маркрос.

Чу се сигнал от компютъра и Маркрос се завъртя обратно.

— Намерих го — каза той, взирайки се в екрана. — Корелация между вектора на Соло и данните от холонет дава точно една система — Гепарин. Няколко фермерски селища, голям минен комплекс и нищо повече.

— Добро място за пиратско скривалище — коментира Брайтуотър. — Колко е далеч?

— На около 40 часа — каза Маркрос. Той погледна ЛаРон. — Вярвам, не искаш да покажеш на гостите ни нашите снежнобели брони?

— Не се безпокой — каза ЛаРон. — Докато са заключени в каютите си, можем да ходим както искаме.

— Като говорим за заключване, надявам се някой да се е сетил да заключи помещенията с въоръжението на тези три каюти — предупреди Куилър.

— Направих го — увери го Брайтуотър. — Има проста процедура за заключване и отключване в компютъра на каютите. Какво ще правим с двете хлапета в трюма?

— Службата за сигурност на Пурнам идва да ги прибере — каза Куилър. — Пратили са голяма совалка насам.

— Добре — каза ЛаРон. — Куилър, подготви курс към Гепарин. Тръгваме веднага след като вземат арестантите.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обучението на Мара включваше базови познания за управлението на космически кораби, но основно за военни съдове. За щастие Танис, изглежда, се оправяше с цивилни кораби, както и двамата мъже, които полковник Соморил изпрати с нея.

Мара се бе занимавала от време на време с хора от ИБС и като цяло ги смяташе за студени риби. Но даже и по този стандарт Брок и Гилинг бяха изключителни. Те бяха твърдо официални, движеха се заедно и страняха от нея и Танис колкото се може повече. Даже когато приемаха и изпълняваха заповеди, те не говореха повече от необходимото и често изпълняваха задачата в пълна тишина. Те не задаваха въпроси, не коментираха, не се отдаваха на празни приказки. Озел спокойно можеше да ѝ даде вместо тях два ремонтни дроида.

В резултат Мара се фокусира върху Танис, прекарваше колкото е възможно от свободното си време с него и се мъчеше да научи колкото може повече за това гнездо на отрепки, към което летяха.

„Кървавите рани“ явно бяха на Гепарин само от две години, след като са превзели големия минен комплекс по това време. Те разположили базата си в едната половина и оставили другата засега да добива нискокачествена руда като прикритие за останалите им дейности. Повечето от плячката им бе закарвана директно в базата, където биваше сортирана и преупакована в контейнери за руда и се изпращаше или направо на купувачите, или по различни складове като тези на Братя Биртрауб на Кровна.

— Обаче някои стоки отиват директно при Колдра — добави Танис, когато тя скицира на пода план на базата. — Този кораб трябваше да бъде от тях всъщност. Ако го закараме до Гепарин, ще си навлечем неприятности.

— Обвинявай Шако, че умря с тези данни, вместо да се предаде, както му казах — натърти Мара.

— Обвинявай когото си искаш, но ще имаме неприятности — предупреди Танис. — Надявам се, че твоите другарчета тук са добри

бойци. *И че* няма да започнат да гърмят, преди да се наложи.

— Капитан Озел не би ми дал някой, който не е от най-добрите — увери го Мара, като си пожела наистина да може да вярва в това. Доколкото познаваше ИБС, по-скоро Соморил бе отделил някои, които може да загуби.

— Колко души има обикновено в базата?

— Зависи дали има кораби там — отговори Танис. — Иначе има само трийсетина на пълно работно време, но ако има два-три кораба за разтоварване в момента, могат да са двойно повече.

— Имаш ли представа, колко кораби може да има в момента?

Танис поклати глава.

— С тези допълнителни банди, които Колдра и Комодора вкараха в гнездото, твоите предположения са толкова добри, колкото и моите.

Мара кимна. Явно трябваше да разберат по трудния начин.

— И така, какво стои зад всичко това в крайна сметка. Имам предвид, че Колдра е достатъчно умен да разбира, че като прави огромна пиратска банда, просто проси Шелконва и Имперския център да пристигнат.

— Колдра е по-скоро една голяма аларма — каза Танис презрително. — Е, добре, аларма с кредити.

— Някаква идея колко е изръсил по цялата операция?

— Не наистина — каза Танис. — Но се дават от един до пет милиона на всяка група, която се включи, плюс бонус, ако те имат много кораби или специални умения, или нещо друго.

А моф Гловсток бе щитнал от шест до осем милиона присвоени пари за предметите на изкуството, които Мара бе открила в сейфа му. В зависимост от това колко са минали през Колдра и „Кървавите рани“, те биха могли да търсят коалиция от повече от сто банди.

Всичките очевидно от този единствен сектор. Какво му беше специалното на този сектор?

— Аха, сигурна съм, че Комодора знае за всичко това — каза тя.

Танис изпръхтя:

— Въпросът е можеш ли да го накараш да ти каже?

Мара сви рамене:

— Ще разберем.

Гепарин беше студен, мрачен свят, обикалящ около червена звезда — една от тройна система, включваща още малка жълта звезда и друга, ярка синьо-бяла. Танис ги преведе акуратно между двете по-ярки звезди и стигнаха до планетата, където чакаше първото предизвикателство.

Тя бе напълно цивилна, което не бе изненадващо.

— Рендилийски товарен кораб, говори контрол полети на Гепарин — произнесе възпитан глас. — Моля, идентифицирайте себе си, както и транспортната си фирма.

— Ей, Капер, аз съм Танис. Комодора наоколо ли е?

Настъпи кратко мълчание.

— Какви ги вършиш тук, Танис? — попита Капер. Гласът му не звучеше толкова възпитано. — Къде е Шако?

— Още е с *Кавалкадата* — имат още работа по нея — каза Танис, като погледна с края на окото си към Мара. — Имаме нови потенциални съюзници на борда.

— *Потенциални* съюзници? — каза Капер заплашително. — Довел си ги тук и те са само *потенциални*?

— Активират лазерни оръдия — промърмори Брок от сензорната станция зад Мара.

— Къде? — прошепна му Мара.

— В средата на тези сондажи — каза той и посочи към сложната конфигурация на сградите и помощните съоръжения на главния дисплей.

— Ей, успокой топката, Капер — извика Танис. — Те искат да се присъединят, сериозно! Трябва само да уточнят детайлите.

— Добре — да действам — каза Капер. — Осма площадка. Не спускайте трапа, докато не дойде групата за посрещане.

Комуникаторът щракна и изключи.

— Какви видове кораби засичаш долу? — попита Мара.

— Освен пет малки вътрешносистемни транспортъори за руда виждам два истински транспортни кораба — рапортува Брок. — Сигурно и двата са пиратски.

— Пиратски са — потвърди стегнато Танис. Сега, когато не трябваше да играе роля, напрежението се бе върнало в гласа му. — При този размер бих казал — по петнайсет до дваисет души екипаж на всеки. Значи има около седемдесет пирати на земята.

— Мене повече ме притеснява тази група за посрещане — мрачно каза Гилинг.

— Да не сте очаквали отворени врати и ключ за квартирата на Комодора? — изръмжа Танис в отговор. — Те не ви се доверяват. Аз също не бих, ако бях там долу.

— Успокойте се всички — изкомандва Мара. — Ще излезем невъоръжени, нека да ги убедим, че сме безопасни.

— Какво имаш предвид под невъоръжени? — настоя Гилинг.

— Думата е пределно ясна — каза Мара. — Без оръжия, без оборудване, което някой би сметнал за оръжие, без опасни устройства, които могат да послужат за оръжия.

— Те така или иначе щяха да вземат всичко подобно от вас — коментира Танис.

— Именно — отговори Мара. — Освен всичко друго — успокойте се. Не сме тук, за да се бием. Тук сме, за да говорим учтиво с възможни съюзници, да вземем малко информация и да си тръгнем.

Тя погледна към Танис:

— Да си тръгнем в мир — добави Мара.

Осма площадка представляваше кръгла решетка, заобиколена от клаустрофобична бъркотия от сондажни кули, тесни пътеки и поддържащи трегери. Беше място, трудно за кацане и може би още по-трудно за излитане.

Танис за щастие се справи с предизвикателството и ги преведе през препятствията без проблеми. След като приземи кораба в центъра на решетката, Мара видя обещаната група за посрещане да се появява между сградите и ремонтните хангари. Бяха близо две дузини хора и извънземни, половината наблъскани в два ландспидера, а останалите пристъпваха внимателно на разстояние зад тях. Всички бяха въоръжени с пистолети на коланите, бластерни пушки или и двете.

— Освен тях със сигурност има и по-тежки неща, насочени към нас от минните шахти и крановете — предупреди Танис, като изключи системите. — Опитате ли нещо, ще бъдете размазани на място.

— Никой няма да опитва нищо — обеща Мара, взирайки се навън. Структурният хаос около тях плюс относително слабата светлина от червеното слънце на Гепарин създаваха лабиринт от малки сенки, които се простираха навсякъде около миньорската област до пиратската база на половината от комплекса.

— Веднага щом приключиш със спирането на системите спусни трапа — заповяда тя на Танис и тръгна към вратата на кокпита. — Брок, Гилинг, вървете с него.

— Ти къде отиваш? — подозрително попита Танис.

— Ще съм там преди да си отворил — каза му Мара и излезе.

Пиратите, разсъждаваше тя, щяха да гледат люковете и панелите за достъп за всякакви трикове, които посетителите им вероятно са планирали. За щастие Мара имаше друго на ум.

Тя стигна до машинното отделение и издърпа кожуха над термалния отдушник. Взе две черни ръкавици от бойния си костюм и навря двата края на лазерния меч в тях, като остави само няколко сантиметра по средата непокрит метал. В относителния мрак навън ръкавиците щяха да скрият добре оръжието от вражески очи. Тя плъзна оръжието през отвора навън и със Силата го премести по тясната тръба и го остави до изхода ѝ.

Останалите я чакаха до изхода, когато тя стигна до там.

— Нещо ново? — попита тя и бързо прибра косата си на конска опашка, за да не ѝ се навира в очите и я закрепил с шнола с формата на перка.

— Още не са ни гръмнали, ако това имаш предвид — каза Танис. — Може би наблюдават корпуса за някакви умнотии, които може да сме направили.

— Да заповядат — спокойно каза Мара. Трябваше да са наблюдавали много внимателно отдушника, където постави меча, а тя не вярваше да са били толкова старателни. Поне докато виждаха добре целия екипаж накуп.

Отвън се чу глух звук удар от приклад на бластер върху метал.

— Ние сме на ход — каза Танис, като пое дълбоко дъх и отключи вратата. Мара посочи на Брок и Гилинг да останат отзад и го последва.

Дузината души от ландспидерите вече чакаха, подредени в стандартен отбранителен полукръг на няколко крачки от трапа с извадени и заредени оръжия.

— Ей, Боблър — каза Танис и кимна към високия мъж в средата на полукръга, — пичове, нещо против да насочите тези неща другаде?

— Достатъчно — нареди Боблър, а очите му подскачаха от Мара на двамата от ИБС. — Танис, мини напред. Сам.

Танис мълчаливо се подчини. Пиратът от дясната страна на Боблър пристъпи напред с ръчен скенер и бързо го прокара по тялото на Танис.

— Изглежда чист — обяви той.

— Да, и изглежда може да те убие — каза Боблър и премести поглед към Мара. — Ще го проверим вътре. Ти, момиче, насам!

— Казвам се Селина — каза Мара, докато го приближаваше.

— Както и да е — каза Боблър, като я изгледа от горе до долу. — Какъв е твоят екстра бонус?

— Тя е част от банда... — започна Танис.

— Млъкни! — прекъсна го Боблър. — Винис, Ваграл — претърсете я.

Той се ухили грозно:

— Вижте дали няма нещо интересно в себе си.

Двама пирати прибраха бластерите в кобурите си и се запътиха напред.

— Почакай секунда — каза Танис и гласът му трепна тревожно. — Йорим току-що я сканира...

— Ако ти кажа още веднъж да мълчиш, ще е с бластера ми — изръмжа Боблър. — Тя специална ли е за тебе или има и друго?

Танис стисна устата си, но Мара видя, че гърлото му продължи да работи. Тя леко се обърна и прати предупредителен поглед на Брок и Гилинг, после пак погледна Боблър.

— Наистина не бива да се отнасяте така с гостите — коментира тя.

— О? — отговори той. — Как точно?

Двамата мъже достигнаха Мара и първият опита да я хване за горната част на ръката. Мара сви ръка в отговор, освободи я от частичната му хватка и даже го извади леко от баланс. Като псуваше под носа си, той се хвърли към нея и отново я хвана за ръката. Мара се отмести малко по-далеч от обсега му, после изведнъж се наведе, когато вторият също се опита да я хване. Двамата чифта ръце се стрелнаха безполезно над главата ѝ. Мара разпери ръце встрани и нанесе двоен удар в незащитените им стомаси, след което ловко изтегли бластерите им от кобурите.

Двамата се съвзеха от ударите и пробваха отново. Но отново закъсняха с част от секундата. Мара се изправи, замахна с бластерите и

ги фрасна здраво по ченетата. Докато те пристъпваха назад, тя вдигна оръжията и ги насочи и двете към Боблър.

Тя задържа тази поза за секунда, като със Силата проучваше замръзналата тишина наоколо. Преди някой от пиратите да се съвземе достатъчно, за да започне да мисли дали да се направи на герой, тя вдигна оръжията към небето.

— Искях да кажа, че вашите хора трябва да се обезоръжат, преди да започнат да претърсват някого — благо произнесе тя. После превъртя бластерите, за да ги хване за дулата, пристъпи напред и ги подаде на Боблър.

Той игнорира оръжията и я погледна лошо.

— Това би трябвало да ни впечатли ли?

— Надявам се — каза тя. — Шако каза, че плащате бонуси на хора със специални таланти.

Боблър изсумтя подигравателно. Въпреки това Мара успя да забележи нова нотка на респект в погледа му.

— Нищо специално не виждам — каза той с подигравателна усмивка, докато най-накрая взе бластерите от нея. — А ти все още не можеш да влезеш без претърсване.

Мълчаливо Мара вдигна ръце настрани. Боблър се поколеба, после погледна към човека със скенера и посочи към нея. Мара остана в същата поза, докато той бързо и малко предпазливо прокара скенера над тялото ѝ.

— Чиста е — каза човекът. — Да продължа ли с останалите?

Боблър изпрати преценяващ поглед към Брок и Гилинг.

— И вие ли ще правите проблеми? — предизвика ги той, махна на Винис и Ваграл и им подаде бластерите.

— Те не правят нищо без моя заповед — каза Мара, преди някой да отговори. — Ако искаш да ги претърсиш по стария начин — моля.

Тя почти очакваше Боблър да отстъпи. Вместо това той кимна и още четирима мъже излязоха пред редицата. Този път единият от двойката даде бластера си на другия. Тези с бластерите застанаха така, че да са въвн от обсег.

Претърсващите бяха бързи и старателни. Мара опита да прочете чувствата на двамата имперски служители, но даже и някой от тях да бе разгневен или сконфузен, тя не можа да усети.

— Танис, ти отиваш с Рер'чов — заповяда Боблър, когато те приключиха. — Йорим, вземи един взвод и претърси кораба, имам предвид изцяло, чак до нитовете. Вие — посочи Мара и имперските хора — идвате с мен.

Поведе ги към единия от двата ландспидера и ги настани на задната седалка, а той зае шофьорското място. Двама други пирати се качиха с тях като предупредително облегнаха дулата на бластерите си на възглавниците на седалките. Винис и Ваграл с бластери в ръце се покатериха от задната страна. Танис и още един пират се качиха в другия ландспидер и всички потеглиха.

Мара изчака да минат двайсетина метра и леко се завъртя назад да погледне „Харпърс Уей“.

— Надявам се те да знаят как правилно се претърсва кораб — коментира тя неадресирано към никого. Тя погледна пак напред и със Силата извади покрития с ръкавици меч от термалния отдушник.

— Не се притеснявай, няма да потрошат нищо — избоботи Боблър.

Не се чу реакция, когато мечът излезе на открито. Мара го спусна почти до повърхността и го придърпа до основата на близкия кран, колкото се може по на сянка.

— Освен ако не се *наложи* да се троши — добави Винис, забивайки бластера си в рамото ѝ, сякаш за да подчертае важността на казаното.

— Радвам се да го чуя — каза Мара.

Мечът беше почти до станцията на оператора на портала. Тя промени посоката и го закара до една от хоризонталните подпорни греди и изравни курса му с този на ландспидера.

Боблър ги закара покрай една от сградите за поддръжка между две сепараторни кули, после през един извит мост до другата половина на комплекса. През цялото време Мара придърпваше меча да ги следва. Когато излязоха от областта на високите структури и машинарии, тя премести оръжието в сянката на един обтегнат кабел. Когато кабелът зави в друга посока, тя го прехвърли през кратък празен участък до група от свързани дву и триетажни постройки, към които Боблър караше в момента. През много от прозорците се виждаше светлина. Мара избра тъмна секция на последния етаж на

една от по-високите сгради и пусна меча в прикритието на улука, опасващ покрива точно над прозорците.

Боблър паркира до една от вратите и ги поведе навътре до място, което сигурно някога е било помещение, където миньорите са се екипирани. То беше преправено на приемна в пиратски стил, пълна със скенери, ограничители на движението и още една дузина въоръжени пирати. Под техните внимателни погледи Мара и нейните придружители бяха преведени през всички скенери, подредени по степен на сканиране — от дрехите и кожата до почти молекулярно ниво. Пиратите отделиха специално внимание на шнолата ѝ, която пуснаха отделно през допълнителна поредица от скенери.

— Изглежда наред — каза Боблър, когато приключиха. — Селина, идваш с мен.

— А моите хора? — попита Мара.

— Те ще идат на друго място — каза Боблър, като ѝ подаде шнолата и я изчака да си я сложи отново. След това той подбра ескорт от четирима души и я поведе през бронирана врата към лабиринт от стаи, коридори и комуникационни тръби. Накрая, две сгради по-нататък, те стигнаха до голяма, гореща влажна стая. В средата ѝ имаше голям вдлъбнат в пода овален басейн, който, изглежда, произвеждаше голяма част от горещината и всичката влага. Четирима едри въоръжени мъже стояха около предния край на басейна. Лицата им бяха покрити с влага, докато гледаха Мара и ескорта ѝ.

В басейна имаше човек.

Един твърде дребен, тънък, гладко избръснат мъж — видя Мара, когато Боблър я заведе до басейна. Той носеше гладък бял екип за плуване, краката му леко се разтваряха, докато се носеше плавно върху слабо развълнуваната вода. Мека непрозрачна маска, също бяла, покриваше лицето му от челото до носа. До всяка стена на стаята, явно за да използват предимството на прикритието от парата, имаше още петима мъже, облечени в дебели бели халати с кърпи на главите си. Несъмнено допълнителни бодигардове.

— Ела насам — повика човекът в басейна, когато приближиха. — Това ли е нашата малка, дръзка крадла на кораби?

— Тя е, Комодоре — потвърди Боблър, като доведе Мара до ръба на басейна. — Нарече се Селина.

— Хубаво име — одобрително каза Комодора. — Имаш ли глас, Селина?

— Имам, Комодоре — отвърна Мара.

— Чудесно. Разкажи как изглеждаш.

С намръщено изражение Мара погледна към Боблър. Той кимна и показа с жест да действа.

— Средно висока съм... — започна тя.

— Колко точно си висока? — прекъсна я Комодора.

— Един и шейсет — отговори Мара. — Имам тънка талия, златисточервена коса и зелени очи.

— Каква ти е прическата?

— В момента е на конска опашка, стегната с шнола.

— Предпочитам косите на жените да са отпуснати — каза Комодора. — Както разказваш, сякаш си привлекателна. Вярно ли е?

Мара погледна Боблър, който леко вдигна рамене.

— Различни познати са го казвали понякога — отговори тя.

— Добре — каза Комодора. — Моля, не ме отхвърляй като ексцентричен или още по-лошо — луд. Това, което правя в момента, е да заглуша всичките си останали сетива, за да чуя по-добре гласа ти и да преценя честността ти. Това тревожи ли те?

— Ни най-малко — каза Мара не напълно откровено. Някои членове на императорския двор бяха експериментирали с подобни техники за потискане на сетивата за същата цел и малка част от тях ги бяха овладели изкусно. В зависимост от уменията на Комодора той можеше да е способен да надуши лъжите на трениран имперски агент. Или поне тези на обикновен имперски агент. Колкото до Мара, имаше номера с подобна изтънченост, които да използва срещу него. С помощта на Силата тя започна леко да раздвижва водата.

— Сега — за бизнеса — каза Комодора. — Разбрах, че обичаш да отвличаш кораби.

— *Не непременно* ние харесваме да го правим — отговори Мара. — Но да, това е нашата работа.

Комодора каза с втвърден тон:

— Разбрах, че харесвате да отвличате *моите* кораби.

— Поднасям извиненията си — каза Мара и започна да разплисква водата в друга посока. Водата се набръчка като лека решетка, когато новата вълна се кръстоса със старата.

— Позволете ми да напомня в своя защита, че това *не беше* все още ваш кораб, когато започнахме операцията. Разбира се, ако знаехме, че „Кървавите рани“ имат интерес, щяхме да се държим настрана.

— Какво планирахте да правите с товара?

— Да го продадем, разбира се — каза Мара, като оглеждаше всичко наоколо. Имаше доста покрити с жалузи вентилационни отвори, разпръснати из стаята, където стените и таванът се пресичаха. Със Силата тя отвори жалузите на два от отворите малко по-бързо, отколкото останалите. — Реално ние няма за какво да ползваме АТ-СТ.

— Кой е вашият купувач?

— Още не сме намерили — каза Мара. Лек ветрец премина по лицето ѝ и тя припряно притвори леко отдушниците. Идеята беше да създаде леко дразнение в сетивата на Комодора, но толкова слабо, че той да не се усети. — Но може би ще опитаме първо при хътияните.

— Много скъп товар — каза Комодора — И Шако ти позволи просто така да летиш с него?

Мара сви рамене.

— „Харпърс Уей“ беше в състояние да лети. „Кавалкадата“ не беше. Шако и аз обсъдихме положението и решихме, че вие ще предпочетете да получите товара и кораба вместо само товара.

— И Шако ти позволи просто така да летиш с него? — повтори Комодора.

Мара запази неутрално изражение. Или той бе почувствал нещо в гласа ѝ, или разсейването беше започнало да му действа и той искаше втори отговор.

— Той *прати* Танис с нас, за да е сигурен, че ще пазим поведение — напомни му тя.

— Сякаш Танис е в състояние да те спре — каза презрително Комодора.

— Хм... може би не — призна Мара. — И все пак ви го *докарахме* непокътнат.

— Мъдро — каза Комодора. — Шако каза ли ти, че товарът не е мой, а принадлежи на моя патрон?

— Да, говорихме по въпроса — потвърди Мара и почувства, как пулсът ѝ се ускори леко. *Патрон!* Ако можеше да го предизвика да каже името... — Ние решихме, че...

— Лъжеш!

Мара замръзна. Дали бе усетил внезапно повишеният интерес зад думите?

— Не лъжа — протестира тя, опитвайки да спечели време. Четиримата близки бодигардове можеше да ги поема най-напред и трябваше да успее да докопа поне един бластер при това.

— Лъжеш! — изстреля Комодора. — Шако никога не би споменал нашия патрон.

Мара усети как напрежението я напуска. Той не бе доловил нищо подозрително, просто използваше подозрението и логиката срещу нея.

— Не, направи го — настоя тя. — Каза, че някой си Колдра очаква стоките.

— *Колдра?* — рязко се изсмя Комодора, подозрението изчезна, даже от движението му тръгнаха малки вълнички по водата. — О, не, не. Колдра не е нашият патрон. Той просто работи за него.

— Ооо — каза Мара, като вложи малко огорчено разочарование в гласа си. Основно нейно правило беше, когато някой опонент намери причина да чувства превъзходство спрямо нея, даже и заради съвсем дребни причини, тя смяташе за мъдро да подхранва това погрешно схващане. — Е, добре де, Шако така го каза, че *звучеше* сякаш е някакъв патрон.

— Сигурен съм, че го е направил — каза Комодора и краткият изблик на хумор изчезна. — Разкажи как превзехте кораба.

— Не беше трудно — каза Мара. — Ние превъзхождахме екипажа.

— *Как* го превъзхождахте? — прекъсна я Комодора. — Кои помещения и станции превзехте първо? Кои от вас каква дейност вършехте? Искам подробности.

Дали на Брок и Гилинг поотделно им задаваха същите въпроси, за да може отговорите да бъдат сравнени? Сигурно. За щастие Мара бе предвидила това.

— Съжалявам — каза тя. — Тези подробности ни дават предимство в този бизнес. Ние не ги разкриваме на никого.

— Даже и ако заповядам да ви убият за това?

— Ако заповядате да ни убият, ще умрем — възрази Мара. — Но това ще унищожи всеки шанс нашите организации да работят заедно, което значи, че ще продължите да губите вашите кораби мишени, вместо да можете да ги пленявате здрави.

Тя погледна към четиримата потни мъже в далечния край на басейна.

— А и опитът да ни убиете ще ви струва още от вашите хора, които мисля, че не искате да губите — добави тя.

— Това заплаха ли е?

Мара поклати глава.

— Просто факт.

— Разбира се — мрачно каза Комодора. — Факти. Акуратно пакетирана истина. Може би трябва да пратя *твое* акуратно пакетирано тяло на моя патрон. Ти открадна негова стока в крайна сметка.

Той повиши глас:

— Какво мислиш, Колдра? Дали ще му хареса да си поиграе с прекалено млада похитителка на кораби?

— Сигурен съм, че ще бъде очарован — чу се познат глас от дясната страна на стаята.

Мара завъртя глава. Петимата мъже с халати бяха махнали хавлиите, които криеха лицата им. В средата беше Колдра, а от двете му страни стояха двама едри мъже, които тя не бе виждала. Вдясно, най-далеч от Колдра, беше Танис, който гледаше към нея с напрегнато и зачервено от горещината лице.

— Кой сте вие? — попита Мара.

— Ами това е Колдра — каза Комодора и Колдра заедно с двама от мъжете дойде по-близо до басейна. — Човекът, на когото принадлежи откраднатата от теб стока... и човекът, който дойде да ни предупреди за Селина, похитителката на кораби.

Той направи драматична пауза и по лицето му Мара позна, че той внезапно се заслуша много съсредоточено.

— Или трябва да кажа: Селина — *имперският агент*?

Тихо, без видима заповед четиримата в предния край на басейна извадиха бластерите си. С максимално усилие Мара запази безизразно изражение и погледна измъчената физиономия на Танис. Значи всичките й усилия, да не говорим за заплахите и подкупите, бяха отишли напразно. Танис я бе предал.

— Ох, сега пък съм имперски агент ли? — злъчно каза тя с нотка на презрение в гласа си. Нямаше никакъв смисъл да ги улеснява. — Колко удобно. За някого.

— За какво става дума? — попита Комодора.

— Говоря за това колко удобно е, че в града има непознат, когото твоят приятел може да посочи.

Тя погледна Колдра, който спря на няколко метра от нея.

— Нека да позная. Нещата не вървят много добре в крайна сметка?

Лицето на Колдра се смръщи.

— Добър опит, агентке, но само си губиш времето — изръмжа той. — Комодора знае кой съм аз.

— Не съм казала, че не знае — възрази Мара, заинтригувана от настойчивостта на отговора му. Значеше ли това, че нещата наистина *не вървяха добре* между него и патрона му? — Само отбелязах, че прехвърлянето на вината е потвърден от времето начин за заобикаляне на проблемите.

Тя се надяваше да го накара да продължи да се пали и евентуално да изтърве нещо полезно. Обаче моментът беше отминал и той си бе възвърнал баланса.

— Звучи, сякаш *ти* се мъчиш да направиш това в момента — възрази спокойно той.

— Просто се опитвам да предпазя Комодора да не направи грешка, която ще му струва потенциални съюзници и може на *мен* да ми струва живота — каза Мара. — Така че да спрем с номерата и празните приказки, а да решим как мога да докажа коя съм.

— Можеш да ни разкажеш как точно успя да завладееш „Харпърс Уей“, както попита Комодора — каза Колдра. — Или можеш да ме заведеш до съмнителната ти база, за да говоря със съмнителния ти началник.

— Не преди да имаме сделка — твърдо отговори Мара, като част от нея се чудеше, защо още играе тази игра. Предателството на Танис правеше нещата по-скоро нелепи.

И изведнъж ѝ просветна. Колдра и Комодора се отнасяха към нея като към имперски агент. Обаче Танис знаеше, че нейната истинска титла бе „Ръката на императора“.

Тя погледна отново към Танис и този път осъзна, че напрежението по лицето му беше не заради предателство, а защото знаеше, че неговата глава ще бъде на дръвника заедно с нейната. И тогава тя намери изход от ситуацията.

— Вижте, можете просто да попитате Танис — предложи тя и го посочи. — Той беше там, той видя как отбраната на „Харпърс Уей“ беше разбита преди да започне тяхното нападение. Попитайте *него* как един имперски агент може да е разбрал, че се каните да ударите точно този товарен кораб.

Тя погледна отново към Колдра.

— Освен ако не подозирате, че тази информация е изтекла от Шако или от някой от неговите хора.

Колдра се вторачи в нея. Но очевидно нямаше отговор.

— Танис? — извика Комодора.

Танис хвърли прикрит поглед към Мара и тя нямаше нужда от Силата, за да разбере, че той изпитваше тиха паника от мисълта, че трябва да се опитва да лъже Комодора, и то в неговата зала за разпознаване на истината. Но нямаше за какво да се безпокои. Мара си бе възвърнала баланса, а заедно с него и контрола върху ситуацията. Със Силата тя леко чукна бластера на един от бодигардовете и го изби от ръката му.

Той се опита да го задържи. Наистина опита. Но жегата в залата бе изпотила ръцете му и нямаше нещо, което да го предупреди да бъде в готовност, затова не му достигна времето. Бластерът се изплъзна от отчаяните му опити да го хване и той отскочи от покрития с плочки под с трясък, който отекна с многократно ехо и звучно плъсна в басейна.

Мара донякъде очакваше Комодора да реагира с рев от изненада или гняв. Но той не издаде и звук, докато се поклащаше върху новосъздадената вълна и ехото от шума заглъхваше. Мара си помисли, че липсата на реакция беше по-обезпокояваща от всякакъв изблик на емоции.

Разбира се, виновникът също мислеше така. Той замръзна, лицето му пребледня под лъщящия слой пот. Комодора остави тишината да тегне още пет-шест секунди, после пое внимателно дъх.

— Можеш да си вземеш оръжието, Нирш — каза той с почти спокоен глас.

Лицето на Нирш стана още по-бледо.

— Да, сър — отвърна, падна на колене и потопаи ръката си до рамото в басейна. След кратко драскане по дъното той измъкна капещия бластер.

— И се пригответи да докладваш — каза Комодора. — Танис?

— Да, сър — отговори Танис. Изражението му не се бе променило, но Мара долови облекчението в погледа му. — О, да, сър! Не знам как точно го направиха, сър. Но тя е права. Те направиха наистина добра битка. Вече бяха унищожили комуникационната антена, когато изведнъж решиха да спрат.

— Или може би са решили да ви оставят живи, за да открият къде е тази база — мрачно предположи Колдра.

— Защо, братко? — противопостави се Мара. — Всеки имперски агент, който си заслужава титлата, би могъл да извлече данните от навигационния компютър на потрошен кораб.

Тя повдигна вежди:

— *Освен това* имперски агент не би дошъл тук сам. Той би докарал щурмовашки легион и сериозна въздушна поддръжка.

— Може те да са се изгубили по пътя — отговори Колдра.

— Колко некадърно — саркастично каза Мара. — Когато се доберат до тук, уведомете ме.

Тя се обърна отново към Комодора.

— И така, имате ли интерес да работите с нас, Комодоре, или не?

За момент той не отговори. После внимателно заплува към ръба на басейна, постави ръка отгоре му и остави краката си да потънат.

— Заинтригува ме, Селина, похитителко на кораби — каза той. — Ще говорим отново след вечеря.

Той махна маската си и се втренчи в нея.

— Твоето описание е напълно вярно — каза той като я огледа отгоре до долу. — При това си привлекателна.

— Благодаря, Комодоре — каза Мара, като устата ѝ леко пресъхна. Сега, когато го погледна в очите разбра, че първоначалната ѝ преценка за басейна не е била напълно вярна. Комодора май не беше ексцентричен. Той бе напълно луд.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Според пътната карта, която Лея бе взела, Макрин Сити бе отбелязан като втори град на кулите. Това беше очевиден намек за едно от бившите имена на Имперския център от дните, когато беше известен като Корускант, преди Републиката постепенно да застрои планетата до такава степен, че старите кули да бъдат или закрити от новите постройки, или направо разрушени. Лея бе виждала снимки как изглеждаше Имперският център тогава и Макрин Сити наистина приличаше на по-бедна версия на древното величие.

— Ти ще харесаш моя дом, мисля аз — коментира Чивкайри, когато пилотът му насочи кораба за кацане на главния космодрум на града.

— Той е голям и добре обзаведен. Разбира се — добави с внезапна неувереност, — не е мебелиран според човешките представи.

— Това е добре — каза Лея. — Всъщност не мисля, че отсядането в твоя дом е най-добрата идея.

— [Съгласен съм с принцеса Лея] — каза Слани. — [Ако губернатор Чорд планира предателство, не искаме да знае къде точно да ни намери.].

— Той не планира предателство — настоя Чивкайри. — Доверявам му живота си.

— Може би ние все още не сме готови да му доверим *нашите* — каза Воколи. — Това в крайна сметка е част от нещата, които искаме да организираме.

— Страховете ви са неуместни — възрази Чивкайри. — Но ако принцеса Лея настоява, ще я настаним другаде.

— Благодаря — каза Лея с облекчение. — Предлагам някой тих хотел, пригоден за различни видове където човек, мунгра и иши-тиб няма да се набиват на очи.

Тя натисна клавиш на таблета си и предложи:

— Например този?

Чивкайри се отдръпна в очевиден ужас.

— Това място е неподходящо даже за адерианци от пета каста — протестира той. — Ако настоявате за хотел, позволете да избира някой, който подобава за гости от първа и втора каста, както самата вие.

— [Вярвам, че принцеса Лея целенасочено предпочита по-ниската каста на обиталището] — предположи Слани.

— Директор Слани е прав — потвърди Лея, надявайки се всички тия шокове да не дойдат прекалено бързо, за да може Чивкайри да ги понесе. — Знаейки, че нашият домакин е адерианец от втора каста, като вас, един разследващ е естествено да започне от по-изисканите места за настаняване.

— Където ние бихме предпочели да не бъдем — намеси се Воколи.

Чивкайри въздъхна:

— Макар да ме боли да го направя, в този случай аз трябва да се съглася с желанията на моите гости — каза той. — Много добре. Ще инструктирам прислужниците ми да вземат мерки.

— Не е необходимо — каза Лея, опитвайки да бъде търпелива. Коя ли част от „секретност“ Чивкайри не разбра? — Ще хванем транспорт от космодрума и ще отидем там.

— Но...

— Ще бъде чест за нас да позволите това — каза Лея.

Чивкайри изглеждаше сякаш е изял развален груфъл^[1], но кимна неохотно.

— Много добре — каза той отново. — Тогава и аз ще наема стая там заедно с вас. Това би било нарушение на честта за мен, да живея по-комфортно, отколкото гостите от по-висша каста.

Той кимна към Слани:

— Или даже от някой една каста по-ниско.

— Ние ценим вашата готовност да ни служите по този начин — каза Лея. — Веднага, щом се настаним, може да повикате главен администратор Дизра и да уговорите среща.

Хотелът, който Лея бе избрала, не бе толкова лош, колкото, изглежда, Чивкайри бе очаквал. Състоеше се от три високи сгради, разположени около двор, който, макар и малък, побираше две изящни градини със скулптури. Стаите от своя страна бяха големи и комфортно мебелирани.

Разбира се, не се предлагаше здравно обслужване в стаите, нито пълноценни хранителни услуги, нито даже персонален дроид като прислуга за всеки от тях — недостатъци, които Чивкайри отбеляза с явно неодобрение. Обаче Лея и останалите го увериха, че ще се справят и така.

Когато приключиха с разопаковането на багажа, те се събраха в стаята на Лея и Чивкайри се обади по комуникатора си.

Разговорът беше къс и кодиран, без имена.

— Той иска да се срещнем след час в северния край на пазара за цветя — каза Чивкайри, след като затвори комуникатора. — Аеротакси ще ни закара от тук до там за пет минути.

— А ако отидем пеша? — попита Лея.

Лицето на Чивкайри се изкриви с допълнително неодобрение. Но явно бе научил, че няма смисъл да оспорва въпроса за подходящите за кастовия статус неща с неговата създаваща проблеми гостенка човек.

— Четиридесет минути. Може би по-малко.

— [Той сам ли ще дойде?] — попита Слани.

— Разбира се — увери го Чивкайри.

— Тогава да тръгваме — каза Лея, като опита да потисне чувството за предстояща опасност, което тегнеше в мислите ѝ. В крайна сметка даже и губернатор Чорд да играеше игри, нямаше причина за него или за Дизра да променят модела на този конкретен контакт. — Искам да имам няколко минути, за да огледам района преди Дизра да пристигне.

Целият ден беше скапан и Дизра се мръщеше на себе си, когато плати на аеротаксито и тръгна по препълнените улици в търговската част на Макрин Сити. Гаден ден, пълен с разочарования и неуспехи и с още една от тези безкрайни срещи с Чивкайри и неговия изкилиферчен адериански етикет нещата едва ли щяха да тръгнат скоро на добре. Колкото по-скоро всичко това свършеше, толкова по-добре.

Изведнъж всичко беше тръгнало накриво. Ровичканията на Колдра в имперските бази данни не дадоха нищо за този предполагаем имперски агент и неговите взводове от щурмоваци, които бяха ударили Друност, Ранклин бе изчезнал безследно, а сега товарният кораб, на който Колдра разчиташе да запълни липсата на бластерни пушки, също бе изчезнал заедно с един от корабите на „Кървавите рани“.

Нещо се случваше тук, нещо лошо! Трябваше да го овладеят, и то колкото може по-бързо.

Потънал в мисли, той даже не забеляза Чивкайри, когато се изпречи на пътя му.

— Администратор, приятел, търсач — Чивкайри както винаги го поздрави с истинската му титла. — За нас е чест вашето посещение. От тук, моля.

Дизра сбърчи вежди, когато Чивкайри зави наляво. *Ние?* Нима този идиот беше взел някои от своите подчинени бунтовници или по-лошо — няколко от слугите си? За да бъде денят цялостна и тотална катастрофа, трябваше срещата му да стане публично известна и някой скитащ имперски шпионин да научи за нея.

Те заобиколиха куп от миниатюрни дървета мии и доближиха една от масите за преговори, разпръснати стратегически из пазара за цветя. Зад нея с тревожно и напрегнато изражение седяха един гривест мунгра, един типично грозен иши-тиб и...

И принцеса Лея Органа от загиналия и непрежалим свят на Олдерон.

Дизра усети, как дъхът му спира. Една от най-търсените бунтовнички в Галактиката седеше на няколко метра от него!

В неговия собствен град!

Заради инерцията краката му продължиха да се движат. Заради годините политически маневри лицето му остана безизразно, криещо мислите зад него. Когато седна на единия от двата свободни стола до масата, умът му вече беше под контрол.

— Поздрави на всички — каза той, когато Чивкайри седна до него. — Приятелят ми не спомена, че ще доведе гости.

— Това са Арек, Беш и Креш — каза Чивкайри, като посочи Органа, мунграта и иши-тиба подред.

Първите три букви от азбуката.^[2] Колко оригинално.

— За мен е чест — каза Дизра, като не забрави да придаде малко предпазливост към усмивката си, както подобава на човек, за който се предполага, че прави конспирация за извършване на сериозна държавна измяна. — Колеги на моя приятел — търсач, предполагам?

— Това е, което ни води тук и искаме да разберем — равно каза Органа. Нейното лице, тренирано в същата школа, както Дизра, не разкриваше скритите мисли.

Дизра се огледа. Никой не им обръщаше специално внимание, а и масите в магазина бяха оборудвани със звукозаглушителни полета, за да позволят тайни пазарлъци с клиентите.

— Сигурен съм, че имате въпроси — каза той. — Моля, задайте ги.

— Засега ще прескочим въпроса дали губернатор Чорд е сериозен в намеренията си — каза Органа. Тя замълча за момент и Дизра забеляза с прикрито забавление, че тя го наблюдава внимателно за реакция на въпроса, който току-що заяви, че няма да зададе. — Така, да минем към основното — продължи тя. — Как може дори един областен управител да събере необходимите ресурси, за да се противопостави на Империята?

— Без помощ от съюзници очевидно не може — каза Дизра. — Вие и вашите приятели бихте могли да бъдете тези съюзници, ако желаете. Ако не — има и други.

— Кои други?

Дизра поклати глава:

— Както вас и те предпочитат анонимността.

— Ще се примиря и с няколко сухи числа за тяхната сила.

Дизра сви устни, преструвайки се, че обмисля въпроса. Статистиките за „Кървавите рани“ и техните пиратски съюзници бяха в джоба му в скрити файлове в таблета му. Но ако просто ѝ ги дадеше, тя и приятелите ѝ можеше да напуснат планетата за час.

— Да, мога да направя това — каза той накрая. — Но ще ми трябват няколко часа в офиса, за да ги събера.

Той погледна към Чивкайри:

— Предполагам, че сте отседнали в дома на моя приятел.

— Не, подходихме по друг начин — каза Органа.

— Мъдра идея — каза Дизра. — Как мога да се свържа с вас?

— Ще ви се обадим утре сутринта — каза Органа и се изправи.

Дизра я погледна въпросително:

— Нямате ли повече въпроси?

— Да видим първо какво имате като съюзници — каза тя и останалите също се изправиха на крака. — Тогавата може би ще имаме повече въпроси.

Тя кимна и четиримата се отдалечиха.

Дизра погледна през рамо към тях и се намръщи, докато ги гледаше как заобиколиха мии дърветата и се изгубиха в тълпата. Това беше кратка среща. Твърде кратка. Той имаше сума въпроси, които искаше да зададе, свързани с лидерите на бунтовниците, както и дали Органа може да доведе някои от тях. Вместо това тя прекъсна разговора практически преди да е започнал. Дали някак не бе надушила неговата игра? Или пък вече го бе изпреварила? Може би всичко, което той и Колдра предполагаха, че е работа на някой имперски агент, беше всъщност някаква шантава бунтовническа операция?

Ако беше така, самата Органа щеше да пострада сериозно от нея. Той извади комуникатора си и набра Управлението на полетите на космодрума.

— Говори главен администратор Дизра — каза той на дежурния. — Искам незабавно да спрете всички полети, които имат екипаж или пасажери хора.

— Извинете, сър? — попита втрещено дежурният.

— Чухте ме — студено каза Дизра, изправи се и тръгна към станцията на аеротакситата. — От този момент следим за бегълци. Предайте заповедта по мрежата до всички космодруми и планетарни транспортни системи.

— Но, сър, ние не можем просто...

— Можете и ще го направите! — прекъсна го Дизра. — Ще ви пратя описанието и биометричните данни на беглеца до час. След това ще можете да пуснете всички други. Но засега никой човек да не напуска планетата! Разбрахте ли?

В гласа на дежурния почти можеше да се чуе гримасата му:

— Да, сър.

Дизра прекъсна връзката и повика такси. Нужни му бяха двадесет минути, за да се върне до офиса си и може би още десет, за да приготви снимка и биометрични данни за Органа. Тридесет минути и тя щеше да е в капан.

И тогава той щеше да може да направи обаждането по холонет, за което чакаше толкова дълго. Обаждането, което щеше да го издигне до имперската власт.

— Простете нахалството ми, но това е изключително неучтиво — Чивкайри изръмжа на Лея, докато вървяха през завоите между кабините на пазара и сергиите за растенията. — Той бе гост на моята маса.

— А аз имах въпроси, които исках да задам — добави Воколи с по-скоро озадачен, отколкото сърдит тон.

Лея ги игнорира и двамата, вниманието ѝ бе съсредоточено върху хората наоколо. Инстинктите, които бе изградила през годините на таен бунт, ѝ крещяха, че трябва да се маха *веднага*.

— Може би, ако му се обадя и му се извиня...

— Няма да му се обаждате — прекъсна го Лея. — Няма да му се обаждате никога повече!

— [Какво беше това?] — попита Слани, удължените краища на клюна му показваха нервността му. — [Какво се обърка?]

— Не знам точно — отвърна Лея. — Но имаше нещо ужасно сбъркано около него.

— Вие си въобразявате — настоя Чивкайри като тонът му започна да става все по твърд. — Той никога не ми е давал повод за съмнение.

— Защото никога аз не съм била там по-рано — каза Лея и с това, смътното ѝ усещане за опасност внезапно се избистри. До сега Империята бе пазила относително мълчание около нейната роля в Бунта, може би заради опасението, че тя може да стане обединител на недоволните граждани. Но Дизра определено я разпозна и чувството, което бе усетила у него, не беше от уважение или страхопочитание. Той планираше да я предаде.

А ако той *не* бе симпатизант на бунтовниците, а се преструваше че е, то губернатор Чорд сигурно също не беше.

Тя бе познала още от първия път. Цялото това предложение за независимост не бе нищо друго освен капан.

— Трябва да изчезваме от тук — каза тя на Чивкайри. — От планетата, от сектора, колкото може по-бързо.

— Вие преигравате, принцесо — каза Чивкайри с недоумение. — Признавам, че маниерите на администратор Дизра отнемат малко време, за да им се свикне...

— Напускаме — прекъсна го Лея. — Ако сте у мен, ще дойдете с нас.

— Не бъдете смешна — каза намусено адерианецът, видимо забравил за момент, че Лея бе от по-висша каста. — Тук е моят дом.

— Както желаете — каза Лея, докато се оглеждаше за станция на аеротаксита. — Моля, обадете се на пилота си незабавно да пригответи кораба за нас.

Без да каже дума, Чивкайри извади комуникатора си и набра номер. Когато му отговориха, той заговори на адериански. Лея се намръщи. Даже и с нейните ограничени познания по адерианска култура тя знаеше, че воденето на разговор на език, който техният гост от по-висока каста не разбира, е грубо погазване на етикета. Очевидно оценката на Чивкайри на нейния статут се бе сринала с поне две нива в последните няколко минути. Което означаваше, че той няма повече да слуша това, което тя казва. Въпреки нейните съвети, той щеше да продължи с неговия план да извади своята група от Бунтовническия съюз. А ако той напуснеше, останалите щяха да го последват, може би докато тяхната крехка коалиция престане да съществува.

Чивкайри приключи разговора и върна комуникатора на колана си.

— [Колко скоро можем да отпътуваме?] — попита Слани.

— Няма да можете — отговори Чивкайри с мрачен глас. — За хората е забранено да напускат Шелконва.

Воколи спря рязко:

— Какво казахте?

— Излиза, че принцеса Лея беше права — каза Чивкайри и наведе глава в знак на унижение и разкаяние. — Администратор Дизра ни предаде.

— Може би не всички нас — каза Лея опитвайки се да мисли. Тя беше без съмнение основната цел на Дизра, но едва ли щеше да отнеме много време, преди той да затвори космодрума за мунгрите и иши-тиб. Все още може би имаше малък прозорец за спасение за тях.

— Казахте, че забраната му се отнася само за хора — продължи тя. — Ако тримата стигнете до кораба достатъчно бързо, може би ще успеете да се измъкнете, преди да е стегнал примката.

— Да, вие трябва да го направите — каза Чивкайри преди останалите да успеят да отговорят и отново взе комуникатора си. — Ще кажа на пилота си...

— Не — решително каза Воколи. — Няма да изоставим другар в опасност.

— Даже ако вашето присъствие увеличава тази опасност? — възрази Лея. — Не забравяйте — Дизра ни видя и тримата. Ще е по-лесно да се скрие един човек, отколкото човек, мунгра и иши-тиб заедно.

— [За съжаление, в това има смисъл] — каза неохотно Слани.

— Вие също трябва да тръгнете — каза Лея обръщайки се към Чивкайри. — Но не със собствения си кораб. Сигурно Дизра има хора, които да го наблюдават. Хванете следващия транспорт и бягайте.

Те бяха достигнали до станцията на аеротакситата и Лея видя как една от ярко оцветените коли кацна до тях.

— Другите ще тръгват — твърдо каза Чивкайри. — Но аз оставам! Вие сте мой гост и това е моят дом!

— Чивкайри...

— Вие сте мой гост и това е моят дом! — повтори адерианецът с тон, който не даваше възможност за спор. Той погледна Воколи и Слани — Вие тръгвайте веднага. Служете на Съюза и на каузата на Свободата. И живеете със знанието, че вие и вашите организации бяха прави.

— Ще си тръгнем заради нашите хора — каза бавно Воколи. — И ще се молим вашата грешка да не ви струва живота. — Той вдигна ръка и докосна пръстите на Чивкайри. — Дано Фортуна да ви се усмихне.

Слани се поклони мълчаливо. Секунди по-късно те вече бяха в небето, летейки към космодрума.

— И на вас също — промърмори Чивкайри, докато той и Лея гледаха как таксито изчезва над кулите на града.

— Елате — каза той, като докосна рамото на Лея. — Ще се върнем до хотела, за да си вземете нещата.

Той ѝ се усмихна леко засрамено:

— А сега един адерианец ще ви покаже истинското значение на секретност.

Палатът приличаше на разбунен кошер, когато Дизра пристигна. Той си проби път през тълпи объркани служители без да обръща внимание на въпросите и настояванията, които го обсипваха от всички

страни, съсредоточен върху желанието да стигне по най-бърз начин до офиса си.

За съжаление там го чакаше единствената персона в Макрин Сити, която той не можеше да игнорира.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита губернатор Чорд. Изражението зад рошавата му брада представляваше смес от опасения и гняв. — Казаха ми, че си затворил целия *космодрум*?

— Само за хора — каза Дизра и го заобиколи. — Имам важна причина.

Губернаторът видимо нямаше настроение да бъде игнориран. Той вдигна масивната си ръка и хвана Дизра за яката.

— Обясни ми тази важна причина!

Дизра стисна зъби и превъртя набързо списъка от възможни лъжи.

— Получих сигнал, че някой се опитва да обере трезора на Нигтоук — каза той. — Имам само описание на една жена от бандата...

— *Нигтоук*? — прекъсна го Чорд и брадата му настръхна.

— ...и очевидното заключение е, че те търсят предметите на изкуството, които складирахте там — продължи нетърпеливо Дизра. — Искам да дам описанието на жената на властите на космодрума, за да можем да съсредоточим търсенето върху нея и да го отворим отново за останалите отпътуващи.

— Разбира се — промърмори Чорд и пусна яката на Дизра. — Заповядай също да подсилят охраната на Нигтоук.

— Планирал съм го — каза Дизра, оправи сакото си и достигна до бюрото и седна. — Но съм сигурен, че имате и други въпроси, за които да се погрижите?

За момент Чорд не помръдна. Дизра извади таблета си и започна да рови из файловете, като се чудеше дали губернаторът няма да остане и да гледа цялата операция. Когато думите на администратора най-после проникнаха в съзнанието му през концентрацията върху неговите безценни артефакти, губернаторът се обърна и излезе през вратата на офиса.

Дизра го изгледа как излиза и по някаква причина си спомни тяхната първа среща преди три години. Още тогава беше ясно, че човекът има бутони, които лесно могат да бъдат натиснати, затова

Дизра търпеливо бе търсил продължително време къде са те. Може би щеше да му се наложи да ги използва всичките през следващите няколко дни.

Отне му само няколко минути да изпрати описанието на Лея Органа на охраната на космодрума. Разговорът щеше да свърши даже по-бързо, ако той просто беше дал името ѝ на дежурния, тъй като нейното описание несъмнено бе някъде в официалните имперски списъци за издирване. Обаче поне за момента му се налагаше да запази тази критична информация като своя малка тайна. Той включи холонета и избра специалния номер за достъп до губернаторския палат.

— Аз съм главен администратор Дизра. Шелконва, Шелша сектор — каза той, когато в холополето се появи образ. — Имам спешна информация за Императора и лорд Вейдър.

— Кажете съобщението — каза дежурната с безизразно лице и равен, монотонен глас на човек, който е прекарал половината си живот в слушане на официални заявления, оплаквания и други глупости.

— Съобщете им, че съм локализирал принцеса Лея Органа на Алдераан — каза Дизра. — И съм я вкарал в капан.

Той изпита задоволство като видя как безразличните очи на жената изведнъж се разшириха.

— Момент — каза тя и гласът ѝ изведнъж се оживи. — Ще ви прехвърля директно към командирския кораб на лорд Вейдър.

[1] Плод с много кисел остатъчен вкус — източник Wookieepedia — б.прев. ↑

[2] Авторът има предвид английската азбука — б.прев. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мара очакваше, че храната за вечеря на „Кървавите рани“ ще е лека и проста, може би малко по-добра от порционите на корабите. За нейна изненада се оказа, че е цял пир, почти като банкет за Деня на жътвата. Явно един от хората на Комодора се смяташе за гурме готвач.

Причината, поради която пиратите полагаха такива усилия, станаха ясни, когато Комодора се нахвърли на първото блюдо. Острите линии на лицето му се изгладиха, ярките отблясъци на лудостта в погледа му избледняха и когато второто беше сервирано, той изглеждаше почти нормален.

Мара седна по средата на масата на Комодора, притисната от двете страни между един от неговите лейтенанти и един от капитаните на новодошлите кораби. Винис с голяма рана на брадичката там, където Мара го бе ударила, стоеше тихо зад нея като неин частен сервитьор и без съмнение като частно куче пазач. Брок и Гилинг бяха сложени на две други маси със собствени сервитьори-гардове, които стояха в готовност до тях. Танис беше на четвърта маса и макар да изглеждаше, че се присъединява към общите разговори с хората около себе си, Мара беше сигурна, че по-голямата част от вниманието му е съсредоточено върху нея. Колдра за нейно леко учудване липсваше.

Нямаше разпити по време на яденето. Видимо Комодора обичаше прекалено много храната, за да я разваля с работа. Независимо дали ставаше въпрос за директна заповед или само за инстинктивна предпазливост, пиратите около Мара внимаваха да не говорят за текущите си планове, за силата на корабите на „Кървавите рани“ или нещо друго, свързано с организацията. В резултат вечерята бе запълнена само от леки разговори, подобни на останалите, които Мара беше слушала по всякакви официални и неофициални вечери навсякъде из Галактиката. Това беше в ярък контраст с ежедневиия груб език на пиратите.

След вечеря Комодора заведе Мара и двамата от ИБС в малка конферентна зала и преговорите започнаха сериозно.

Мара си спомняше за първия път, когато направи нещо подобно — да обсъжда неща, които не са реални, с някой, който е твърдо убеден, че са. В тези ранни дни процедурата ѝ изглеждаше тайнствена и сюрреалистична, почти сякаш самата Мара проявяваше изкривено чувство за реалност. Сега това просто беше едно от многото средства в нейния арсенал.

— Ние ще искаме съотношение седемдесет към трийсет, седемдесет за нас — каза Мара. — Всичко, което трябва да правите, е да ни казвате кой кораб или какъв кораб ви трябва и ние ще вършим останалото.

— И защо бихте избрали договорка, която ще ви принуди да се лишите от трийсет процента? — попита Комодора.

— Защита от конкурентни групи или власти, от една страна — каза Мара. — Защитени места, където да закараме корабите, когато ги превземем. Вие можете да осигурите допълнителен персонал, когато е необходимо.

— Звучи ми по-скоро като съотношение четиридесет към шестдесет процента, като шейсет са за нас — предложи Комодора.

— Това е доста малко, като се има предвид, че ние ще вършим цялата работа.

— Не и след като се има предвид факта, че ще имате „Кървавите рани“ и нашия патрон за съюзници — блеснаха очите на Комодора. — *А не* като врагове.

— Разбирам — призна Мара. — За съжаление не съм упълномощена да стигна толкова далече от параметрите, които са ми дали шефовете. Ще бъде ли възможно да ползвам вашата холонет връзка, за да го обсъдя с тях?

С крайчеца на окоето си тя забеляза, как Брок помръдна на стола си. Но Комодора само се усмихна.

— Утре ще е достатъчно скоро за това — каза той. — Аз винаги обичам да дам възможност на бъдещите си съюзници да преспят при такива решения. Вие *ще* останете тази нощ, разбира се?

— За нас ще е чест — каза Мара. — Но не искаме да ви натоварваме излишно. Ако предпочитате, ще спим на борда на „Харпърс Уей“.

— Не мисля така — твърдо отговори Комодора. — Винис ще ви покаже вашите квартири.

Стаята, до която Винис я заведе, беше на последния етаж на една от триетажните секции на комплекса. Тя имаше един прозорец, който гледаше към минния комплекс в далечината. Купчина разпилени строителни останки под прозореца обезкуражаваха всеки опит за спускане през него. За щастие това не беше посоката, в която Мара планираше да отиде.

Тя изчака три часа, преди всички прозорци, които се виждаха от нейния, да угаснат и шумовете по долните етажи да затихнат. Всички, освен случайно тътрене на крака от гардовете, които Комодора беше поставил пред вратата.

Както повечето цивилни дрехи на Мара, нейният зелен гащеризон бе проектиран с двойна функция. Тя го извади и го обърна откъм неговата сиво-черна страна за нощни битки и го облече. Декоративната шнола, към която пиратите бяха толкова подозрителни, беше следващата. Мара я разглоби и я сглоби отново във форма на ръкавица с куки. Тя отвори прозореца, отпусна се в студения нощен въздух и започна да се изкачва.

Това беше едно от най-сложните изкачвания, които някога бе правила. Стената беше доста гладка, без декоративни облицовки или текстури, които да могат да бъдат използвани. За щастие ерозията през годините беше натрупала достатъчно малки пукнатини, в които можеше да закачи куките. Все пак тя беше щастлива, че не ѝ се налага да ходи твърде далеч.

Тя спря на нивото на покрива и със Силата потърси евентуални гардове или средства за наблюдение, които Комодора би могъл да разположи наоколо. Обаче нямаше такива. Тя се претърколи на покрива, прибра куките в джоба си и запълзя по покрива до мястото, където бе скрила светлинния меч.

За да открие, че той липсва.

Тя пропълзя напред-назад по дължината на улука, пулсът ѝ се качи в гърлото, докато се чудеше дали не се е объркала. Но не. Това беше мястото. Тя виждаше драскотините в прахта, където беше сложила оръжието. Някой го беше намерил и взел.

Което значеше, че те са я разобличили.

Тя се сви на покрива, насили се да се успокои и се опита да мисли. Добре. Комодора знае вече, че един от неговите посетители е

нещо повече от това, което той или тя изглежда външно. Но дали щеше задължително да определи Мара за тази роля?

В този смисъл дали той непременно подозираше някого от тях? С голямата вербовъчна мрежа, която Колдра ръководеше, „Кървавите рани“ сигурно са имали доста посетители през миналите седмици. Не можеше ли някой от тях да е оставил оръжието за бъдеща употреба? Това обясняваше защо тя и останалите бяха поканени на вечеря, вместо в напълно оборудвана килия за разпити.

Но беше трудно да лежи на тази кълка. Тя трябваше да се добере до командния център и да опита да изрови името на мистериозния патрон на Комодора, после да вземе Брок и Гилинг и да излети от тази скала.

На средата на покрива имаше незаключена врата към стълбището. Мара се вмъкна през нея и тръгна надолу. Стълбището беше празно, както и коридорите, и проходът към съседната сграда, където се намираше командният център. Единствените мисли, които можеше да долови наоколо, носеха характерната неяснота на дълбокия сън. Какъвто и да беше Комодора, той играеше много добре.

Тя беше почти пред вратата на командния център, когато най-после долови човешко присъствие. Тя се сви до стената на шкаф за оборудване, който стоеше до стената на коридора и се пресегна за Силата. Бяха двама — реши тя, напълно въоръжени и напълно нащрек. Всъщност както е характерно за нощната дежурна смяна. Може би това беше мястото, където Комодора бе решил да направи своя ход.

Ако беше така, колебанието нямаше да даде никакво предимство на Мара. Тя огледа шкафа за импровизирани оръжия, разопакова два силови щепсела с размер на юмрук и взе по един във всяка ръка. После отиде до вратата, разкодира ключалката и се хвърли надолу и надясно, щом тя се плъзна встрани.

Осветлението беше слабо — стандартна процедура за нощните операции. Имаше дузина конзоли, подредени в редове, пред всяка имаше по един или два стола. В далечната страна на помещението през два широки прозореца от прозрачна стомана^[1] се виждаше осветеният от звездите минен комплекс, заемащ целия пейзаж.

Всички столове бяха празни. Както и цялото помещение.

Но тя бе доловила нечие присъствие! Тя се намръщи и със Силата опита да провери следващото помещение.

Мигът невнимание за малко не ѝ струва живота. Тя забеляза проблясъка в последния момент и когато се хвърли към средата на стаята, бластерен изстрел отляво изкърти парче от мазилката там, където бе допреди малко. Тя забеляза едно лице да се мярка край една от конзолите и запрати единия от силовите щепсели към него.

Нападателят и опита да се сниши надолу, но се оказа една идея по-бавен. Щепселът го удари здраво по челото и с проклетие лицето изчезна.

Проклятието бе изречено от познат глас.

— Брок? — повика Мара, като прекъсна бягството си.

За втори път моментното колебание се оказа почти фатално. От дясната ѝ страна втори бластер изплю огън и болка прониза лявото ѝ рамо.

— Не стреляйте, аз съм! — извика тя и превивайки се от болка се хвърли към близката конзола. Думите ѝ бяха съпроводени от нов изстрел в момента, в който се блъсна в шкафа на конзолата и се претърколи отгоре му. Още две бластерни проблясвания изсъскаха от двата противоположни края на стаята. И двата я пропуснаха и тя се приземи зад конзолата.

Тя се озова свита между три трупа, които лежах на пода, където бяха замъкнати и оставени. Явно пиратите, които са имали нещастieto да поемат нощната смяна.

— Казах, спрете огъня! — извика тя отново и изви врата си, за да погледне раненото си рамо. Не изглеждаше много зле. — Глухи ли сте?

— Чухме те достатъчно ясно — каза Гилинг. — Защо не излезеш и не го направиш по-леко за себе си?

— Какво си мислите, че правите? — извика Мара. — Аз съм имперски офицер.

— Не, ти си едно арогантно малко момиченце, което знае повече, отколкото е добре за нея — каза Брок. — Съжалявам, хлапе, но ние имаме свои заповеди. Заповеди от *истински* имперски офицер.

— Кой офицер? — попита Мара. — Капитан Озел?

— Тоя идиот? — присмя се Гилинг. — Едва ли.

— Млъкни, Гилинг — каза Брок. — Той е прав, ще знаеш. Ти само удължаваш агонията.

— Няма проблем — не съм планирала нищо друго за вечерта — каза Мара, като притисна гърба си до конзолата и се огледа наоколо.

Освен столове и конзоли помещението не предлагаше други скривалища и освен втория щепсел, единствените други оръжия бяха столовете. Не особено добра ситуация.

— Какво точно знам, че полковник Соморил така горещо е притеснен?

Тя усети лека промяна в техните емоции.

— Ти си сладка и затова ще ти кажа — каза Брок. От звука на гласа му Мара прецени, че той е започнал да се придвижва по лявата страна на стаята към нейната позиция.

— Само от любопитство, дали вече знаеше за дезертъорите и дали заради тях си ровела в компютрите на „Възмездие“?

Мара трепна. Дезертъори?

— Не знам нищо за някакви дезертъори — отговори тя. — Нито ми е работа, даже и да знам. Това си е работа на флота, не на някой като мен.

— Не, разбира се, че не — каза Брок със силен сарказъм. — На Императора не му дреме, ако няколко щурмовака избягат от постовете си. Ни най-малко.

— *Щурмоваци?* — каза Мара като се ослушваше много внимателно. Това бе много, много стар трик. Единият от заграждащата двойка бърбореше непрекъснато за да заглуши всички звуци, докато другият се промъква към жертвата. Най-общо казано, не се предполагаше, че говорещият ще извърши диверсията си посредством наистина полезна информация. Или Брок беше просто тъп — не че бе невъзможно за човек от ИБС, или пък той и Гилинг бяха прекалено самоуверени.

— Това няма да проработи, ще знаете — каза Мара, протегна се за Силата и с нея хвана един от столовете близо до мястото, където тя предполагаше, че Гилинг ще направи своето смъртоносно появяване. — Даже заедно не можете да ме хванете.

— О, мисля, че можем — каза Брок. — Ако не, ще има други, които да довършат работата. Може би до минута всъщност.

И докато течеше разговора тя усети лек шум от плъзгането на входната врата. Брок продължаваше да ломоти, когато залата бе залата от буря от бластерен огън.

Мара се сви под конзолата, примигвайки заради дима и летящите парчета от керамика и метал докато стрелбата продължаваше, като

първо разруши прикритията на Брок и Гилинг, а после отнесе и тях. Тя чу безсловесен възглас над шума и стрелбата спря така внезапно, както беше започнала.

— Хайде, Селина — каза гласът на Комодора студено в тишината. — Ръцете горе и да са празни!

— Добре — отговори Мара. — Не стреляйте. Мога да ви предложа добра оферта. Тя остави силовия щепсел до себе си на пода и с изострени сетива и ум вдигна празните си длани над конзолата. Никой не се опита да стреля по тях. Тя стана и се завъртя. Имаше дузина пирати, събрани в задната част на стаята, всички набързо облечени, всички с бластери, насочени към нея.

— *Нова сделка?* — попита меко Комодора.

— Истинска този път — каза Мара. — Дойдох тук за определена информация. Ако вие ми я дадете, аз ще си тръгна с мир.

— Какво те кара да мислиш, че въобще ще си тръгнеш някога? — попита Комодора. — С мир или по друг начин?

— Защото това ще е във ваш най-голям интерес — каза Мара. — Имам могъщи приятели.

Комодора подсмъркна и погледна за момент надупченото тяло на Брок.

— Като че ли не се оказаха толкова могъщи.

— Те не бяха точно приятели освен това — каза Мара. — Опитвах се да ме убият и предполагам, че ви събудиха всички. Имам предвид други приятели.

Комодора сви устни и я измери с поглед.

— Каква точно информация искаш?

— Вие споменахте за вашия патрон по-рано. Искам името му.

Тя се пресегна със Силата, понеже знаеше, че въпросът автоматично ще повика името в ума на Комодора и се надяваше да успее да го измъкне от мислите му. Но мислите бяха твърде мрачни, обвити с твърде много гняв и омраза, и лудост и тя не успя да докопа нищо.

— Ти си твърде безочлива. Ще ти го кажа — коментира Комодора. Неговият спокоен глас рязко контрастираше с раздразнението в ума му. — Във всеки случай, твоята сделка е твърде едностранчива.

— Мога да го поправя — предложи Мара. — Само кажете какво искате в замяна. Ако е във властта ми да го направя за вас — аз имам много повече власт, отколкото мислите, — ще го направя.

Усмивката на Комодора изчезна.

— Сигурен съм, че ще го направиш — увери я той. — Защото това, което искам си ти. Мъртва.

Той разгъна ръце и вдигна пръст към тавана.

— Почакайте за минута — намеси се Танис със стегнато гърло. — Сър... Комодоре... Тя не може да направи нищо хубаво за нас, ако е мъртва.

Комодора го погледна, а пръстът му още сочеше към тавана.

— Вие мислите, че тя ще направи нещо хубаво за нас жива, мастер Танис? — попита той. — Вие, който я доведохте при нас?

Танис трепна.

— Признавам, че ме заблуди — каза той. — Но тя успя да заблуди и капитан Шако също. Ние можем поне...

— Ако капитан Шако е бил наистина заблуден — възрази Комодора. — Ако капитан Шако е все още жив.

Изведнъж лицето му се изкриви в нещо нечовешко.

— Обаче той не е, нали? Той е мъртъв, както останалите от вашия екипаж.

— Не, разбира се, че не — протестира Танис и лицето му леко преbledня. — Имам предвид, че те всички бяха добре, когато тръгнахме. Но ако я задържим за откуп, можем поне да вземем някакви пари за нея.

— Интересна идея — Комодора отново погледна към Мара, лицето му се смекчи и стана почти нормално. — Добре, шпионке. Струваш ли някакъв откуп?

— Има хора, които ще платят, за да ме получат обратно — съгласи се Мара. Със Силата тя вдигна силовия щепсел на нивото на горния край на конзолата, задържайки я малко извън погледа на пиратите. — Мога да ви дам някои холонет връзки, където да се обадите.

— Сигурен съм, че можеш — Комодора кимна към Танис. — А тоя?

— Какво за него? — попита Мара. Това също беше дъвен номер. — Той беше полезен инструмент. Не е толкова лекомислен като Шако,

но подходящ за нуждите ни.

— Както и мислех — каза Комодора. — Ваграл — убий го!

Без колебание Ваграл се пресегна, хвана дулото на бластера на Танис и го измъкна от хватката му.

— Почакайте — извика Танис, гласът му трепереше от напрежение. — Комодоре...

Протестът му беше прекъснат от Ваграл, като тресна дръжката на бластера върху лицето му и го блъсна назад. После превъртя бластера и го насочи заедно със своя към лицето на Танис.

Мара повдигна щепсела два сантиметра нагоре и го заби странично в главата на Ваграл. Преди някой да успее да реагира, тя прихвана бластерите от неговите внезапно отпуснати ръце, завъртя ги към пиратите и откри огън.

Човекът до Ваграл пое пълната сила на първия залп и се свлече на пода без звук. Миг по-късно останалата част от стегнатата редица се разпадна, щом пиратите се хвърлиха на земята за прикритие, а всички очи и бластери се обърнаха към тази нова заплаха.

Всички очи с изключение на тези на Комодора.

— Не него, глупаци — изрева той посред шума. Погледът му изгаряше Мара и той насочи своя бластер. — Нея! Тя е *джедай*!

Мара знаеше, че нямаше начин пиратите да схванат подобна концепция, не и след като джедаите бяха изчезнали отдавна, със сигурност не и в разгара на битката. Но по-важната военна концепция за незабавното подчинение те ясно *разбираха*. Въпреки че лицата им показваха недоумението им, те зарязаха контраатаката срещу Ваграл и обърнаха бластерите си отново към нея.

Мара пристъпи назад и със Силата вдигна един стол и го запрати към двама пирати, които бяха достатъчно невнимателни, за да застанат близо един до друг. Те паднаха на пода, а Мара запрати друг стол към друга част от групата. В този момент периферното ѝ зрение засече блясъка от сребърен метал, който полетя към нея отляво. Ръката ѝ се стрелна за да отбие предмета, като тя се чудеше, кой ли пират беше наистина толкова прост, че да метне граната в такова тясно пространство.

Но това не беше граната... умът ѝ със закъснение догони видяното от очите ѝ и тя обърна дланта си, за да смени блока със захват.

И лазерният ѝ меч със звучен плясък се озова в ръката ѝ.

За миг тя забеляза Танис, докато се гмурваше странично към една от другите конзоли, а ръката му все още довършваше дъгата от хвърлянето. Тогава пръстът ѝ напипа бутона за активиране на меча и пурпурното острие се появи със съскащ звук.

Чак когато Мара уби и последния от пиратите с неговия собствен отразен изстрел, Комодора сякаш изведнъж осъзна какво се случва с хората му. С дрезгав вик той се измъкна иззад последния пират, който все още беше прав — един родианец, стреля над рамото на пирата към Мара и се стрелна припряно към вратата. Макар Мара да повали родианеца, в следващия момент Комодора бе успял да избяга.

— Танис? — повика Мара и угаси меча си и тръгна между конзолите към мястото, където го бе видяла, че се бе скрил. — Добре ли си?

— Горедолу — отговори той през стиснатите си зъби и се изправи в седнало положение и погледна към купчината тела. — А аз си мислех, че те бива само когато си с *Кавалкадата*. Как, в името на Космоса, са успели да ви унищожат вас, джедаите!

— Стриктно казано, аз не съм джедай — каза Мара и се огледа. — До скоро спретнатата командна зала беше в хаос. — Има ли резервна командна зала някъде?

— Да, в аварийния бункер — каза Танис. — Предполагам, че искаш да те заведе там.

— Ако не ме заведеш, всичко, което стана тук, ще е напразно.

— Бива — каза Танис и въздъхна със свистене. — През вратата и наляво.

Той погледна Мара с крива усмивка.

— Мисля, че е по-добре да вървиш първа.

— И аз го планирах така.

Мара включи лазерния меч, перна с него ключалката на вратата и излезе в коридора. Никой не се виждаше наоколо.

— Народът май здраво спи въпреки шума — коментира тя, докато вървяха в посоката, указана от Танис.

— По-скоро Комодора ги е накарал да приготвят корабите за бързо изтегляне — каза Танис като поглеждаше нервно всяка врата, покрай която минаваха. — Предполагам, не си успяла да отстраниш Колдра, преди да започне мелето тук.

— Съжалявам — каза Мара. — Всъщност не съм го виждала от вечерята насам. Може би се е махнал.

— Надявам се — потрепери Танис. — Тоя пич ме плаши.

— Не се безпокой за него — каза Мара. — Благодаря за помощта, между другото. Как успя да съхраниш моя меч?

— Отидох и го взех от улука, където ти го остави, разбира се — каза Танис кисело. — Може би си мислиш, че беше много готина и прикрита, но аз видях как нещото се носеше между кулите и го проследих през целия път. Почти ми докара инфаркт.

— Ти си го видял само защото си имал готовност да го видиш — посочи Мара, впечатлена, че той беше засякъл нейния трик.

— Може би — каза Танис. — Но със сигурност не исках да разчитам, че всички останали са го пропуснали. Веднага, щом успях да остана сам, отидох на покрива...

— Задръж — каза Мара, спря го с лявата си ръка и вдигна меча в защитна позиция вдясно. Право пред тях, зад купчина варели...

Порой от бластерен огън я заля от края на варелите. Виждаха се двама мъже — един висок и един нисък. Мара върна изстрелите с меча към двамата нападатели и ги принуди да се скрият зад бариерата.

— Имаш ли представа какво има в тези варели? — попита тя Танис.

— Никаква. Не съм виждал до сега нищо подобно, струпано по средата на пътя.

Нападателяте стреляха отново. Мара отговори и дочу слаб хрущящ звук, когато единият отбит изстрел проби един от варелите и по пода потече тъмна течност. Секунда по-късно бластерният огън прекъсна и Мара видя как два силуета се втурнаха в бързо отстъпление.

— Давай — каза Танис и тръгна напред.

— Полека — предупреди Мара и го задържа. Със своите техники за усилване на сетивата тя подуши внимателно въздуха.

Еднократно подушване й бе достатъчно.

— Назад! — заповяда рязко тя на Танис като го дръпна с ръка от прииждащата течност.

Те успяха да направят три стъпки, преди течността да избухне с ярък жълт пламък.

Мара реагира инстинктивно, като дръпна Танис на пода до себе си. Момент по-късно варелите се взривиха и изпратиха огнени топки в двете посоки по коридора. Мара се притисна към пода, чувствайки горещината по краката, гърба и главата си. Танис изкрещя нещо и едва тогава и едва смътно тя осъзна, че също гори. Фронтът на пламъка премина над тях и продължи по коридора като оставяше свръхнагорещен въздух след себе си. Премигвайки през сълзи, Мара се сви на кълбо и използва Силата, за да потисне болката. Тя бе спряла меч си по време на лудото търкаляне и сега го включи наново.

Точно навреме. Едва бе вдигнала острието в защитна позиция, когато чу предупредително изсвистяване и се завъртя на трийсет градуса надясно, а два бластерни изстрела дойдоха откъм една тъмна ниша, която беше защитена от взрива.

Бластерът утихна и Мара чу тихо кискане.

— Впечатляващо — чу се гласът на Колдра. — Имам ли честта да се обърна към Ръката на императора?

— Ръката на императора е само слух — каза Мара.

— Разбира се — отговори Колдра. — Аз съм поласкан от мисълта, че Императорът би пратил някой като теб, за да ни спре.

— Само най-доброто за вас и вашия патрон — каза Мара, като реши да пропусне факта, че тя се озова в тази схема по чиста случайност. — Готин капан, между другото.

— Само най-доброто за теб и твоя предател.

Колдра стреля отново — два продължителни залпа към главата и към краката ѝ. Мара бе готова и ги отби и двата.

— Вие двамата трябва да сте зле ранени, си мисля — продължи Колдра.

— Справяме се — увери го Мара. Всъщност тя нямаше представа в каква форма бе Танис, но не смееше да рискува да отклони вниманието си от престрелката и от потискането на собствената болка, за да провери. — Това не е нищо в сравнение с това, което ще почувствате при подробен имперски разпит.

Колдра изсумтя презрително:

— Тук ли се предполага, че трябва да изпея тайните си и да моля за милост?

— Изпяването на тайните може да направи нещата по-лесни за теб — каза Мара. — Мога да приема молбата или да я откажа.

— Аха — отговори Колдра. — Съжалявам, че ще те разочаровам, но трябва да си ходя. Поздрави твоите приятели.

За учудване на Мара тя изведнъж изгуби усещането за присъствието на Колдра.

Като остави Танис да лежи на пода на коридора, Мара направи няколко предпазливи стъпки към нишата, като я проучи със Силата. Колдра наистина беше изчезнал. С готов за употреба меч тя приближи още и разбра, че това, което смяташе за ниша, бе голяма врата навътре в стената. Като огледа още веднъж коридора, за да е сигурна, че никой не я дебне, тя отвори вратата. Стаята зад нея беше значително по-голяма, отколкото очакваше, мрачна и мухлясала и единствената светлина идваше от звездите през широк прозорец в средата на покрива. На слабата светлина се виждаха ръждясало минно оборудване, подземни копачки и прашни стелажи с тръби и подпори. Може би остатъци от времето, когато пиратите са превърнали тази част от миньорския комплекс в тяхна база.

А близо до задната част на стаята, защитени от високи парапети, имаше три широки кръгли ями.

Мара мрачно се усмихна. Наистина ли Колдра мислеше, че може да избяга, като се напъха в изоставен минен тунел? Силата бе помощник на Мара и нямаше значение, колко засукани и заплетени бяха тунелите, нямаше да има проблем да проследи Колдра през тях.

Тя тръгна към най-близката яма и щом го направи, с периферното си зрение засече яркозелено проблясване сред звездите. И изведнъж цялото здание се разтресе от грохота на далечна експлозия. Рефлективно Мара се сви до близката копачна машина. Втори зелен блясък освети небето и втора експлозия вдигна прахоляка около нея.

Пиратската база бе атакувана.

[1] **Transparisteel** — твърд и прозрачен материал, използван най-вече за изработване на прозорци и куполи на звездни изстребители. Източник — Wookieepedia — б.прев. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЛаРон тъкмо привършваше подготовката си, когато Куилър се включи по интеркома:

— Един час — обяви той. — Започвам проверка на готовността за бойни действия.

— Прието — каза ЛаРон. — Грейв, Брайтуотър, отивайте при оръдията и започнете проверки.

Той прие потвържденията и с шлем под мишница тръгна към кокпита.

Маркрос беше вече там, седнал в седалката на копилота със своя комплект уреди, включени под конзолата.

— Всичко изглежда наред — рапортува той, когато ЛаРон зае своето обичайно място при пулта за сензорите и щитовете зад Куилър. — Как са нашите гости?

— Изглеждат добре през последните три часа — отговори му ЛаРон. — Дадох им новия график и предложих да поспят малко, преди нещата да загрубеят.

— Обзалагам се, че са поискали да се присъединят към купона — дойде гласът на Грейв откъм интеркома.

— Всъщност не — каза ЛаРон. — Сигурно не мислят, че това ще им донесе нещо добро.

— За което са прави — каза Маркрос. — Куилър, какво е това периодично предупреждение от страничните сензори?

— Не е важно — каза Куилър. — Чакай да видя мога ли да го изчистя.

Слушайки с половин ухо, ЛаРон гледаше своите дисплеи и настройваше ума си за битка.

„Люк.“

Люк се сепна от леката си дрямка.

— Бен?

„Ставай — прошепна гласът на Бен в неговия ум и Люк усети настойчивостта в гласа му. — *Лея е в опасност.*“

Люк почувства как сърцето му замръзна.

— Каква опасност? — попита той, като грабна ботушите си. — Къде е тя?

„*В Макрин Сити, Шелконва. Главният администратор на губернатора е затворил космодрумите и е алармирал Империята за нейното присъствие.*“

Гърлото на Люк се стегна. Той се беше страхувал, че може да се случи нещо подобно, беше се притеснявал за това особено след като Лея го помоли да тръгне с Хан вместо с нея.

— Какво да направя? — попита той. — Аз съм в капан тук.

Последва кратко мълчание.

„*Не толкова сериозен капан, колкото си мислиш — отново се чу гласът на Бен. — Иди при компютъра.*“

Люк отиде до бюрото. Дали се предполагаше, че трябва да измисли как да проникне в корабната комуникационна система и да повика генерал Рийкан за помощ?

„*Съсредоточи се върху клавиатурата — инструктира го Бен. — Фокусирай се върху числата.*“

— Не виждам нищо — каза Люк, докато се взираше нагоре-надолу по редиците цифри.

„*Първото число е седем.*“

Люк насочи вниманието си към този клавиш. Сякаш имаше някакво усещане там. Той постави пръстите си върху клавиатурата и се отвори за Силата, като ѝ предостави контрола върху тялото му, както по време на битката с пиратските кораби.

Обаче пръстите му останаха неподвижни. Без непосредствената заплаха и стреса от битката, които бяха насочили емоциите му, не се случи нищо.

— Не мога... не виждам нищо — каза той.

В ума му прозвуча въздишка.

„*Числата са седем, седем, осем, едно, три, едно, две.*“

Люк набра комбинацията. Нищо не се случи.

— Сега какво?

Бен не отговори. Намръщен, Люк се огледа като отново се опита да се вслуша в Силата. Очите му пробягаха по екрана, показващ

текущата позиция на кораба, вектора и системния статус. Почти успя да почувства нещо там, но колкото и да опитваше, не можа да застави усещането да се оформи в нещо по-ясно.

„Прекарай пръсти по рамката на екрана отстрани.“

Люк изпълни инструкциите и в този момент се чу леко щракване зад гърба му. Той се обърна и за негово учудване видя, че на преградата зад леглото се е откряла няколко сантиметра секция с размерите на врата. Отделение за контрабанда, може би? Той прекоси кабината и отвори вратата.

Не беше скривалище за контрабанда. Беше склад за оръжие. Склад, в който имаше две редици щурмовашки брони.

Люк се вторачи в лъскавите брони и вълна на ужас го обля. Той бе прекарал последния ден колебания дали ЛаРон и хората му са пирати, контрабандисти или ловци на глави, или даже наистина агенти на Обединените доставчици, каквито те претендираха, че са. Възможността да са имперски войници въобще не бе минавала през ума му.

„Не се притеснявай — каза гласът на Бен. — Не е това, което си мислиш. Поне не изцяло.“

Люк погледна през рамо към вратата на каютата.

— Това не е голямо успокоение.

„Довери ми се, Люк. Вземи един бластер и го зареди.“

Люк огледа оръжията, надявайки се силно, че Бен няма да иска от него да се справи с петима щурмоваци сам и посегна към най-големия бластер.

„Люуук“ — смъмри го гласът на Бен.

Той спря, пое дълбоко дъх и се пресегна за Силата.

Добре. Но щом не трябваше да вземе най-големия бластер...

Очите му скочиха на най-малкото оръжие — малък джобен бластер. Все още държейки Силата, той взе оръжието от стелажа, но продължаваше да не може да разбере какво трябва да прави.

— Би могъл да ме улесниш — протестира той, докато вземаше подходящи боеприпаси и ги зареди в бластера.

„Твоят чичо не те бе носил на гръб, докато не навърши петнайсет.“

Люк направи физиономия. Беше глупаво да се сърди.

— Съжалявам — извини се той.

„Ти правиш първите си стъпки в големия свят, Люк. Но има още много, много стъпки, които трябва да се направят. Не мога да те водя постоянно по твоя собствен път. Всичко, което мога да направя е да те насочвам, да те уча и да ти помогна сам да намериш пътя.“

— Разбирам — каза Люк и вдигна бластера с ръка. — Вземам го и се предполага, че ще трябва сам да реша какво да правя с него?

„Ти и Силата заедно ще го направите — увери го Бен. — Търпение. Слушай Силата. Ще разбереш, когато дойде времето.“

— Стигнахме — промърмори Куилър и издърпа лостовете на хиперпространствения двигател. Звездните линии се превърнаха в звезди и ЛаРон видя планетата Гепарин, простряна като тъмна сянка под тях.

Той изведнъж се намръщи. Точно отпред нощта на планетата бе разкъсана от грозд ярки червено-жълти петна.

— Какво е това? — попита той и посочи с ръка.

Докато го направи, ярък блясък от зелена светлина проряза погледа му и се заби в пейзажа долу, като добави още едно жълто петно в грозда.

— Какво по... — обади се Маркрос.

— Ооо, мамка му! — изсъска Куилър и завъртя „Суонтек“ странично нагоре в стегната спирала обратно в посоката, от която бяха дошли. Над тях блесна нов сноп зелени турболазери.

Осветена за кратко от отраженията, в далечината проблесна клиновидната форма на имперски звезден разрушител.

— Не може да бъде! — пое дъх ЛаРон.

— Но е — мрачно каза Куилър. — Това е „Възмездие“. Откриха ни.

Люк крачеше напред-назад в каютата си, когато внезапна маневра на „Суонтек“ го засили тежко към една от преградите. Той изгуби равновесие и си натърти дланите, когато удари стената.

Както Бен бе обещал, наистина стана ясно, че е настъпило времето. Той извади бластера от якето си и тръгна към вратата.

„Чакай! — чу той отново гласа на Бен, когато «Суонтек» направи нов остър вираж. — Използвай Силата и ще разбереш кога.“

— Ясно — каза Люк. Той допря дулото на бластера в ключалката, хвана се здраво за бюрото и зачака.

— Капитане, имаме нарушител — извика някой от екипажа. — Току-що навлезе в системата и иска да избяга.

— Дайте ми рапорта — заповяда Озел, откъсна се от съзерцанието на горящата пиратска база долу и тръгна по мостика към сензорната станция. Конфигурацията на товарния кораб бе такава, каквато той никога не бе виждал по-рано и затова отиде по-близо, за да види по-добре.

— Това трябва да е намек — обади се Соморил. — Един кораб, свързан с друг.

— Прав си — промърмори Озел. Това обясняваше странната форма. Корабът, който бе превозван беше корелиански лек транспорт, може би УТ или УR клас. Влекачът беше...

Соморил рязко пое въздух:

— Това е „Суонтек“.

Челюстта на Озел падна надолу.

— Мислиш, че...

— Офицер на придърпващия лъч — извика Соморил като рязко се извъртя. — Погрижете се за този кораб. *Веднага!*

— Действайте — потвърди Озел, като го обзе внезапна надежда. Те бяха дошли, за да затворят устата на имперска агентка, която би могла да знае срамната им тайна. Но сега, напук на всички вероятности, те имаха шанс да изгорят тази тайна заедно с нея.

— И изстреляйте ТІЕ-файтерите — добави той. — Този кораб *не бива* да ни избяга.

За една дълга минута ЛаРон помисли, че ще успеят. След това „Суонтек“ се разтресе силно и започна да се отклонява от курса, въпреки цялата си съпротива.

— Куилър?

— Хванаха ни — отговори Куилър. — Притеглящ лъч.

— Още сме доста далеч — каза Маркрос. — Може би ще можем да се залюлеем и да избягаме.

— Опитай — нареди ЛаРон.

Ревът на субсветлинните двигатели се промени, щом Куилър промени посоката, за да насочи „Суонтек“ под различни ъгли спрямо лъча, с надежда да ги измъкне от него.

— Става ли? — попита ЛаРон.

— Дай ми минута — отговори Куилър. — Имаме някаква свобода в тази посока, но за да успеем, трябва да достигнем до ръба на лъча, преди да са насочили друг излъчвател.

Откъм кърмата се чу нов вой.

— Или преди да са ни гръмнали двигателите — добави Маркрос.

— Грейв, Брайтуотър — открийте огън — заповяда ЛаРон, след като нов турболазерен залп избухна в задния им щит.

Техният отговор беше разкъсани зелени припламвания от лазерните оръдия на „Суонтек“.

— Твърде далеч сме, за да нанесем някакви повреди — каза Маркрос.

— Знам, но може да сме достатъчно близо, за да объркаме сензорите им малко — каза ЛаРон. — Давай Куилър — освободи ни.

Люк усети пик в Силата, точно както когато тренираше с дрона. Точно когато първият турболазерен залп удари задния щит, той простреля ключалката с бластера. Вратата се плъзна встрани и той внимателно огледа коридора. Нямаше никого. Бързо той отиде до вратата на Хан, олюлявайки се при бесните маневри на „Суонтек“ и отключи вратата.

Хан беше прав, държеше се за бюрото и лицето му бе като камък, вторачено в екрана.

— Добре ли си? — попита го Люк.

Хан пое дълбоко въздух.

— Пуснаха ли те?

— Не точно — каза Люк. — Хан, Лея е в опасност.

— Ние също, малко нещо — каза Хан, — издърпа бластера от ръката на Люк и направи физиономия. — От къде гепи това, тарикат такъв?

— Тя е в капан в Макрин Сити на Шелконва и Империята знае, че тя е там — настоя Люк.

— По-късно, хлапе — каза Хан, провря се покрай Люк и излезе в коридора.

Люк чу рева на Чубака, по-силен даже от този на двигателите. Хан отвори ключалката и се дръпна рязко назад, когато косматата ръка на уукито замахна яростно към него през отворената врата.

— Споко, ние сме — извика Хан.

Чубака се спря по средата на удара, огледа се навсякъде и изръмжа нещо.

— Не знам, но който и да е, те ни оставиха заключени — каза му Хан. — Иди в „Сокола“ и бъди готов.

— Тръгваме ли си? — попита Люк, внезапно успокоен, че ще избегне битката и внезапно засрамен, че ще изостави ЛаРон и останалите от който или каквото ги беше нападнало.

— Не сега — изръмжа Хан. — Как мислиш, Чуи? Хапи и бягай?

Уукито помисли, после изръмжа потвърждение и тръгна към люка, където бе прикрепен „Сокола“ и изчезна от поглед.

— Аз какво трябва да правя? — попита Люк.

— Стой настрана — кратко каза Хан, измъкна бластера и тръгна напред.

Каюткомпанията беше празна, както и антрето след нея. Хан плесна с длан ключалката на кокпита и влезе вътре. Той направи две крачки, преди да забележи щурмовашките брони.

Люк трепна. Твърде късно разбра, че трябваше да разкаже на Хан, какво бе открил за техните похитители. Но след само съвсем леко колебание Хан продължи напред.

— Каква е ситуацията? — попита той.

— Звезден разрушител ни е прихванал — отговори ЛаРон. Физиономията му се стегна, като видя бластера в ръката на Хан, но гласът му бе спокоен, професионален. — Сигурно ще изпратят тайфайтери.

— Опитваме да направим махало — добави човекът отпред, май беше Куилър.

— Други кораби наоколо? — попита Хан.

— Не — каза Маркрос, като погледна мрачно към Хан от седалката на копилота. — Пиратската база също изглежда, че е ефективно неутрализирана.

— Добре — Хан хвърли бърз поглед през купола към триъгълната форма, надвиснала в далечината над тях, след това тупна Маркрос по бронираното рамо.

— Стани — нареди той.

— Какво? — застрашително попита Маркрос.

— Казах, стани — отговори Хан и отстъпи, за да направи място на Маркрос. Той опита да прибере бластера в празния си кобур, усети, че малкото оръжие може да пропадне там и вместо това го пъкна отляво на колана си.

— Трябва да се правят сложни маневри и нямам време да ги обяснявам.

— Виж, Соло...

— Стани — каза ЛаРон.

Намръщен, Маркрос откачи коланите си и стана. Промъкна се край Хан, който зае неговото място.

— Дайте ми връзка със „Сокола“ — нареди Хан и хвърли бърз поглед върху плота за управление. — Чуи, готов ли си?

От слушалките се чу потвърждаващо ръмжене.

— Добре — каза Хан. Някой готов ли е да запечата коремния люк и да откачи свързващата яка?

— Кажи кога — каза Куилър.

— Сега — отговори Хан. — И ми дайте управлението.

Куилър щракна два ключа и след момент „Сокола“ се появи пред погледите им изпод „Суонтек“, като се стрелна напред и рязко зави вдясно.

— ЛаРон, корелианецът избяга — чу се гласът на Грейв през интеркома.

— Всичко е наред, остави го — каза ЛаРон. — Продължавай да стреляш по „Възмездие“. Куилър?

— Лъчът още ни държи — каза Куилър. — Какъвто и трик да готвим, дано да е добър.

— Дай му минута — каза Хан и направи осмица със „Суонтек“ по посока към края на невидимата му връзка. — Нека първо да го забележат.

Внезапно сноп от зелени стълбове проряза пространство зад „Сокола“.

— Добре, видяха го — продължи Хан. — Къде са тези ТИЕ-файтери, които казахте, че са пуснали?

— Може би са променили решението... Не, ето ги, идват — прекъсна изречението си ЛаРон. — Четири двойки излитат от главния

хангар.

Люк погледна, търсейки в небето. Момент по-късно забеляза осем ТІЕ-файтери да се набират към тях. Шест отиваха определено към „Суонтек“, останалите два се отделиха.

— Изглежда една двойка се насочва към „Сокола“ — предупреди той.

— Добре — това се очаква да направят — каза Хан. Той погледна, после издърпа рязко лоста за управление, натисна дроселите и завъртя „Суонтек“ обратно.

— Чуи, трябва ни „покривка“.

— Имате „покривка“? — попита Маркрос. — Къде?

— Какво е „покривка“ — попита Люк.

— Смутител на притеглящия лъч — каза Куилър, като звучеше озадачено. — Бомба, която съдържа силно отразяващи парчета. Но ние не намерихме нищо такова, когато претърсихме кораба ви.

— Така е, понеже нямаме такава — отговори му Хан, като завъртя „Суонтек“ отново обратно.

— Тогава откъде планираш да я намериш? — настоятелно попита ЛаРон.

— Не можеш да намериш „покривка“ — отвърна Хан, и пак се огледа. — Трябва да си я *направиш*. Чуи — *давай!*

„Сокола“ се лашна рязко наляво в отговор, като се завъртя в спирала към идващите два ТІЕ-файтера. Без да се трогва от техните лазерни залпове, Чубака отговори със свой залп и яркият червен лъч удари водещия изстребител в носа, като го превърна в топка от пламъци и дим.

И малки отразителни метални парчета.

— *Това* ли е нашата „покривка“? — попита Люк.

— Позна — потвърди Хан.

Когато вторият ТІЕ зави покрай бившия си партньор, Хан рязко усили мощността на двигателите на „Суонтек“ почти до границата на разрушение и повлече притеглящия лъч право към разширяващия се облак от отломки.

Последва жесток крен и „Суонтек“ бе свободен.

— Направи го! — извика Куилър. — *Давай, давай, давай!*

— Свободни сме, Чуи — повика Хан и насочи „Суонтек“ далече от звездния разрушител с пълна мощност, като правеше резки маневри

като риба, за да не позволи на притеглящия лъч да възобнови контакта.
— Изчезваме.

Отговор не последва.

— Чуи? — повика Хан. — Чуи!

— Къде е той? — попита Люк, като кривеше врата си за да гледа.

— Там — посочи Куилър. — Отива към планетата.

Хан изпсува и обърна „Суонтек“ обратно.

— Дръж се приятелю, идваме — извика той.

— Какво правиш? — настоя Маркрос.

— Какво мислиш? — отсече Хан.

— Връщаме се обратно и те със сигурност ще ни хванат — каза Маркрос.

— Не и без бой.

— Ние срещу *звезден разрушител*? — Маркрос хвана Хан за рамото. — *Луд ли си?*

— Отиваме — изръмжа Хан, като опитваше да си освободи рамото. — Люк, махни го от мен.

— Почакай — каза Люк, взирайки се в драмата отвън. Оставащите ТПЕ-файтери бяха тръгнали след „Сокола“ и доколкото можеше да види, самият *звезден разрушител* също.

— Те ни игнорират — каза Люк. — Всички тръгнаха след „Сокола“.

— Знае, че не могат да ни докопат, преди да скочим — напрегнато каза ЛаРон. — Измъкнали сме се и затова Озел е решил да хване този, когото може.

— И те ще го взривят в небето — каза Хан. — Куилър, какво...

— Поемам контрола обратно — каза пилотът и „Суонтек“ се обърна в обратна посока от спасяващия се „Сокол“. — Нищо полезно не можем да направим, ако се втурнем след тях. Трябва ни план.

— Трябва да го последваме — настоя Хан, като пусна управлението и посегна към бластера в колана си.

Обаче ръката на Маркрос беше по-близо а и Маркрос явно очакваше това движение. Щурмовакът хвана ръката на Хан, изви я и изтръгна оръжието. После пристъпи назад.

— Куилър е прав — твърдо каза той. — Вместо да спориш, предложи работещ план.

— Нямаме нужда от план — прекъсна ги Люк, като показва редицата данни, които се появиха на дисплея. — Чуи вече има такъв.

— Трансмисии? — настоя Озел, свирепо гледайки към кабината на екипажа. — Какви трансмисии?

— Не знам, сър — отговори комуникационния офицер, надничайки над раменете на подчинените си, докато трескаво работеха по сигнала. — Криптирани са. Но определено са насочени към пиратската база и хълмовете на север от нея.

Озел изпръхтя:

— Добре, каквото и да е, няма да им донесе нищо добро сега — каза той. — Контрол на огъня, искам да разрушите този корелиански кораб.

— Не толкова бързо, капитане — каза Соморил и присви очи. — Те поеха огромен риск да дойдат толкова близо, за да излъчат тези трансмисии. Предпочитам да разбера за какво са.

Озел стисна зъби. Но Соморил беше прав.

— Игнорирай последната заповед — извика той. — Контрол на привличащия лъч: погрижете се за корелианеца.

Той се загледа в тази част от кабината на екипажа:

— И този път се опитайте да го задържите.

— Изглежда вашият приятел се е насочил отново към космоса — каза Маркрос, звучейки объркано. — Защо те не го удариха, докато беше между тях и планетата?

— Сигурно има нещо в тази трансмисия, което обърква Озел и затова го искат жив — каза ЛаРон. — Ако го бяха ударили отблизо, щяха да го разпръснат по целия пейзаж.

— Е, те сега се подготвят за това — мрачно каза Куилър. — Изпратиха ТІЕ-файтерите право към него. Сигурно са подготвили и притеглящия лъч.

— Няма проблем — каза Хан, опитвайки да звучи по-уверен, отколкото беше. Той и Чубака бяха правили подобни маневри много пъти и досега бяха сработвали добре.

Само че този път Чубака беше сам, опитвайки се да се справи с кораба и взвода изстребители едновременно и с ненадежден

хиперпространствен двигател под задника. Голямото ууки беше печено, но Хан не бе сигурен дали е чак толкова печено.

— Почти достатъчно далеч за скок — каза Куилър. — Още няма привличащ лъч.

— Те пратиха тия изстребители, за да опитат да го спрат — добави Маркрос. — Изглежда Озел най-сетне е проумял, че ще го изпусне.

Но беше твърде късно, а ТІЕ-файтерите бяха твърде далеч назад за подобно прихващане. Те опитаха все пак, стреляйки непрекъснато и огънят им се разпръскваше от задния щит на „Сокола“. Един от изстрелите проби и Хан потръпна, когато бронята получи поредната вдлъбнатина.

— Давай, Чуи! Бягай! — шепнеше той без дъх.

— Май хиперпространственият му двигател не работи — каза ЛаРон.

— Още не е опитал — отговори му Хан. — Косматата топка просто иска да е сигурен, че всички, които са на опашката му, ще са твърде далеч, за да се върнат за нас.

Куилър подсвирна:

— Смелчага!

— И глупак — изръмжа Хан и трепна, когато разрушителят започна да стреля отново с турболазерите си.

Но капитанът отново бе закъснял. С последен залп от четирицевните оръдия по преследващите го изстребители „Сокола“ потрепери в псевдодвижение и изчезна.

— Ще го проследят — предупреди Куилър. — Прихващане на траекторията, вероятностна графика на целите — всичко от списъка.

— Може да опитат — каза Хан, като тихо въздъхна с облекчение. Чубака можеше да издържи най-лудите и най-жестоките каскади. — Единственото място, където ще отиде, е отново да бъде тук.

— А ако оставят няколко кораба за засада? — попита Люк. — Имам предвид, нещо по-голямо от тези ТІЕ-файтери. Патрулна лодка или две, да речем.

— Това би било подходящо — съгласи се Хан. — Но не мисля, че този капитан е достатъчно умен да го направи.

— Определено не е — потвърди ЛаРон. — За наше щастие.

— Имаме ли следата му? — изрева Озел през мостика. — Офицер на сензорния отдел! Имаме ли следа?

— Имаме следа, капитане — отговори глас. — Изчисляваме вероятностите... не.

— *Какво не?* — настоя Озел.

— Максимумът на графиката е в системата на Олдерон — отговори офицерът, като звучеше объркано. — Но там няма нищо. Вече няма.

Озел пусна тънка усмивка. Умен плъх. Но не достатъчно умен.

— Което го прави идеално място за укритие — каза той на офицера. — Нагласете курс за проследяване.

— А пиратската база? — попита Соморил, като показва към планетата под тях. — Не сме приключили още тук.

Озел погледна към пламъците, които се издигаха от повърхността на планетата.

— Ние спечелихме битката — каза той. — ТПЕ-файтерите могат да довършат разрушението.

— Но може да има оцелели — каза Соморил, като понижи глас. — В частност... — знаете кой.

— Ако вече не е мъртва, скоро ще бъде — увери го Озел. — ТПЕ-файтерите ще се погрижат. Но ако толкова се безпокоите...

Той се обърна към кабините на екипажа:

— Искан наситен огън по местата за кацане на юг и на изток от комплекса — заповяда той. — Разрушете всички кораби. Корекция — разрушете всички, освен рендилиийския тежък транспортър.

— Сър? — попита озадачено Соморил.

— „Харпърс Уей“ все още носи петдесет АТ-СТ на Негово Превъзходителство — напомни му нетърпеливо Озел. Той ли бе единственият на борда, който се сещаше за тези неща! — Ще се върнем отново за него и за изстребителите, след като приключим с корелианския пират.

— Сър, наистина не мисля...

Озел демонстративно му обърна гръб. Соморил можеше да знае много повече от него за предателствата, убийствата и дебненето в сенките, но той — Озел, бе експертът тук относно корабите и реалните, истински битки.

И този корелианец *нямаше* да му избяга. Не и след като бе помогнал на тези щурмоваци дезертъори да му се изплъзнат между пръстите.

Никакъв шанс!

— Курсът към Олдерон е готов, сър.

Озел хвърли последен поглед в посока към кораба на изменниците, които тихичко му се присмиваха от разстояние. Ще ги докопа и тях също, обеща си той. Рано или късно ще ги хване.

— Тръгваме!

Думите тъкмо изскочиха от устата на ЛаРон, когато огромният военен кораб блесна и изчезна.

— И той тръгна! — каза Хан, като облекчение и презрение се бореха за надмощие в ума му. Този капитан наистина бе кух. — Даже не се погрижи най-напред да си прибере изстребителите на борда.

— Което просто показва, че се готви да се върне — каза Маркрос. — Ако смятаме да претърсваме това пиратско гнездо, трябва да приключим, преди да се е върнал.

— Няма да е лесно с тия ТПЕ-файтери, които караулят — предупреди Люк.

Но вместо да оформят защитна формация, седемте останали изстребителя се обърнаха към планетата.

— Само че те не са тук, за да ме държат настрана — мрачно каза Куилър. — Озел ги е оставил, за да довършат унищожението на базата на „Кървавите рани“.

— Това вече е прекалено — каза Хан, като отново хвана лоста за управление. — Да отиваме натам. Куилър, дай ми контрола.

Куилър погледна през рамо.

— ЛаРон? — попита той със странна нотка в гласа си.

ЛаРон се поколеба.

— Какъв е проблемът? — настоя Хан, като гледаше последователно ту единия, ту другия. — Искате да отидете там? Чудесно! *Да вървим!*

ЛаРон погледна към Маркрос.

— Не знам — несигурно каза той.

Хан се намръщи и изведнъж зацепи.

— „Това беше вашият кораб, нали“ — тихо попита той. — Вие познавате всички тези ТІЕ-пилоти!

— Ние всъщност не ги *познаваме* — ЛаРон, изглежда, се съвзе. — И това не е нашият кораб. Вече не.

— Това е добре — каза Хан, като опитваше да запази небрежен тон и погледна към Люк. Хлапето имаше някак измъчено изражение, но изглеждаше готов за действие. — Няма проблем. Люк и аз можем да се справим.

Това бе леко решение на проблема, но някак си му се струваше, че тия пичове няма да го одобрят.

Разбира се, не го приеха.

— Не! — каза ЛаРон с неочаквана твърдост в гласа. — Това беше наше решение. Това е наша работа.

— Задръжте — прекъсна ги Люк, като сочеше през купола — Вижте!

Хан се обърна и челюстта му леко падна надолу. Там, където преди малко имаше седем ТІЕ-файтера, сега бяха само пет... и докато гледаше, лазерен залп някъде от хълмовете над пиратската база отнесе още два.

— Мисля, че не всички долу са избити — коментира Хан.

— Май не — мрачно каза ЛаРон. — Но ако искаме да намерим информация, трябва да отидем там. Куилър?

— Тъй вярно — каза пилотът и завъртя „Суонтек“.

— Грейв, Брайтуотър — следете това лазерно оръдие.

— Готови сме — незабавно прозвуча гласът на Брайтуотър. —
Още е извън обхват.

— Не за дълго — каза ЛаРон. — Куилър, закарай ни там.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Внезапно бомбардировката секна. Все още притисната до големия наземен транспортър, Мара сканира околността с подсилените си сетива. Въздухът бе наситен с лютив дим и тя можеше да чуе пращенето от пламъците от поне три места в близост. Но турболазерният огън от небето определено беше престанал.

Тя не знаеше защо, но със затишието дойде и възможността да се придвижи. Стъпвайки внимателно над купчините развалини около нея, тя се насочи към коридора. Огненият капан, който Колдра им беше спретнал, беше почти изгорял, оставяйки лютив дим да се носи из въздуха. Като примигна няколко пъти, Мара се върна до мястото, където беше оставила Танис.

Той беше там, лежащ неподвижно на задимения под.

— Танис? — повика го тя, закачи меча си на колана и приклепна до него.

Не отговори, но поне беше още жив. Мара проучи пораженията — основно изгаряния от огнения капан на Колдра. После тя се върна до разбития команден пункт, за да вземе комплект за спешна помощ.

Нямаше време да се занимава с изгарянията, когато се очакваше, че техните нападатели се готвят за втора серия. Тя избра няколко армейски болкоуспокоителни и стимулатори и му ги инжектира в незасегнатата част от ръката. След около половин минута той беше на себе си и премигваше от пушека към нея.

— Как си? — попита го Мара.

— Сякаш умирам — промърмори Танис и гласът му звучеше ужасно. — Какво стана?

— Колдра ни направи малка изненада — каза му Мара, като реши за момента да прескочи бомбардировката. — Ще можеш ли да повървиш малко?

— Не знам — каза Танис. — Колко далеч трябва да отидем?

— Мисля да спрем за минута във вашия аварийен бункер, после да се върнем на кораба и да те сложа в медицинската капсула.

— Ще опитам — каза Танис. С изкривена от усилието физиономия той опита да се повдигне с едната си ръка.

— Спокойно — каза Мара и със Силата го повдигна. — Всичко, което трябва да направиш, е да се насочваш в нужната посока. Аз ще свърша тежката работа с повдигането.

— Забравих — каза Танис, като леко се усмихна. — Къде сме в момента?

— Извън главния контролен център.

— Аха — Танис се огледа. — Натам — каза той и посочи коридора, по който бяха вървели, когато се натъкнаха на капана на Колдра. Тя дръпна ранения пират до себе си, хвана го здраво през кръста и те тръгнаха.

Базата беше в безпорядък. Поне пет от сградите бяха напълно разрушени, две от тях още горяха в яростни пламъци. Другите — нищо повече от тлеещи отломки. Имаше и много трупове, пръснати наоколо. Някои от пиратите бяха напълно облечени, но други явно бяха спали в леглата си, когато нападението е започнало. В началото Мара се чудеше за липсата на подготовка и сензорно оповестяване, докато се сети, че тримата души, които Брок и Гилинг бяха убили в контролния център, бяха дежурните, които трябваше да забележат опасностите и да вдигнат тревога. Двамата от ИБС или не бяха забелязали приближаващите нападатели, или не им е пукало.

Или пък ги бяха очаквали. „Ако не, ще дойдат и други, за да завършат работата“, беше казал Брок в контролната зала.

— Там — промърмори Танис и посочи една от срутените сгради.

Сградата бе почти цялата разрушена с изключение на една голяма стая на долния етаж в далечния ъгъл, която беше все още непокътната.

— Добре — каза тя, дишайки тежко, като видя купищата срутена зидария пред тях. — Това няма да стане лесно.

Танис явно също беше видял назъбените парчета.

— Просто ме остави тук — каза той. — Вземи данните, които търсиш, и се върни за мен.

— Забрави — каза Мара и намести захвата си около кръста му. Обстрелът можеше да бъде подновен всяка минута и нямаше начин да го остави тук на открито. Особено след като имаше по-безопасно място на петдесетина метра от тях. — Внимавай къде стъпваш.

Те започнаха да се промъкват през развалините. Въпреки че Мара поддържаше по-голямата част от тежестта на Танис, той се мъчеше с неравния терен и накрая тя се принуди да използва Силата, за да го вдигне напълно във въздуха и да го пренесе над препятствията като кошница със зарзават. Тя се оглеждаше непрекъснато и горещо се надяваше, че никой няма да стреля по тях, докато е толкова натоварена и съсредоточена, за да успее да реагира.

Стаята в ъгъла се оказа само въздушен шлюз към самия бункер — доста по-голям комплекс от стаи на два подземни етажа. Явно Комодора беше приел сериозно възможността за въздушна атака.

Не че това му бе помогнало. Разкъсаното му тяло се бе свлякло върху една седалка пред контролния панел. Мъртъв.

— Това е то — измърмори Танис, когато Мара го положи в една от другите седалки. — Свърши. Всичко свърши.

— Така изглежда — съгласи се спокойно Мара и се огледа. Комуникационната система бе добро място за начало, реши тя. Освен ако Комодора и неговият незнаен съюзник не са били толкова параноични, че да управляват бизнеса си само с лични срещи, би трябвало да има записи на техните връзки по холонет. Тя отиде до контролния панел и леко отмести стола с тялото на Комодора встрани.

Видя, че той е бил в процес на започване на връзка по холонет, когато поразеното му тяло накрая се е предало. Номерът за контакт и честотата не й говореха нищо, но не и направлението.

Шелконва. Столицата на сектор Шелша.

— Ръка! — изхриптя Танис. — Тактически дисплей... там.

Мара се обърна. Дисплеят за наблюдение не работеше, но главният тактически дисплей над отбранителната конзола действаше. На него се виждаха седем червени триъгълника — вражески изстребители, приближаващи бързо базата. Явно вторият рунд започваше.

Само че този път, за разлика от първия рунд, в битката участваха две страни.

Мара прибяга до конзолата, седна и с бърз поглед върху уредите прецени възможностите. Главните лазери можеха да прихванат едновременно три цели. Освен тях имаше много от предпочитаните от „Кървавите рани“ протонни торпедни ракети, чакащи в резерв.

Лазерите вече бяха в готовност. Тя ги приведе в пълна активност и зачака.

Нападателите бяха приближили почти до оптимален обхват, когато изведнъж се разделиха и оформиха знака на Победата. Мислено Мара сви рамене. Тя залепи по едно кръстче върху двама от нападателите и стреля.

Лазерите превърнаха мишените мигновено в облаци от шрапнели. Мара промени целта, като част от съзнанието ѝ се чудеше каква е тази конкурентна банда, чиито членове са толкова безгрижни, или толкова самоуверени, че да изпратят изстребители без поне минимална способност за защита. Тя стреля отново и втора двойка нападатели последва съдбата на първата.

Може би разчитаха на маневреността си, за да избегнат пораженията, помисли тя и отново смени целите. Разбира се, те бяха достатъчно пъргави и правеха луди маневри, за да избегнат компютъризирания прицел на лазерите. Група от индикатори замигаха в червено, когато те успяха да се откачат от прицела. Но Мара не се нуждаеше от подобни технологични играчки. Тя разполагаше със Силата и цялата маневреност във Вселената не можеше да помогне на нападателите. Тя превключи лазерите на ръчно управление и продължи да стреля, като методично и хладнокръвно унищожаваше изстребителите един по един. Тя забеляза, че сензорите засякоха друг приближаващ кораб в далечината. Кораб с размери на транспортен, но числата показваха, че ще дойде твърде късно, за да помогне.

Последните два изстребителя се бяха приготвили да атакуват и Мара чу над себе си пукането от лазерния огън, когато те започнаха последен, отчаян яростен обстрел срещу бункера. Със Силата тя почувства какви ще бъдат техните следващи маневри и премести мерника в перспектива. Тя стреля отново и остана само един нападател.

Още веднъж тя нагласи мерника... и спря за момент. Огневият контрол бе събрал всички данни за нападателите по време на битката, които тя би могла да вземе и да проучи в свободното си време. Но и един директен визуален контакт също не би бил лоша идея. Тя за кратко отклони вниманието си от битката, поемайки риска да позволи на врага макар и кратък момент да си поеме дъх и включи дисплея за наблюдение.

Сензорите бяха претърпели сериозни удари по време на бомбардировката и образът на екрана беше тъмен, на зърна и разкривен. Но ставаше. Имаше само един изтребител в цялата Галактика с този профил и дизайн.

Пиратската база бе атакувана от имперски ТПЕ-файтери.

Тя се взираше в образа, мозъкът ѝ отказваше в началото да повярва на доказателствата от очите ѝ. Това беше невъзможно — имперското внимание беше напълно погълнато от бунтовниците, вътрешната нестабилност и вълненията на извънземните. С пряка заповед на Императора пиратите и други подобни разбойници бяха прекласифицирани като проблем за силите за сигурност на планетите и планетарните системи. Това не би могло да е някаква официална операция срещу „Кървавите рани“.

Освен ако не беше срещу самата Мара.

Тя с каменна физиономия се върна към лоста за управление на огъня и пръсна на парчета и последния изтребител. Каквото — такова. Вече не ставаше въпрос за гигантска схема за обединение на всички пиратски банди в сектор Шелша в една мощна групировка. Не беше и въпрос за връзката между пиратите и бунтовниците. Този път нещата сочеха към имперска територия. Право към върха!

Тя погледна тактическия дисплей. Непознатият транспорт беше още твърде далеч, за да бъде заплаха, но продължаваше да приближава.

Бе време за тръгване.

Танис се бе свлякъл на стола си, дишането му беше учестено и плитко.

— Готов ли си за още една малка разходка? — попита го Мара, като приклепна до него.

— Ще пробвам — тихо промълви Танис. — Намери ли това, което търсеше?

— О, да — меко каза тя. После прихвана Силата и повдигна Танис от стола, толкова леко, колкото може.

— Само още няколко минути — каза тя, докато го пренасяше към вратата. — Хайде, ще те отнеса до медицинската капсула на „Харпърс Уей“...

Тя прекъсна, понеже той се свлече върху рамото ѝ.

— Ако не издържа — изхриптя той, а очите му бяха почти затворени, докато гледаше в лицето ѝ, — погребете ме в Космоса. Чу ли ме?

— Ще издържиш — каза Мара. Лъжата дойде автоматично на устните ѝ, въпреки че я обля вълна на разочарование. Тя бе изучавала много техники за самолечение, базирани на Силата, но нищо, което да може да бъде използвано върху друг. Но докато още имаше живот, имаше надежда.

— Дръж се — каза тя и се насочи към стълбите.

Вече пресичаха полето от развалини, близо до мястото, където до скоро беше главният контролен център, когато Мара чу далечен рев от субсветлинен двигател.

Тя видя, как „Харпърс Уей“ се издигна от руините около площадката за приземяване. Той се завъртя мързеливо около оста си, сякаш пилотът разглеждаше разрушенията наоколо, след това се насочи към космоса.

Мара го гледаше как се отдалечава, а сърцето ѝ падна в петите. Това беше то. Корабът ѝ замина, а от пламъците в края на комплекса ѝ беше ясно, че всички останали кораби са унищожени.

Тя и Танис бяха изоставени.

Обаче имаше още един кораб с размери на товарен, който внимателно приближаваше планетата. Ако пилотът беше достатъчно глупав да кацне в средата на разрушенията, тя би могла да изкомандва екипажа и да си тръгне от тук.

Освен ако корабът не беше част от третия рунд срещу нея. В този случай тя би могла просто да убие всички на борда.

До нея Танис се размърда.

— Защо спряхме? — промърмори той.

Мара се фокусира в него, в изгореното му лице и затрудненото му дишане. Не, тя не можеше да чака пристигания кораб. Трябваше да му помогне *сега*.

И тогава, най-накрая, очевидният отговор блесна пред нея.

По-голямата част от сградите на командния център бяха в руини, но входовете на три от минните тунели, където Колдра се бе укрил, бяха все още отворени. Прахът от атаката беше покрил всички следи, които той можеше да е оставил, обаче на метър от левия тунел тя намери пресен отпечатък от ръка.

Нямаше осветление, но подът бе достатъчно равен, а тунелът се спускаше надолу под не много голям ъгъл. След два леки завоя покъсно, може би на стотина метра от входа, те стигнаха слабо осветена област и аварийен спасителен кораб, какъвто тя се надяваше да намери — един компактен Startled Z-10 Seeker. Корабът беше подготвен за път. Явно Колдра беше планирал да си тръгне с него, преди да забележи незасегнатия „Харпърс Уей“ и да реши да вземе него. Мара настани Танис в медицинската капсула и я настрои за спешно лечение, след което издигна кораба над земята и го насочи внимателно през тунела.

Пожарите вече догаряха, когато Хан останалите внимателно се запровираха през пълната с развалини база.

— Готино е, че Империята прояви интерес към пиратите отново — коментира неадресирано към никого той.

— Това не беше свързано с пиратите, Соло — каза мрачно ЛаРон. — Това беше прикриване на далавера.

Хан се намръщи. Всъщност не беше вярвал, че е толкова елементарен случай.

— Каква далавера? — обади се Люк.

— Някой наема пирати — каза Маркрос с още по-мрачен от обикновено глас. — Някой, както сам видя, със здрави имперски връзки. Много на високо.

— Кой? — попита Люк.

— Ето за това сме тук, да разберем — каза ЛаРон. — Куилър?

— Нищо не шава, нито отгоре, нито отдолу — чу се гласът на пилота от комуникатора на колана на Хан. — Този транспорт, който излетя, докато ние приближавахме, трябва да е носел последните оцелели.

— Няма ли следи от „Сокола“ — запита Хан.

— Още не — отговори Куилър. — Аз не бих се безпокоил. Сигурно още чака, за да се увери, че „Възмездие“ е тръгнал по следите му, преди да обърне обратно.

Хан направи физиономия. Да, точно това вероятно правеше в момента голямото тъпо ууки.

— Съобщи ми, щом го засечеш.

— Ще го направя — обеща Куилър. — ЛаРон, засичам няколко дълбоки тунели отпред, с размер на проучвателни, напълно

функциониращи. Може да има повече хора и оръжие долу, отколкото мога да засека.

— Докато си стоят долу, не могат да ни навредят — каза ЛаРон. — Само им хвърляй по едно око. Още ли нямаме карта?

— Тъкмо дойде — отговори Куилър. — Изглежда, че единственото място, което все още черпи мощност, е на север и малко на изток от епицентъра на атаката. Малка стая на повърхността, голям комплекс отдолу. Някакъв бункер или редут, предполагам. Ще ви насоча натам.

Подземният комплекс наистина беше бункер, разположен професионално. Тясно стълбище водеше до широка командна зала, с врати на три от стените. Имаше един труп, свлечен до стол в близост до комуникационната конзола.

— Огневият контрол е още на стендбай — каза Брайтуотър, поглеждайки в една от страничните стаи. — В леглата не изглежда да е спал някой. „Възмездие“ трябва да ги е изненадал.

— Небрежност — каза Грейв.

— Те са пирати — напомни му Брайтуотър.

— Какво точно търсим — попита Хан, като отиде до една от другите врати и погледна вътре. Това беше малка оръжейна с бластери и гранати, чакащи в случай че някой нападател се умори от въздушния обстрел и реши да поеме нещата лично.

— Да започнем с това, с кого последно са се свързали — каза Маркрос и отиде до комуникационния панел.

— Добра идея — каза Хан и се огледа. Останалите се бяха събрали около Маркрос с гръб към тях с Люк. Той смигна на Люк и кимна към въоръжението, след това приближи към групата, окръжила Маркрос. Люк погледна учудено, но кимна в отговор и започна да се промъква към арсенала.

— Открихте ли нещо? — попита Хан, когато дойде до ЛаРон.

— Видяхме настройките за последното обаждане — отговори ЛаРон. Гласът му звучеше особено през шлема.

— И? — попита Хан като наклони врат, за да погледне.

— Не е твоя работа — каза Маркрос и бързо изключи дисплея. Но не и преди Хан да забележи името на системата. Беше Шелконва, столицата на сектор Шелша. Същото място, където Люк беше казал, че Лея е хваната в капан.

— Значи отиваме към Шелконва? — попита толкова внимателно, колкото можа.

— *Ние* отиваме към Шелконва — каза Маркрос със студен глас. — *Вие* отивате, където поискате. С вашия кораб.

— Можете да тръгнете веднага, щом той пристигне — добави ЛаРон. — Благодарим отново за вашата помощ.

— Няма защо — каза Хан и през прилива на объркани емоции изведнъж осъзна, че това беше всичко. Ако Люк бе прав, че Лея е в капан на Шелконва, той, Чуи и Хлапето не можеха да направят нищо. Имперците щяха да обявят цялата планета под възбрана и нямаше начин „Сокола“ да премине през такава блокада. Не всички имперски служители бяха толкова тъпи и лековерни като капитан Озел.

Лея трябваше да се оправя сама. Но това беше добре. Тя беше умна и изобретателна, имаше Чивкайри и неговите приятели на планетата, както и Мон Мотма, Рийкан и техните приятели отвън. Те щяха да я измъкнат някак си от Шелконва и да я пъкнат в някое скривалище на половин галактика разстояние, където най-вероятно Хан никога повече няма да я види.

А щом веднъж Лея излезеше от играта, щеше да отпадне и последната причина да се занимава с шантавите бунтовници.

Той беше свободен. Свободен да остави Люк при неговите нови приятели, свободен да оправи нещата с Джаба, свободен да се върне към простия живот, който водеше, преди да се срещне с Люк и стария Кеноби в оная кръчма на Мос Айсли. Нямаше да има кой да го преследва. Никой нямаше да очаква от него да направи нещо. Никой нямаше да му дава заповеди, освен той самият. Всичко свърши.

Ако наистина искаше това.

Той погледна обратно, когато Люк се измъкна от оръжейната, надянал преднамерено нехайно изражение, хванал бластер, притиснат до бедрото му.

Хан въздъхна. Не, нищо не беше приключило. Не още. Люк и Лея бяха негови приятели... и въпреки че той не бе готов да се закълне във вярност пред Рийкан и цялата тая бунтовническа история, той не можеше просто да зарече приятелите си.

— Всъщност ние също мислим да отидем до Шелконва — каза той на ЛаРон. — Не виждам причина да не можем да пътуваме заедно.

— Мога да измисля поне дузина причини — възрази Маркрос и се завъртя към него. Бластерът му бе изваден, макар и да не бе насочен *точно* към Хан. — Защо толкова бързате към Шелконва?

— И защо да не отидете там със своя кораб? — добави ЛаРон.

Нямаше какво друго да направи, освен да им каже. Още повече, ако щеше да възникне проблем, по-добре щеше да стане още тук, вместо по пътя им към Макрин Сити.

— Имаме приятелка, която го е закъсала малко там — каза той. — Всъщност, не само *малко*. Предполагам, че в момента цялата планета е блокирана.

— *Столицата* на сектора да бъде блокирана? — обади се Брайтуотър. — Какви ги е свършила вашата приятелка там? Да не е обрала палата на губернатора?

— До момента не е направила нищо — каза Хан, надявайки се това да е повече или по-малко истина. — Имам предвид, че вие сте военни — вие ще можете да минете, а ние не можем.

За един дълъг момент стаята остана тиха. След това ЛаРон се размърда.

— Ясно — каза той с тон, сякаш беше получил отговор на отдавна висящ въпрос. — Вие сте бунтовници.

— Всъщност имаме само слаби контакти с тях — коригира го Хан.

— Значи сте само частични предатели? — кисело попита Грейв.

— Добре де, нали *вие* сте дезертъори — обади се Люк.

Това определено беше едно от най-неподходящите неща за казване. И четиримата щурмоваци замръзнаха и Хан лесно можеше да си представи израженията им зад шлемовете.

— Наречи ни още веднъж така, момче — каза с леден глас Грейв — и тогава по-добре да бъдеш готов да използваш този бластер.

— Хвърли го, Люк — нареди Хан. *Никога* ли нямаше хлапето да се научи да си държи устата затворена! — Както и да е, това няма значение.

— *Има* значение — възрази ЛаРон, докато Люк тихо остави бластера до близката конзола. — Без значение какво е сегашното ни положение, ние сме войници на Империята.

— И сме се заклели да я защитаваме от хора като вас — добави Брайтуотър.

— А, знам я тая клетва — каза Хан, като се изпъна малко. — И аз някога се клех.

Полунасоченият бластер на ЛаРон като че ли малко потрепери.

— Бил си в армията?

— Кариданската академия — отговори Хан и потокът от сладкогорчиви спомени го заля. — Завърших с отличен. Имах кариера пред себе си.

— Какво се случи? — попита ЛаРон.

Хан се намуси:

— Видях как Империята се отнася с хората — отговори той. — Особено с тези, които не са от човешката раса.

В този момент и четирите бластера определено потрепнаха.

— Също и ние — промърмори Грейв.

— Ти кога... напусна? — попита Брайтуотър.

— Не напуснах — каза Хан. — Опитах се да помогна, моите началници не харесаха това и ме изхвърлиха. Край на историята.

Последва нова пауза. От техните пози Хан получи странно усещане, че те вече са водили подобна дискусия.

— Вие, бунтовниците, искате да разрушите реда и стабилността — каза най-накрая ЛаРон. — Всичко, което работихме толкова здраво да създадем след Войната на клонингите.

— Нямаме проблем с реда и стабилността — увери го Хан. — Никой не иска да ги руши. Ние искаме само да отстраним лошите неща.

— Защо да не ги оставите да се оправят отвътре? — противопостави се Брайтуотър.

— Защото хората, които движат нещата, не искат да ги оправят.

Хан посочи към тавана:

— Моят партньор, Чуи, е бил имперски роб. Много от неговите хора още са. Мислите ли, че губернаторите, мофите и адмиралите искат това да се промени?

— Може би уукитата са доволни — промърмори Грейв.

— Ще опиташ ли да кажеш това на Чуи?

— Не, разбира се, не — каза Грейв. — Само посочих, че би могло да бъде и по-лошо. Понякога е по-лошо.

— Имаше операция на Отронена сълза, точно преди да се разделим с компанията от „Възмездие“ — каза Брайтуотър. Думите му

видимо идваха със затруднение. — Всъщност част от причините, поради които напуснахме. Беше нападение срещу заподозряна бунтовническа клетка в малък град в хълмовете.

Хан погледна Люк. Отронена сълза. Не беше ли мястото, където едва се бяха измъкнали от пиратска банда и звезден разрушител?

— Всички бунтовници бяха заминали — каза той на щурмоваците. — Много преди вие да се появите там.

Атмосферата изведнъж отново стана напрегната.

— Сигурни ли сте в това? — попита ЛаРон с тон на човек, който не е сигурен, дали наистина иска да научи отговора.

— Съвсем — каза Хан. — Аз и Люк тъкмо измъкнахме последната група, когато вашият кораб се появи.

— Случи ли се нещо лошо? — внимателно попита Люк.

ЛаРон се обърна към него.

— Те бяха... ние... заповядаха ни да ги убием — каза той. — Всички.

— Всички в града — каза Грейв. Той се поколеба. — Като започнем с извънземните.

— О, не! — възкликна Люк. — Но вие... Вие не сте... Нали?

ЛаРон не отговори.

Хан гледаше Люк и стомахът го пристегна. След Олдерон какво друго можеше да очаква? Какво друго очакваха всички останали?

— И вие наистина ли мислите, че подобни неща могат да бъдат поправени отвътре?

— Ние не сме тук да поправяме Галактиката, Соло — каза Грейв. — Ние сме само войници.

— Даже не сме сигурни дали още сме такива — измърмори Брайтуотър.

— Аз също не съм тръгнал да поправам Галактиката — увери ги Хан, като грижливо подбираше думите си. Той вече достатъчно добре бе преценил тези хора и най-добрият начин да се разбере с тях беше би било да отразява собствените им чувства и мотиви обратно към тях. — Искам само да поправа по някое ъгълче от нея, тук и там.

Той махна с ръка към звездите:

— Спасяването на приятел е едно от тези ъгълчета.

— Нашата клетва за вярност беше към Императора.

— Сигурно — отговори Хан. — Но ако ме попитате, истинската работа на войника е да пази хората.

— Нямаме нужда да ни обясняваш какъв е нашият дълг — тихо се обади Маркрос. На Хан му направи впечатление, че това беше първият коментар, който той прави, откакто разговорът беше тръгнал в тази посока. — Губим си времето.

— Прав си — съгласи се Хан. — И сега какво?

Комуникаторът на Хан издаде звук.

— ЛаРон, тук е — обади се Куилър. — „Сокола“. Изглежда ми добре. Вие приключвате ли вече?

Хан погледна ЛаРон, като му се щеше да може да види лицето на мъжа.

— От теб зависи — каза му той.

ЛаРон огледа всички подред. После почти неохотно се обърна отново към Хан.

— Куилър, кажи на уукито, че ние ще закараме него и неговите приятели до Шелконва — каза той. — Кажи му да скрие кораба си някъде, в случай че „Възмездие“ се върне. Щом го направи, нека ти даде координатите си и ще дойдем да го вземем.

— Или пък аз и Люк да дойдем с вас, а Чуи да закара „Сокола“ до Шелконва — предложи Хан. — Може да се срещнем в някое спокойно място в системата и той да дойде на борда.

— Предполагам, че така става — каза ЛаРон. — Куилър?

— Ще го уведомя — каза Куилър. — Намерихте ли всичко, което ви трябваше?

ЛаРон погледна Маркрос.

— О, да — отговори Маркрос. — Всичко.

— Ще сме отново на площадката до десет минути — ЛаРон се обърна отново към Хан. — ОК, ще ви отведем до Шелконва. Но стигнем ли веднъж, оставате да се оправяте сами. Ако успеем да се срещнем отново, ще ви откараме до там, където ще сте оставили „Сокола“. Обаче това е *всичко*, което ще направим за вас и за вашите приятели бунтовници. Разбра ли?

— Разбрах — отговори Хан.

— А ти можеш да зарежеш тоя бластер където е — добави той за Люк. — Имаме по-добри на „Суонтек“.

Той се завъртя и тръгна към изхода.

Хан сви рамене:

— Чу човека — каза той. — Да вървим.

Изходът на тунела беше на десет километра в една камуфлажна пещера на север от базата. Когато Мара вдигна кораба над хълмовете пред нея, видя, че пристигащият транспортър кацна на площадка 8 — мястото, където беше „Харпърс Уей“.

За момент тя помисли да се върне и да ги удари, когато са най-уязвими — на повърхността. Но не. Тя нямаше реални доказателства, че те бяха свързани с атаката, а и нямаше излишно време. Тя настрои навигационния компютър за най-близката система, където има надеждна медицинска помощ, и отпътува.

Час по-късно тя изкара кораба от хиперпространството, за да изпълни последната молба на Танис.

Тя знаеше, че Императорът не си падаше по възпоменанията и изпитваше силно презрение към практиката да казваш думи над загиналите. Въпреки това Мара каза няколко думи, запомнени от детството, преди да изпрати тялото на Танис към празнотата на Космоса.

Когато седна отново пред пулта за управление, душата ѝ бе изпълнена с мрачен и вледеняващ гняв. ТИЕ-файтерите и турболазерите заедно свидетелстваха за звезден разрушител. Според капитан Норело обаче единственият такъв кораб в сектора беше „Възмездие“.

Капитан Озел почти сигурно не беше директно свързан с „Кървавите рани“. Човекът беше амбициозен и надут, обаче това изискваше специален вид дързост, за да предприемеш такъв риск, каквато Озел не притежаваше. Полковник Соморил притежаваше и дързост, и пълна липса на морални принципи, но даже и старши офицер от ИБС не би могъл да заповяда на капитан на звезден разрушител да предприеме такава битка. С изключение на някои специални случаи, включващи и самата Мара, единствен човек извън командната верига на флота, който би могъл да го направи, е само секторният губернатор.

А както тя бе видяла в бункера, последното действие на Комодора беше да потърси някого в столицата на сектора.

Мара погледна за последен път тялото, което се носеше в пустотата и завъртя кораба към Шелконва. Губернатор Чорд беше пратил „Възмездие“ да затрие „Кървавите рани“ и да прикрие следите си. Той бе изменник на Империята.

И Мара щеше да го свали.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лея очакваше, че войските на губернатор Чорд вече ще са обкръжили хотела, когато стигнат с Чивкайри до него. Обаче хотелът и градините изглеждаха точно така, както когато бяха тръгнали преди час и половина от там.

Въпреки това Чивкайри настоя да влезе сам, за да вземе вещите им, като я насочи към тапкафа от другата страна на улицата, където обслужваха другопланетни видове. Лея влезе и поръча някаква малка напитка, колкото за прикритие, после седна на маса, от която можеше лесно да наблюдава през прозореца.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди Чивкайри да се измъкне от хотела, праметнал небрежно чантите ѝ през раменете си. Той се огледа и пресече улицата в нейна посока. Лея остави няколко кредита на масата и излезе за да го посрещне.

— Защо се забавихте толкова? — попита го тя, докато вземаше багажа си.

— Реших, че ще е добре да направя няколко обаждания — каза той и посочи надолу по улицата, далеч от хотела.

— Простете ми нахалството, но това не ми изглежда особено мъдро — отбеляза Лея. — Можеше да бъдете проследен и заловен.

— По-добре е така, отколкото във ваше присъствие — каза Чивкайри. — Във всеки случай, мисля, че имаме малко време да си поемем дъх. Макар че портовете са затворени за всички жени с вашето описание, моите приятели ми съобщиха, че няма данни за широкомащабна патрулна дейност, поне не в първостепенните райони, където е най-вероятно да започне търсене.

— Или пък Чорд е достатъчно умен да се сети, че ние ще избягваме точно тези места.

— Едва ли — спокойно отвърна Чивкайри. — Има голяма популация на адерианци в Макрин Сити и околностите. Губернатор Чорд е добре запознат с нашите силни страни и със слабостите ни, както и с начина ни на мислене. Освен това главен администратор

Дизра за съжаление ме познава много добре. Знае, че няма да позволя гост да отседне в квартира под нивото на неговата каста.

— Но вие го направихте — отбеляза Лея.

Чивкайри наклони глава.

— Не — каза той със засрамен тон. — Аз ви позволих да се регистрирате в хотела, но по никакъв начин не мислех, че ще останете в него. Бях планирал да пратя слугата си да вземе вашите принадлежности след срещата и да ги отнесе в моя дом.

Лея направи физиономия. Това наистина бяха непреклонни хора.

— И така, къде отиваме сега?

— Не се безпокойте, принцеса Лея — каза Чивкайри с мрачен, но твърд глас. — Моят кастов статус няма да бъде никога повече проблем за нас, нито пък ще затъмнява моето мислене и ще диктува действията ми.

Той сякаш събираше кураж да продължи.

— Както видяхте, заради моите действия продадох мой гост. Нямам друг избор, освен да се откажа от моето име, моя дом и моя кастов статус.

Лея го погледна с удивление. За един адерианец такова действие беше социалният еквивалент на това да си отреже ръката. Осъзнаваше ли го той? Тя отвори уста да попита...

И благоприлично я затвори. Естествено, той разбираше.

Но с присъединяването си към бунтовниците той бе изразил желание да даде живота си за свободата. Днес той беше дал социалния си статус. За един адерианец това бе по-трудно решение.

— Благодаря — промълви Лея. — А сега?

— Сега — каза Чивкайри, удължавайки крачка — ще намерим начин да използваме кратката отсрочка, която получихме.

Лея също ускори крачка, за да успява да го настига. Тези хора може да не бяха гъвкави, но бяха почтени и смели.

Те изминаха три квартала и стигнаха до един от обществените въздушни превози, насочващи се на северозапад към главния космодрум. После пропътуваха шест квартала и се прехвърлиха на друг транспорт в посока юг, към главния междузвезден финансов район и жилищните комплекси на третата каста. В началото на района отново смениха транспорта с друг на изток, където Макрин Сити свърши рязко до редица високи скали, осяени с тъмни пещери.

— Катакомбите — каза Чивкайри, сочейки към далечните дупки, видими между сградите и случайните дървета, докато вървяха по оцветена пешеходна пътека. — През вековете в тях са се крили престъпници и заточеници, бежанци или болни. В наше време те са дом на отритнати от много видове, хора, дошли на Шелконва, за да търсят по-добър живот, но не успели да го постигнат.

Лея сбърчи нос и незабавно се засрами от реакцията си. Звучеше мрачно, но не по-лошо от много други места, където беше попадала през годините. Ако Чивкайри можеше да се принизи и да се смеси с най-ниските касти от своето общество, тя също би могла.

Освен това пещерите едва ли смърдяха по-лошо от миризмите, които я атакуваха от редиците сгради край улицата.

— Изглежда добро място за скривалище за известно време — каза тя.

— Идеално място е — потвърди Чивкайри. — Точно затова не отиваме там. Пещерите ще са от първите места, които губернатор Чорд ще заповяда да бъдат претърсени, щом осъзнае, че не сме в никое от местата, обитавани от първата каста. Ние обаче ще оставим някои ваши лични вещи там по-късно, за да объркаме по-добре преследвачите.

— Добра идея — каза Лея. — Щом не отиваме към пещерите, къде ще идем?

Внезапно Чивкайри спря.

— Тук — каза той и посочи сградата до нея.

Лея погледна. Бяха до малък тапкаф, вмъкнат между два магазина за стоки втора ръка, с избледняла табела над вратата с надпис на атериански и меню на четири езика върху цветния прозорец.

— Тук? — повтори тя.

— Понякога е умно да се скрие плячката на видно място, нали? — каза Чивкайри. Той се опитваше да изглежда скромно, но беше напълно ясно, че бе много доволен от себе си. — При това съм ви намерил работа.

Лея за момент напълно загуби способност да говори, нещо което не се бе случвало често в живота ѝ.

— Оо... — рече тя, просто за да каже нещо.

— Аз лично търсих обяви на работодатели, за да елиминирам всички шансове да бъда проследен до някой слуга или приятел,

продължи Чивкайри.

— Благодаря — каза Лея, отново колкото да каже нещо. Тапкафът, както тя с безпокойство забеляза, изглежда бе източникът на повечето неприятни миризми на квартала. — Какво точно ще правя?

— Ще сервирайте, разбира се — каза Чивкайри. — Освен ако не предпочитате да готвите?

— Не, не, сервирането става — увери го Лея. — Аз не знам никакви адериански рецепти.

— В тапкафа също сервират и на мунгри и на други видове — каза Чивкайри. — Може би по-късно ще искат да готвите за някои от тях. Но ще започнем със сервирането засега. Елате, входът за персонала е зад блока. Мениджър Викрия ви очаква.

Викрия се оказа дългунеста женска мунгра с тъмночервени акценти в иначе оскъдната ѝ грива.

— Тази позиция изисква носене на тежки подноси — каза тя със съмнение, докато оранжевите ѝ очи измерваха тънката фигура на Лея.

— Разбирам — увери я Лея. — Не се безпокойте, аз съм по-силна, отколкото изглеждам.

— Скоро ще разберем дали е истина — каза Викрия. — В този шкаф има престилки. Сложи една и ела в офиса ми да вземеш таблет за поръчки.

Лея кимна:

— Благодаря.

На Олдерон сервирането се вършеше от обслужващи дроиди BD-3000. Но на Лея често се бе случвало да бъде обслужвана от живи същества, така че тя отдавна беше свикнала с тази идея. Всъщност след първите няколко такива преживявания тя почти не забелязваше сервитьорите, освен ако не се случи някаква грешка или инцидент. Затова и бе добила впечатление, че тази работа е проста и до голяма степен не изисква големи усилия.

За около час тя забрави частта от предубежденията си относно *простотата* на работата. Сервирането даже на тези адерианци от ниските касти беше коварно минно поле от малки вътрешнокастови различия, които изискваха да вземе поръчките в правилния ред от по-високите рангове, към по-ниските, а не просто как клиентите са се подредили около масите. Понеже явно протоколът изискваше персоните с по-висок ранг първи да си изберат местата, които

предпочитат, последвани от следващите по ранг, нямаше даже някакъв устойчив шаблон, който да се повтаря. Лея отнесе няколко ледени оплаквания, преди да го схване.

Мунгрите не бяха чак толкова тежки в социално отношение, но и те представиха свой собствен набор от предизвикателства. Почти облекчение беше, когато в късния следобед нахлуха три човешки същества. Или щеше да бъде, ако те не бяха вече толкова отвратително пияни.

Частта относно *малкото усилия* отне около три стандартни часа, преди да се изпари.

Беше малко след полунощ, когато най-последно тя се затътри по стълбището към редицата апартаменти на четвъртия етаж, които тапкафът осигуряваше на служителите си. Чивкайри я чакаше, като придрямваше в широко кресло, което комфортно би приютило и някой свръхтежък гаморианец.

— А — каза той, разсънвайки се, когато тя затвори вратата след себе си. — Вярвам, че вечерната работа е минала добре?

— Мина доста добре — потвърди тя, огледа се наоколо, свали престилката и я постави на закачалката до вратата. Апартаментът беше малък и неудобен, не по-голям от корабна каюта и само малко по-добре мебелиран. Обаче имаше комфортно изглеждащо легло и това всъщност беше всичко, което я интересуваше в момента.

— Следобедът, от друга страна, беше почти бедствие — добави тя. — Как мина вашият ден?

— Слабопродуктивен — отвърна Чивкайри. — Патрулите започнаха да търсят в хотелите за първа и втора каста, подпомогнати от контингент от войските на двореца на губернатор Чорд. Има храна в бюфета, ако сте гладна.

— Благодаря — Лея отиде до нишата за готвене и отвори бюфета. В дъното имаше остатъци от адерианска храна, пред нея — храна, по-подходяща за човешки същества.

— Звучи сякаш са се захванали сериозно — каза тя, извади храна и я сложи в печката.

— Много по-сериозно, отколкото предполагате — сериозно каза Чивкайри. — Докладвах ми, че съобщение за вас е било изпратено до Имперския център.

Лея се намръщи. Тя бе очаквала, че Чорд ще задържи за известно време издирването на локално ниво с надежда да пожъне някакъв политически престиж, ако лично я предаде на Императора. Вместо това явно бе решил да остави имперските сили да свършат тежката работа.

— Имате ли представа, колко бързо могат да изпратят войски тук?

— Те може да са вече тук — каза Чивкайри. Има два армейски гарнизона в сектор Шелша. Единият от тях е на само шест часа полет от тук. Има и един патрулиращ звезден разрушител, който може да бъде докаран.

— И сигурно ще бъде — каза Лея. Те ще искат сериозна поддръжка от орбита, в случай че се противопоставим.

Чивкайри дълбоко въздъхна:

— Съжалявам, принцесо. Аз ви подведох. Не виждам никакъв изход за нас.

— Била съм и на по-лоши места — увери го Лея, като се бореше срещу съблазнителното отчаяние. Единственото нещо в края на този път беше поражението. — Всичко, което можем да направим, е да се задържим на свобода колкото можем по-дълго и да се оглеждаме за възможности. Не забравяйте, че Воколи и Слани се измъкнаха успешно от Шелконва и вече трябва да са приказвали с ръководството на Съюза.

— Които са твърде далеч, за да дойдат на помощ преди имперските сили да са пристигнали — посочи Чивкайри. Той погледна лицето ѝ и промени физиономията си. — Извинявам се — каза той, като наведе глава. — Не трябваше да казвам това. Знам, че Съюзът ще направи всичко възможно, за да ви спаси.

Лея се обърна към печката и внезапно в ума ѝ проблесна спомен. „Аз съм Люк Скайуокър — припряно каза твърде niskият щурмовак и свали шлема си. — Тук съм, за да ви спася.“

Той би могъл и сега да бъде тук, при нея, ако само си бе държала устата затворена на оная среща. Също би могъл да бъде и Хан, ако не бе толкова вбесяващо твърдоглав относно политиката. Вместо това двамата като луди се щураха из сектора в опит да намерят начин да спасят каналите за доставка на Съюза от пирати.

Една мисия, която скоро щеше да стане съвсем безсмислена, мрачно помисли тя. С надвисналото залавяне на Чивкайри и с Воколи и Слани, уведомени вече за Чорд и неговите хора, присъствието на бунтовниците в сектор Шелша беше пред провал. Щом веднъж то се сринеше, нямаше да има смисъл от канали за доставка.

Тя рязко тръсна глава. Това отново беше отчаяно мислене. Това, от което се нуждаеше точно сега, беше твърдо да отстрани всички подобни мисли, да хапне и да спи. Физическото състояние се отразяваше на емоционалното, а тя бе толкова изтощена физически в момента, както не ѝ се бе случвало от много време.

Тя бе извадила вечерята си от печката, когато през полуотворения прозорец чу лек звук от счупено стъкло.

Чивкайри моментално се изправи на крака с бластер в ръка.

— Наведете се — прошепна той, докато предпазливо се промъкна към прозореца.

Лея го игнорира, като отиде до вратата и угаси светлината. В настъпилата тъмнина тя извади скрития бластер от джоба си и се присъедини към Чивкайри до прозореца.

Имаше по-малко улични лампи в тази част на града, отколкото в районите за висшите касти. Обаче светлината беше достатъчна, за да види две сенчести фигури на покрива на триетажната сграда от другата страна на широка, тъмна алея, плюс трета фигура, която в момента се промъкваше през тъмен прозорец на третия етаж.

— Обирджии — измърмори Чивкайри с глас, пропит с презрение.

— Мислите ли, че има някой в дома? — попита Лея.

— Едва ли — каза Чивкайри. — Това трябва да са домове на служители от театъра на съседната улица и той няма да приключи порано от час. Типично за страхливци...

— Чакайте — каза Лея и се ококори. Два прозореца надолу от този, в който беше влязъл крадецът... дали завесите не трепнаха леко?

Те отново трепнаха и тогава за ужас на Лея леко се разтвориха и малко атерианско лице се втренчи тревожно в нощта.

Лея пхна бластера си отново в джоба и доотвори прозореца.

— Какво правите? — възкликна Чивкайри с изплашен глас.

— Там има дете — каза му Лея, като се наведе от прозореца. Точно под нея имаше малък декоративен перваз, простиращ се на

около двадесет сантиметра навън от каменната облицовка, която опасваше сградата. Под него следваше отвесен скок към перваза на третия етаж, след него такъв към втория и последен до алеята отдолу. Над нея подобни первази маркираха пътя до прозорците на десетия етаж. Каменната облицовка на сградата беше стара и ронлива, с множество пукнатини и неравности, които един опитен катерач с подходяща екипировка би могъл да използва успешно.

Лея обаче не беше опитна, нямаше катерачески средства, а и даже да имаше, този маршрут нямаше да я преведе през двадесетметровата междина до мястото, където искаше да отиде.

— Не бива да се намесвате — предупредително каза Чивкайри, дърпайки я за ръкава. — Ако дойде патрул...

— Няма да зарежа това дете — прекъсна го Лея. — Виждам какъв могат да направят крадците, ако попаднат на някое дете.

На метър ляво от прозореца имаше пластмасов улук от покрива до алеята, прикрепен до стената на всеки етаж с крехка на вид скоба. Тя се наведе през перваза на прозореца, стъпи на декоративния перваз и разтърси улуката. Той се размърда в хватката ѝ, скобите се оказаха не достатъчно крехки, за да може просто да разкъса тръбата с ръка. Тръбата от своя страна изглеждаше достатъчно здрава, повече от достатъчно, за да издържи теглото ѝ. Тя се завъртя, извади бластера и го насочи към най-горната скоба.

— Принцесо, умолявам ви — обади се Чивкайри с отчаян тон. — Ако патрулите дойдат, свършени сме. А и крадците могат да чуят.

— Съмнявам се някой да различи бластерен изстрел в квартала — каза Лея. — Или да му пука.

Тя задържа дъх, прицели се внимателно и натисна спусъка.

Бластерният изстрел прозвуча два пъти по-силно, отколкото обикновено при относително същата нощна тишина, ехото от съседните сгради почти се припокри с лекото тракане на парчетата от раздробената скоба върху перваза. Тя простреля следващата скоба.

Може да не беше толкова добра сервитьорка, помисли си тя с мрачно задоволство, но можеше да се състезава с най-добрите стрелци.

Тя беше забелязала с периферното си зрение, че Чивкайри потрепваше при всеки изстрел.

— Сега какво? — попита той, когато тишината отново се спусна над квартала.

Лея се намръщи. Това, осъзна тя, беше много добър въпрос. Планът ѝ бе да гръмне скобите, да измъкне тръбата от горния край и да я огъне така, че да легне върху отсрещния покрив, след което да се спусне по нея до него, където да се спречка с крадците. Но сега със закъснение осъзна, че докато пълзи по тръбата ще бъде идеална мишена за двамата съучастници, чакащи на другия покрив.

А даже ония и да не я гръмнат, какво? Ако тя успее да предпази детето и да ги прогони всичките, как щеше да се върне в стаята си обратно? Да се изкатери като акробат обратно по тръбата?

Заради умората си тя не бе премислила достатъчно нещата. За съжаление вече нямаше време за подробно обмисляне. Детето бе в опасност и да се прехвърли на другата сграда бе единственият начин да му помогне. Тя се наведе отново и хвана здраво тръбата...

— Чакайте — каза Чивкайри, като я хвана за крака. — Вижте, те си тръгват.

Наистина, крадецът, когото Лея бе видяла да влиза в прозореца, се бе появил отново и се катереше по въжетата със застрашаваща бързина. Над него единият от съучастниците помагаше, дърпайки въжетата, докато другият френетично събираше екипировката им в тъмна раница.

— Предполагам, че са чули изстрелите — коментира Лея.

— Вашите изстрели са предупредили целия квартал — каза Чивкайри с такъв тон, сякаш не бе сигурен дали да е доволен, или притеснен. — Злосторниците са се изплашили.

Лея погледна към прозореца със завесите. Със сигурност бандитите не бяха имали време да наранят детето.

Тогава завесите се разтвориха и детското лице погледна уплашено навън.

Лея издиша с облекчение и се усмихна окуражително на детето, въпреки че се колебаеше дали то ще успее да види изражението ѝ в тъмното. Тя погледна към покрива и видя триото разбойници да прескачат през ниския парапет към съседната сграда и да изчезват от погледа.

— Моля ви — обади се Чивкайри, като я дръпна отново за крака. — Преди някой да ви е видял.

Момент по-късно Лея бе отново в стаята.

— Това беше смела, почтена постъпка — каза той и затвори прозореца зад тях. — Трябва да се надяваме, че тя няма да ни донесе беди.

— Възможно е — призна Лея, прекоси стаята и запали отново осветлението. — Но това бе нещо, което бях длъжна да направя. Причината, поради която съществува Бунтовническият съюз, е да освободи Галактиката от тиранията. Страхът от насилието и беззаконието не е по-малка тирания от указите, които идват от императорския трон.

Тя прибра бластера в джоба си и се върна при печката.

— А междуременно, даже защитниците на свободата трябва да ядат.

За известна изненада на Лея патрулите не се дойдоха тази вечер. Не се появиха и на сутринта. Не я очакваха и когато тя се яви за своята смяна в тапкафа точно преди обед.

През първите два часа сърцето ѝ подкачаше всеки път, когато вратата се отвореше, след което усещаше прилив на облекчение, щом това се окажеше поредният клиент. Още преди следобедното затишие да започне да прелива в напрежението на часовете преди вечерята тя усети едва доловима промяна в поведението на клиентите към нея.

Първоначално просто реши, че вече са свикнали с нея, може би са решили, че няма смисъл да очакват от нея да схване нюансите на тяхната култура, така че е безсмислено да я укоряват, даже и учтиво, когато ги обърка. Но това можеше да обясни новата учтивост на постоянните посетители, а не и на тези, които вчера не са били свидетели на неловките ѝ изпълнения.

Беше по средата на суматохата около вечерята, когато пристигна голямо, но тихо адерианско семейство... което включваше детето, чието лице тя бе видяла през прозореца предишната нощ.

Най-после тя разбра. Чивкайри бе прав — нейните изстрели наистина бяха разбудили всички в съседство. Но вместо да я докладват на патрулите, те бяха разбрали, че тя бе опитала да помогне, при това успешно.

Явно тяхната нова толерантност към грешките ѝ бе техният начин да ѝ благодарят.

Лея се върна в апартамента си по-късно, също толкова изтощена
тялом, както и предишната нощ. Но този път липсваше отчаянието,
което тровеше мислите ѝ. Може би хората от Макрин Сити не бяха още
готови да се противопоставят на имперската тирания. Но вече бяха
близо.

Дали тази нова решителност и уважение щяха да оцелеят, когато
имперските войски започнеха да маршируват по улиците, това, разбира
се, бе друг въпрос.

По един или друг начин Лея щеше да го разбере твърде скоро.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Пристигаме на Шелконва — съобщи Куилър. — Нашите гости готови ли са да напуснат?

— Да, доколкото знам — каза ЛаРон, гледайки през кокпита към профила на Маркрос. Даже и през премигващата светлина от хиперпространството напрегнатостта личеше по лицето и врата му. — Грейв и Брайтуотър ги държат под око. Маркрос?

Изражението на Маркрос леко омекна и той сякаш се върна от някое далечно и мрачно място.

— Какво? — попита той, като се извърна наполовина към ЛаРон.

— Просто да се уверя, че си добре — каза ЛаРон. — Изглеждаш малко странно още от Гепарин.

— Добре съм — каза Маркрос и се обърна отново наред. — Просто искам това да свърши.

— Ако успеем да намерим свръзката на „Кървавите рани“ — коментира Куилър. — Знам, че ти смяташ, че си научил достатъчно от този лог на холонет...

— Научих достатъчно — прекъсна го Маркрос.

— Чудесно — продължи Куилър. — Само отбелязвам, че Шелконва е голяма планета...

— Казах, научих достатъчно.

— Не мислиш ли, че е време да споделиш тази информация и с останалите от нас? — предположи ЛаРон. — Поне ни дай номера на контакта, който беше в лога, в случай че нещо се случи с теб и се наложи ние да го открием.

Напрежението отново изби на лицето на Маркрос.

— Няма нужда да го проследявате — каза той. — Изменникът е в палата.

ЛаРон се облеци.

— Палатът на губернатора?

— Това е единственият палат там.

— Знам, но...

— Но какво? — прекъсна го Маркрос. — Не мислиш ли, че изменниците се срещат сред всички форми, размери и рангове? Само погледни тримата, които са в задната част на нашия кораб.

— Стигнахме — обади се Куилър и изключи хиперпространствения двигател. — Звездите отново се появиха...

Куилър замръзна на седалката си.

— Ооо, не — промърмори той. — Не, не, не!

— Спокойно — обади се ЛаРон, но и неговото сърце се стегна при вида на огромния командирски кораб, носещ се на висока орбита над планетата. Имаме легален идентификационен номер. В ред сме.

Комуникаторът прозвъня.

— „Екзекутор“ до пристигащия „Суонтек“ — обади се хрущящ глас. — Получихме военния ви идентификационен номер. Моля, потвърдете кодовете за достъп.

— Куилър — повика ЛаРон.

Нямаше отговор. Куилър още се взираше в огромния кораб, сякаш виждаше призрак.

— Аз ще ги пратя — каза Маркрос, като се завъртя и се надвеси над контролния панел.

За момент настъпи тишина.

— Кодовете — потвърдени — обади се гласът. — Направление?

— Макрин Сити — каза Куилър. — Палатът на губернатора.

— Зоната за кацане на двореца е временно затворена — каза гласът. — Мога да ви позволя кацане в Макрин — Главен, или Гринклиф — Регионален. Кажете предпочитанията си.

— Защо зоната на двореца е затворена? — попита ЛаРон и придърпа карта на региона. Макрин — Главен беше в сърцето на северния градски квадрант, само на няколко километра от палата на губернатора, докато Гринклиф — Регионален беше доста по-малък космодрум, натикан между североизточната част на града и редицата на скалите, които го ограждаха от изток.

— Има военна операция в ход — отговори гласът. — Портът на палата е затворен поради съображения за сигурност.

— Какво търсят?

— Секретно е — гласът започна да звучи изнервено. — Кажете предпочитанията си за кацане.

Маркрос погледна към ЛаРон и повдигна въпросително вежда.

— Макрин — Главен е по-близо — промърмори той.

— Но Гринклиф ще е по-малко натоварен — промърмори ЛаРон в отговор.

Маркрос помисли и после кимна:

— Избираме Гринклиф — каза той гласно.

— Прието. Имате разрешение за Гринклиф — Регионален.

— Благодарим — Маркрос изключи комуникатора. — Куилър?

Добре ли си?

— Разбира се, добре съм — каза Куилър с гробовен тон. — Предполагам, че никой от вас даже не обърна внимание на името на този кораб?

Маркрос погледна начумерено към ЛаРон.

— „Екзекутор“ — каза Маркрос. — Защо?

— Предполагам, до вас, земните бойци, не са достигали много новини от флота — Куилър пое внимателно дъх. — „Екзекутор“ е чисто новият флагмански кораб на лорд Дарт Вейдър.

ЛаРон се взря в кораба и стомахът го присви. *Вейдър?*

— Какво за Бога прави *той* тук?

— Предполагам че е по следите или на нашия изменник, или на бунтовническия приятел на Соло — промълви Куилър. — Предполагам, че той ще се окаже малко по-важен, отколкото предполагаме.

— Мисля, че той бе казал, че може би са затворили достъпа до планетата — напомни му ЛаРон.

— Мислех, че преувеличава — отвърна Куилър. — Не знам за вас двамата, но аз не искам да съм в един и същ град с Дарт Вейдър. Не искам да съм даже в една и съща звездна система.

— Не те обвинявам — каза Маркрос със стегнат, но решителен глас. — Ако искаш, можеш просто да ме оставиш на космодрума.

— За какво говориш? — намръщено попита ЛаРон.

— Аз отивам за изменника — каза Маркрос. — Останалите няма нужда да идвате. Наистина Куилър е прав. Щом Вейдър е тук, ще бъде много по-сигурно за всички, ако не дойдете.

— Забрави — каза ЛаРон. — Ние сме заедно в тази каша.

— Не ми дължиш нищо — настоя Маркрос.

— Ние сме задължени на хората от сектор Шелша — възрази ЛаРон. — Само защото една база на „Кървавите рани“ бе унищожена,

това не значи, че цялата конспирация е приключила. Ние трябва да я изтръгнем от корен.

— Ако Вейдър те докопа, ще ти се иска ИБС да те бяха хванали първи — предупреди Маркрос. — Просто ме свалете долу и бягайте.

— Всъщност присъствието на Вейдър тук може да проработи в наша полза — отбеляза ЛаРон. — Той почти сигурно ще има свой личен щурмовашки легион на повърхността, който да извършва разследването му. Ние можем просто да се смесим с тълпата.

Куилър го погледна с недоверие.

— Шегуваш се, нали? ЛаРон, това не е просто някаква случайна щурмовашка единица, към която да се вмъкнем. Това са *най-добрите от най-добрите*.

— Е, и? — противопостави се ЛаРон, опитвайки да потисне своите собствени опасения. — Най-добрите от най-добрите обличат броните си по същия начин, както и ние.

Куилър изсъска през зъби.

— Ти си луд, знаеш ли го!

— Има такива слухове — съгласи се ЛаРон.

— Тук всички сме съгласни — каза Куилър с въздишка. — Добре. Ако ти и Маркрос сте откачили, може всички да откачим заедно. Следваща точка: Какво ще правим със Соло, Люк и уукито?

— Добър въпрос — съгласи се Маркрос. — Ако Вейдър издирва техния човек, ние не бихме искали те да се мотаят там. Особено с това, което знаят за нас.

— Напълно сигурно е, че те *няма* да се смесват с най-добрите от най-добрите — добави Куилър. — От друга страна, не виждам огромно количество други варианти. Съмнявам се, че ще сме в състояние да ги задържим на борда. Поне не и без да ги гръмнем, което носи своята порция проблеми.

— Главният от които е къде точно трябва да гръмнеш уукито, за да си сигурен, че си го ликвидирал — каза ЛаРон. Една странна мисъл внезапно изникна в главата му. — Добре, да опитаме иначе. Защо вместо да ги пуснем свободно не ги ескортираме?

Предложението предизвика точната реакция, която ЛаРон очакваше: Ченетата на Маркрос и Куилър паднаха. Маркрос пръв се съвзе:

— Куилър бе прав — каза той. — Ти *си* луд.

— Твърде възможно — каза ЛаРон. — Но да оставим въпросите за психичното здраве настрана. Те ще бъдат в компанията на легитимни щурмоваци, което по ги предпазва от подозрение или разпит от някой от местните патрули. А ако се натъкнем на войските на Вейдър, ще твърдим, че са наши информатори.

— Или затворници, които водим за разпит? — предложи Куилър.

— Това също би могло да проработи — поколеба се ЛаРон. — И ако с по-лошото дойде и най-лошото и ако попаднем в престрелка... хмм, съмнявам се, че тогава ще остане нещо за разследване на Вейдър.

— Да не искаш да кажеш, че ще ги застреляме? — с равен глас попита Маркрос.

Призраците от Отронена сълза затрептяха пред очите на ЛаРон.

— Не ние — твърдо отговори той. — Срещу най-добрите от най-добрите се съмнявам, че ще ни се наложи.

Куилър тръсна глава:

— Те никога няма да го направят, нали знаеш?

— Кой? — попита ЛаРон. — Соло и Люк или Грейв и Брайтуотър?

— *Никой* от тях.

ЛаРон сви рамене:

— Хубаво. Първо трябва да кацнем, преди да вземаме всякакви решения. Може би ще измислим нещо по-добро.

Звънът на алармата на кораба за пристигане прозвуча така както Мара го бе нагласила предварително, преди да изпадне в лечебен транс с помощта на Силата.

Тя бе пристигнала на Шелконва.

За момент полежа тихо на съгваемото легло на кораба, за да направи бърз разбор. Изпитваше чувство за глад и жажда — типичен страничен ефект от лечебния транс, но изгарянията и ожулванията, които получи в базата на „Кървавите рани“, бяха напълно премахнати.

Мара отиде до кокпита, като взе няколко порционни блокчета и бутилка с вода от бюфета по пътя. Тъкмо бе привършила първото блокче, когато компютърът подаде сигнал и тя изведе кораба от хиперпространството. Мъгливият диск на столицата на сектор Шелша се появи пред нея, на фона на осеяния със звезди мрак.

А между нея и планетата се носеше може би последното нещо във Вселената, което бе очаквала да види.

Комуникаторът ѝ пропука:

— Пристигащ Z-10 Seeker, говори имперски командирски кораб „Екзекутор“ — чу се хрущящ глас. — Заявете своя идентификационен номер и каква работа имате на Шелконва.

Мара стисна здраво зъби, докато набираше кодовете. Какво на майка си... диреше Вейдър тук!

— Екзекутор, говори Z-10 Seeker, идентификационен номер — неизвестен — просъска тя. — Лорд Вейдър на борда ли е?

Последва кратка тишина, докато комуникационният оператор успее да пренастрои мозъка си към този напълно нестандартен отговор.

— Тъъ...

— Там ли е или не? — настоя Мара.

— Да, лорд Вейдър е на борда — каза операторът нервно. — Адмирал Бентро е командващ...

— Информирайте лорд Вейдър, че Ръката на императора желае да говори с него — прекъсна го Мара.

— Тъъ — *кого?*

— Лорд Вейдър — изсъска Мара. — *Веднага!*

Нямаше отговор. Мара преглътна напирещото проклетие и обърна носа на кораба си към звездния суперразрушител и подкара напред. Ситският лорд вероятно се криеше в личната си камера или крачеше по командния мостик в едно от тези настройки, при които никой не смееше да го доближи.

Обаче Мара имаше работа за вършене. По един или друг начин той *щеше* да се види с нея.

Тя бе стигнала почти до защитната зона на кораба и многобройните защитни съоръжения на „Екзекутор“ се бяха насочили към нея, когато комуникаторът се обади отново.

— Ръка на Императора — избоботи познатият глас на Вейдър. — Това е неочаквано удоволствие.

— Също и за мен — отговори Мара, като знаеше, че и двамата не го мислят. — Лорд Вейдър, трябва да разговаряме.

— Както желаете — каза Вейдър. — Елате на борда.

Първият офицер на „Екзекутор“ зае мястото си, деактивира защитата и насочи Мара към персоналния хангар на капитана. Чакаше я ескорт от личния на Вейдър 501-ви щурмовашки елитен легион и не след дълго стигнаха до малка конферентна зала.

Вейдър я чакаше, застанал като мрачен буреносен облак до предния край на масата.

— Разбрах, че сте *настояли* да ме видите — каза той без предисловие.

— Извинявам се за по-раншния си тон — каза Мара, като наведе главата си в знак на смирение.

— Има само една личност в Империята, която може да изисква моето присъствие — продължи Вейдър с тежък глас. Видимо не бе в настроение да приема извинения. — Тази личност не сте вие. И никога няма да бъдете — добави той зловещо.

— Тогава позволете ми да приключа колкото е възможно по-бързо — каза Мара. Тя самата не беше в най-доброто настроение. — Аз съм тук по важна мисия и се нуждая от уверение, че вашето присъствие няма да ѝ попречи.

— Че *моето* присъствие няма да попречи на *вас*? — попита Вейдър, като гласът му се снижи с половин октава. — Стъпвайте леко, Ръка на Императора.

— Не мога да стъпвам леко, когато става въпрос за измяна — продължи Мара. — Аз съм по следите...

— *He!* — прогърмя Вейдър, гласът му прокълтя в стаята и премина директно през черепа на Мара. Той направи голяма крачка край ръба на масата към нея, черният му плащ се развълнува, ръката му, облечена в ръкавица стисна светлинния меч. Тя е *моя*.

— Какво? — успя да каже Мара, като собственият и задушаваш гняв се изпари, щом осъзна, че е в голяма опасност. — Но аз...

Обаче беше твърде късно. Вейдър извади меча си от колана и с остро изсъскване блестящото червено острие се появи. Държейки оръжието в позиция за атака, той пристъпи към нея.

Мара направи стъпка назад и извади своя меч, но не го включи. Последното нещо, което искаше бе да кръстоса острие със ситския лорд. Тя хвърли бърз поглед към вратата, приготвяйки се да спринтира навън.

Но Вейдър или забеляза погледа ѝ, или прочете езика на тялото ѝ. Той промени посоката си и покри пътя към вратата, като блокира всякаква възможност за бягство.

С гримаса Мара прехвърли теглото на тялото си на другата страна, претърколи се върху масата през лявото си рамо и се приземи наведена от далечната ѝ страна.

— Полека — извика тя с колкото може по-успокоителен тон. — Какви са отношенията ви с губернатор Чорд, между другото?

Вейдър вдигна лазерния меч и удари с острието масата през средата.

Мара се дръпна бързо назад, когато двете секции на масата се стовариха на пода. Със стената зад гърба си и Вейдър от страна на вратата, тя имаше само един вариант за действие.

— Желаете неприятности? — извика тя и най-накрая включи меча си и го вдигна в защитна позиция пред себе си. — Чудесно. Действайте.

Единственият отговор на Вейдър беше да вдигне отново меча си в атакуваща позиция и да тръгне към нея през пролуката между двете половини на масата. Със Силата Мара натисна ключа за светлината на стената зад него.

Това беше трик, който тя никога нямаше да опита с нормален противник. Двата лазерни меча не даваха достатъчно светлина, но имаше повече от достатъчно, за да могат да работят биологичните очи, докато се приспособяват към мрака.

Обаче шлемът на Вейдър бе снабден с оптически сензори за виждане при слаба светлина, имащи всички предимства и недостатъци, характерни за подобно оборудване. Имаше шанс в първата решаваща секунда, преди механизмът да е нагласил контраста, той да вижда само светещото острие на лазерния меч, носещо се в пълен мрак.

Тя бе права. С мучене ситският лорд наклони меча си и замахна зловещо в хоризонтална дъга на половин метър от искрящото пурпурно острие.

Обаче Мара не беше вече там. Тя задържа със Силата меча на предишното място и се хвърли на пода в момента, когато светлината угасна и се превъртя далеч от погледа на Вейдър зад едната част от потрошената маса.

Вейдър се спря и за един дълъг момент стаята остана тиха с изключение на жуженето от светлинните мечове. Мара слушаше внимателно, но равномерният звук показваше, че той държи оръжието неподвижно. Беше ли достигнало до съзнанието му?

И тогава, за нейно успокоение, тя чу познатия звук при изключване на меча. Момент по-късно светлината в стаята блесна отново.

— Какво казахте за губернатор Чорд? — попита Вейдър. Гласът му бе отново спокоен.

Предпазливо Мара се измъкна от прикритието си, внимавайки за някой евентуален номер. Но Вейдър се бе отдръпнал на крачка зад масата и мечът му отново висеше на колана. Внезапната лудост бе отминала.

— Чорд е наел пиратски банди, за да нападнат военни доставки — каза тя, като придърпа меча си при себе си и го изключи. — Преди няколко дни той изпрати „Възмездие“, за да унищожи базата им и да си прикрие следите. Те също така почти щяха да убият *мен* по време на акцията.

— Това би било жалко — каза Вейдър. Мара не долови сарказъм в гласа му, но бе сигурна, че го има. — Обаче вашата информация съвпада с моята.

Мара се вторачи в него.

— Казвате, че вече *знаете*?

— Новината е прясна — увери я Вейдър. — Но тя не представлява интерес за мен — добави той и гласът му помръкна. — Когато разобличи своя губернатор, главен администратор Дизра също така твърдеше, че Лея Органа е в Макрин Сити. *Нея* издирвам тази вечер.

— Наистина ли? — каза Мара. Думата *обсебване* проблесна в ума ѝ, щом най-после разбра по-раншното избухване на Тъмния лорд. Можеше да предположи, че това има нещо общо с бившата принцеса на Олдерон и бунтовниците. — Какво прави тя там?

— Дизра твърди, че тя се е консултирала с местните бунтовнически лидери — каза Вейдър. — Той ме увери, че може да даде имена.

— Много добре — каза Мара. — Знаем ли къде е този Дизра точно сега?

— Отиде до двореца, за да събере записите от наблюдателните камери, които могат да ни бъдат полезни в разследването.

Или може би е там за да унищожи други, уличаващи записи?

— Трябва да отида там веднага — каза Мара.

— Нещо спира ли ви?

Мара изкриви устни. Даже когато Вейдър не беше застрашителен, събеседването с него не беше приятно.

— Не като цяло — каза тя. — Приятен лов.

Тя му кимна и тръгна към вратата.

— Ръка на Императора?

Тя се обърна и видя, че черният визьор на маската му бе обърнат към нея.

— Да?

— Докато изсипвате вашето правосъдие върху главата на губернатор Чорд — меко каза той, — постарайте се да не се препречвате на *моя* път.

Небето потъмня и стана мъгливо, беззвездно и сиво — типично за големите градове. Лея току-що бе приела поръчка от група мунгри, когато Чивкайри се появи от задната врата на кухнята с лоши новини.

— Започна се — каза той с треперещ глас. — Имперски щурмоваци са пристигнали на космодрума и се разпръскват из града.

Лея внимателно пое въздух. Имперският отговор бе дошъл най-накрая.

— Разбирам — каза тя.

— Не, не мисля, че разбирате — притеснено каза Чивкайри, поглеждайки крадешком и в двете посоки по алеята. — Докладвах ми, че Дарт Вейдър е с тях.

Тази част не беше напълно неочаквана, помисли си Лея. Вейдър винаги бе искал да се заеме лично с нещата и нейната роля в унищожаването на Звездата на смъртта беше достатъчно лично за него. Въпреки това споменаването на името му я накара да потръпне.

— Разбирам — каза тя отново. — Благодаря за предупреждението. Вие по-добре вървете.

— Какъв е смисълът? — уморено каза Чивкайри. — Никой не е избягал от лорд Вейдър.

— Разбира се, че са успявали — твърдо каза Лея. — Предлагам ви да отидете в катакомбите. Предполагам, че местните патрули вече са ги претърсили, което значи че едва ли ще повторят.

Чивкайри подсмъркна.

— Щурмоваците няма да се интересуват какво са направили местните и какво не са.

— Обаче щурмоваците не търсят *вас* — припомни му Лея. — Съмнявам се техните заповеди да включват някой друг освен мен.

— Права сте — каза Чивкайри. — Простете ми момента на отчаяние.

— Всеки има подобни моменти — каза Лея, бузите ѝ се зачервиха и тя си спомни за своята последна битка с подобни емоции. — Номерът е да се уверите, че си остават само моменти, а да не позволявате да се разтегнат в часове или дни.

— Или цял живот — каза Чивкайри.

— Ние ще победим — тихо прошепна Лея. — Някой ден. Знам, ще успеем.

Тя се наведе през вратата и огледа алеята. Все още празна.

— Сега вървете. Отново ви благодаря за всичко.

За момент адерианецът изучаваше очите и лицето ѝ, сякаш искаше да ги запомни завинаги. След това сведе глава и забърза навън.

— Налага ли се и вие да напуснете?

Лея се завъртя. Викрия, шефката на тапкафа, стоеше до един от шкафовете, оранжевите ѝ очи изглеждаха по-ярко от обикновено на слабата светлина.

— Не още — каза Лея.

— Защото вие можете да тръгнете веднага, когато потрѣбва — продължи Викрия. — Вие не принадлежите на това място и всеки, който ви е видял през последните дни, го знае.

Лея преглътна.

— Тогава повече от всякога съм ви благодарна за вашата дискретност.

Викрия тръсна глава — еквивалентът на свиване на рамене при мунгрите, от движението през гривата ѝ премина лека, флуидна вълна.

— Много са идвали в този район през годините, за да се крият — каза тя. — Но повечето бяха арогантни или омразни, или злобни. Малцина показаха такава чест и учтивост като вас.

Тя тръгна към вратата, която Чивкайри току-що бе освободил, и вдигна поглед към прозореца на третия етаж от другата страна на алеята.

— Ние ще ви се отплатим с пълна дискретност — тихо каза тя. — Вие сте винаги добре дошла при нас, Лея Органа.

Гърлото на Лея се стегна. Та те дори знаеха коя е тя!

— Вие сте хора с огромна чест, Викрия — каза тя. — Ще направя всичко възможно, за да не пострадате вие и съседите заради вашата доброта.

— Не се жертвайте за нас — предупреди Викрия, като тонът ѝ загрубя. — Вие сте от далеч по-висока каста от нас.

— Уверявам ви, че няма да отхвърля небрежно дара, който ми дадохте — увери я Лея. — Но по отношение на нашите касти, аз не ги смятам за подходяща мярка за стойността ни като живи, мислещи същества. Те не са никакъв индикатор за лоялност или кураж.

— Странен начин на мислене — каза Викрия. — Но вие *сте* от друг свят. Вашите идеи и мисли не са подобни на тези на атерианците и мунгрите.

— Може би — каза Лея. — Но аз разбрах, че копнежът за свобода прескача всички граници и бариери. Не само тези между различните хора, но и между различните касти.

— Наистина странен начин на мислене — каза Викрия. — Все пак вие сте права — докато чужди войници претърсват улиците, по-добре е да останете тук.

— Да се крия на видно място, както моят приятел по-рано предложи — съгласи се Лея. Разговорът за общества и касти видимо бе станал достатъчно неудобен за Викрия и тя искаше да смени темата.

Но Лея бе посяла семената. Може би в крайна сметка нещо щеше да израсте от тях.

— Всъщност — добави тя, — аз все още не мога да напусна.

— Защо не?

Лея повдигна таблета си:

— Имам да изпълня още две поръчки.

Дизра взе последните два метра до своя офис на спринт, блъсна вратата и се хвърли към комуникатора.

— Говори Дизра — задъхано каза в микрофона. — Колдра?

— Най-сетне — отговори Колдра. — Къде беше? Зарежи! Какви по дяволите са всички тия имперци тук?

— Няма нищо общо с нас — увери го Дизра. — Търсят бунтовнически лидер, който се предполага, че е забелязан в Макрин Сити преди няколко дни.

— Това няма ли да бъде проблем?

— Не, разбира се — каза Дизра, мислейки бързо. След прекъснатия холонет разговор с Комодора и последвалия неуспех на Дизра да се свърже отново с базата на „Кървавите рани“, той бе предположил, че Колдра е убит. Явно човекът за пореден път бе изиграл смъртта.

Което предлагаше някои интересни възможности. Дизра вече имаше всичко, което му трябваше, но присъствието на Колдра можеше да внесе някои допълнителни нюанси. Стига да успееше да го примами.

— Пристигаш, предполагам?

— Пристигам на Гринклиф — Регионален — отговори Колдра. — Идиотът, който управлява трафика от „Екзекутор“, каза, че не е позволено никой да каца до двореца.

— Не поиска ли разрешение за Макрин — Главен?

— Той искаше да ме прати там — каза Колдра. — Аз му отказах.

Дизра се намръщи.

— Че защо? Макрин — Главен е и по-близо, и е по-голям.

— И е тъпкан с имперци — възрази Колдра. — Имайки предвид, че товарът ми се състои от петдесет АТ-ST, не мисля че някой от нас иска да съм някъде по-близо до тях.

Ченето на Дизра падна.

— Петдесет какво?

— Помниш ли, че ти казах, че „Кървавите рани“ са изгубили специалния ми товар? — припомни му Колдра, звучейки мрачно доволен от себе си. — Върнах си го.

— И го докара тук?

— „Екзекутор“ не ми даде възможност да обърна и да избягам — кисело каза Колдра.

Петдесет откраднати АТ-ST. Ставаше от хубаво по-хубаво.

— Забрави за имперците и Гринклиф — каза Дизра. — Ще се обадя на „Екзекутор“ и ще ти осигуря маршрут директно тук, до

палата.

— Вече ти казах, контролът на трафика ми каза, че не мога да кацна там.

— Защото губернатор Чорд затвори космодрума — възрази Дизра. — Но каквото е забранил губернаторът, може да го разреши отново. Продължавай и смени вектора си за кацане. Аз ще се погрижа.

Комуникаторът замлъкна. Дизра се отпусна в стола си и трепна, когато потният му гръб докосна свежия хлад на ризата му. Петдесет АТ-СТ. Ясно защо Колдра бе толкова разстроен, когато бяха изчезнали. С тях, плюс „Кървавите рани“ и техните съюзени банди, те биха могли да задвижат великия си заговор.

Или щяха да могат, ако Дизра някога бе имал намерение да го направи.

Но въпреки че цялата шарада бе много близо до края си, все още не бе дошло времето. Дизра набра код и повика „Екзекутор“.

Мара беше вече почти на нокти, когато далеч напред забеляза, че един от корабите, отиващи към планетата, се отклони от линията.

Тя сбърчи чело, когато проверяваше новия вектор на товарния кораб. Някаква неизправност може би? Сензорите ѝ не показваха проблем, но оборудването на този кораб едва ли отговаряше на стандартите, с които бе свикнала. Може би при другия пилот е възникнал проблем със системата за ориентация, особено в момента на навлизането в атмосферата. Далечният кораб се завъртя леко и тя го видя по-добре.

Мара задържа дъх. За момент само гледаше, после се хвърли върху клавиатурата за да извика най-голямото увеличение.

Най-доброто, което корабът можеше да ѝ предложи, не беше особено добро. Но бе достатъчно добро. Кацаният кораб бе „Харпърс Уей“.

Тя тресна ключа на комуникатора.

— „Екзекутор“, един кораб нарушава ограничението за кацане — каза стегнато тя. — Осведомете ни какви са намеренията му.

Имперската военна бюрокрация беше прословута и тя очакваше, че ще трябва да се бори, за да изкопчи някаква информация. Но отговорникът явно не бе забравил младата жена, която успешно си

уреди среща с Вейдър и още по-важно — бе й позволено да си тръгне от срещата.

— Товарен кораб „Харпърс Уей“ бе току-що оторизиран да кацне до губернаторския дворец — отговори той.

Губернаторския дворец. Тя трябваше да разбере.

— Мисля, казахте, че на никого не е позволено да каца там?

— Очевидно е било направено изключение.

Мара тръсна глава, докато гледаше как корабът се отдалечава от вектора към Гринклиф. Играта беше ясна. Губернаторът бе отворил достъп за Колдра, който щеше да измъкне откраднатите АТ-ST под носа на обединените имперски сили.

— Забранете му — каза тя.

— Моля? — потресено запита отговорникът.

— Казах, забранете му — повтори Мара. — Той имаше разрешение за Гринклиф и трябва да кацне там.

— Но от офиса на губернатора разрешиха да кацне на техния порт.

— Неуместно — каза Мара. — Офисът на губернатора има юрисдикция върху палата и прилежащите му земи и въздушни райони, но корабът е още в откритата атмосфера.

Тя се поколеба, но нямаше време за половинчати мерки.

— Кажете им, че ако не се върнат във вектора за Гринклиф, ще ги свалите.

Последва пауза и Мара чу леко щракване от прехвърлянето на връзката.

— Ръка на Императора, говори адмирал Бентро — чу се нов, хладнокръвен глас. — Не мога да заплашвам цивилни кораби без причина. Особено ако са под протекцията на секторен губернатор.

— Заповядвам ви, капитане — каза Мара. — Разпознавателен код Harpsir, Barrini, Corbolan, Triaxis.

Последва нова кратка пауза.

— Разбирам — каза Бентро. — Но ако може първо да се свържа с лорд Вейдър...

— Не е необходимо позволенията на лорд Вейдър — прекъсна го Мара. — Между другото, нямаме време. Пратете съобщението, адмирале.

Чу се рязко издишване.

— Прието — каза той. — Командир, заповядайте на „Харпърс Уей“ да се върне на първоначалния си курс и направление за кацане.

— Благодаря, адмирале — каза Мара. — Не се тревожете, пилотът няма да поеме риска да бъде свален. Той е прекалено уверен, че може да се изплъзне от всяка мрежа, която ние можем да изплетем.

— Разбрано — каза със съмнение Бентро. — Желаете ли да изпратя войски или въздушна поддръжка на Гринклиф?

Мара се поколеба. Всички имперски сили долу бяха под директното командване на Вейдър и тя нямаше желание да му се препречва два пъти за един ден.

— Не, аз ще се погрижа — каза тя на Бентро. — Благодаря за съдействието.

— Удоволствието е мое — каза адмиралът. — Сензорите ни показват, че „Харпърс Уей“ се връща на предварителния курс.

— Виждам — потвърди Мара. — Ще се свържа с вас, ако имам нужда от по-нататъшно съдействие.

— Да, мадам — каза Бентро и тя ясно забеляза леката нотка на облекчение в гласа му. Ако Мара не искаше да дразни Вейдър, още по-малко го искаше едни флотски адмирал.

Комуникаторът се изключи. Наблюдавайки внимателно „Харпърс Уей“, Мара настрои кораба си за кацане. Според сегашната дистанция между тях Колдра щеше да има десетина минути на повърхността, преди Мара да го догони.

За миг тя се замисли дали да напусне мястото си и да се премести напред, за да бъде точно над него, когато се приземи. Но ако той не беше я забелязал още, това щеше със сигурност да го предупреди. По-добре да му даде тези десет минути да се подготви за който или каквото го бе изритало внезапно извън сигурността на палата.

Тя очакваше с нетърпение да види какво е измислил.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е напълно откачено — каза Хан.

— Това казах и аз — кисело се обади Куилър зад него. — ЛаРон никога не ме слуша.

Люк се мръщеше, докато се взираше през предното стъкло на транспортния спидер. Беше си лудост, трябваше да признае. Да излязат сами в напрегнатата тишина на града, само седмина, с всички щурмоваци на Вейдър навсякъде и самият Вейдър, за капак, някъде в града. Даже и с Чубака, който остана скрит в „Суонтек“ (след мощни протести, разбира се), Люк знаеше, че той и Хан нямаше да могат даже да излязат от космодрума на Гринклиф без да бъдат спрени и разпитани.

Обаче ескортирани от петима щурмоваци в пълно бойно снаряжение, единият от които водеше ескорта на спидербайк, подозренията и въпросите на местните патрули се изпаряваха като роса от горещ пясък.

Същественият въпрос беше какво щеше да се случи, ако и когато те се натъкнат на някои от имперските издирвачи. За Люк всички щурмоваци изглеждаха еднакво, но от коментарите, разменяни между останалите, той разбра, че щурмоваците имаха начин да се различават един от друг. Ако щурмоваците от 501-ви легион, които в момента шетаха из града, разберяха, че ЛаРон и неговите приятели не са от тяхната част, щяха да последват неудобни въпроси.

Обаче за целта трябваше първо 501-ви да ги забележат най-напред... а за такъв случай те имаха секретно оръжие, което даже и Вейдър не би могъл да очаква.

Люк почувства леко побутване от Силата.

— Завий наляво на следващия ъгъл — каза той на ЛаРон и посочи с ръка. Шлемът на ЛаРон леко кимна, докато той сигнализира на Брайтуотър за тази нова маневра.

— Искаше ми се да има още няколко превозни средства на пътя, сред които да можем да се смесим — промърмори Хан, докато гледаше

през страничното стъкло как завиват. — Да не би всички да отиват да вечерят едновременно по тези места?

— Те не са се прибрали, за да ядат — мрачно каза Маркрос. — Прибрали са се, за да се скрият.

— Нали се сецаш — кацнали са имперски сили — обади се Грейв зад Хан. — Или очакваш гражданите да изпълнят улиците и да устроят парад на Вейдър?

— След това завий надясно ей там — каза отново Люк, сочейки напред.

— Знаеш ли, това наистина започва да ме притеснява — коментира Грейв. — Как би могъл да знаеш къде са другите претърсващи части? Аз се рових известно време в тяхната групова честота и даже *тогава* не можах да разбера разпределението им.

— Не се мори да питаш — сухо каза Хан. — Той просто ще ти каже, че това са джедайски работи.

— Направо от групата хора, за които се предполагаше, че са били унищожени преди години — обади се Куилър. — Леко ме побиват тръпки.

— Колко още далеч? — попита ЛаРон.

— Не много — увери го Люк. — Един или два квартала.

Ако щурмоваците вече претърсваха района, те щяха да могат да издърпат Лея изпод носовете им. Това би изкарало въпроса за идентификацията на щурмоваците отново на преден план.

Люк чу почувства внезапно сигнал в ума си. Смес от приклекналия за скок хищник и ясно различимото предупреждение, че ги заплашва опасност.

— Спри колата — извика той. — Веднага!

Миг по-късно той увисна на предпазните колани, когато ЛаРон скочи върху спирачките.

— Какво стана? — попита той.

Зад тях дойде ясният звук от тежки бластерни оръдия. Люк се завъртя на седалката и усуква врата си, за да погледне през задното стъкло.

Тъкмо навреме, за да види, как малък кораб с подпален машинен сектор се спускаше по спирала към улицата зад тях.

„Харпърс Уей“ седеше тихо върху надраскания пермакрит, когато Мара спусна нейния Z-10 към определеното ѝ място в полупразния космодрум на Гринклиф. Тя остави двигателите на стендбай и разгледа товарния кораб. Не се забелязваха движение или други признаци за живот.

Беше ли успял Колдра да избяга вече?

Имаше един начин да разбере. Със светлинния меч в ръка тя спусна стълбата и излезе. Тя подсили сетивата си като особено внимаваше за страничното зрение, в случай че той е устроил засада в сянката на някой кораб, и тръгна напред.

Тя бе на половината път, когато товарният отсек на кърмата на кораба изригна.

Управляваните от Силата рефлексии я хвърлиха на земята, тялото ѝ се превъртя и тя пое експлозията с гърба си, вместо с лицето си. Ударната вълна мина над нея остъргвайки кожата ѝ, която бе само частично излекувана от предишните изгаряния. Тя се превъртя отново, когато около нея започнаха да падат парчета, скочи на крака и включи меча си.

Щом го направи, през назъбения отвор в корпуса на кораба, полузакрита от дима, тя успя да види ръбестата форма на един AT-ST. Командният модул се наклони, за да се насочи към лицето ѝ и двете му предни оръдия откриха огън.

Мара се метна встрани, а на мястото, където лежеше, се появиха две дупки. Модулът се насочи отново и оръдията стреляха пак. Тя избегна единия изстрел и се опита да отрази другия с острието и да го върне към източника.

Това движение едва не сложи край на битката. Тя никога не се бе опитвала да блокира такъв залп по-рано и вместо да върне изстрела, лазерният меч едва не бе избит от ръцете ѝ. Тя успя да увисне на оръжието и побягна с пълна сила към най-близкото прикритие, като опитваше да отклони следващите изстрели.

Тя успя, но на косъм, като се хвърли зад стара, твърде корозирала вагонетка за руда, която изглеждаше сякаш не бе ползвана с години. Последният залп на AT-ST-то проби две дупки в стената на вагонетката. Мара бързо се премести към задния ѝ край, където големият обем на двигателите ѝ даваше някаква защита.

Но не за дълго. Последва кратка пауза и след това Мара чу ритмичното щракане на коленните връзки на АТ-ST, докато се спускаше и излизаше от дупките, които оръдията направиха в пода на хангара. Тя внимателно слушаше, очите ѝ изучаваха паркираните кораби наоколо и си набеляза два спасителни изхода в зависимост откъде Колдра щеше да реши да заобиколи вагонетката. Нямаше начин да изпревари АТ-ST на права отсечка, поне не на сериозна дистанция, но криволичейки между препятствия, тя бе по-маневрена, отколкото голямата машина. Ако успееше да се гмурне под оръдията и да среже част от някой от краката му, може би щеше може да го повали.

Механичните щракания започнаха отново да се приближават, насочвайки се отдясно. Мара се премести в ляво зад носа на вагонетката, където да може да се пъкне под нея и да избяга в момента, когато АТ-ST се появи.

Но канонерката не се появи, нито изглеждаше, че идва по-близо. Всъщност, както Мара съдеше по звука, машината сякаш се отдалечаваше.

Тя изведнъж разбра. Мушна се под носа на вагонетката и избяга настрани.

Колдра в момента не я преследваше. Вместо това беше подкарал голямата бойна машина на юг от площадката за кацане. Даже когато Мара се появи на открито, АТ-ST-то продължи да си пробива път през ниската ограда около площадката за ландспидери и се насочи към широките, пусти градски улици.

Мара изсъска през зъби. Явно Колдра бе усетил капана и отказваше да ухапе стръвта. В тази част на града улиците бяха доста тесни, но относително прави, което даваше на АТ-ST предимството на хода по права линия. Всичко, което Колдра трябваше да направи, е да мине един-два квартала, да открадне ландспидер и щеше да е далеч, преди тя да може да го хване.

Или поне така си мислеше. Тя погледна за последно към отдалечаващата се канонерка и се затича към нейния Z-10. Две минути по-късно тя бе във въздуха, насочвайки се на юг.

Тя мислеше, че Колдра може да опита да смени посоката, щом се измъкне от пряката видимост откъм космодрума, с надежда да обърка преследвачите си. Но въпреки че имаше няколко малки групи от високи сгради, повечето постройки в тази част на града бяха основно

дву и триетажни и не даваха добри условия за подобни игри на криеница. Щом Мара се издигна над паркираните кораби, видя канонерката, която си пробиваше път на юг. Тя включи двигателя на пълна атмосферна мощност и продължи преследването.

За съжаление, същите тези ниски сгради, които даваха лошо прикритие за лова, правеха същото и за ловеца. Освен това единственото оръжие на Z-10 беше един малък автоматичен бластер, чийто огневи контрол беше неудобно включен в сензорния пакет на кораба. Ако Мара искаше да спечели, трябваше да успее с първия изстрел, и то да го направи от упор.

От друга страна, наблюдателната система на AT-ST позволяваше пълен, 360-градусов обзор. Единственият ъгъл за атака, който ѝ даваше някакъв шанс, бе директно отгоре. Мара се издигна в небето и когато се изравни с канонерката, пикира право надолу.

Тя бе насочила мерника на автоматичния бластер към входния люк на канонерката, когато видя, че кулата с лекия бластер, закачена отляво на командния модул, се завъртя и се насочи към нея. Тя незабавно завъртя контролния лост като опита да мине от дясната страна на канонерката, където този бластер нямаше да може да я уцели.

Но системите на Z-10 не бяха проектирани за такива резки маневри. Тя бе половин секунда по-бавна, което се оказа фатално. Миг по-късно корабът подскочи, когато получи попадение в двигателния отсек.

Тя падаше към земята.

Мара се бореше с ранения кораб през целия път и успя да завърти кораба така, че да избегне фаталното забиване на носа в земята. Вместо това той се плъзна по корем, като подскочи няколко пъти. По инерция измина два блока, като стърженето на метал върху пермакрита пронизваше черепа ѝ през целия път.

Най-накрая стърженето затихна и корабът спря да се влачи. Като дишаше тежко и потрепваше от острия мирис на изгорял метал и изтичащи химикали, тя стана от седалката. Входният люк с рампата бе разбит при кацането, но с три замаха със светлинния меч тя си отвори изход в прозрачния купол. Плъзгането я беше изхвърлило на около три квартала южно от мястото, където Колдра унищожи двигателя ѝ. Тя предпазливо се измъкна от разрушения кораб и погледна на север,

очаквайки че той ще използва катастрофата, за да смени посоката или обратно към „Харпърс Уей“, или на запад към палата, където беше крайната му цел.

Но не, АТ-ST продължаваше да крачи право към нея, предните му бластери проследяваха напред-назад улицата по цялата ѝ дължина, като разтревожен страж, обикалящ периметъра си.

Явно Колдра бе решил да зареже бягството в полза на отмъщението.

Раненият кораб изчезна под нивото на покривите и секунда по-късно ЛаРон чу далечен шум от метал, стържещ върху пермакрита.

— Падна — каза той и огледа околността. В далечината на юг видя паркиран ландспидерен транспортъор. Неговият екипаж от шурмоваци сигурно се беше разпръснал между сградите. Не се виждаха други превозни средства или служители. Може би нямаше други такива наоколо.

Никой друг, освен Ръката на правосъдието.

— Излизай — махна той към Люк, като завъртя спидера обратно. — Ти също, Соло. Намерете вашата приятелка, ние ще видим дали можем да помогнем на пилота.

За изненада нито Люк, нито Соло оспориха решението му. Малко по-късно ЛаРон подкара спидера към мястото на катастрофата, следвайки Брайтуотър на неговия спидербайк.

Катастрофата беше на север от тях и както се оказа, два квартала на запад. ЛаРон зави зад последния ъгъл и пред него се разкри невероятна картина. Половин квартал по-нататък бяха останките от лекия кораб, който видяха да пропада, усукани и разкъсани. Над него се издигаха кълба черен дим, изригващи от горящия му двигател. През зейнала пукнатина в кокпита, пилотът — млада жена с червено-златна коса излизаше от него.

А два квартала по-далеч на север се виждаше да стърчи кулата на АТ-ST, което хлопаше с твърдите си стъпала в тяхна посока.

— Какво се случва тук, по дяволите! — измърмори Куилър.

— Брайтуотър, провери! — заповяда ЛаРон.

Докато водеше спидера към катастрофата, почувства нещо странно в дълбините на стомаха. Жената там може би беше приятелката на Люк и Соло — това бе единствата възможна причина

някой да праща АТ-СТ след нея. И сега, когато бе идентифицирана и бе на ръба да бъде заловена, пленяването на Люк и Соло предстоеше.

Явно Маркрос бе следвал същата логическа нишка:

— Ние не бива да се замесваме — предупреди той от задната страна на спидера. — Те вече са я хванали.

— А Люк и Соло? — попита Грейв. — Не можем да оставим *те* да бъдат заловени.

— Може би нямаме избор — мрачно каза ЛаРон. Все пак трябваше да опитат. Той направи широка дъга със спидера, за да се подготви да завие обратно към мястото, където свалиха двамата бунтовници, с надежда, че все още има време да ги върнат обратно в относителната безопасност на „Суонтек“. Пред тях Брайтуотър бе наближил канонерката.

Без предупреждение предните бластери на канонерката се наведоха и откриха огън.

Пълната неочакваност на атаката почти коства живота на Брайтуотър. Той направи остър вираж, като периферията на изстрела разби десния му заден стабилизатор. Завършвайки завоя, той натисна дросела на пълна мощност. Заради повредите по стабилизатора неговите обикновено стегнати, неуловими маневри по-скоро изглеждаха като пиянски слалом. Оръдията на АТ-СТ стреляха още два пъти, преди да замлъкнат.

Но крачещата машина все още приближаваше.

Брайтуотър се върна към останките в момента, когато ЛаРон спря спидера, скочи на земята и вдигна своя Е-11 в защитна позиция.

— Стой! — извика той към червенокосата жена. Сега той видя, че тя беше млада, не повече от двадесетгодишна.

— Аз съм имперски агент — извика тя. — Ниво К-12, разпознавателен код Harpir Barrini. Има бандит в този АТ-СТ.

ЛаРон остана за момент с отворена уста. Но годините на обучение си казаха думата.

— Слушам, мадам — каза той. — Заповеди?

— Да започнем с малко въздушна поддръжка — каза агентката. — Извикайте командира на групата си по комуникатора.

ЛаРон потрепери.

— Всъщност ние не сме с главната група...

— Просто ги извикайте по комуникатора — прекъсна го тя.

— Не можем — мрачно каза Маркрос. — АТ-ST-то заглуши напълно комуникациите.

— Тогава ще се справим сами — каза жената с ледено спокойствие. — Скаут, спидера ти все още функционален ли е?

— Достатъчно функционален, мадам — каза Брайтуотър, като се завъртя отново с лице към канонерката, която се поклащаше към тях. ЛаРон забеляза, че бронята му имаше мехури по протежение на левия му крак, където бластерните оръдия го пропуснаха на косъм.

— Направи заблуждаваща атака към лявата му страна и пробвай да отклониш огъня му — нареди агентката. — Ако и когато той завърти командния модул, за да те прихване с предните си оръдия, снайперистът ще го поразии с ударния гранатомет от дясната му страна.

— Разбрано — каза Грейв и вдигна своя Т-28 в положение за стрелба.

— Ако не завърти модула или когато се обърне отново обратно — продължи тя към Брайтуотър, — завърти зад него и опитай да простреляш радиаторите на двигателите му и изпускателните клапани. Предавателят му е там. Може би ако го повредиш ще престане заглушаването и ще можем да повикаме подкрепа. Ако снайперистът успее да обезвреди гранатомета му, ще си в относителна безопасност от оная страна, но внимавай за лекия бластер на лявата кула.

— Ще се справя — увери я Брайтуотър.

— Само не забравяй, че ако не успеем да ударим гранатомета му, ще стане опасно — припомни му жената. — Ако стане много горещо, заобиколи зад сградите и се върни обратно насам. Ти си единствената мобилна част наоколо в момента и не искам да се жертваш за нищо!

ЛаРон бе поразен от изненада. Имперски агент, на когото наистина му пука за войските, които командва? Това бе нещо ново.

— А ние? — попита Маркрос.

— Започнете прикриващ огън с цел да раздвоите вниманието му — отвърна агентката. — Отдръпнете се, когато приближи, и опитайте да го прекарате покрай останките от моя кораб. Аз ще го чакам там.

ЛаРон погледна Грейв. Скупчването в средата на горящите останки на пътя на ловуващ АТ-ST не беше добър начин да доживееш до пенсионна възраст.

— Мадам, ако мога да предложа...

— Действайте — прекъсна го младата жена, отстъпи назад и се приведе край разрушения кораб. — Ако успеете да го примамите достатъчно близо, аз ще мога да го съборя.

Да го събори? ЛаРон се намръщи невярващо. Тогава със закъснение забеляза тънкия цилиндър, който тя стискаше в дланта си.

Светлинен меч!

Той погледна младежкото ѝ лице отново и внезапно потрепери. Имперски агент, светлинен меч... Слуховете бяха верни в крайна сметка.

Жената бе Ръката на императора!

— Имате си заповеди, щурмоваци! — изрече той през внезапно пресъхналите си устни. — Действайте!

На един квартал разстояние се виждаха дузина щурмоваци, които целенасочено крачеха по пътеката, когато Люк внезапно спря.

— Какво не е наред? — настоятелно попита Хан, гледайки щурмовациите.

— Нищо — каза Люк. — За тук сме.

Хан се намръщи, поглеждайки за първи път лекьосаната врата и помътнялото стъкло върху менюто пред него.

Тапкаф?

— Тя се крие тук?

— Мисля, че не е зле да влезем вътре — настоя Люк и кимна към приближаващите щурмоваци.

Хан поклати глава. Нейно кралско високоблагородие да се крие в подобно място? Мистичните джедайски фокуси на Люк май бяха дали накъсо.

От друга страна, всяко място настрана от погледа на щурмовациите беше добро. Той дръпна вратата и влезе...

И се закова на място, не вярвайки на очите си. През мрачната зала, между гроздовете от извънземни глави той я видя. Тя не просто седеше в задния ъгъл. Не се опитваше да се прикрие с качулка. Тя бе на крака, движеше се пъргаво през препълненото помещение и сервираше напитки.

Нейно кралско съвършенство, нахлузила престилка, сервираше ичкии на пияндетата!

— Тя е там! — възбудено каза Люк.

— Аха, видях я — каза Хан и огледа още веднъж, по-внимателно салона. Не се бе възцарила внезапна тишина, нито главите на посетителите се бяха завъртели масово към тях, но в салона изведнъж се бе почувствало статично напрежение. Всички бяха забелязали новопристигналите и не изглеждаха много щастливи от това.

— И сега? — нетърпеливо попита Люк.

Хан се изпъна назад.

— Леко и спокойно — измърмори той на хлапето. Той доближи ръката до бластера си толкова, колкото да не е очевидно, и започна да си пробива път между масите.

Беше на половината път, когато двама адерианци в прашни работни костюми застанаха тихомълком на пътя му.

— Споко — каза Хан и повдигна пред себе си ръцете си с дланите нагоре. — Само хлътнах за малко да видя една приятелка.

— Хан? — повика го Лея.

Хан я видя между двамата адерианци да приближава с изражение на изненада и успокоение.

— Да не прекъсваме нещо? — небрежно попита той.

— Толкова съм щастлива, че сте тук — каза поемайки дъх тя, а очите ѝ погледнаха над рамото му към Люк. — И двамата. Как разбрахте, че съм в беда? Няма значение. Трябва да се махаме оттук.

— Мда, без майтап — каза Хан. — Това място има ли задна врата?

— Да, насам — каза Лея и дръпна Хан за ръката. Двамата адерианци се отдръпнаха настрани и Лея го поведе между масите към кухнята.

Една жена мунгра чакаше на задната врата.

— Безопасно пътуване, Лея Органа — избоботи тя. — Ние няма да Ви забравим.

— Нито аз ще Ви забравя, Викрия — каза Лея, като склони глава към мунграта. — Някога, когато премахнем робството на Империята...

— Ще ви почерпим — прекъсна я Хан. Той хвана Лея за рамената и я избута през вратата. Отвън имаше тясна и зле осветена алея и за момента пуста.

— Давай — каза той, като премести хватката си от рамото на ръката на Лея и я задърпа по алеята на север.

— Хан, това бе грубо — обвинително каза тя. — Тези хора ми помогнаха да се скрия...

— Искаш да си седиш тук и да й благодариш, докато Вейдър цъфне на входната врата ли? — прекъсна я Хан. — Хайде, Чуи ни чака на космодрума.

Те почти бяха стигнали до края на алеята, когато Люк рязко сграбчи Хан за ръката.

— Зад нас. Някой идва — изсъска той.

Хан се огледа. Докъдето можеше да види, алеята беше все още пуста.

Но хлапето толкова пъти вече се оказваше право през това пътуване и Хан не се усъмни.

— Насам — каза той, извади бластера си и дръпна Лея край няколко кофи за боклук встрани от алеята. Той я набута зад тях и се притисна до нея, за да има някакво прикритие от кофите, докато гледа назад по алеята.

— Хан... — започна Лея.

— Шшшт!

— Хан, ще ме смачкаш — протестира Лея през стиснати зъби.

— Искаш да ме гръмнат ли? — възрази Хан.

Нещо се движеше там долу в тъмнината и идваше бързо към тях. Те преминаха през слабо осветено място...

— Скаути — измърмори Хан и стомахът го стегна.

Това беше картината на деня. Основното ядро от щурмоваци претърсваше сградите от страната на главните улици, а скаутите на спидербайкове патрулираха по задните алеи да гледат за бежанци. Стегнато, чисто, ефективно.

А Хан разполагаше с трийсетина секунди, за да измисли как да се справи с тях.

Лея се притисна до рамото му.

— Не мърдай — прошепна той, докато се оглеждаше за вдъхновение. Нямаше други прикрития, абсолютно нищо, където да могат да се скрият. Това означаваше, че ще трябва да стреля по имперските войници. Проблемът беше, че докато гръмне един от засада, другият нямаше да стои услужливо на място и да чака следващия изстрел.

Но се налагаше да рискува.

Някъде от близка дистанция тихият нощен покой бе разкъсан от внезапен залп бластерен огън. Хан стисна зъби, вдигна бластера си и се прицели в първия скаут.

С последно усилие Лея се промъкна между него и кофите за боклук.

— Какво по дяволите *правиш*? — тихо попита той.

— Дай ми бластера си — нареди тя, гледайки приближаващите скаути.

— Вижте, Ваша чест...

Без да каже дума тя се пресегна и измъкна бластера от ръката му. Хан се опита да си го вземе обратно, но тя избягна хватката му, като го избута с лакътя си. Той погледна към Люк, но хлапето зяпаше надолу по алеята към приближаващите скаути със сбръчкано от съсредоточаването чело. Далечният бластерен огън изглежда се засилваше и Хан видя, че двамата скаути се спогледаха и ускориха спидерите си.

Лея стреля.

Не по войниците, а покрай сградата от другата страна на алеята. Хан погледна намръщено и за своя изненада видя как двадесетметров улук се откачва от стената и трмаво се огъва надолу от четвъртия етаж. С трясък той се откачи и се срина върху алеята. Удари се в пермакрита пред спидербайковете и подскочи точно навреме, за да посрещне шлемовете на скаутите.

Те се преметнаха назад от спидерите си. Единият се просна върху земята, другият направи четвърт оборот, преди да се присъедини към него. Байковете, останали без ездачи, спряха постепенно, а скаутите не помръднаха повече.

— Да вървим — каза Лея и завря бластера в ръката на Хан. — На кой космодрум казахте, че сте?

— Гринклиф — каза Хан, като погледна озадачено за последен път към войниците и разбития улук. Някой ден трябваше да попита Лея как ѝ бе дошло на ума.

— Добре, давайте да вървим — повтори тя нетърпеливо и го дръпна за ръката. — Преди да са усетили липсата на тези двамата.

— Задръж за секунда — каза Хан, гледайки към свободните байкове. Той знаеше, че бе рисковано — цивилни върху военни спидери щяха задължително да привлекат погледите на всеки минаващ

щурмовак. Но спестеното време може би щеше да си струва, поне за минаването на няколко квартала.

— Карала ли си някога нещо подобно? — попита той, като я побутна към по-близкия байк.

— Не — каза Лея. — Хан, аз не мисля...

— Не, прав е. Трябва да ги вземем — каза Люк. Той отиде до единия байк и предпазливо се качи.

— Добре — каза Лея, все още не съвсем убедено. — Но аз ще карам.

— Каза, че никога не си го правила по-рано — напомни ѝ Хан.

— А ти? — попита тя.

— Ами, не и военната версия...

— Тогава аз ще карам — заключи тя. — Между другото трябва ръцете ти да са свободни за бластера, ако налетим на опасност.

Хан направи физиономия. Женска логика!

Все пак тя имаше право. Независимо от умения изстрел по улука, той бе по-добър стрелец, особено при стрелба в движение.

— Абсолютно съгласен, Ваше превъзходителство — каза той. Да тръгваме.

Те се покатериха на единия спидер. Лея седна на седалката, а Хан трябваше да балансира върху торбата за спешна помощ зад нея. Той уви лявата си ръка около кръста ѝ, отбелязвайки си със скрито задоволство, че тя потръпна леко от докосването. Това можеше да се развие по-добре, отколкото той си мислеше.

На Лея и Люк им отне около минута, докато се ориентират в управлението и първите двацет метра друсаше доста, докато се научат да ускоряват плавно. Обаче след това те се ошлайфаха и бързо се изнесоха до края на алеята. За щастие останалите скаут патрули не бяха стигнали засега толкова на север.

Или пък на всички щурмоваци в района внезапно им се бе наложило да се безпокоят за по-сериозни проблеми, отколкото за избягалите бунтовници. Бластерният огън от северозапад бе станал още по-интензивен с участието на няколко различни вида оръжия. Явно наблизко се разгаряше сериозна битка, точно където ЛаРон ги бе изритал от транспортния спидер.

Но ако щурмоваците имаха проблеми, поне за момента трябваше да се оправят сами. Може би когато успееш да качат Лея на „Суонтек“,

той и Люк щяха да могат да се върнат и да видят какво става.

Бяха минали почти три квартала и Люк и Лея бяха успели да постигнат гладък ритъм на езда, когато с крайчеца на окоето си Хан забеляза на юг нещо да лети точно над нивото на покривите в западна посока. Той погледна...

— Спри! — излая той, стискайки по-здраво Лея за кръста. — Люк!

— Какво става? — Извика Лея праз рамо, докато спираше.

— Това е нашият кораб — каза й Хан, сочейки мястото, където „Суонтек“ току-що изчезна зад покривите.

— Какво? — попита потресено Люк. — Къде?

— Натам, от където се чува бластерният огън — мрачно каза Хан. — Чуи се насочи право натам.

— Не звучи добре — каза Люк.

— Без майтап — изръмжа Хан, като издърпа рязко комуникатора си и прекара пръст по него.

Обаче веднага го изключи, щом чу експлозията на статичен шум от него.

— Заглушават всичко — каза той и закачи отново комуникатора на колана си, после показа към следващото кръстовище. — Да вървим нататък. Трябва да го измъкнем от там.

— Добре — каза Лея и насочи спидера в нужната посока. Люк вече летеше към кръстовището.

Хан се намръщи и стисна здраво Лея, когато тя направи вираж и подкара байка на пълна скорост. Със сигурност ЛаРон и приятелите му бяха в беда, можеше да заложи десния трюм на „Сокола“. И съвсем естествено и Чуи беше там, опитвайки се да ги спаси.

Ако се измъкнеха живи от тази история, обеща си мрачно той, двамата с Чуи щяха да имат дълъг разговор по тези въпроси. Много дълъг разговор.

Скаутът излетя надолу по улицата, като с криволичене тъчеше незабележима плетеница и стреляше предизвикателно и напълно безполезно към приближаващата канонерка. Мара, която се бе прикрила близо до своя горящ кораб и примижаваше от кълбящия се наоколо пушек, мислено кръстоса пръсти. Предните оръдия на AT-ST

замлъкнаха за малко, за да проследят войника, и за момент тя реши, че Колдра ще попадне на клопката.

Обаче оръдията се вдигнаха отново, страничната оръдейна кула се завъртя и откри огън. Скаутът започна да лавира между изстрелите, гмурна се между огромните съчленени крака и се появи от другата страна. Страничната кула се завъртя, продължавайки да стреля. Докато скаутът маневрираше наляво, за да излезе от обсега на кулата, гранатометът от другата страна на АТ-СТ изстреля ударна граната срещу него.

Гранатата избухна върху пермакрита, експлозията пръсна прозорците на почти половината квартал и удари Мара като с кадифен чук. Тя се взря напрегнато през пушека, но когато димът се разсея, видя скаута все още върху спидера си да изчезва зад една от сградите в страничната улица. Непокътнат или поне не сериозно ранен, той се появи пак за нов опит.

Останалите щурмоваци междувременно също не мързелуваха, а с ритмичен огън засипваха ставите и сензорите на АТ-СТ. Но канонерката беше проектирана за точно такъв вид битки и понасяше леко огъня. Всъщност изглеждаше сякаш Колдра се кефи на битката, особено на нейната едностранчивост. Вместо да подкара АТ-СТ на пълен ход, той управляваше със скорост като за разходка, позволявайки на опонентите си да могат да се прицелват добре.

Мара усети движение откъм нейната страна и видя командира на взвода да пропълзява към нея.

— Заповядах да останете отзад! — каза тя.

— Имам нужда от консултация — стегнато каза той. — Мислим, че знаем как да го съборим.

— Обяснете.

— Жироскопите са разположени между долната част на командния модул и платформата на краката — започна командирът. — Ако мога да пратя снайпериста в една от сградите пред него, той може да има възможност за пряк изстрел.

Мара погледна към отстъпващите щурмоваци. Да, там имаше няколко сгради, които биха могли да свършат работа.

Проблемът беше, че снайперистът щеше да има право само на един изстрел. Ако пропуснеше или ако системата на жироскопите

беше достатъчно здрава, да го издържи, Колдра щеше само да завърти модула и да направи на трески цялата сграда заедно със снайпериста.

Нещо, което и командирът, и снайперистът знаеха много добре.

— Нека да се пригответи — нареди Мара. — Да се надяваме, че няма да се наложи да го използваме.

— Тъй вярно — командирът събра краката си и се подготви да спринтира.

Но преди да успее да мръдне, нещо изтрещя точно над главите им. Огънят от всички бластери на АТ-ST се насочи нагоре. Инстинктивно Мара се сви и очите ѝ се вдигнаха да открият нашественика. Дали разпръснатите преследвачи на Вейдър най-последно не бяха решили да разберат какъв е този шум откъм края на града?

Но това не беше щурмовашки транспорт. Всъщност даже не бе никакъв вид имперско превозно средство. Беше някакъв вид товарен кораб, формите му се размиваха от пушека, мрака и високата му скорост. Докато го гледаше, той направи остър вираж и намали скоростта, сякаш за да разгледа странната сцена на улицата под него.

— Разкарайте го от тук — нареди Мара.

— Комуникациите са заглушени — напомни ѝ командирът.

— Знам — отсече Мара. — Помахай му да се махне, ако не — направи *нещо!* Той се мотае точно над нас.

— Ще опитам — Командирът се изправи и вдигна високо ръце. А в този момент проблеснаха много бластерни огънове зад АТ-ST.

Люк достигна до главната улица и спря спидера си до ръба на ъгловата сграда. Лея спря зад него, Хан скочи и пробяга последните няколко метра. С готов бластер той погледна зад ъгъла.

На по-малко от половин квартал се виждаше имперско АТ-ST с гръб към тях, крачещо тромаво на юг по улицата. На края на квартала димяха някакви останки, може би от товарния кораб, който той и останалите бяха видели да се срива прострелян. През кълбата дим съзря някакъв човек да стои прав на открито, видимо в неведение за приближаващата канонерка, докато зад него няколко по-неясни фигури изглежда стреляха по нея.

А над главите им, сякаш с идеята да таранира канонерката, Чубака правеше вираж със „Суонтек“ на ЛаРон.

— Май работата е по-сериозна, отколкото мислех — каза Лея отстрани.

— Можеш да се обзаложиш — каза Хан, а умът му работеше на високи обороти. Ако можеше да предупреди Чуи някак си, може би щеше да успее да го накара да се върне до космодрума. Но когато всички комуникации бяха прекъснати...

Той погледна пак АТ-СТ към процепа между командния модул и структурата за краката. Ако техническите данни, които беше виждал, бяха верни, там трябваше да се намират антените. Включително тези, които заглушаваха комуникациите.

Струваше си да опита. Той се прицели с бластера си към процепа и откри огън.

— Помахай му да се махне, ако не — направѝ *нещо!* — бе заповядала Ръката на императора.

— Ще опитам — каза ЛаРон и се изправи.

„*Не стреляй!* — мълком помоли той, докато размахваше ръце в усилие да привлече вниманието на Чубака. — *Моля те, не стреляй!*“ С подобренията, които ИБС бе внесло във въоръжението на „Суонтек“, един залп би направил АТ-СТ на скрап.

За съжаление той би пробил защитата на високо енергийните силови клетки и би превърнал АТ-СТ в огнено кълбо, което щеше да погълне щурмоваците, повечето околни сгради, а може би и самия „Суонтек“ заедно с тях.

За щастие, Чубака изглежда разбираше това. Той само летеше наоколо, но нямаше индикация да е активирал лазерните оръдия. ЛаРон размаха отново ръце, опитвайки да го накара да се оттегли.

Тогава изведнъж статичният шум от комуникатора му изчезна.

— Имаме връзка — извика той на жената до себе си.

— Някой прекъсна заглушителя на АТ-СТ — каза тя. — Сега го предупреди.

— Чубака, говори ЛаРон — каза той с приглушен глас. — Трябва да се махнеш от тук. Ние можем да овладеем ситуацията.

Явно не бе достатъчно приглушен.

— Познаваш този пилот? — настоятелно попита Ръката на императора.

— Той е прикрепен към нас — импровизира ЛаРон. — Казах му да се върне на космодрума.

— Добре... Не! Почакай малко! — каза младата жена. — Тя погледна отново приближаващата канонерка и лицето ѝ придоби възбудено изражение. — Каква защита има този кораб?

— Сравнително добра — каза ЛаРон, чудејки се неспокойно, какво тя има предвид. В момента, когато „Суонтек“ влезеше в сериозна битка, тя със сигурност щеше да разбере, че е от дегизираните специални оперативни кораби. Десет минути по-късно той и останалите щяха да чакат в ареста за разпит. Час след разпита те щяха да са в лапите на ИБС.

— Добре, защото ще ни трябва още малко огнева мощ — каза жената. — Ето новия план...

— ЛаРон иска да направиш какво? — настоятелно попита Хан по комуникатора, гледайки как „Суонтек“ прави голяма дъга в западна посока и се насочва към Гринклиф. — Това е шантаво!

Чубака изръмжа своя отговор.

— Да, той също е откачен — изгъркори Хан.

— Къде отива той? — попита Люк.

— Кой е ЛаРон? — попита Лея.

— Не знаем кой точно е ЛаРон — мрачно каза Хан, — но той иска Чуи да послужи за примамка.

— За АТ-СТ? — втрещено попита Лея.

— Не се бой, този кораб е по-здрав, отколкото изглежда — каза Хан. — Не е това проблемът. Проблемът е, че след като тоя джангър приключи, това място ще се напълни с имперски агенти твърде скоро.

— Какво да правим тогава? — обади се пак Люк.

— Къде да отидем? — заяде се Хан. — Обратно на космодрума и да се преструваме, че само пазаруваме? Това е нашият транспорт, там горе, помниш ли?

— Това е нашият транспорт? — намеси се Лея. — Какво стана със „Сокола“?

— Там е — каза Люк, преди Хан да успее да отговори.

„Суонтек“ се обърна надясно зад щурмоваците. Той наведе нос и се засили право срещу идващото АТ-СТ.

Мара беше приклепнала на гърба на спидербайка и се взираше по тясната алея към улицата половин квартал по-надолу, когато чу приглушеното потвърждение от комуникатора на скаута. Тихомълком тя броеше обратно секундите, като се държеше за раменете му, докато се свиваше зад него...

И щом нейният вътрешен хронометър отчете нула, той форсира спидера и те полетяха.

Мара присви очи от внезапния вятър, който я удари в лицето и се притисна здраво до бронята на скаута. Някъде напред и вдясно AT-ST все още се приближаваше, но заради сградите отстрани, тя не можеше да види нито него, нито кораба, който в момента би трябвало да лети право срещу него. Командирът на взвода беше сметнал числата и Мара можеше само да се надява, че той знае какво прави.

Спидерът наближи края на алеята. Отпред тя забеляза размазания блясък на кораба, който прелетя наблизо и започна да набира височина. На фона на рева на двигателите му тя чу и стрелбата от AT-ST, видя как едно от широките му стъпала стъпи на пермакрита точно пред тях. Спидерът изскочи от алеята.

Мара разбра, че рискът проработи. Колдра наби спирачки, щом залпът на нашественика мина край него, оръдията му се вдигнаха колкото може по-нагоре. Лекият бластер на кулата отляво се вдигна също и всички оръжия застреляха с пълна мощ. Това бе логичната реакция срещу този огромен и неразпознат нападател. Още повече, такава бе реакцията и първия път, когато товарният кораб го бе нападнал.

Обаче той бе забравил, че като вдигне всичките си оръжия нагоре, земята около краката му остава незащитена. С изискано умение скаутът завъртя спидера точно на пътя на AT-ST, на сантиметри от следващата негова стъпка. Щом минаха пред канонерката, Мара скочи. Изпънатите ѝ ръце се захванаха за челюстните оръдия, точно в основата им, инерцията ѝ я завъртя около оръдията и я приземи върху неустойчивия фундамент на корпуса. Тя се изтласка още веднъж и скочи върху командния модул.

С едната си ръка се хвана за дръжката до входния люк, с другата извади и включи лазерния меч и изряза отвор през дебалата броня директно към кокпита с двете кресла.

Нищо не се случи.

За момент тя продължи да стои на колене до люка вцепенена, докато канонерката продължаваше да крачи по улицата. Това бе невъзможно! Кокпитът на АТ-ST беше почти толкова тесен, колкото и на ПЕ-файтер. Нямаше начин да не забележи пилота!

Освен ако такъв липсваше.

Тогава всичко си дойде на място. Като изпсува през зъби, тя се отдръпна назад към решетката на охладителната система и заби лазерния меч в заключващия механизъм на люка. Тя изключи меча и отвори капака.

Кокпитът бе празен.

Тя се плъзна през тесния отвор и се насочи към тясното пространство около пилотското кресло. Автопилотът и защитният модул грееха в бодро зелено. Ядосано Мара изключи и двата блока. Тромавото крачене престана. Бластерните оръдия се прибраха в основна позиция.

За момент Мара остана на място, взряна в настройките, чувствайки се като пълна глупачка.

Компютърът на АТ-ST лесно можеше да се справи с несложния градски терен, докато защитната му система можеше да обстрелва всичко, което дойде достатъчно близко, и не излъчва необходимия опознавателен код. Всичко, което Колдра е трябвало да направи, е да насочи машината в необходимата посока достатъчно бавно, та Мара да реши, че има шанс да я спре и да се изпари в нощта.

Императорът щеше да побеснее. Вейдър щеше да ѝ опява безкрайно.

Тя пое дълбоко дъх и се отърси от виденията. Никой от двамата нямаше нужда да научава за грешката ѝ, защото тя още не се бе провалила. Компютърът на АТ-ST може да бе достатъчно компетентен, да се справи с прости градски улици, но не бе достатъчно умен, за да маневрира около дупката, която Колдра направи в хангара на „Харпърс Уей“. Това означаваше, че тогава Колдра е бил вътре, тоест бил е на космодрума на Гринклиф. Което пък значеше, че не е много далеч пред нея. Още повече, тя знаеше къде той смята да отиде.

Просто трябваше да стигне първа до там.

Потокът от заповеди и рапорти, който изведнъж нахлу през общата комуникационна честота беше първият индикатор за ЛаРон, че

имперските търсачи в района най-после бяха реагирали. Но даже и той не бе подготвен за бързината, с която улицата започна да се изпълва с щурмоваци. Повечето отидоха към сега замрялото АТ-ST, други се насочиха към „Суонтек“, който бе кацнал на улицата един квартал по-надолу с нос, насочен към канонерката, а левият му борд бе почти допрян до редицата на сградите.

А някои от тях, твърде голяма част, се бяха насочили право срещу ЛаРон и компания.

Командирът на групата се отдели от другите, лицевият панел на шлема му се обърна към всичките петима, преди да се спре на ЛаРон.

— Ти — рязко каза той. — Идентифицирай се и рапортувай.

— АТ-ST е откраднат при размирица — каза ЛаРон, сочейки към канонерката. — На моя взвод бе заповядано да помогне за обезвреждането му.

— Заповядано от кого? — настоя ротният командир.

— Заповядано от мен — чу се глас над тях.

ЛаРон погледна и видя Ръката на императора да се спуска пъргаво надолу по страната на канонерката, а лазерният ѝ меч бе натикан дискретно странично на колана ѝ.

— А вие сте? — попита командирът.

— Имперски агент — каза младата жена и скочи последните три метра до пермакрита. — Разпознавателен код Napspir Barrini.

Командирът се изпъна леко.

— Да, мадам — каза той и гласът му внезапно придоби официален, параден тон. — Лорд Вейдър ни уведоми за Вашето присъствие в Макрин Сити.

Той посочи към ЛаРон:

— Тези мъже с Вас ли са?

— За момента, да — каза тя. — Защо?

— Трябва ми информация за частта им и назначението им, за моя рапорт.

— Не знам, коя е частта им — каза Ръката. — И не ми пука.

Тя посочи ЛаРон:

— Предай на пилота на товарния кораб моите благодарности и му кажи да се връща на космодрума. Скаут, това нещо още функционално ли е?

— Да, мадам, освен ако не желаете някаква каскада — увери я Брайтуотър.

— Тогава да продължаваме — каза тя. — Останалите — мятайте се във вашия транспортен спидер.

— Момент, мадам — каза командирът на групата с леко смутен глас. За Вейдър се чуваше, че е педантичен относно прецизността на процедурите, а тази бе далеч от всякакви правила. — Този кораб трябва да бъде претърсен, преди да се оттегли.

— Може да го претърсите на космодрума — каза Ръката на императора. — Не искам да стои там и да запречва улицата!

— Мадам...

— Имате заповеди, ротен командир — прекъсна протеста му тя и се обърна към ЛаРон. — Командире?

— Да, мадам — каза ЛаРон, като го прониза студена тръпка, докато избираше тяхната честота на комуникатора. Ръката не забеляза — тя бе в АТ-СТ по това време, но когато Чубака приземи „Суонтек“ на пермакрита, страничната му рампа се бе спуснала. От този ъгъл и разстояние ЛаРон не можеше да види, дали някой се бе качил на борда, грижливото позициониране на уукито бе твърде прецизно, за да е случайно. Соло и Люк почти сигурно бяха на борда, може би заедно с тяхната изгубена приятелка.

А ако търсачите на 501-ви ги бяха открили...

Но той нямаше какво друго да прави, освен да се подчини на заповедите.

— Пилот, свободен си да се върнеш на космодрума в Гринклиф — извика той, стараяйки се да звучи авторитетно. — Благодарим за съдействието.

Той се напрегна, чудейки се дали гърленият отговор на уукито няма да е прекалено силен, за да се чуе през шлема му. Обаче...

— Разбрано — вместо него се чу гласът на Соло. — Можете да ни повикате по всяко време. Винаги ще се радваме да ви помогнем.

С леко колебание „Суонтек“ се издигна над пермакрита, завъртя се на 180 градуса и се насочи обратно към космодрума.

— Той благодари и казва, че се радва, че е помогнал — предаде ЛаРон.

— Добре — каза Ръката на императора. — Сега се качвайте в спидера.

— След като уточните коя е вашата част — намеси се ротният командир, като застана между ЛаРон и спидера. Ръцете му вдигнаха неговия Е-11 от гърдите му и го насочиха към ЛаРон.

ЛаРон се смръщи. „Това е краят“ — премина през ума му. — *Не в славна битка срещу някой враг на Империята, а в тих срам.*

Само защото видя кораб да катастрофира и реши да опита да помогне.

Тогава, за негово изумление Ръката на императора пристъпи между него и насочения бластер.

— Те са с мен — каза тя. Гласът ѝ бе спокоен, но с леден оттенък. — Тяхното назначение е да ми помагат, тяхната оторизация идва от мен. Имате ли други въпроси?

— Мадам...

— Питам, имате ли други въпроси?

Гръдната плоча на командира помръдна, когато той пое дълбоко дъх.

— Не, мадам — каза той и върна бластера обратно.

— Чудесно — каза жената. — Лорд Вейдър помоли да не преча на вашето издирване. Най-добре да продължите с него.

— Да, мадам — ротният командир хвърли последен поглед към ЛаРон, обърна се и се отдалечи.

Младата жена проследи първите му няколко стъпки, после се обърна отново към ЛаРон.

— В спидера! — каза остро тя. — Първа спирка — космодрума.

Минута по-късно те се насочиха на север. ЛаРон управляваше спидера.

— Къде точно на космодрума, мадам? — попита той.

— Товарен кораб „Харпърс Уей“ — каза тя. — От там дойде непослушното АТ-СТ.

— Мислите ли, че крадецът се е върнал там обратно?

— Възможно е, но се съмнявам — каза тя. — По-скоро искам да го запечатам, за да съм сигурна, че той няма да се измъкне отново по този начин. Също искам да взема някои неща, които оставих на борда.

ЛаРон повдигна вежда. Тя е оставила неща в кораба на крадеца?

— Разбирам — каза той, като му се искаше наистина да е така.

— След това — добави жената — отиваме в палата на губернатора.

Мускулите на ЛаРон се стегнаха.

— В палата? — внимателно попита той.

— Да — каза тя. — Това проблем ли е за вас?

ЛаРон погледна с периферното си зрение Маркрос, който седеше до него. Даже и през бронята той можа да долови неговата неестествена скованост.

— Не, мадам — каза ЛаРон. — Моят взвод е напълно на ваше разположение.

— Да — каза тя меко. — Знам.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Колдра, както се оказа, не се бе върнал на „Харпърс Уей“, докато Мара я нямаше. Но тя нямаше как да знае това, когато влезе, а и нямаше смисъл да се поемат излишни рискове. Мара взе четирима от щурмоваците със себе си и ги изпрати по двойки да претърсят кораба. Скаута го остави да пази отвън.

Чантата ѝ бе точно там, където я бе оставила, привидно недокосната. Но само привидно. Колдра бе пренебрегнал голяма част от екипировката ѝ, но явно бе отделил поне час от времето за пътуването от Гепарин, за да преправи нейните гранати и малкия бластер. Тя остави недокоснати тези неща. Преоблече се в своя черен боен костюм, като този път добави качулката и ръкавите за допълнителна защита от любопитни очи, от сензори за прицел и от падащата надолу външна температура. Тя пристегна своя К-14 бластер към бедрото си, закачи светлинния меч на колана и отново излезе навън.

Десет минути след като пристигнаха при кораба те бяха отново на път в посока запад по опустелите трилентови улици към палата.

— Знаете ли къде отиваме? — попита Мара от задната седалка. Тя си бе направила тънка сметка при подреждането: Мара, облечена в черно, сама отзад, щурмоваците по двойки на редовете пред нея. Както обикновено скаутът беше на своя байк.

— Ние заредихме картата предварително — каза командирът на взвода и показа дисплея. — Най-добрият маршрут е маркиран.

— Чудесно — каза Мара. Тя извади светлинния меч, опря се на облегалката на седалката пред нея и насочи оръжието напред. — Тъй като имаме няколко минути, нека да чуя вашата история.

Един от щурмоваците се обърна наполовина.

— Моля? — попита той. Неговото дясно рамо помръдна леко, намеквайки, че придвижва ръката си към кобура на своя Е-11.

С въздишка Мара включи меча.

Пурпурното острие се появи с остро изсъскване в пространството между двете двойки бели каски.

— Просто оставете оръжията си там, където са — посъветва ги тя, в случай че наличието на острие на лазерен меч на трийсетина сантиметра от врата не бе достатъчен намек. — Ще започнем с вашите оперативни номера, наименованието на вашата част и текущото ви назначение. Всички неща, които се опитвахте толкова отчаяно да избегнете да кажете на ротния командир преди малко.

Четири шлема се наклониха, когато щурмоваците размениха погледи през искрящото острие.

— Срамежливи сме май? — продължи Мара с небрежен тон. — Да продължим да ровим. Вие и вашият товарен кораб — *вашият кораб*, не нещо принадлежащо на някой неопределен приятел или асоциация, беше на Гепарин след нападението на „Възмездие“ срещу базата на „Кървавите рани“. Видях ви да кацате на единствената неунищожена площадка, когато излязох от тайния изход за спешни случаи на Комодора. Това да ви звучи познато?

— Да, мадам — отговори командирът на взвода със стегнат глас. — Но ние не участвахме в нападението.

— Знам това — каза Мара. — Ако участвахте, щяхте да ме нападнете или поне да ме предизвикате, когато си тръгнах. Така че защо бяхте там?

— Преследвахме „Кървавите рани“ — каза командирът. — Имахме доказателства, че те събират други криминални организации от сектора в обща, масивна пиратска група. Отидохме на Гепарин да разберем дали някой финансира тази операция.

— А успяхте ли?

Шлемът му се наклони, когато той хвърли бърз поглед към партньора си.

— Мислим, че да.

— Добре — каза Мара. — Защото и аз успях. — Под чие командване действате?

— Всъщност ние не... — гласът му затихна.

— Ако се колебаете за моето ниво на достъп, недейте — увери го Мара. — Аз съм с толкова висок ранг, колкото въобще можете да си представите, макар и да ме няма в никой официален списък.

Тя повдигна вежди:

— Разбирам, че и вие не сте в никой официален списък.

— Не, не сме — потвърди командирът.

— И така, как е името на частта ви?

Той се поколеба отново.

— Най-известни сме като Ръката на правосъдието.

Мара повдигна едната си вежда.

— Звучи твърде поетично за щурмовашка команда — коментира тя. — И *в пъти* твърде поетично за ИБС.

— Ние всъщност сами си го избрахме — обади се един от останалите.

— Не ни е позволено да разкрием повече — продължи командирът. — Съжалявам.

Мара сви устни. Тя можеше да ги принуди, разбира се. Но губернатор Чорд със сигурност бе предупреден за нейната поява и щеше да бъде трудно и опасно да проникне в неговите владения сама. Тази Ръка на правосъдието не бе я нападнала, когато пристигна на Гепарин, още повече те дойдоха да ѝ помогнат, когато нагласеното от Колдра АТ-ST бе свалило кораба ѝ.

А с Вейдър и неговите хора от 501-ви, напълно погълнати от издирването на Лея Органа, това бе най-надеждната помощ, която тя изобщо би могла да намери в Макрин Сити. Достатъчна причина тя да се отърве от оня любопитен ротен командир.

— Както желаете — каза тя. — Обаче каквато и да е вашата командна йерархия, или липсата на такава, следващите два часа работите за мен. Ясно ли е?

— Тъй вярно, мадам — каза командирът.

— Добре — каза Мара. Тя изключи мечата си и го върна на колана. — Какви са вашите оперативни номера?

— Ние обикновено просто използваме имена — каза командирът. Така е... по-кратко. По-бързо при битка.

Тайно Мара винаги си бе мислила същото. Но командването на щурмоваците винаги държеше на своята шантова система с номера.

— Имената тогава.

— Аз съм ЛаРон — командирът посочи надясно, — това е Маркрос. Зад него е Грейв. Зад мен е Куилър. Нашият скаут е Брайтуотър.

— Наричайте ме Джейд — каза Мара и се пресегна за Силата. Тя никога не бе чула за щурмовашка част, която да обикаля из Империята, без да е прикрепена към солидна командна йерархия. Но би могло да е нещо, което Императорът бе направил лично. Ако беше, те щяха да разпознаят името ѝ.

Обаче нямаше реакция, която да го потвърди. Явно Императорът бе избрал да я запази в тайна от тях, както и обратното.

— Мадам? — попита Грейв.

— Джейд.

— Джейд — поправи се той. — Може ли да попитам какъв е планът, след като стигнем палата?

— Планът е аз да проникна, а вие да ми помогнете — каза тя. — Това е всичко, което трябва да знаете.

— Тъй вярно, мадам — каза Грейв.

— Бъдете готови за съпротива — добави Мара. — Очаквам, че ще се натъкнем на такава.

На предната седалка Маркрос погледна към ЛаРон.

— Не се безпокойте — каза той с мрачен тон. — Ние сме готови.

Набързо организираното парти от губернатор Чорд в балната зала на долния етаж погълна много от ценното време на Дизра тази вечер. Но гостите накрая започнаха да се изнасят и Дизра успя най-после да се добере до офиса си. Той запали светлините, заключи вратата зад себе си и тръгна към бюрото си.

Той направи три крачки, преди очите му внезапно да забележат, че има посетител.

— Защо не отговаряш на комуникатора? — попита настойчиво Колдра, докато го гледаше иззад компютъра на Дизра.

Дизра почувства как сърцето му се свива. Какво за Бога вършеше Колдра с неговия компютър?

— Губернаторът даде малък прием тази вечер — успя да каже той. — Трябваше да присъствам.

— Прием! — повтори Колдра. — *Парти? Сега?*

— Когато градът ти гъмжи от щурмоваци, най-важното е да успокоиш хората от висшата каста — каза Дизра. Той раздвижи колена и тръгна право към бюрото. Той имаше скрит зареден бластер под стола, в случай че се стигнеше до там. — *Ти какви ги вършиш тук?*

Лицето на Колдра се изкриви в подобие на усмивка и за пръв път Дизра забеляза строго контролираната болка, криеща се зад очите му.

— Докарах ти твоите AT-ST-та, разбира се.

— Имам предвид, какво правиш тук, в офиса ми? — уточни Дизра и пристъпи към бюрото. От това място видя разкъсания ляс ръкав на Колдра и грубата полева превръзка на предмишницата му. — Какво се е случило?

— Малък инцидент — каза Колдра и леко повдигна ръка. — Наложил се да взривят хангара за товарни кораби.

Колдра изкриви устни:

— Предполагам, не си чул нищо за *това*?

— Не съм чувал никакви новини, откакто ме измъкна от приема, за да ти осигуря позволение да кацнеш до палата.

Дизра настръхна. По-рано бе решил, че... По времето, когато си бе мислил, че е по-важно да се показва на тъпото парти на Чорд, вместо да наблюдава неочакваното пристигане на Колдра. Сега изглеждаше, че е сбъркал.

— Разкажи ми.

— Най-напред, нашата имперска агентка е успяла някак си да оцелее — каза Колдра. — Тя е тук, в Макрин Сити.

Ледени тръпки преминаха по гърба на Дизра.

— Ти каза, че си минирал последния останал здрав кораб на Гепарин.

— Явно не достатъчно добре — отговори Колдра. — Десет минути след като кацнах на Гринклиф тя цъфна на три слота за приземяване от мене.

— Казваш, че те е *проследила* до тук?

Колдра тръсна глава:

— Ако имаме късмет.

Дизра изпръхтя.

— Имаш странна представа за късмет.

— Не, просто събрах няколко нови факта — каза Колдра. — По пътя от Гепарин успях да се свържа с един познат от екипажа на „Възмездие“. Изглежда атаката на Озел срещу базата на „Кървавите рани“ няма нищо общо с нас.

— Мислех, че Империята не прави нищо срещу пиратите в днешно време.

— Така е, освен ако атаката не служи за прикритие на нещо друго — мрачно каза Колдра. — Много неща са още на ниво нефилтрирани слухове, но изглежда, нашата имперска агентка е видяла нещо във файловете на „Възмездие“, което не е трябвало да вижда, и Озел я е последвал до Гепарин, за да я унищожи.

— Шегуваш се — каза Дизра и се вторачи в него. — Какво ли е видяла?

— Официално, нещо за секретна операция на ИБС, към която няколко щурмоваци от „Възмездие“ са били прикрепени — Колдра повдигна вежда. — Неофициално, слухът е, че тези щурмоваци не са на никаква мисия, а са претрепали офицер от ИБС и са зачезнали.

Дизра се ококори.

— Невъзможно! — настоя той. — Щурмоваците не дезертират. Никога!

— Досега не са го правили — съгласи се Колдра. — Но кой знае? Рибата се вмирисва от главата, а в наше време Имперският център толкова се е вмирисал, че не може повече. От там и всички тия напъни за независимост, нали се сещаш.

— Да, благодаря. Спомням си нещо по въпроса — кисело каза Дизра и напрегна ум. Но ако агентът не преследваше тях... — Момент. Колко щурмоваци се предполага, че са дезертирали?

— Много добре! — каза Колдра и наклони глава. — Пет. Същият брой, както в рапортите от Ранклин, когато Кав'Саран беше свален.

Значително по-малко от трите взвода, които пикиращите бандити на Барглег твърдяха, че са ги били нападнали на Друност, помисли Дизра. Но откога на тях можеше да се разчита за точност?

— Значи те са фалшивата щурмовашка единица, която обикаля из Шелша?

— Нашата така наречена Ръка на правосъдието — съгласи се Колдра. — Колко иронично. Ние се тревожим за имперската агентка и нейния личен взвод щурмоваци, докато ако тя се натъкне на тях, ще ги екзекутира и петимата в движение.

— Успокояващо е да го знаем — измърмори Дизра. — Или би било, ако тя не започне да души пред вратата ни.

Колдра поклати глава:

— Изпускаш нишката. *Щурмоваците* бяха тези, които се пречкаха на „Кървавите рани“, не тя. Повече няма причина да смятаме,

че тя е направила някаква връзка между нас и „Кървавите рани“.

Дизра помисли по въпроса. Наистина звучеше убедително.

— Но ти каза, че тя те е проследила до тук.

— Всичко, което тя знае е, че бях с Комодора на Гепарин — каза Колдра. — Предполагам, стана добре, че оня идиот, диспечерът от „Екзекутор“, не ми позволи да кацна тук, до палата.

Дизра издиша с облекчение. Значи агентката не се целеше в тях в крайна сметка. Цялата работа беше едно гигантско съвпадение, което той и Колдра просто бяха разчели неправилно.

— Тогава ние не сме увиснали на въдицата — каза той.

— Най-вероятно — каза Колдра. — Но винаги има възможност тя да е намерила нещо на Гепарин, което да сочи в нашата посока. Трябва да сме готови, за всеки случай.

Дизра потръпна. Да, наистина. Ако агентката се появеше, преди Дизра да може да даде тези записи на Вейдър, щеше да се пържи в казана.

— Имаш ли представа колко скоро можем да я очакваме? — попита той.

Колдра сви рамене.

— Аз ѝ спретнах малка диверсия, но няма начин да знаем колко дълго ще я държи заета. — Той махна към компютъра. — Увеличих нивото за сигурност на твоята външна защита от нарушители, но без легитимация не мога да променя разположението на гардовете.

— Аз мога да го направя — каза Дизра и му махна да се премести. — Това ще бъде ли достатъчно да я спре?

— Не, ако е тръгнала на лов — отговори Колдра като стана от стола и се отдалечи от бюрото. — Което значи, че ние трябва да направим нашия ход.

Той повдигна вежди:

— И ние трябва да го направим *сега*.

Дизра се вторачи в него.

— Да не *откачи*? Да декларираме независимост, когато Вейдър и неговият петстотин и първи са в града!

— Ако го направим както трябва, те ще имат много други непосредствени грижи, че да се занимават с нас двамата — каза Колдра. — Аз вече подредих пиратите и рейдърите на позиция. Всичко, което имаш да свършиш, е да издадеш заповедите.

Само за минути или часове сектор Шелша щеше да бъде подложен на огън и смърт. Пиратите щяха да нападнат и унищожат имперските гарнизони, рейдърите щяха да завладеят важните военни заводи, а пикиращите банди и грижливо прикритите „къртици“ щяха да превземат големите градове и да задържат важните имперски служители за заложници. Щом бъдеше обявена независимост, Имперският център щеше да се наложи да вземе мерки.

И тогава нямаше да има връщане назад.

— Мога да се обадя на всички — Дизра внимателно активира комуникационния панел. — Но ще отнеме време. Трябва да възпрепятстваш агентката да дойде тук, преди да съм свършил.

— Мога да го направя — мрачно потвърди Колдра. — Ти се притеснявай само за твоята работа.

Той му обърна гръб и се насочи към секретната врата.

Дизра го гледаше, докато се отдалечаваше и ръката го сърбеше да извади скрития бластер и да гръмне Колдра. Но не посмя. Той само трябваше да събере тези записи и да ги даде на Вейдър. А и нямаше никакви илюзии относно способността на защитниците на палата да задържат имперски агент отвън толкова дълго. Само Колдра беше способен да го направи.

Да не говорим, че ако стреляше, можеше да пропусне.

— Между другото — обади се той, — някой знае ли къде се намира в момента тази Ръка на правосъдието?

Колдра тръсна глава.

— Някъде отвън се изживяват като белите рицари на надеждата и славата, без съмнение — каза той. — Не се притеснявай. След като го няма Гепарин, изчезна и последната им надежда да ни свържат с „Кървавите рани“.

Той отвори вратата и изчезна в лабиринта от тайни проходи.

— Да се надяваме — промърмори тихо Дизра, обърна се към бюрото и изключи комуникационния панел. Никакво съобщение нямаше да отиде до никакви пирати тази вечер. Не и от *този* палат. Не и ако зависи от него.

Той продължи да оформя своята колекция от записи на компютъра. „Иронично“, беше казал Колдра. Колко малко знаеше той. За близо две години Дизра го беше манипулирал, карайки го да преодолява препятствия, които само Дизра можеше да види. Днес

внезапно събитията бяха изхвърлили Дизра зад тъч линията и животът му зависеше от способността на Колдра да прихване и неутрализира един имперски агент.

Дизра можеше само да се надява, че пичът е наистина толкова печен, колкото се представя.

Оставаха само пет квартала до палата, когато ЛаРон започна да забелязва прикритите часови.

— Всъщност мисля, че имаше още един, малко по-далеч — каза Грейв, когато ЛаРон направи коментар. — Преди два квартала. Малко трудно е да се каже. Той беше маскиран като наркотрафикант от низшите касти.

— Да, той беше караул — потвърди Джейд от задната седалка. — Успях да го прочета в погледа му.

— Обичайно ли е за имперските губернатори да слагат толкова широко разпръсната охрана? — попита Куилър.

— Не е обичайно — каза Джейд. — Изглежда някой в палата се чувства гузен.

— И какво ще правим с тях? — попита Грейв, когато преминаха покрай още един притихнал часови.

— Нищо — отговори Джейд. — Всичко, което те виждат тук, са още няколко щурмоваци в град, който вече е пълен с такива. Съмнявам се, че въобще ще си направят труда да съобщят за нас.

— Трябва ни нещо повече от обикновена броня, за да минем през портала, между другото — предупреди Куилър.

— За щастие не отиваме натам — каза Джейд. — Губернаторите през годините са построили много голямо имение, разпростряно на огромни площи с много чупки и цепнатини. Ще намерим начин да влезем.

— Обаче периметърът сигурно е шесткратно подсигурен от Имперския център — предупреди Грейв.

— Може би даже седем или осемкратно — съгласи се Джейд. — Не се шашкай, аз имам известен опит с тези неща.

Маркрос се размърда покрай ЛаРон.

— Има друг път — каза той тихо. — Може да използваме аварийния изход на губернатора.

— ЛаРон го погледна учудено:

— Има аварийен изход?

— Всички губернатори и мофи имат — каза Джейд с леко презрение. — А от къде *ти*, Маркрос, знаеш това?

— Израснал съм тук, в Макрин Сити — каза Маркрос. — Размотавахме се много със сина на Чорд, Крейг, когато бяхме тийнейджъри. Изходът е в североизточния край на стената, на ръба на район Фарфарн — един от работническите квартали. Има секция от оградата с размер на врата, която се отваря.

— А Чорд ви е оставял двамата просто да си минавате навън-навътре? — попита Куилър.

— Мисля, че въобще не знаеше, че го правим — каза Маркрос. — Твърде далеч е от всички защитни съоръжения на главния портал и води до края на парковата зона. Основно има басейни, фонтани и дървета и много каменни плочи, така че при придвижване не остават никакви следи. Крейг често се измъкваше през нощите, за да посещава клубовете и кръчмите.

— Как преодолявахте кода за сигурност? — попита Джейд.

— Нямахме код — отговори Маркрос. — Сякаш Чорд повече се опасяваше собствените му охранители да не се обърнат срещу него, отколкото от неприятности отвън. Той не искаше никой вътрешен да знае за изхода. Няма нужда от парола, за да се отвори.

— Хубаво — каза Джейд. — Нека да погледнем.

Гръдната плоча на Маркрос помръдна, когато той си пое дълбоко дъх:

— Завий надясно на следващия ъгъл.

Указанията му ги заведоха встрани от главния път до една леко блатиста област, кръстосана от лъкатушещи поточета. Улиците станаха по-тесни и криволичещи, промъквайки се между потоците, и ЛаРон отбеляза, че повечето от къщите бяха построени поне на метър от земята. Явно наводненията бяха постоянен проблем тук.

— Там — посочи Маркрос. — Където стената прави лека дъга и почти докосва края на улицата.

ЛаРон отдръпна крака си от педала за ускоряване и спидерът намали скорост, докато се взираше напред в осветената от фаровете стена.

— Не е много защитено — със съмнение коментира Куилър. — Ако враговете ви са достатъчно умни, за да заобиколят територията,

ще им паднете право в ръцете.

— Предполага се да има в готовност тежък изстребител с далечен обсег, скрит в къщата там — Маркрос посочи към една разнебитена къща от другата страна на улицата. — Предполага се също да има тунел от силово поле, който да можете да активирате, за да стигнете безопасно до къщата. Но никога не съм го виждал да работи всъщност.

— Какво ще правим с паролата? — попита Грейв.

— Не ни трябва — обади се Джейд. — Няма да минем от тук. ЛаРон, продължавай да караш. Ще ти кажа кога да спреш.

— Щом няма да я използваме, защо ме накара да ти я покажа? — попита Маркрос, когато ЛаРон продължи покрай секретната врата.

— Внимавай какъв тон ми държиш, щурмовак — предупреди Джейд. — Няма да я ползваме, защото може да се използва за влизане от конспиратори и не искам да им се натресем, преди да сме готови. Там, секцията между двете дървета. Иди там.

ЛаРон спря спидера на оказаното място.

— Всички долу — заповяда Джейд, и отвори своята криловидна врата. — Осигурете ми периметър.

Тя отиде до стената със светлинния меч в ръка. ЛаРон строи останалите в стандартната насочена навън защитна формация, а Брайтуотър зави с байка си и спря край тях.

— Какво ще правим? — попита той.

— Не съм сигурен — каза ЛаРон, докато наблюдаваше Джейд с периферното си зрение. Навела се бе до стената, ръцете и едното ѝ ухо бяха притиснати в студения камък. Бавно и методично тя се местеше, оформяйки въображаема решетка върху стената. — Ще влезем вътре, но не знам как точно.

— Тихо и без жертви — каза Джейд, като отстъпи от стената. — Чували ли сте някога за газ крейсив?

— Това е киселинна отрова — каза Брайтуотър. — Силно корозивна и смъртоносна предимно за кислородно дишащите видове.

— Много добре — Джейд потупа по една секция от стената, — тук има закопана в стената туба със сгъстен крейсив газ. И там, и там, после там — тя посочи още места.

— Готови да унищожат всеки, който опита да проникне през стената — измърмори ЛаРон и почувства отвращение.

— Заедно с всеки на петдесет метра от него — каза Джейд. — Просто, но много универсално оръжие.

— А ти си сигурна къде точно са тубите? — попита Грейв.

— Стените като тази събират много слънчева топлина през деня — обясни Джейд и включи меча си. С остро съскане яркото пурпурно острие се появи. — Камъкът и металът издават различни звуци, когато се свиват при изстудяване. Добре е да отстъпите назад сега.

Никой от щурмоваците не помръдна. Джейд вдигна острието хоризонтално и внимателно го заби в камъка. Няколко секунди тя го натискаше в права посока, след това го изкриви и изряза кръг. Когато приключи с кръга, тя изключи меча.

— Искате ли да го извадим оттам? — попита ЛаРон.

— Няма нужда.

Тя вдигна ръка и леко вдиша въздух.

И с приглушен, хрущящ звук от триене на камък върху камък цилиндричната тапа, която бе изрязана, се измъкна от стената. Маркрос пристъпи напред и я хвана, когато се показа навън. Джейд кимна за благодарност, запали отново меча и отиде до мястото на следващата туба.

Пет минути по-късно шест каменни цилиндъра лежаха на земята до стената.

— Това ли е всичко? — измърмори ЛаРон.

— Всичко, за което си струваше да се опасяваме — каза Джейд и се завъртя с лице към тях.

— Разберете ме добре сега — продължи тя. — Когато влезем зад стената, ние ще сме на вражеска територия. Ако можете да минете без да убиете никой от гардовете — добре. Но ако се наложи да убивате, убивайте без колебание.

— Разбрано — каза ЛаРон от името на всичките.

Минута по-късно Джейд изряза достатъчно голям отвор през стената, за да могат да минат. В края му ЛаРон видя част от градините, за които Маркрос беше говорил по-рано.

— Командире — извика го Джейд и изключи меча си. — Разгърнете войниците си.

ЛаРон кимна за потвърждение.

— Брайтуотър, завий към главния вход — заповяда той. — Искам да знам какво представлява тяхната охрана, включително колко хора

могат да изтеглят, когато потрябва. Грейв, Куилър — по фланговете. Маркрос — в средата. Ще водиш Джейд до най-доброто място за влизане според тебе и ще ѝ помогнеш да се вмъкне. Аз поемам ариергарда. Когато Маркрос ни вкара вътре, ще се прегрупираме за тихо проникване. Грейв, ще помогнеш на Брайтуотър със спидера.

Брайтуотър докара байка си до стената и заедно с Грейв го прокараха през отвора. Скаутът го яхна и потегли със сподавен вой наляво към прикритието на листата на растенията от градината. Грейв и Куилър продължиха напред по левия и десния фланг. Маркрос тръгна след тях. ЛаРон пристъпи напред...

— Момент, командире — прошепна Джейд, като го дръпна за рамото. — Разумната политика диктува вторият в командването да знае каква е мисията.

— Да, мадам — каза ЛаРон, чувствайки как пулсът му се ускорява.

— Нашата цел е губернатор Чорд — каза тя. — Той е извършил държавна измяна, като едновременно е провеждал конспирация с пирати срещу имперските доставки и също така е изпратил „Възмездие“ в опит да ме убие на Гепарин. С тези си престъпления е заслужил смъртно наказание.

— Разбрано — каза ЛаРон, като го обзе странно чувство за нереалност. Едно беше да си в космоса или в пиратското гнездо и да говориш за правосъдие, дълг и принципи. Съвсем друго бе да стоиш до палата на имперски губернатор и хладнокръвно да планираш екзекуцията му.

— В такъв случай да действваме — каза Джейд. Тя премести меча си в лявата ръка, извади бластера с дясната и се вмъкна в отвора.

„Да защитавам Империята и нейните граждани...“ Той махна предпазителя на своя Е-11 и се вмъкна след нея.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Губернатор Чорд явно харесваше неговите градини да са диви и примитивни. Щом те преминаха през стената и прекосиха тесния поток, който течеше край нея, те се натъкнаха на широк участък с дървета, гъсто разположени храсти и тръстикоподобни растения, поникнали от земната повърхност, съставена предимно от каменни плочи и осеяна с люспи от мъртва кора.

Странно, в първите няколко минути изглеждаше сякаш врагът напълно е пропуснал тяхното нахлуване. Мара не видя и не чу никого, докато те се промъкваха между дърветата, нито усещаше внезапно повишена бдителност никъде около тях.

Горският участък продължи около трийсет метра, след това внезапно бе прекъснат от широка тревиста площ, по която имаше два реда шезлонги, наредени покрай стената на самия палат.

— Това е мястото за игри — каза Маркрос, сочейки към поляната. — Тази врата зад шезлонгите води до кухненско разширение, където се приготвят закуски за играчите и зрителите.

— Къде води разширението?

— До главната кухня — каза Маркрос. — От там може да се стигне до частната трапезария на първия етаж, до официалната трапезария и главната бална зала.

— Стълбища?

— Най-близките са зад кухнята, след сервизния коридор — каза Маркрос. — Има и няколко турболифта.

Мара присви устни замислено. Всичко изглеждаше съвсем просто. Обаче обикновено първите впечатления се оказваха измамни. Стилно оформените стени на двореца бяха съчетани с внимателно поставяне на декоративно цветно осветление, което създаваше сенчести участъци през еднакво разстояние. Повечето от тези сенки сигурно прикриваха часови — хора, животни или дроиди, чиито очи и други сензори бяха тренирани да следят ливадата, която тя и щурмоваците трябваше да пресекат.

Но Мара все още криеше няколко фокуса в ръкавите си. За две минути тя придвижи една малка тубичка срещу вятъра и над мястото, откъдето трябваше да минат, се издигна странна, упорита мъгла.

ЛаРон измърмори нещо и пропълзя плътно до нея.

— Брайтуотър наблюдава главния изход. Има поне петдесет цивилни ландспидера.

Мара се намръщи. Спешна среща на аверите конспиратори на Чорд?

— Може ли това да е знак, че има съвещание?

ЛаРон предаде въпроса.

— Спидерите са прекалено скъпи дори за високопоставени държавни служители — отговори след малко. — По-вероятно е Чорд да е поканил гражданите от висшето общество на вечерно парти.

— Това ще ни затрудни — каза Мара, взирайки се отново в осветените кухненски прозорци. Ако Чорд изхранва цяла зала гости, кухнята нямаше да е най-доброто място за проникване. — Маркрос, какво има над кухнята?

— Точно отгоре е складът — отговори Маркрос. — Маси и допълнителни столове. До склада има стаи за срещи, които имат врати към приемната пред главната бална зала...

Изведнъж, без предупреждение, огромна тъмна маса от лозници се издигна тихо от градината зад тях.

Четиримата щурмоваци изпусваха тихо, докато се завъртяха с насочени бластери към явлението.

— Не! — изкрещя Мара.

Но предупреждението дойде твърде късно. Докато тя включи меча си, четирите бластера забиха изстрелите си в центъра на нещото. С прациящ рев цялата маса избухна в пламъци.

А с това тайната част на тяхното нашествие приключи.

— Вътре! — извика Мара, изключи меча си и се втурна от храстите към откритата ливада.

— Какво по дяволите бе *това*? — попита ЛаРон, когато я настигна.

— Ноуландска димка — каза сподавено Мара.

От затъмнените места започнаха да се появяват сенчести фигури, от бластерните им пушки изскочиха пламъчета, докато те се придвижваха да пресекат пътя на нашествениците.

— Използват ги на разни места да правят димна завеса пред нарушителите.

ЛаРон изсумтя:

— Съвсем буквално, както виждам.

— Именно — съгласи се Мара. — Безчувствени, даже не и особено опасни, но са големи, плашат и са много запалителни. Трябва да са ги инсталирали след като Маркрос е спрял да идва тук.

Най-близката двойка часови откри огън. Изстрелите им просвистяха край главата на Мара. ЛаРон върна два прецизни изстрела в отговор и единият от часовите падна на земята и остана неподвижен. Куилър произведе единичен изстрел, който свали другия от двойката.

— Какъв е новият план? — извика той.

— Същият, както стария — каза Мара, като забави крачка, за да им позволи да я настигнат. — Оформете клин.

Четиримата щурмоваци я заобиколиха и минаха пред нея. ЛаРон и Маркрос отпред, Куилър и Грейв зад тях, малко по-встрани. Мара зае позиция в средата на формацията, като внимателно и систематично се прицелваше по разпръснатите двойки гардове, налитащи към тях. Въздухът се изпълни с бластерни изстрели сега, когато повечето от техните противници достигнаха оптимално разстояние за стрелба, и Мара чу как някой от щурмоваците изпъшка, когато изстрел премина през бронята му. На половината път до вратата на кухнята изстрелите започнаха да се чуват от още по-близо.

Тогава на петдесет метра от ъгъла на сградата се появи двойка пикиращи спидери. Те се гмурнаха надолу към нашествениците, без много да се грижат за безопасността на гардовете между тях и техните цели, и откриха огън с бластерни оръдия.

— Продължавайте — извика Мара, пъкна бластера си в кобура и включи меча.

— Джейд... — започна ЛаРон.

— Това е заповед! — прекъсна го Мара. Тя излезе от относителната защита на техния движещ се щит и се обърна с лице към идващите спидери.

За нейна изненада и раздразнение, те я игнорираха напълно. Те преднамерено заобиколиха, за да продължат атаката срещу щурмоваците.

Мара преглътна проклятието, което ѝ напираше на устата и извади отново бластера. Тези оръдия можеха да разкъсат щурмовашка броня от достатъчно близко разстояние и Мара нямаше намерение да позволи това да се случи. Тя нагласи бластера на пълен автомат, за да отвори клапата към резервоара с газ и го хвърли във висока дъга срещу налитащите спидери. Със Силата тя го насочи към водещия спидер точно пред огъня на бластерното оръдие.

Последвалата експлозия мина по план. Следващият изстрел на оръдието пръсна газовото резервоарче, като раздроби оръжието на парчета и запали огнено кълбо от разширяващия се бластерен газ.

Но макар самата експлозия да не беше особено впечатляваща, нейното прецизно разположение свърши работа. Енергията на взрива удари носа на спидера и го накара да скочи назад, като полудяло животно.

Ездачът, съсредоточил по-голямата част от вниманието си върху щурмоваците, нямаше шанс. В тази първа критична секунда спидерът му се понесе надолу и той се опита да си върне контрола. При това той удари странично партньора си и двата спидера полетяха към земята.

Втората двойка, налитаща след тях, маневрира рязко, за да ги заобиколи. По време на завоя Грейв ги закова и двамата със своя Т-28. С още два изстрела той довърши и двамата падащи.

— Идвате ли? — попита ЛаРон Мара.

— Отделно от вас — отговори тя. За момент се спря, за да отрази два изстрела, след това спринтира след щурмоваците. Те бяха достигнали вратата и ЛаРон се бореше с изненадващо упорита ключалка на вратата, когато тя стигна до тях.

— Отстъпи — нареди тя и бързо преодоля съпротивата на ключалката с един удар с лазерния меч.

— Четиримата влизайте вътре — продължи тя, докато тя отваряше вратата. Зад нея тя мярна кухненско оборудване и трескаво отстъпващ кухненски персонал, но поне за сега никакви бластери. — Новини от Брайтуотър?

— Обезвредил е гардовете при портала, включително по-голямата част от транспорта им — каза ЛаРон. — Извинява се за пикиращите, не е разбрал, че идват.

— Кажи му само да се пази — каза Мара като погледна назад към приближаващите гардове. — Влизайте, аз ще поема ариергарда.

Запечатайте вратата зад вас, ако можете.

— Какво? Но...

— Имате заповед, командире — остро каза Мара. — Ако аз не успея, довършете мисията.

— Тъй вярно, мадам — каза ЛаРон, този път с подходящия професионален тон. — Успех!

С финален залп срещу идващите гардове той и останалите щурмоваци се вмъкнаха и затвориха вратата след себе си.

Мара подпря гърба си на вратата и няколко секунди продължи да отразява бластерния огън. Обаче противниците ѝ идваха все по-близо и заради скъсената дистанция времето за реакция намаляваше. Тя знаеше, че след секунди камуфлажният ефект на плаща и бойния ѝ костюм, както и защитата с помощта на Силата нямаше да са достатъчни, за да се справи с всички.

Все пак остана още две секунди, достигайки лимита на възможностите си, за да даде повече време на щурмовациите да запечатат вратата. След това, отблъсквайки се от вратата за по-голяма инерция, тя спринтира към горската ивица и стената зад нея.

Направи две крачки, преди гардовете да успеят да реагират и още три, преди бластерните изстрели да я последват. Тя направи още две крачки, след това заби краката си в земята, превъртя се и спря рязко. Присви колене, пресегна се за Силата и скочи.

За секунда тя се извиси над яростта на бластерния огън, докато гардовете за втори път успеят да реагират на нейната неочаквана тактика. Върхът на дъгата, която описа, достигна на височина над втория и по-близо до третия етаж, преди да започне да се спуска надолу. Щом достигна стената, тя завъртя светлинния меч пред себе си в широк кръг и изряза отвор в камъка. Тя сви крака към гърдите и се заби в средата на кръга.

С гръмовен трясък отрязъкът от стената падна вътре. Ударът отне инерцията на Мара и за една спираща сърцето секунда тя се олюля на ръба на дупката, борейки се да си възвърне баланса. Тогава със свободната си ръка успя да докопа ръба на разреза и в момента, в който бластерните изстрели я последваха, тя успя да се пхне вътре в безопасност.

Озова се в складовото помещение, за което спомена Маркрос. То бе празно, с изключение на две колички, натоварени с кръгли сгъваеми

маси и три купа столове с високи облегалки, издигащи се до половината разстояние от ниския, щедро украсен таван. В далечния край имаше една-единствена врата. Мара изключи меча си и тръгна към нея.

Намираще се на половината път, когато странна миризма подразни носа ѝ. Докато се придвижваше, тя приложи техниката за усилване на сетивата.

Изведнъж чу плясък под краката си. Тя погледна надолу и видя че последните ѝ стъпки бяха в локва от някаква течност. Локвата бе само няколко милиметра дълбока, но тя се стичаше покрай стъпалата ѝ и ставаше по-дълбока.

А миризмата не оставяше място за съмнение каква бе тази течност.

Едната от количките с маси беше на два метра от нея отляво. Незабавно тя скочи като почти си удари главата в тавана. Масите изтрецяха, когато тя се стовари върху тях и тя сграбчи ръбовете на две от тях, за да не се плъзне долу.

— Имперски агент Селина или каквото там е истинското ти име?

Мара вдигна очи проучвайки тъмната стая. Гласът беше приглушен, което означаваше, че притежателят му беше зад вратата. Имайки предвид течността, която се увеличаваше бързо, тя мрачно си помисли, че да бъде отвън беше много правилно решение.

— Тук съм, Колдра — извика тя. Ръбът на локвата бе стигнал до задната стена, оставяйки я затънала в средата на стаята. — По-добре извикай поддръжката. Има сериозен теч тук.

— И то тъкмо навреме — отвърна Колдра. — Очаквах, че ще влезеш през прозореца на някоя от стаите за срещи, не директно през стената. Май съсипах няколко килима за нищо.

— Ще съсипеш доста повече неща, ако тази работа гръмне — предупреди Мара. — Между другото, каква е тая работа с тебе и огъня? Да не би като дете да си се бил изгорил или нещо подобно?

— Не точно — увери я той. — Просто през годините научих, че огънят и водата са двете неща, за които даже и професионалистите не са подготвени.

— Ще го запомня — обеща Мара.

— Сигурен съм — каза Колдра. — А ако си мислиш да скочиш върху мен, когато вляза със запалката, не се безпокой. Краят на локвата

се показва вече в приемната, което значи, че мога да пална огненото езеро без да отварям вратата.

Мара смръщи вежди. Това *беше* наистина тактиката, която си бе наумила.

— Тази можеше да я свършиш по всяко време досега, без да дърдориш толкова много — отбеляза тя. — Затова мисля, че искаш нещо.

— Много интелигентна забележка — одобрително каза Колдра. — Искам да направя сделка.

Мара повдигна вежда.

— Слушам те.

— Основно, искам да изчезна — каза Колдра. — Да изчезна *напълно*. Ще напусна Шелконва, а ти няма да повдигаш обвинения, няма да ме преследваш.

— А в замяна ще мога да изляза от тук неопечена?

— Да, плюс това ще получиш всички записи, които ти трябва, за да заковеш главен администратор Дизра до стената.

— А, и Дизра ли е в лайната? — попита Мара, оглеждайки стаята. Нямахте прозорци, нито други врати, а локвата запалителна течност вече достигаше до глезените.

Но оставаше дупката, която тя бе изрязала във външната стена. А вътре бяха и трите купа столове.

— Затънал е до уши — каза презрително Колдра. — Всъщност мисля, че той е главният двигател и координатор на тази работа от самото начало.

— Наистина? — каза Мара, пресягайки се със Силата към най-горния стол от близкия куп. За момент той се закачи за този под него, но след това се освободи. Той прелетя през стаята и се намести на пода на три метра от количката ѝ с масите в посока към дупката.

— Изненадана съм, че някой като губернатор Чорд е позволил на друг да води неговото шоу вместо него.

— Шоуто на *Чорд*? — изсумтя Колдра. — Майтапиш се. Този тъп идиот си няма и идея за него.

Мара се усмихна леко.

— Добър опит, Колдра, но аз знам по-добре. Необходим е моф или пълен губернатор, за да може да командва имперските сили наоколо. Даже и главен администратор не може да го направи.

— Кой е казал, че го е направил? — възрази Колдра. — Ние няма да командваме даже местните гарнизони на Шелша. Готвехме се за тотално унищожение.

— Не се прави на тъп — посъветва го Мара, като премести втори стол на три метра от първия. — Говоря за нападението на „Възмездие“ срещу Гепарин.

— „Възмездие“ — повтори Колдра. — Тръгнала си по грешна следа. Това няма нищо общо с нас. Това е опит на капитан Озел да замете своите лайняни следи. Опит да бъде сигурен, че няма да оживееш, за да разкажеш на някого за неговите дезертъори.

Мара потръпна.

— Неговите какви?

— Неговите дезертъори — излая през смях Колдра. — Оо, това е рядък случай. Някой е направил постановка да те убие, а ти даже не знаеш защо?

— Прескочи злорадството и ме просветли — изръмжа Мара.

— За да го насадят на пачи яйца, петима щурмоваци от „Възмездие“ комай са утрепали един майор от ИБС, откраднали са един от техните специализирани кораби и забегнали с него.

Мара почувства, как дъхът ѝ застива в дробовете ѝ. *Петима щурмоваци?*

— Знаеш ли нещо повече за тях? — внимателно попита тя.

— Само това, че даже и след зачезването си те продължиха да се мотаят из сектор Шелша и да си ровят носовете в нашите планове — каза с ръмжене Колдра. — Първо провалиха заграбването на едни тежки бластерни пушки, на които бяхме хвърлили око. После гръмнаха шефа на патрула, когото бяхме поставили да осигури нападението срещу един завод за ТПЕ-файтери.

Сега страният коментар, който Брок направи в командната зала на „Кървавите рани“ изведнъж стана ужасно смислен. *„Знаеше ли вече за дезертъорите? И за това ли ровеше в компютрите на «Възмездие»?“*

Дезертъори! Щурмоваци! Петима!

Ръката на правосъдието!

— Във всеки случай това е една интересна история — каза тя, опитвайки се да запази небрежен тон. — Къде са тези ренегати сега?

— Сигурно някъде да вършат добри дела — каза Колдра. — Номерът е, че Озел не е рапортувал за тяхното изчезване и е сметнал, че вратът му е на дръвника, след като си разпитвала другите му щурмоваци или каквото там си правила, докато си била на неговия кораб.

— Наистина рових в компютрите му — каза Мара. Една ужасяваща мисъл я разкъсваше, като острие на нож. Нападението на „Възмездие“ срещу Гепарин, само това нападение беше стоварило категорично тежестта на вината върху раменете на губернатор Чорд. Но ако Колдра казваше истината, Чорд спокойно би могъл да бъде напълно невинен.

Невинен човек, срещу когото тя току-що бе изпратила петима щурмоваци дезертъори, за да го убият.

Тя стисна зъби. Трябваше непременно да се измъкне от тук и трябваше да го направи сега. Тя вдигна още един стол от купа и го сложи в редицата. Още един и щяха да са достатъчно.

— И какво точно искаш? — извика тя, за да спечели време.

— Казах вече — каза Колдра, като в гласа му започна да се прокрадва подозрение. — Искам свободен пропуск от тук. Какво правиш в момента вътре?

— Чакам да изясниш подробностите — отговори Мара, като мислено се прокле. Заета със своя план за бягство и още повече с провала на правосъдието, което беше привела в действие, тя напълно бе забравила, че Колдра вече беше представил исканията си.

— Познавам хората като теб — импровизира тя. — Искате всичко да бъде свършено според точни инструкции.

— Абсолютно — каза Колдра и подозрителността в гласа му се задълбочи. Ще взема „Харпърс Уей“. Ще ни трябва бърза поправка на трюма най-напред и след това ще ми осигуриш свободно напускане на Шелконва и достатъчно гориво...

— Секунда! — прекъсна го Мара, като постави последния стол в редицата. Сега оставаше да помисли какво да прави, след като веднъж се измъкне навън. — Не очакваш да те пусна да отлетиш с кораб, пълен с военно оборудване, нали?

— Смятай го за награда за помощта, която ти оказах да пресечеш потенциална катастрофална политическа криза — възрази Колдра. —

Дизра е подготвил всичко, за да обяви декларация за независимост и да извади сектор Шелша от Империята.

— Трябва да се шегуваш — подигра се Мара и премести нов стол до стената. За разлика от останалите, тя не го постави в изправено положение, а го остави легнал с облегалка, която стърчеше през отвора. — Или пък *Дизра* се шегува. Ако го направи, половината флот ще се стовари над главата му за по-малко от седмица.

— Наистина ли мислиш, че Палпатин ще предприеме явна военна акция? — попита Колдра. — Не мислиш ли, че би сключил сделка, за да го запази в тайна?

— Император Палпатин не прави подобни сделки — каза Мара, вдигна още два стола и ги премести към дупката. Остави единия временно встрани от пътя, а другия нагласи върху краката на легналия, опитвайки да ги закачи заедно, така че новият стол да укрепи висящия навън.

— Не, даже и ако един от неговите суперспециални агенти му го препоръча?

Мара кимна мрачно на себе си, щом причината за този разговор стана ясна накрая. Колдра не се интересуваше от никакви сделки. Това, което искаше, беше да разбере намеренията ѝ, като се опита да прецени реакцията на Имперския център към тяхната откачена неосепаратистка схема.

— Даже и тогава не — каза му тя, докато вплете и последния стол с другите два. — Но това е спорен въпрос, на първо място никога не бих направила такава препоръка. Говориш за измяна, а измяната автоматично води до смъртно наказание.

През вратата тя чу въздишката му.

— Много лошо — каза той. — В такъв случай нямаш никаква стойност за мен. Сбогом, агент.

И се чу изстрел от бластер...

И изведнъж пред вратата изригна огнен вал с височина до кръста и се втурна през стаята към нея.

Мара реагира незабавно, като се метна от нестабилното си гнездо върху масите към първия от редицата столове. Докосна го с крака и се метна към втория.

Тя бе на половината път във въздуха, когато огненият фронт я застигна и обгърна краката ѝ с пламъци. Със Силата тя потисна

болката и продължи. Отпред през кълбящия се дим и маранята от жегата неясно се виждаше отворът. Тя се приземи върху последния стол от редицата, наведе глава и скочи през отвора върху облегалката на стола, стърчаща навън.

Столът изскърца зловещо, когато тежестта ѝ падна върху него, но другите два стола, използвани като противотежест, го задържаха. Хладният нощен въздух я обгърна и тя изчака малко, за да поеме няколко пъти дълбоко въздух с обгорените си дробове.

Обаче новата ѝ позиция не бе много по-сигурна от тази допреди малко. Гардовете, от които тя беше избягала преди минути, все още обикаляха долу, в търсене на нови цели. Даже щом за малко обърна лице към пламъците, отнякъде се чу вик, че са я видели и заваляха бластерни пламъци. Мара извади светлинния меч, запали го и се отблъсна от облегалката на стола, целейки се в прозореца на третия етаж.

Оказа се, че прозрачната стомана се реже много по-лесно в полет, отколкото каменната стена, с която се бе справила първия път. Новият прорез водеше до широка приемна и след като стъпи на пода, тя притича тихо по дебелия килим до мястото, където предполагаше, че е краят на горящото складово помещение отдолу.

Тя достигна до там, измина още пет крачки и спря.

— Ето нещо, което не си очаквал — измърмори тя и изрязва кръг около себе си в пода.

С пукот от разбито дърво и камък кръгът пропадна надолу. Мара остана на него и при удара в пода отдолу сви колене, за да погълне импулса.

Четирима от тях бяха групирани около вратата на склада: Колдра и трима въоръжени мъже в цивилни дрехи. И четирите глави бяха обърнати към Мара, когато тя пристъпи от разпарчосаната част от тавана, израженията им варираха от зашеметени до втрещени. Човекът най-отляво се съвзе преди другите, вдигайки бластера си за бърз изстрел. Наградата му бе да умре първи, когато мечът на Мара отрази изстрела му обратно към него.

Вторият и третият, независимо от техните цивилни дрехи, бяха военни, колкото и самият Колдра. Без нито дума, даже и без да си разменят жестове, те едновременно се разделиха в различни посоки и двамата откриха огън в движение. Мара отрази единия изстрел и

направи къс скок, така че изстрелът на втория изсъска точно зад гърба ѝ. Очите на първия се разшириха, когато тя направи още една бърза стъпка към него. Той направи още два безполезни изстрела, преди пурпурното острие да разсече тялото му. Мара светкавично се извъртя, точно навреме, за да вдигне меча и да върне последния изстрел на втория обратно към него.

Колдра остана сам.

— Запазих те за десерт — каза Мара разговорливо, държейки меча в стандартна защитна позиция срещу бластера, насочен към нея. — Някакви последни думи?

— Отхвърляш голяма възможност — предупреди Колдра. Гласът му бе стегнат, но Мара можеше да долови, как умът му преглежда спокойно и безстрастно неговите опции. — Все още не е твърде късно да направим сделка.

— Сделката приключи, когато опита да ме сготвиш — каза Мара, пристъпвайки към него.

— Поне ми дай шанс за двубой — каза Колдра с нотка на неискрена молба в гласа. Той свали бластера си и го хвърли настрана. — Ти си боец. Аз съм боец. Да решим спора ръка срещу ръка, воин срещу воин, без оръжия.

Мара повдигна вежди.

— Опитваш се да засегнеш професионалната ми гордост? — попита тя.

— Апелирам към твоето чувство за честна игра — поправи я Колдра. — Или и ти си като Вейдър и нямаш такава?

Лицето на Мара се стегна:

— Ти си на ход.

Без да си играе да изключи светлинния меч, тя го хвърли в страни.

Щом го направи, Колдра вдигна лявата си ръка и разкри скрит бластер.

— Глупачка — извика той и стреля.

Право в острието на меча, който Мара тихомълком бе извикала обратно в ръката си.

Колдра се разтресе, когато отразеният изстрел го прониза през средата на гръдния кош. За момент той остана прав, взирайки се

невярващо в Мара. След това коленете му се свиха и той се плъосна на пода.

Мара пристъпи към него и подритна бластера.

— Аз винаги играя честно — тихо каза тя. — Точно толкова честно, колкото и моят опонент.

Невиждащите очи не реагираха. Мара изключи меча си и се огледа наоколо. Тя беше в друга широка приемна, същата като онази, през чийто под бе преминала преди малко. От другата страна имаше двойка резбовани врати, вход към балкона на балната зала. Ако Брайтуотър бе прав, че губернаторът има гости, балната зала бе добро място да го търси.

Тя само се надяваше да стигне до него преди ЛаРон.

Понеже ключалката вече не бе свързана с главната част на вратата, входът на кухнята беше трудно да бъде запечатан. Грейв направи всичко, което можа, откъсна тръба от водопровода и я пъкна между дръжката и стената. После, щом ЛаРон даде знак, те влязоха вътре.

По-голямата част от кухненския персонал беше избягала с писъци по времето, когато щурмоваците се промъкваха през различните работни сектори и купчини с оборудване към вратата в далечния ъгъл по диагонал.

— Накъде? — попита ЛаРон.

— Балната зала — кратко отговори Маркрос.

ЛаРон кимна, спомняйки си предположението на Брайтуотър, че губернатор Чорд се забавлява.

— Добре — каза той. — Бъдете готови за неприятности.

Неприятностите ги чакаха в коридора, щом те изскочиха от вратата на кухнята. Половин дузина гардове стояха в полукръг с извадени бластери.

За късмет на тези гардове Ръката на правосъдието не убиваше, без да е необходимо. За още по-голям късмет те бяха в обсега за зашеметяване на Е-11.

— Нагласи за зашеметяване — заповяда ЛаРон, щракна селектора и натисна спусъка. Изскочи син пръстен и най-близкият гард потръпна и падна, бластерът му произведе последен, спазматичен изстрел към тавана. Един от останалите успя да стреля два пъти, като

единият изстрел удари ЛаРон в гръдната плоча, преди всички да се озоват на пода.

— Добре ли си — попита Грейв и се наведе, да види почернялото петно върху бронята на ЛаРон.

— Няма проблем — увери го ЛаРон, като се смръщи, помръдвайки с рамо. Определено имаше обгаряне, но бронята бе блокирала по-голямата част от енергията и нараняването не бе достатъчно лошо, за да забави движенията му. Маркрос вече се движеше надолу по коридора, към арката, обгърната от леко развълнувана светлинна завеса.

— Маркрос, забави!

Но Маркрос или не чу заповедта, или я игнорира. Той продължи да се движи, като свали своя Е-11 в позиция за стрелба от хълбок, когато достигна до завесата. Щом я докосна, от бронята му бликнаха многоцветни отблясъци и той изчезна.

ЛаРон изпсува тихо и хукна бързо. Грейв и Куилър го последваха. Те стигнаха завесата и ЛаРон се мушна през нея.

Балната зала бе пълна с елегантно облечени мъже и жени, видимо най-висшето общество на Шелконва. Но в момента те изглеждаха като елегантно облечени статуи, а не като живи същества. Те стояха зашеметени и тихи, някои с напитки застинали до устните им, вторачени в Маркрос, който крачеше към средата на залата.

Там, също толкова изненадан, колкото и своите гости, беше губернатор Чорд, огромният му обем беше напъхан в официални одежди, пищната му брада проблясваше на артистичното осветление.

— Обградете го — прошепна ЛаРон на останалите и тръгна след Маркрос, опитвайки се да го достигне и същевременно да поддържа професионална и достолепна крачка. Тълпата се стопи, щом я приближиха и те достигнаха Маркрос точно когато той спря на няколко метра от Чорд.

Както ЛаРон бе предрекъл на ум, губернаторът взе първи думата:

— Какво означава това? — настоя той.

ЛаРон пое дълбоко дъх:

— Губернатор Баршнис Чорд, обвинен сте в измяна и сте осъден на смърт — обяви той. — Ние сме оторизирани да изпълним тази присъда.

— Какво! — извика Чорд и челюстта му падна от изненада. — Това е абсурд!

ЛаРон видя с периферното си зрение, че Грейв и Куилър вече бяха приготвили своите Е-11. А Джейд бе дала прекалено ясна заповед.

Но щом ЛаРон отвори уста, командата заседна в гърлото му. Не можеше да заповяда стрелба по несъпротивляващ се цивилен. Не и така. Не и след Отронена сълза.

— Ще ни последвате ли тихо? — попита той вместо това.

— Да последвам имперски щурмоваци? — изсумтя Чорд. — Определено не!

Той посочи с пръст към висок мъж, носещ туника, чиито краища бяха драпирани с кожа:

— Синър, извикай моите гардове. Кажим им, че нашествениците, които търсят, са тук.

— Всички останете там, където сте! — нареди ЛаРон, опитвайки се отчаяно да реши, какво да прави. Дали неподчинението на Чорд му даваше достатъчно оправдание да изпълни заповедта на Джейд? И наистина ли го искаше?

И тогава, за негово изумление, Маркрос се обърна и насочи бластера си към гърдите на ЛаРон.

— Свалете оръжията — каза той с тих, но уверен глас. — Всички!

— Какво? — попита ЛаРон.

— Чу ме — стегнато каза Маркрос. — И тримата! Сега!

За един дълъг момент ЛаРон се взираше в белия лицев панел, опитвайки се да прочете нещо, каквото и да е, в позицията на Маркрос. Но нямаше нищо.

— Сериозен съм, командире — каза Маркрос в крехката тишина. — Свалете ги.

„Командире“... и мислено ЛаРон се видя отново на борда на „Суонтек“, след схватката с пикиращата банда — първата им битка като екип. „Тази част от лидерството“ — беше казал Маркрос, когато двамата бяха сами в трюма. — „Да познаваш и разбираш хората, които са под твоя команда. И да им се доверяваш.“

Да им се доверяваш.

— Свалете оръжията — потвърди ЛаРон тихо, свали дулото на своя Е-11 и се наведе, за да го постави на пода пред себе си. Зад него

се чуха две леки изтраквания, когато Куилър и Грейв направиха същото.

— Не разбирам нищо от това — каза Чорд, още със сърдит но и пълен с объркване глас. — Какво по дяволите става!

— Става това — Маркрос насочи своя Е-11 към губернатора, — че току-що ви спасих живота. Той направи крачка назад и свали шлема си.

Чорд ококори очи.

— *Саберан?*

— Здравей, чичо Баршнис — каза Маркрос и му кимна. — Мина много време.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Балната зала бе тиха като крипта, когато Мара се вмъкна през вратата на балкона. Парапетът бе солиден, от мрамор, блокиращ гледката ѝ към дейността или към липсата на такава, която ставаше долу. Тя отиде до парапета и погледна с едно око над него.

ЛаРон и неговите щурмоваци бяха там, с лице към Чорд, както и стотина други хора, застинали около тях. Маркрос беше свалил шлема си.

Чорд беше насочил бластера на Маркрос срещу ЛаРон, Грейв и Куилър.

Първата реакция на Мара бе да въздъхне с облекчение. Не само бе успяла навреме за Чорд, а и Маркрос явно бе излязъл начело и бе спрял ЛаРон да изпълни погрешната заповед за екзекуция, която Мара бе издала. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да слезе долу, да потвърди, че губернаторът е чист и да ги накара да издирят Дизра и останалите му авери, които можеха да са навън.

— Твоят *чичо*? — каза ЛаРон, стреснатият му глас се чуваше ясно на балкона.

— Казах ти, че съм скитал със сина му, когато бях тийн — напомни му Маркрос. — Мислиш ли, че един губернатор на сектор би позволил на всеки келеш да го прави?

— Още не знам какво става тук, Саберан, обаче съм много щастлив, че те виждам — каза Чорд. — Какво правиш тук? Ти и тези, другите, от групата на лорд Вейдър ли сте?

— Не, ние сме отделна единица — каза Маркрос. — Тук сме всички, плюс колега, който държи на място повечето от твоите гардове отвън.

— Разбирам защо никой не дойде на помощ — изръмжа Чорд. — Обясни ми сега за това откачено обвинение в измяна.

Мара огледа ръба на балкона. За нейно раздражение се оказа, че няма стълби към партера. Трябваше или да скочи, което нямаше да се

отрази добре на нейните обгорени крака и стъпала, или да се върне обратно в приемната и да намери път надолу.

— Те смятат, че си въввлечен в заговор посредством пиратски банди да смуцавате транспорта и да крадете имперско имущество — каза Маркрос. — Фактически в момента в Макрин Сити има имперски агент, изпратен тук, за да те убие.

— Ясно — каза Чорд и тонът му изведнъж стана загрижен.

— Мисля, че ще е най-добре да се свържем с лорд Вейдър и да го помолим, да те постави под охраната на неговия петстотин и първи, докато изясним всичко — продължи Маркрос. Може ли да заема комуникатора ти. Моят не може да се свърже с никоя от техните честоти.

Той направи стъпка към Чорд.

— Не мисля — каза тихо губернаторът и насочи бластерната пушка право към стомаха на Маркрос. — Последното нещо, което искаме тук, са повече имперски хора.

Мара замръзна. Нейното облекчение мигом се трансформира в ледена ярост. Значи тя беше права от самото начало. Само дете вместо да слуша своите инстинкти, тя позволи на Колдра и неговите омайни приказки да я убедят в обратното. А сега Маркрос и останалите трябваше да платят цената за нейния провал.

Тя се опита със Силата да издърпа бластера от ръцете на Чорд. Обаче комбинацията от далечната дистанция, емоционалната турбулентност, генерирана от застиналите гости на бала, изпълващи цялата зала и парещата болка, която разсейваше Мара, провалиха усилията ѝ.

Така че ѝ оставаше само една опция, само една възможност да помогне на ЛаРон и останалите. Тя се порови в торбичките, окачени на колана ѝ и извади димката, която бе планирала да използва по-рано, при преодоляването на гардовете около палата. Устройството не беше много подходящо за използване в помещение, но с унищожения ѝ бластер и безполезните гранати, които останаха на „Харпърс Уей“, това беше единственото нещо, което имаше в себе си.

Тя издърпа халката на предпазителя на димката и повика Силата, за да се приготви за действие.

Маркрос спря рязко, втренчен в губернатора.

— Чичо? — каза той, звучейки смаяно. — Чичо, какво правиш?

— Изчезвам от тук — отговори Чорд и направи жест с Е-11 към Маркрос да се присъедини към останалите. — Би било готино да провъзглася независимостта на Шелша от палата, но не е прекалено необходимо.

— За какво говориш! — настоятелно попита Маркрос, като отстъпи назад към ЛаРон. — Ти говориш за... Не е възможно да го казваш *сериозно!*

— Ти никога не си *успял* да разбереш как в действителност работи Галактиката, нали, Саберан? — каза презрително Чорд. — Всичко е заради властта, мой идеалистичен малък племеннико. Истинската власт, потенциалната власт или видимата власт. За щастие със силите, които имам под мое командване, аз разполагам и с трите.

— Таркин също имаше власт — хладно напомни Грейв. — Виждате какво стана с него.

Чорд изпръхтя.

— Таркин бе глупак. Аз няма да направя неговите грешки.

— Тогава ще направиш други — каза ЛаРон. — Хора като тебе винаги правят грешки.

Е-11 се насочи към гърдите на ЛаРон.

— Не, хора като *теб* правят грешки — каза Чорд. — Сега, много тихо...

— Не, чичо, той е прав — намеси се Маркрос с изведнъж много отпаднал глас. — Всички грешки са само твои. Първо си дал на „Кървавите рани“ свой частен, нерегистриран холонет контакт, този, който Крейг винаги използваше, когато той и аз бяхме извън планетата и ни трябваша пари. Това беше последното обаждане, което пиратите бяха направили. Видях го в записите на техните комуникации.

ЛаРон го погледна с изненада. Значи това бе предизвикало реакцията на Маркрос на Гепарин и защо бе толкова тих и напрегнат след това. Знанието, че собственият му чичо е извършил измяна...

— Но аз не бях абсолютно сигурен, че никой друг няма достъп до този номер — продължи Маркрос. — Затова ти дадох шанс да го потвърдиш по един или друг начин. Това е втората ти грешка: говориш твърде много. Ти винаги го правиш.

Той посочи тълпата наоколо:

— А този път пред свидетели.

— Те могат да плямпат всичко, каквото си искат — каза Чорд. Лицето му бе придобило цвят на гръмоносен облак, а бластерната пушка отново сочеше към Маркрос. — До час съобщението за неподчинението на Шелша ще бъде в холонет.

Маркрос поклати глава.

— Не, чичо. Понеже ти направи една последна грешка — той посочи оръжието в ръцете на губернатора. — Ти помисли, че бластерът е зареден.

И без предупреждение един малък предмет описа дъга над тълпата и падна на пода точно пред Чорд, избухвайки в облак от бяла мъгла.

Чорд се дръпна назад рефлексивно. Бластерният изстрел освети мъглата. Но внезапното движение го отклони от целта и вместо в средата на гърдите на Маркрос се пръсна в неговата лява мишница. Маркрос изсумтя и леко се олюля от удара.

— Войници! — изрева ЛаРон, хвърли се към пода и грабна своя Е-11. Обаче нямаше нужда от заповеди. Грейв и Куилър вече бяха взели своите оръжия и ги насочиха в противоположни посоки в разширяващата се мъгла и заобиколиха своя враг от двете страни. Стискайки своя Е-11, ЛаРон се прицели в средата на облака.

Само че беше изблъскан право назад, когато огромният обем на Чорд се стовари отгоре му, избута го извън мъглата и го просна на пода по гръб. Избълвайки проклетие, Чорд наведе откраднатия Е-11 към лицето на ЛаРон, очите му се присвиха над цевта и той натисна спусъка.

Обаче този път нищо не се случи.

Той опита отново и отново, лудостта в очите му премина във внезапен ужас, докато пробваше безполезното оръжие. Встрани ЛаРон забеляза Грейв и Куилър да се прицелват в гърба му, излизайки от мъглата...

— Не! — изрева ЛаРон. — Не.

Двамата щурмоваци спряха смутени.

— Командире? — несигурно попита Грейв, а бластерът му все още бе насочен към Чорд.

— Той е изменник, сър — мрачно напомни Куилър.

ЛаРон погледна Чорд в очите, в които горяха безсилна ярост и осуетени амбиции. Трябваше да признае, че беше изкушаващо. Беше

страшно изкушаващо. Всичките разрушения и хаос, които човекът бе причинил, всички невинни животи, които неговите болни амбиции бяха съсипали...

Невинни животи. Като тези на хората на Отронена сълза.

Тогавя ЛаРон осъзна колко бе уморен от убийствата.

— Да, той е изменник — каза той на Куилър, изправяйки се на крака. — Но ще се яви на съд за това. Да го оставим да посрещне там съдбата си.

И преднамерено обърна гръб на губернатора.

— Маркрос? — повика той, пристъпвайки към приятеля си.

Маркрос, стиснал ръката си — един инстинктивен, макар и на практика безполезен рефлекс, при положение, че бронираният ръкав си беше още на мястото.

— Добре съм — каза той. — Предполагам, че съм забравил, че имам останал още един изстрел.

— И аз така предполагам, откачен идиот такъв! — каза ЛаРон. Той погледна към разсейващата се мъгла, която може би бе спасила живота на неговия приятел и се обърна към балкона.

Тя бе там, разбира се, взираща се надолу към тях, като ангел на отмъщението.

— Губернатор Чорд — каза тя с ясен, студен глас, — вие сте арестуван за държавна измяна.

От коридора зад светлинната завеса се чу тропот от бягащи крака и момент по-късно прислужник в ливрея нахълта в балната зала.

— Ваше превъзходителство...

Той прекъсна съобщението и се закова на място, след като видя щурмоваците.

— Какво има — попита ЛаРон.

С усилие прислужникът премести погледа си към своя губернатор.

— Има съобщение от портала, Ваше превъзходителство — успя да каже той. Думите му идваха, сякаш бяха изстисквани от туба с лепило. — Лорд Вейдър навлезе в имението с... — Очите му крадешком погледнаха към ЛаРон. — С група имперски щурмоваци. Докладвано е, че главен администратор Дизра е с тях.

— Превъзходно — обади се Джейд от балкона. Стреснат, прислужникът завъртя главата си, за да погледне към нея.

— Посрещнете лорд Вейдър на най-близката врата и го придружете до тук.

Очите ѝ се насочиха към ЛаРон... и ЛаРон разбра, че тя знае. Че тя знае всичко. Кой е той, кои са останалите, как са попаднали тук. Всичко свърши и по-добре да бяха мъртви.

Но след това той погледна обратно към Чорд, човек, чийто път бе засипан с трупове на стотици невинни хора и който би избил още милиони, ако не бе спрял. ЛаРон, Грейв, Куилър, Брайтуотър и специално Маркрос бяха предотвратили това.

Да, всичко свърши. Обаче си струваше.

Грейв бе свалил бронирания ръкав на Маркрос и работеше по раната му, когато Джейд се присъедини към тях.

— Как е той? — попита тя.

— Лошо изгаряне, но бронята е поела по-голямата част от него — рапортува Грейв. — Ще се оправя.

— Добре — каза Джейд и премести хладен поглед към Чорд.

— Вярвам, осъзнавате, че трябваше да умрете още сега — каза му тя. — Ако бях на мястото на тези мъже, *щяхте* да умрете.

— Сигурен съм, че това има значение за някого — отговори Чорд. Даже и в края му, помисли си ЛаРон, у човека гореше непокорство.

Каква загуба.

През тълпата премина нервна вълна и елитните граждани се струпаха край стените.

Подпирайки се, ЛаРон се обърна.

Дарт Вейдър стоеше вътре, точно зад светлинната завеса, юмруците му бяха на хълбоците. Черната му маска и броня бяха в рязък контраст с блестящите бели маски и брони на щурмоваците, изпълващи бързо и ефективно балната зала.

— Лорд Вейдър — каза Джейд и кимна към него.

— Ръка на Императора — отговори Вейдър и бързо кимна с шлема си, плащът му се надипли зад него. — Виждам, че сте била заета.

— Както и вие — каза Джейд. — Разбрах, че сте взели главен администратор Дизра под попечителство?

— Защитно попечителство — коригира я Вейдър. — Преди два часа той дойде при мен с пълни записи за измяната на губернатор Чорд.

— Успял ли е вече — сухо каза Джейд. — Интересно, колко бързо плъховете напускат потъващия кораб.

— Случаят на администратора е друг — каза Вейдър и гласът му предупредително изстина.

— Сигурна съм, че е друг — каза Джейд и отново кимна с глава. — И съм сигурна, че неговите доказателства ще се окажат полезни в процеса на Чорд. Поздравявам ви. Ще бъде ли възможно да осигурите затворнически транспорт до Имперския център? Моят кораб на практика не е функционален в момента.

— Така чух и аз — каза Тъмният лорд. ЛаРон се опита да си го представи как се смее зад черната маска, но това беше безрезултатно усилие.

— А тези? — добави Вейдър и кимна към ЛаРон.

— Какво за тях? — попита Джейд.

— Бях осведомен, че по-рано тази сутрин те са отказали да назоват своята част — каза Вейдър и тонът му стана по-мрачен. — Също научих от „Възмездие“, че им липсват петима щурмоваци.

Гърлото на ЛаРон се стегна. Значи нямаше да бъдат изправени пред командването на щурмоваците, нито даже и пред ИБС. Вейдър щеше сам да се разправи с тях.

Поне щеше да стане бързо. Може би.

Но за негово изумление Джейд сви рамене:

— Интересно, но неуместно — каза тя. — Тези щурмоваци са мои.

— *Ваши?*

— Вие имате целия Петстотин и първи — напомни му Джейд. — Със сигурност няма да ми се разсърдите за моята Ръка на правосъдието.

За един дълъг интервал Вейдър се взираше в нея. Джейд му отвърна на погледа. Изражението ѝ бе безстрастно и твърдо.

Накрая за успокоение на ЛаРон Тъмният лорд се размърда.

— Както желаете — каза той и вдигна леко ръка. — Командире?

— Един ротен командир излезе напред:

— Да, лорд Вейдър?

— Заведете губернатор Чорд на „Екзекутор“ — заповяда Вейдър.
— След това вашите хора да претърсят този палат.

Той показа с ръка жителите на Макрин Сити, наредени до стените:

— Започнете от тях.

— Да, сър!

Командирът махна на двама от своите хора, те минаха напред, застанаха от двете страни на Чорд и го побутнаха към изхода. Една дузина ги последваха, а останалите се насочиха към елита на Макрин Сити, строен край стените.

Вейдър се обърна назад и за един дълъг момент черната му маска се взираше към ЛаРон. После се обърна частично и кимна към Джейд:

— Ръка на Императора — каза той, завъртя се, при което наметалото му се изви във вихрушка и Тъмният лорд се отправи към изхода.

ЛаРон погледна към Джейд и видя, че тя също гледа към него.

— Заповеди, мадам? — каза той, запазвайки професионален тон.

— Приключихме тук — каза тя със същия тон. — Ще вземем Брайтуотър в движение по пътя към Гринклиф и вашия кораб.

Погледът на Джейд се втвърди.

— А по пътя ще ми разкажете вашата история. *Истинската* този път.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лицето на Лея блестеше от пот, когато Хан я изкара от секретната кабина за брони.

— Всичко е наред — каза той, подавайки ѝ ръка. Те приключиха и тръгнаха.

— Наистина бяха много щателни — коментира тя, като пренебрегна ръката му и излезе сама от тясното пространство. — Чух ги да минават оттук поне три пъти.

— Не бяха особено щастливи заради спидербайковете в товарния отдел — каза Хан, когато Лея седна на леглото. В момента тя не изглеждаше много като принцеса, помисли си той, с тези разпилени коси, залепени за врата ѝ и престилката от тапкафа, която още беше на нея. Но вътрешно все още личеше кралското достойнство. В крайна сметка това представляваше добра комбинация. — Обаче аз съчиних една история за военните излишъци и те изглежда я приеха — добави той.

— Може би са отишли да сверят серийните номера — предупреди Лея.

— Нека — каза Хан и сви рамене. — Ще сме далеч, преди да успеят да ги проследят. Брайтуотър тъкмо се обади — те се връщат.

— Брайтуотър трябва да е един от онези щурмоваци дезертъори, за които ми разказа?

— Не се притеснявай. Можем да им се доверим — увери я Хан. — Обаче може би не трябва да им казваме коя точно си ти. Междувременно казах на Чуи да подготви двигателите. На два часа от тук е скрит „Сокола“ и ще приключим с тях.

Той повдигна вежда и добави:

— Освен ако не смяташ да останеш и да се опиташ да убедиш ЛаРон да се присъедини към бунтовниците.

— Бивши щурмоваци? — възрази Лея с крива усмивка. — Не мисля.

Тя се поколеба за малко:

— Особено след като не мога даже *теб* да убедя да се присъединиш.

Хан направи гримаса. Да, тя *е* забелязала. Това беше малко неудобно. И все пак беше доста ласкателно, че бе отделила време да го разбере.

— Това е прекалено голяма стъпка — напомни ѝ той.

— Знам — каза Лея. — Особено за някого, който е свикнал да приема заповеди само от себе си. Но това е стъпка, която всички ние трябваше да направим.

Очите ѝ се преместиха към тайния килер с щурмовашките брони.

— А след Олдерон не мисля, че е възможно да бъде повече неутрална — тихо добави тя. — Или подкрепяш имперското потисничество, или се бориш срещу него.

— Предполагам, че бих могъл да се навъртам около вас известно време — измънка Хан. — Но не съм готов да се зарека във вечна вяност към Мон Мотма и Рийкан и останалите.

— Тогава не започвай с тях — каза Лея, гледайки го сериозно. — Започни с преданост само към един човек.

Хан я погледна и странно усещане го удари в стомаха. Какво казваше тя всъщност?

— Чубака иска да се присъедини към нас — продължи Лея. — Направи го за него и за страданията на неговия народ, причинени от Империята.

Странното усещане престана.

— Оо — изгърва той.

— Оо какво?

— Просто „оо“ — каза Хан, успял отново да си възвърне баланса. — Както и да е, по-добре да изкарам Люк от неговия килер.

Очите на Лея се разшириха.

— Искаш да кажеш, че *още* не си го направил? Седиш си и си лафиш с мен, а той е заврян там?!

— Той има светлинен меч — каза меко Хан. — Може винаги да си изреже изход, ако му писне.

— Хан...

— Ще се видим скоро, принцесо.

Но тя имаше право, трябваше да признае Хан, докато вървеше по коридора. Може би той трябваше да започне с преданост само към една личност. Някого като Чуи.

Или може би някой друг.

Джейд слушаше в мълчание историята на ЛаРон, докато Куилър караше спидера по тихите улици на Макрин Сити.

— Трябвало е да се явите при командира на вашата част — каза тя, когато той свърши. — Има процедури за действие при инциденти, при които има голяма вероятност за самозащита.

— Процедури, които биха ни предпазили от предаване на ИБС? — попита Грейв.

— Вярно — отстъпи Джейд. — Но все пак е трябвало да се върнете. Сега е твърде късно.

— Сигурно — каза ЛаРон, опитвайки се да разчете лицето ѝ. Напрасно усилие. Не можеше да разбере какво става зад тези ярки зелени очи. — Но, да бъда честен, в този момент ние всъщност не искаме да се връщаме. След Отронена сълза...

Той спря и в гърлото му заседна бучка.

— Да, и бъдете сигурни, че ще проуча това — Джейд обеща зловещо. — Заповеди за клане на цивилни е против всичко, което Империята защитава. Наистина, обещавам ви, че някой ще страда заради това.

ЛаРон погледна странично към Маркрос. Той кимна в безмълвно съгласие. Въпреки цялата си мощ и компетентност тази Ръка на Императора имаше ужасно наивна представа за това, което Империята в действителност защитаваше.

Но щеше да се научи.

— Какво ще правите с нас? — попита Куилър.

За дълго време Джейд замълча.

— Вие сте дезертъори — каза накрая тя. Вие сте положили клетва за преданост към Империята и сте я нарушили. Това технически е също такава измяна, както конспирацията на Чорд.

— Разбираме — каза ЛаРон, — но с цялото ни уважение, нашата клетва бе да защитаваме Империята *и* нейните граждани.

— И вие си мислите, че това е, което правите? — заяде се Джейд. — Летите из Галактиката като свободни лазерни оръдия?

— Ние всъщност сега вършим по-добра работа за предпазване на гражданите, отколкото преди на Отронена сълза — каза Грейв.

ЛаРон потръпна. Джейд не реагира.

Вече се виждаше космодрумът на Гринклиф, когато тя проговори отново.

— Какво е името на вашия кораб в момента?

— „Копието на Мелнор“ — отговори ЛаРон.

— Ще го съобщя на „Екзекутор“ и ще ви осигуря пропуск — каза тя. — Изчезвайте от Шелконва и не се връщайте.

ЛаРон погледна към Маркрос, после отново към Джейд:

— Благодаря — каза той. — Може ли да попитам защо?

Младата жена погледна през прозореца, когато минаха през портала на космодрума.

— Помогнахте ми да идентифицирам изменник и да го арестувам.

Тя се поколеба.

— Освен това преди няколко дни бях готова да предложа пълно помилване на един човек, който е навредил много повече на Империята и нейните граждани, отколкото който и да било от вас би могъл някога да направи. Той не можа да го използва. Може вие да го имате вместо него.

— Да, мадам — каза ЛаРон, като му се искаше да знае за какво говори тя. — Благодарим ви отново.

Куилър докара транспортния спидер до „Суонтек“ и спря.

— Просто гледайте да не се набивате на очи и стойте далеч от неприятности — каза Джейд, бутна вратата и слезе. — Следващите имперски служители, на които се натъкнете, едва ли ще бъдат толкова щедри.

Тя погледна към Маркрос и на ЛаРон му се стори, че тя леко му кимна. Тя започна да се обръща с гръб към тях, но се спря.

— О, още нещо. Тази *Ръка на правосъдието*.

— Да? — каза ЛаРон.

— Забравете я — заповяда тя. — Има само една Ръка в Империята и това съм аз.

Тя отново се завъртя и се отдалечи в нощта.

Брайтуотър беше изключил своя повреден спидербайк и бе извикал товарния асансьор на „Суонтек“.

— За какво беше *това*? — попита той ЛаРон, като слезе сковано от спидера.

— Нещо като политически конфликт, предполагам, че може да се нарече така — каза ЛаРон. — За щастие е нещо, което нямам нищо против да приема. Да видим Соло и останалите дали са на борда и да се махаме от тук.

— Звучи ми добре — каза Брайтуотър, а платформата на асансьора спря върху пермакрита. — А ние наистина ли ще стоим далече от погледи и неприятности този път, както тя каза?

ЛаРон гледаше как Куилър качва транспортъора върху платформата.

— Не виждам как бихме могли — призна той най-накрая. — Ние сме положили клетва да пазим хората на Империята. Има много други опасности, от които те имат нужда да бъдат пазени.

— Всъщност надявах се да го кажеш — каза Брайтуотър и постави за кратко ръката си върху рамото на ЛаРон. — С всички подутини и натъртвания, тези героични неща помагат да спиш по-добре през нощта.

— Съгласен — каза ЛаРон. — Да закараме нашите пътници до „Сокола“ и да продължаваме с нашия живот.

Той погледна назад, в посока към палата.

— И с нашите задължения.

Императорът се облегна назад в трона си, жълтите му очи блестяха под качулката, както хладно гледаше двете фигури, стоящи пред него.

— Явно, изглежда, Органа се е изплъзнала между пръстите ви — каза той с дрезгав, неразгадаем глас.

— Така изглежда, господарю — потвърди Вейдър и склони глава пред своя Император в знак на покаяние. — Издирването беше неуспешно. — Той леко завъртя глава към Мара. — Но на едно превозно средство бе позволено да напусне, преди търсенето да приключи.

— Дете мое? — подкани я Императорът.

— Товарният кораб превозваше взвода щурмоваци, който аз командвах — каза Мара. — Няма никакъв шанс Органа да се е напъхала там, без да я открият. Освен това скенерите на „Екзекутор“ засякоха само пет живи същества на борда.

Тя погледна към Вейдър.

— Всъщност, не съм убедена, че Органа изобщо е била на Шелконва — добави тя. — Сериозно подозирам, че това е история, която главен администратор Дизра е съчинил, за да е сигурен, че лорд Вейдър лично ще дойде в Макрин Сити.

— С каква цел?

— Според Дизра той е събирал доказателства за конспирацията на Чорд от доста време — отговори Мара. — Проблемът да прекараш своя началник по такъв начин е, че не може да си сигурен, когато предадеш доказателствата на някого, дали той не е от неговите приятели или съучастници в конспирацията.

Тя посочи към Вейдър:

— Кой би бил по-надежден от лорд Вейдър?

— А и кой е в по-добра позиция да помогне на Дизра за неговите собствени амбиции? — предположи Императорът.

— Наистина човекът иска да стане губернатор на мястото на Чорд — потвърди Вейдър.

— Убеден съм, че иска — каза Императорът и Мара усети, че неговата раздраженост от преди малко отслабна. — Не сега. Може би по-късно.

Той посочи към Вейдър.

— Във всеки случай, войната продължава. Върнете се към задълженията си, лорд Вейдър.

После се усмихна към Мара:

— А теб, дете мое, следващото ти назначение те очаква в квартирата ти.

Те напуснаха тронната зала и вървяха по дългия коридор, когато Вейдър каза накрая:

— Каква е вашата преценка за Дизра?

— Той е мошеник, артист и съучастник — каза категорично Мара. — Не бих му се доверила.

— Съгласен — каза Вейдър. — И аз не бих.

— Добре — Мара се поколеба. — Бих искала да помоля за една услуга, лорд Вейдър.

Последва кратка пауза.

— Продължете?

— Става въпрос за капитан Озел — каза Мара. — Той настоява, че неговото нападение над пиратската база на Гепарин няма нищо общо с мен, а е в резултат на разузнаването, направено от полковник Соморил.

— А Соморил подкрепя това? — попита презрително Вейдър.

— Разбира се, подкрепя го — каза Мара със същия тон. Осъзна, че при всичките им различия тя и Вейдър поне имат еднакво отношение към ИБС. — И заради техните съгласувани по този начин истории не остават основания за каквото и да било истинско разследване.

— Какво бихте желали да направя?

— Не съм съвсем сигурна — призна Мара. — Да държите Озел под око, предполагам. Не знам дали човекът е нелоялен, лесно манипулируем или просто много тъп. Но мисля, че си заслужава да бъде наблюдаван.

Вейдър помълча няколко крачки.

— Оставете го на мен — каза той накрая. — Мисля, че мога да организирам нещо.

— Графиньо? — чу се глас от кръстосания коридор, който пресичаха в момента. — Графиня *Клерия*?

Мара погледна в тази посока и видя позната личност, бързаща към тях.

— Оо, здравейте, генерал Дериан — каза тя в отговор и спря да го изчака.

Вейдър даже не забави крачка, а продължи напред.

— Какво правите тук — попита тя Дериан, когато той стигна до нея.

— Имам нова позиция — каза Дериан с нотка на гордост. — Присъединен съм към екипа, назначен да обнови планетарната защита на Имперския център.

— Поздравления — каза Мара. — Предполагам, че съжалявате, задето сте напуснали блестящия палат на моф Гловсток.

— Ни най-малко — каза Дериан и изражението му стана мрачно.
— Не знам дали сте чули, но точно след като бях преместен Гловсток беше задържан по обвинения в злоупотреби и измяна.

— Не, не бях чула това — честно каза Мара.

— Бе шок за всички ни — каза Дериан и поклати глава. — Представете си, човек като него да злоупотреби с позицията и авторитета си.

— Представете си — съгласи се Мара.

— Извинете, аз бързам за заседание — каза Дериан и мрачното му изражение избледня, — обаче ви видях и исках да ви поздравя.

— Радвам се за това — каза Мара. — Успех, генерале.

— И на вас, графиньо — Дериан ѝ се поклони и продължи по коридора.

Мара го изгледа, как се отдалечава и я обля топло чувство. ЛаРон можеше да си говори каквото си иска за тези инцидентни злоупотреби с власт и със сигурност тези злоупотреби трябваше да бъдат пресичани. Но докато Империята можеше да създава хора като генерал Дериан, струваше си да бъде защитавана. Струваше си цялата ѝ енергия и целия ѝ живот.

И нейната преданост.

Тя се обърна отново към отдалечаващия в далечината се плащ на Вейдър и тръгна към своята квартира, където я чакаше следващото ѝ назначение.

Издание:

Автор: Тимъти Зан

Заглавие: Преданост

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Художник: analda

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7555>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.